DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ON YIL

"Sonsuza dek ne kadar sürer diye sormuştun, şimdi biliyorsun.

+18

AŞKIN NUR KARATAŞ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ON YIL

AŞKIN NUR KARATAŞ

Published: 2023
Source: https://www.wattpad.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TANITIM

Hikaye Kont final yaptıktan ve ben kitap düzenlemesini bitirdikten sonra başlayacak net tarihi buradan duyuracağım. Duyurular, haberler ve kesitler için instagram hesaplarını takip edebilirsiniz.

Çoğu kişi ilk aşık olduğu anı hatırlamaz.

Ben hatırlıyorum. Yedi yaşındaydım, iki dişim eksikti ve doğum günü pastamı üflüyordum.

Sonra onu bir daha görmedim.

Ta ki on yıl sonra ilk aşkım kasabaya dönene kadar...

James Redford tehlikeli derecede romantikti, yakışıklıydı ve her kızın iyi etmek isteyeceği tramvatik bir geçmişi vardı.

Lisede geçirdiğim en harika bir seneydi. James ve onun abartılı aşkı her yanımı sarmalamıştı. Masal gibi geçen bir yazın ardından yol ayrımına gelmiştik, ona veda etmek zorundaydım. İlk ve tek aşkıma.

Geleceğimiz için bir karar vermem gerekiyordu ve ben her zaman kendimden çok başkalarını düşünen türde bir kızdım.

On yedi yaşında yaptığım bu seçimle hayatımızdan on yıl daha çaldım.

Yirmi yedi yaşında, başarılı bir boşanma Avukatıydım. Hayallerimdeki hayatı yaşıyordum. James'in hayatına da yön vermiştim. Şimdi sadece televizyondan görebileceğim yıldız bir futbolcuydu. Fakat bu seferki on yıl çok masum geçmemişti. Karşılaşmamızda romantik film tadında olmamıştı. İkimizde nefret, aşk ve ihtiras doluyduk. İkimizde kazanmaya alışkındık. İkimizde bir diğerini yaralamak istiyorduk.

"Eğer gözlerine on saniyeden uzun bakarsam, seni sonsuza kadar kalbimde tutarım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AÇIKLAMA

Platformda başka bir hikâye ile benzerliği söz konusu. Fakat benzer konuda zaten bir film mevcut beni de o film esinlendirdi.

Kurgu daha önce oluştu ama yazma girişimine 26 Nisan 2020 de başlamışım görüldüğü gibi.

Ben arkadaşlarımın bile hikayelerini okuyacak zaman bulamıyorum kaldı ki 1 2 bin okunmalı hikayeleri tarayıp esinlenecek değilim.

Reklam olmaması açısından hikaye adını buradan vermeyeceğim ama mesaj kısmında paylaşabilirsiniz sorun yok.

Benzerliğin tamamen konunun basitliğinden olduğunu düşünüyorum. Benim ilerleyen bölümlerde yazacaklarım belli olduğu için diğer arkadaşın yazdıklarına baktığımda aynı olmadığını gördüm.

Başlamamış bir hikayenin tartışmasını daha fazla yapmayacağım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM - OYUNCAK ARABA

Her yeni hikayeye başlarken ilk defa yazıyormuş gibi heyecanlanıyorum. Tepkileriniz benim için çok önemli umarım seveceğiniz bir hikaye olur.

Kont bildiğiniz üzere konu ve duygular olarak çok ağırdı öyle bir hikayeden sonra daha yumuşak, basit, kolay okunur, çerez kitap yazma ihtiyacı hissettim. Romantik/Komedi/Dram biraz da genç okurlara hitap etmek adına Genç Yetişkin ekleyeceğim. Sevmeniz dileğiyle.

Doğum gününde bölüm hediye eden yazarda göremezsiniz. :P

✿ Lily

EYLÜL 2012 – BOSTON

Gözlerimi Boston'da açmak bir süredir ihtiyacım olan değişiklikti. Örtünün altında beni o enfes diliyle uyandıran erkek arkadaşım ise tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Yorgunluktan pelteye dönen bedenim, sekiz saatlik o huzurlu uykusundan bu şekilde uyanmayı kesinlikle hakkediyordu.

"Andy," diye mırıldandım. Sesim uykudan uyanan bir insan gibi hırıltılı çıktı.

Andy bir şey söylemeden bacaklarımı iki yana ayırdı, çamaşırım ben uyurken yok olmuştu bu yüzden soluklarını çıplak kadınlığımda hissediyordum. Dili beni uyaran bir yavaşlıkla tenime değdiğinde kıvrandım. Dudakları tomurcuğumun etrafında geziniyor hızlı bir orgazmın ilk titreşimlerini oluşturmasını sağlıyordu. Tanrım! Buna nasıl da ihtiyacım vardı. Andy, Boston'dan gelen iş teklifini üç ay önce kabul etmiş ve buraya yerleşmişti, benim işlerimi toparlayıp, yeni iş bulmam, taşınmam üç ayımı almıştı. Üç ay içinde yoğun programlarımız yüzünden birkaç defa görüşebilmiştik bu yüzden seksi hızlı yapmamız gerekmişti. Oysa ben saatlerce süren zevkten, defalarca orgazm olmaktan, yavaş yavaş baştan çıkarılmaktan hoşlanırdım. Bedenim tam teslim olmak üzereyken Andy kendini yukarı çekti ve yavaşça içime girdi. Bu yoğunluk karşısında dudaklarımı ısırdım.

"Seni özledim Lily."

"Hım. Bunu anlayabiliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yatağımda ve ulaşılabilir olman harika," derken dudaklarımı dudaklarıyla kapladı. Bunu bende özlemiştim. Andy ile üniversiteden sonra ilk iş yılımda tanışmıştım. D.C'de bir spor muhabiriydi henüz işinde yeniydi. Abim Elliot'ın beni zorla götürdüğü bir maç sonrasında ismimi bile sormadan bana çıkma teklif etmişti. O sıralar kimseyle bir ilişki düşünmeyen yanım ile savaşarak o tatlı ve özgüvenli adamla bir yemeğe çıkmıştım. İşte şimdi dört yıl sonra hala harika giden bir ilişkimiz vardı. Yeni bir şehirde, yeni fırsatları değerlendirmek için ikimizde başkenti terk etmiştik. Orgazm bedenimi güçlü bir şekilde ele geçirirken ona doğru kıvrandım.

Andy dudaklarımı öperken yataktan kalktı. "Gitmeliyim, sevgilim. Bugün dinlenmek için bolca vaktin var ve akşam çocuklarla dışarı çıkmak için sekizde hazır ol, seni almaya geleceğim."

Gülümseyerek yatakta gerindim gözlerim hala tam açılmamıştı. Yeni işime başlamak için kocaman altı günüm vardı. Boş altı gün... İş hayatına başladığımdan beri aralıksız altı gün tatil yaptığımı hatırlamıyordum. D.C. Avukatlık yapmak için çok zor bir şehirdi. Yine de tam bir iş kolik gibi Boston'a başlayacağım yeni işim için heyecanlıydım.

Andy banyoya giderken ayağı kolilerden birine takıldı. Buraya dün akşam gelmiştim, yedi saat araba sürmüş ve kişisel eşyalarımı kendim getirmek için ısrarcı davranmıştım. Anılarımı seviyordum ve anılarım söz konusu olduğunda nakliye firmalarına pek güvenemiyordum bu yüzden henüz kolileri açmaya zamanım olmamıştı.

"Lily, sevgilim yeterince dinlendikten sonra kolilerini açmalısın."

Andy düzen konusunda çok takıntılıydı. Her şeyin yerli yerinde durmasından ve evin bir mağaza vitrini kadar sade olmasından hoşlanırdı. Ben anıları seviyordum, dağınıklığı ve yaşanmışlığı da öyle. Pek çok biblom, fotoğraf çerçevem, anlamı olan hediyelerim ve asla vazgeçmeyeceğim kitaplarım vardı. Andy duşu açtığında gözlerim bir kez daha kapandı. Gitmeden önce parfümünün kokusu burnuma doldu, takım elbisesiyle ne kadar enfes göründüğüne bakmak için gözlerimi araladım. Tanrım! Harika lacivert bir takım giymişti, kırmızı, lacivert desenlerdeki kravatına bakarken dudaklarımı yaladım.

"Takım elbisen çok seksi."

Andy eğilip beni öptü. "Bu akşam onu çıkarmana izin verebilirim, aşkım. Uslu bir kız olursan."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu akşamın vaadi yanaklarımı kızartırken, "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Andy gitmeden önce, "Seni seviyorum Lily Hamilton," dedi saniyeler sonra kapının kapanma sesini duydum. Yeni dairemizde yalnız kalmıştım.

Sabah dokuza kadar uyumak ve ılık bir duş almak günün en güzel başlangıçlarından biriydi. Dinlenmiş ve enerjik hissediyordum. Kıyafetlerim hala valizlerde olduğu için Andy'nin dolabından *New England Patriots* baskılı bir tişört giydim. Boston'ın ünlü Amerikan futbol takımıydı Andy'nin anlattıklarından bildiğim kadarıyla üst üste senelerce *Super Bowl*'u kazanmışlardı ama işler onlar için birkaç senedir iyi gitmiyordu. Yine de Andy'nin yeni favori takımıydı, çünkü artık onların spor muhabirliğini yapacaktı. Benim sporla, özellikle futbolla bir ilgim yoktu. Bundan pek hoşlanmıyordum, genelde maçlara gitmez ya da maç izlenirken kendime başka uğraşlar bulurdum. Tahıl gevreğiyle yaptığım kahvaltının ardından telefonumdan bir müzik açtım *Carly Rae Jepsen* bana eşlik ederken saçlarımı topladım. Kolileri açmaya başlamam gerekiyordu.

İki saat sonunda kolilerin büyük kısmını ve valizlerin bir kısmını açmayı bitirmiştim. Boston *Common* parka bakan şık apartman dairesi Andy'nin seçtiği ciddi mobilyalarla döşeliydi ama neyse ki benim biblolarım, tablolarım, fotoğraflarım ve kitaplarım ile sıcak bir yuvaya dönüşmüştü. Şarap içmek için erken bir saatti ama neyse ki şaraplar saat takmıyordu. Pembe şarabı büyük bir kadehe doldurarak kitaplığa geri döndüm. Hala yerleştirmem gereken hukuk kitaplarım vardı.

Açtığım koli çocukluk ve gençlik yıllarına ait pek çok ıvır zıvırla doluydu. Uzun zamandır ailemin deposunda olduğundan çoğu toz içindeydi. İçinden Elliot ve benim bir fotoğrafımız çıktığında gülümsedim eksik dişlerimizle kameraya sırıtıyorduk. Fotoğrafı kenara koyarak diğer şeylere göz attım ve elime metal bir şey geldi. Küçük kırmızı bir arabaydı, boyasının bazı yerleri soyulmuştu, tek tekeri hafifçe dışarı çıkmıştı. 1991 Model kırmızı üstü açık *Mustang*'e acı ve özlemle bakarken hatırası zihnimde canlandı.

✯✯✯

KASIM 1992

Pastamdaki yedi tane mum tam gözlerimin önünde yanıyordu. Bütün arkadaşlarım etrafıma toplanmıştı. Hepsinin uzun sarı saçları örülmüş uçlarına kırmızı kurdele takılmıştı. Erkeklerin saçları yana taralıydı ve hepsi birer küçük beyefendi gibi görünüyordu. Annem benden bir yaş büyük olan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elliot'ın kusursuz minik papyonunu düzeltirken gururla gülümsedi. Ailenin gözde çocuğu, Elliot... Babam Yargıç Jonathan Hamilton onunla gurur duyuyordu. O bir erkekti ve şimdiden ona çizdiği gibi onun peşinden gidip başarılı bir Hâkim ya da Savcı olacaktı. Elliot'ın ikizi ve benim ablam Elenor ise parlak öğrenciydi. Okul birincisiydi, piyano çalıyordu, Fransızca öğreniyordu babam onun başarılı bir Avukat olacağından emindi. Ben ise... Sadece Liliandım. Basit, gösterişsiz, ailenin küçük kızı... Babamın benim için bir hayali ya da planı yoktu. Zaten hayallerindeki iki çocuğa sahipken beni neden yaptıklarını bile bilmiyordum.

Mumları söndürmeden önce annem herkesin kusursuz ve yerli yerinde durduğundan emin olmaya çalışıyordu. Hemen karşımızda bekleyen fotoğrafçı durumdan sıkılmış gibiydi ama kimse Prudence Hamilton'u kızdırmaya cüret etmezdi. Oturduğumuz banliyönün en saygın ailelerinden biri olmamızı Sayın Yargıç Jonathan Hamilton'a borçlu olsak da annemin nesillerdir süren zenginliği bizi daha da etkili bir konuma getiriyordu. Annem, Elliot ve Elenor'un mükemmel göründüğüne kanaat getirdiğinde benim örgüden kaçan saçlarımı yatıştırmaya çalıştı. Dalgalı, hatta neredeyse kıvırcık saçlarım pek uysal değildi.

Pembe boyalı dudaklarını hafifçe büzerken, "Neredeyse mükemmel Lilian," diye şakıdı. Annem sınıf arkadaşlarımın da düzgün durmalarını sağlarken herkese bir dizi emir sıralıyordu. "Şuraya geç, şurada dur canım, hayır burnunu karıştırma, arkadaşını itme..." Ben ise sakince bana biçilen rolü oynarken uslu doğum günü kızı gibi davranıyordum. Okul bahçesinde yapılan bu basit kutlama ve fotoğraf çekiminin amacı ne kadar mükemmel bir aile olduğumuzu herkese göstermekti.

Nihayet herkes yerini aldığında annem arkama geçerek ellerini omuzlarıma koydu. Poz verirken içtenlikle gülümsüyordu ama ben Elliot ve Elenor'un arasında özel olduğum o kısacık anın tadını çıkardığım için dünyanın en mutlu kızı olmuştum. Pastamı üflediğim sırada gözüm futbol sahasının kenarında tek başına dikilen o çocuğa takıldı. Sapsarı saçları güneşle parlıyor, kafasından ışık çıkıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Futbol sahasında oyun oynayan çocuklara bakarken elinde tuttuğu futbol topunu yere bıraktı. Anlaşılan onu oyuna almamışlardı. Piknik masalarından birine oturup cebinden çıkardığı oyuncak arabalarla oynamaya başladığında gözleri bana kilitlendi. Utangaç bir edayla ona bakıp gülümsediğinde ona karşılık verdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bebekliğimizden beri bakıcımız olan Rebecca pastaları küçük plastik tabaklara koyup dağıtırken annem yanaklarıma küçük öpücükler bıraktı ve bıraktığı ruj lekesini baş parmakları ile temizledi. "Mutlu yıllar, Lilian. Hediyeni bu akşamki partide vereceğim. Şimdi kulübe gitmeliyim, Rebecca ders saati gelene kadar burada sizinle olacak." Başımı sallayarak onu onayladım. Annem çok meşgul bir kadındı tıpkı doğum günüme bile katılmayan babam gibi...

Arkadaşlarım pastalarını yerken hediye kutularının ardında oturmuş doğum günü pastamdaki meyveleri ayıklıyordum. Çikolatalı pasta severdim ama bu kimin umurundaydı? Birinin izlediğini hissederek başımı kaldırdığımda futbol sahasının oradaki çocuğun tekrar bana baktığını fark ettim. Tabağımı bırakıp Rebecca'dan bir dilim pasta istedim ve tabağı alıp o yöne ilerlemeye başladığımda en yakın arkadaşım, belediye başkanının kızı Hannah beni durdurdu.

"Nereye gidiyorsun, Lily?" Elimdeki pasta tabağına bakarak bakışlarımı takip etti kaşları çatıldı. "Ona pasta mı götüreceksin?" diye sorarken inanamıyormuş gibiydi.

Cevap vermeden önce tekrar çocuğa baktım gözleri ikimizin üzerindeydi. Başımı sallarken, "Evet," dedim. "Yalnız görünüyor."

Hannah beni durdurmak ister gibi kolumu tuttu. "Bunu yapmamalısın," diye fısıldadı.

"Neden?" Bunu sorarken kaşlarım çatılmıştı. Hannah yaptığı gösterişli iyiliklerle herkes tarafından sevilmeyi başarırdı şimdi yalnız bir çocuğa pasta götürmemi mi engellemeye çalışıyordu?

Kulağıma doğru eğilirken etrafına baktı. Sanırım bana önemli bir sır verecekti. Geçen sefer havuz partisinde Peter'ın havuza işemesi gibi bir sır olmalıydı. "Onunla konuşma Lilian. O aşağı mahallede oturuyor."

Şaşırmıştım sadece fakir olduğu için mi ona pasta götürmemem gerekiyordu? Hepimiz bölgedeki tek okula giderken kimin hangi mahallede oturduğunun ne önemi vardı ki? "Bunun bir önemi yok Hannah. Babam fakir insanların da bizim eşitimiz olduğunu söylüyor. Sadece paraları az ve istedikleri oyuncakları alamıyorlar diye onları dışlayamayız."

"Onun babası birini öldürmüş." Bir süre nefesimi tuttum. "Bir katil. Babam öyle olduğunu söylüyor. Şimdi hapisteymiş, bence onu okuldan atmalılar."

Yüreğimde sıkışan bir hisle birlikte Hannah'tan iki adım uzaklaştım. "Bu onun suçu değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Babam onun da büyüdüğünde katil olacağını söylüyor."

Gözlerim tekrar çatık kaşlarla bize bakan çocuğa kaydı. Çocuklar bu yüzden onu oyuna almamışlardı ve o tek başınaydı. "Baban yanılıyor," derken sesim istediğimden yüksek çıktı. Hannah'dan öfkeyle uzaklaşarak çocuğa doğru ilerledim.

Piknik masasına yaklaştığımda adımlarım yavaşladı daha çekingen ve temkinli bir hal aldı. Elimde tuttuğum beyaz kremalı ve meyveli pastayı onun önüne doğru iterken gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Hayatımda gördüğüm en mavi gözlere sahipti. Gözleri Elliot ve Elenor'un gözlerinden bile daha maviydi. Benimle yaşıt olmadığından emindim çünkü öyle olsa bilirdim belki Elliot ve Elenor ile aynı sınıfta olabilirdi.

"Şey... Bu benim doğum günü pastam."

Çocuk şaşkınlıkla bana bakarken saçlarıyla aynı renk olan açık renk kaşları havalandı, ağzı açık kalmıştı. Uzun süre cevap vermeyince, "Meyveli pasta sevmez misin?" diye sordum.

Çocuk, "Severim," diye karşılık verdiğinde omuzlarımı silktim. "Ben çikolatalı severim." Gülümsedi onun bütün dişleri tamdı bu yüzden ben gülümseyen dudaklarımı kapatarak eksik dişlerimi gizledim. "Ben ikisini de severim," dedikten sonra gülümsemesi daha da genişledi. "Bunu benim için mi getirdin?"

Başımı sallayarak onu onayladım buna inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Teşekkür ederim. Bugün doğum günün mü?"

Bir kez daha başımı salladım, konuşarak ona dişlerimi göstermek istemiyordum. "Doğum günün kutlu olsun. Kaç yaşına girdin?"

Elimle yedi yaptım. Karşılık olarak, "Ben de sekiz yaşındayım," dedi. Pastadan çatalla büyük bir parça koparıp ağzına attı. Dudaklarının kenarları kremaya bulanmıştı ama hala sevimliydi. Mavi gözleriyle bana bakarak, "İsmin ne?" diye sordu.

Ağzımı çok hafif aralayarak, "Lilian," dedim. "Ama arkadaşlarım ve kardeşlerim Lily der."

"Lily," diye onaylarken gülümsüyordu. "Bende James."

O anda Hannah'nın bana seslendiğini duyarak arkamı döndüm ve hemen James'e baktım. "Gitmeliyim."

James başını sallarken, "Pasta için teşekkürler," dedi.

"Önemli değil," derken ondan uzaklaşmaya başladım.

"Lily!" Bana seslendiğini duyarak olduğum yerde durdum arkamı döndüğümde yanıma gelmişti bile bana elinde tuttuğu oyuncak bir arabayı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uzattı. "Bunu sana vermek istiyorum. Bir doğum günü hediyesi." Uzanıp arabayı ondan aldım, küçük metal arabayı incelerken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Yüzü büyük bir gülümsemeyle aydınlandı yanaklarında sevimli çukurlar oluşmuştu. "Büyüdüğümüzde seni bu arabanın gerçeğiyle dışarı çıkaracağım. Yemeğe ya da sinemaya. Büyüklerin yaptığı gibi..."

Bu söylediği beni gülümsetti ama hemen dişlerimden endişe ederek ağzımı kapattım. James örgümden kurtulan kıvırcık bir saç tutamına dokundu. "Çok güzelsin, Lily."

Çok güzelsin, Lily. Birinin benim için söylediği en özel şeydi. Bunu daha önce kimseden duymamıştım. Neredeyse mükemmel Lily, uslu Lily, sessiz Lily ama asla kimse bana güzel olduğumu söylememişti. Kızaran yanaklarımı yüzümü yere eğerek sakladım ve arabayı cebime koymadan önce, "Büyüyene kadar bunu saklayacağım," dedim.

✯✯✯

EYLÜL 2012- BOSTON

O gün yedi yaşına girmiştim ve ilk defa âşık olmuştum. Fakat o yıl hiçbir şey güzel gitmemişti. O gün James'i son görüşümdü. O yaz ablam Elenor lösemiye yakalanmış birkaç ay içinde ölmüştü. Hayatımın en iyi senesi değildi. Ve o seneden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Gözlerimdeki yaşları hızlıca kurulayarak arabayı kutunun içine geri attım. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Ben Andy Bennett'e aşıktım, Elenor artık yoktu, Elliot en yakın arkadaşımdı aynı zamanda harika bir yazardı. Ben ise babamın iki çocuğu için kurduğu hayalleri gerçekleştiren gölgede kalmış o kızdım.

Dilediği gibi Vaşington D.C. de hukuk okumuş hatta okulu birincilikle bitirmiştim. D.C.'nin sayılı şirketlerinden birinde işe başlamış kısa zamanda aranan bir boşanma Avukatına dönüşmüştüm. Kariyerim kendi seçimimdi çünkü babamın yaptığı gibi ağır suçlarla ilgilenemeyecek kadar hassas bir kalbim vardı. Yine de Senatör Jonathan Hamilton benimle gurur duyuyordu. Yani neredeyse...

✯✯✯

Akşam sekize kadar bütün eşyalarımı yerleştirmiş ve akşam için hazırlanmıştım. Şık siyah bir elbise her akşamın kurtarıcısıydı, özellikle derin bir dekoltesi ve bunu dolduracak dolgun memeleriniz varsa seksi olmamak imkansızdı. Memelerimi elbisenin içinde düzelttikten sonra sonuçtan memnun kalarak saçlarımı biraz daha kabarttım. Buklelerim kullandığım ürünler sayesinde çok daha belirgin ve canlıydı. Kozmetik sektörüne şükürler olsun! *Guiseppe Zanotti* ayakkabılarıma sarılıp yatmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

istesem de ayağıma giymeyi seçtim. Ayakkabılar konusunda hassas bir yanım vardı. Pahalı markalı topuklu ayakkabılar benim bağımlılığımdı. Rujumu sürüp, allığımı biraz daha belirginleştirdikten sonra nihayet hazırdım. Tam o sırada Andy anahtarıyla içeri girdi elinde bir buket kırmızı gül tutuyordu.

Beni gördüğünde yeşil gözleri parıldadı. "Vay canına! Muhteşem görünüyorsun."

Gülümseyerek karşılık verirken ona doğru yürüdüm. Gözlerini üzerimden hiç ayırmadan beni süzüyordu. Önünde dikildiğimde dudaklarımı öperek çiçekleri bana uzattı. "Bunlar senin için."

"Teşekkür ederim, Andy. Çok kibarsın."

Ben çiçekleri vazoya koyarken Andy etrafı inceliyordu. Gözleri boş kitaplığın tamamen dolmuş hatta yer yer taşmış raflarında gezindi, duvarlara astığım tablolara ve fotoğraflara baktı, her boşluğu kaplayan biblo ve süs eşyalarını inceledi. Buz dolabına taktığım, gezdiğimiz yerlerden aldığım magnetlerin tuttuğu fotoğraflarımızdan birini aldı. İtalya'da öpüştüğümüz bir fotoğraftı.

"Sevgilim, eski evimizdeki eşyaların sadece yarısını getireceğin konusunda anlaşmıştık."

Omuzlarımı silkerken, "Sadece yarısı," diye mırıldandım ve uzanıp Andy'i öptüm. Elimi kemerine götürdüğümde beni durdurup duvara yasladı. "Beni baştan çıkarıp, kandırmaya mı çalışıyorsun, Lily?"

"Tam olarak öyle yapıyorum." Elim pantolonunun ağ kısmına doğru kaydığında hafifçe sertleşmeye başladığını hissettim.

"Kesinlikle başarılı oluyorsun."

Bu anı bölen telefon sesine karşı Andy bir küfür savurdu. Dudakları memnuniyetsiz bir şekilde bükülmüştü. "Çocuklar olmalı. Gitme vakti bebeğim."

Andy üniversiteyi Boston'da okumuştu bu yüzden burada çok fazla arkadaşı vardı. En yakın arkadaşı Andrew ona şimdiki işini ayarlamıştı. Andy'nin çalıştığı kanalda spor yorumcusuydu ve çok izleniyordu, karısı Sandy yayın yönetmenliği yapıyordu aynı zamanda üçü birlikte okumuşlardı. Justin bir kameramandı, Andy ile çalışıyorlardı ve o da bizimle birlikte transfer olmuştu. İflah olmaz bir çapkın olmasının yanı sıra grubun eğlence kaynağıydı. Melanie spor dergisinin editörüydü bir dönem Justin ile çıkmış olsa da şimdi sadece arkadaşlardı. Aynı zamanda bana en yakın isimde Melanie'ydi. Elliot'dan başka arkadaşım olmadığı düşünülürse

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Andy'nin geniş arkadaş çevresi kısa zamanda benim de tek arkadaş çevreme dönüşmüştü.

Hepimiz ünlü bir mekânda taşınmamız ve yeni kariyerlerimiz için kadeh kaldırırken mutluyduk. Boston'da kocaman, mutlu bir aile olacaktık. Sandy yeni botoks yaptırdığı dudaklarıyla gülümserken, "Sonunda burada olduğunuz için çok mutluyum çocuklar," diye şakıdı.

Andy kolunu belime sararken, "Biz de sonunda burada olduğumuz için mutluyuz. Bu kariyerim için büyük bir fırsat," dedi.

Melanie şampanyasından bir yudum aldıktan sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Peki ya senin kariyerin Lily?"

D.C. benim için her zaman daha büyük fırsatlarla doluydu ama orada çalışmak yorucuydu, zorlayıcıydı. Diğer yandan Andy ile arama bu kadar mesafe koymak istemiyordum. İlişkimiz çok güzel gidiyordu yaşadığım yıkımdan sonra birine güvenip alışmak çok zor olmuştu. Andy'i seviyordum ve sevdiğim biri için fedakârlık yapmak kulağa güzel geliyordu. Omuzlarımı silktim. "Burada da boşanması gereken bir sürü uyumsuz çift olduğundan eminim."

Babam bu yeni planımdan hiç hoşlanmamış hatta buraya taşınmamam için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama bu sefer onu değil kendimi ve hislerimi dinlemiştim. Yargıç Hamilton artık Senatör Hamilton'du ailesinin ve kendi imajının kusursuz olması gerekiyordu. Öyle olması içinde her şeyi yapıyordu. Yine de küçük kızı bu sefer ayaklarını yere vurmayı başarmıştı.

"Campbell harika bir hukuk şirketi. Bir boşanma Avukatları yok ve benimle çalışacakları için çok heyecanlılar. Birkaç sene sonra onlara ortak olabilirim."

Şirketin sahibi Bayan Campbell yaşlı bir duldu, çocuğu yoktu. Şirketin tek küçük ortağı da benden birkaç yaş büyük bir ceza Avukatıydı. Yani ortaklık için şansım yüksekti. Bu D.C.'de benim kadar genç Avukatların elde edemeyeceği bir başarıydı.

Andy bana güven dolu bakışlarla bakarken, "Başarılı olacağından eminim," dedi. "Ayrıca burada birlikte geçireceğimiz daha çok zamanımız olacak. Eskisi kadar çok çalışmayacaksın. Çocuklarımızı burada büyütebiliriz."

Sessiz kaldım. Andy ile evlenmek ve bir aile olmak istiyordum ama çocuklar... Buna hazır değildim. Sandy içtenlikle güldü. "Evlenmeyi düşünüyor musunuz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Andy kızaran yanaklarını saklama gereği duymadan elimi tutup dudaklarına götürdü. "Çok yakında çocuklar bu harika kadınla evleneceğim," diye duyurdu.

✯✯✯

İş hakkında konuşmaya başladıklarında sohbetin dışında kalmıştım. Beşi de spor hakkında bilgili ve meraklıydılar ama ben spor özellikle futbol hakkında bir şey duymak istemiyordum. Şarabımı içerken etrafımı seyretmeye başladım. Ta ki beni sohbetin içine çeken o ismi duyana kadar.

Andrew kısık sesle, "James Redford," dedi. Birinin onu dinleyip dinlemediğinden emin olmak için kısa bir an etrafa baktı. "*New England Patriots*'a transfer olacak."

Sandy, "Bu kesinleşmiş bir haber değil," diye karşı çıktı. "Henüz *New York Giants*'tan ayrılmadı."

"Dün ayrıldı bebeğim. Bu sabah menajeri ile bizzat görüştüm. Önümüzdeki hafta *New England Patriots* ile sözleşme imzalamak için Boston'a gelecek. Basına da bir gün önceden haber verirler. Bu bilgi ilk bize verildi o yüzden daha hazırlıklı olacağız. Andy bireysel bir röportaj yapabilirsen kariyerin için harika bir adım olur."

Andy arkasına yaslanırken, "Bireysel röportaj verdiğini hiç duymadım," dedi.

Melanie, "Çünkü o kibirli bir göt," derken Justin karşı çıktı. "O bir efsane. Son yılların en iyi oyun kurucusu."

Andy'de, Justin'i onayladı. Buna alışmış olmam gerekirdi. Andy ve Justin birer James Redford hayranıydı. Hiçbir maçını kaçırmıyorlardı onlar maç izlerken ekrana bakmamak ve başka şeylerle ilgilenmek için büyük çaba göstermem gerekiyordu. Genelde en sevdiğim cinayet romanlarını tekrar okumayı tercih ediyordum. Yine de beynimde sürekli yankılanan ismini duymazdan gelemiyordum. James Redford, James Redford! Neden şimdi Boston'a gelmek zorundaydı? Bu on yıllık döngümüzün zamanı geldiği anlamına mı geliyordu? Bir kez daha karşılaşmayacağımız konusunda yemin ettikten sonra hayat neden bunu yapıyordu?

Andy bana sarılıp düşüncelerimden sıyrılmamı sağladığında gülümsemeye çalıştım ama söylediği şey donup kalmama neden oldu. "Elliot, senin ve James'in eskiden yakın arkadaşlar olduğunuzu söylemişti. Belki basın toplantısına gelirsen bize bir röportaj verir?"

Andrew, Sandy, Justin ve Melanie bana şaşkın bakışlarla bakıyordu. Andrew heyecanla, "Bu doğru mu?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı salladım. "Uzun yıllardır görüşmüyoruz, beni hatırlayacağından bile emin değilim."

Sandy bana yalvaran gözlerle bakarken, "Denemeden bilemeyiz. Lütfen Lily onu bizim kanalla bireysel bir röportaja ikna et," dedi. Sandy ve yavru köpek bakışı bir insanı kalbinden vurmanın en kolay yolunu biliyordu. Fakat bu bakış bile beni James Redford'ın karşısına itmek için yeterli değildi.

"Şey... Çocuklar bence bu kötü bir fikir. Hem belki de bireysel röportaj vermek prensiplerine uygun değildir."

Andrew'un o bireysel röportajı istediği çok açıktı. "Belki eski bir dosta hayır demez?"

"Bu sıradan bir lise arkadaşlığıydı, on yıldır onu hiç görmedim." Elliot'u öldürmek istiyordum. O maç sırasında bundan bahsetmemeliydi ama hayır. Andy'e, James ile birlikte futbol oynadıkları yılların fotoğraflarını göstermeyi tercih etmişti.

Justin ellerini saçlarının arasında gezdirirken sandalyesinde geriye yaslandı. "Basın toplantısına gelirsin ve eğer seni hatırlarsa bizim için röportaj talep edersin. Eğer seni hatırlamazsa..." Andy'e döndü. "O röportajı kendi yöntemlerinle almalısın."

Andy insanları etkisi altına alma konusunda inanılmazdı. Başta onun için ön yargılı olan babam bile zamanla onu sevmişti. Benimde yaşadığım yıkımdan sonra ona bu kadar ısınmamın sebebi Andy'nin enerjisi ve iletişim yeteneğiydi. Kadehimdeki şarabı tek dikişte içtikten sonra başımı sallayarak onları onayladım. Başım ciddi bir beladaydı ve bundan kurtulmanın bir yolunu bulmak zorundaydım. James ile karşılaşamazdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM - KURUMUŞ ÇİÇEK

Bölümleri her hafta cuma günü paylaşacağım. Bu cuma şehir dışında olacağım için bölümü erken paylaşıyorum bir sonraki bölümün tarihi 16 Eylül.

✿ ***Lily***

EYLÜL 2012 – BOSTON

Sabah koşusundan döndüğümde Andy çoktan çıkmıştı. Aynanın önünde bulduğum nota gülümseyerek baktım.

Kahve makinesine senin için kahve bıraktım.

Bugünü keyif yaparak ve kendini şımartarak geçir.

Muhteşem, düşünceli ve romantik sevgilin.

Terli spor kıyafetlerimi çıkarıp duş aldıktan sonra üzerimdeki bornoz ve çıplak ayaklarımla mutfağa gittim. Kahvenin aromatik kokusu burnuma dolduğunda inleyerek kendime bir fincan doldurup biraz krema ekledim. Kıçımın büyüklüğü hakkında bir şikâyetim yoktu onu şimdi olduğu formda tutmaya çabalıyordum. Biraz koşuya karşılık bir kaşık krema işte benim formülüm! Cep telefonum hala bıraktığım yerde tezgâhın üzerinde duruyordu. Bu hoş bir değişiklikti. D.C.'de telefonum olmadan tuvalete bile gidemezdim ama şimdi onu evde bırakabiliyordum. Uzanıp telefonumu aldığımda hiç arama olmadığını görerek bir kez daha sırıttım. Pazartesi iş başı yapana kadar bu sessizlik harikaydı.

Kahvemden büyük bir yudum alırken telefonumun rehberinden Elliot'u buldum ve ara tuşuna bakarak arkama yaslandım. Onunla acilen konuşmam gerekiyordu, dün akşamdan sonra her şey boka sarmak üzereydi. Elliot son bir senedir New York'ta yaşıyordu, ondan önce bir göçebe gibi dünyanın ve Amerika'nın her yerindeydi.

Telefon birkaç defa uzun uzun çaldı ve Elliot'un uykudan uyuşuk çıkan sesi kulağıma doldu. "Tanrım! Lily. Saatler konusunda gerçekten uyuşamıyoruz."

"Saat neredeyse dokuz Elliot, uyanma vakti."

"Akşam dokuz mu, sabah dokuz mu?"

Gözlerimi devirerek, "Sabah tabi ki," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sadece üç saat önce uyudum. Beni rahat bırak ve hava kararınca ara."

Elliot pek sabah insanı değildi. Genelde günü güneş battıktan sonra yaşamayı tercih ederdi ben ise tam tersi sabah güne erken başlar ve akşam erken yatardım. "Sana ihtiyacım var," derken sesim istediğimden daha endişeli çıkmıştı. Bu Elliot'u uykusundan uyandıracak sihirli cümleydi. Şimdiye kadar ne zaman birbirimize ihtiyaç duysak diğer her şey önemini kaybederdi.

"Neler oluyor?" Sesi artık eskisi kadar uykulu gelmiyordu.

Kahvemi tezgâha bırakarak derin bir nefes aldım. "Başım belada."

"Plastikleri ayrıştırmadığın için Andy ile kavga mı ettiniz?"

Bu söylediğine gülmeden edemedim. Elliot, Andy ile ilgili her zaman alay edecek bir şey bulurdu ama birbirleriyle olması gerektiği kadar da iyi anlaşırlardı. Zaten Elliot ile anlaşmamak pek mümkün değildi ve Andy'nin müthiş insan iletişimi her şeyi kolaylaştırırdı.

"Hayır. Onunla uğraşmayı bırak. Sadece biraz düzenli ve titiz."

Bir kahkaha atarken, "Sadece biraz olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Neyse, konu o değil. James... O Boston'a transfer oluyormuş."

Elliot birkaç saniye sessiz kaldı ve sonra hafifçe öksürüp o umursamaz sesini takındı. "Eh, ne diyebilirim ki? Dünya küçük. Bunun şimdi neden büyük bir sorun olduğunu anlamadım Lily. O çok uzun zaman önceydi ve sen atlattın bir gün karşılaşacak olmanız son derece normal."

"Sorun bu değil zaten. Andy onunla özel bir röportaj yapmak istiyor. Andrew ve Sandy'de öyle. James kimseye özel röportaj vermiyormuş ve onlar bizim eskiden *'arkadaş'* olduğumuz için bu röportajı ayarlayabileceğimi düşünüyorlar."

"Siktir," diye sayıkladı.

"Ya! Hem de kocaman bir siktir! Ne bok yemeye Andy'e eski fotoğrafları gösterdin ki?" Ben bizim fotoğraflarımızın hepsini bodrumun en karanlık yerine kilitlemiştim. Onlara bir daha bakmamıştım ve kimsenin bakmasına da izin vermezdim ama elbette onlar öylece atacağım ya da yok edeceğim şeyler de değildi, özellikle de anılara olan düşkünlüğüm hesaba katıldığında...

"Onlar sadece futbol oynadığım yıllara ait fotoğraflardı James'i orada görüp tanıyacağını bilemezdim."

"Arkadaş olduğumuzu söylemeyebilirdin."

"O üçümüzün bir fotoğrafıydı. Şu... okul şampiyonluğu maçında-" Bunu hatırlamak istemediğim için sözünü kesmekte gecikmedim. "Ben şimdi ne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yapacağım? Onunla karşılaşamam diğer yandan onun da beni görmek istemeyeceği kesin ve bu durum yaşandığında Andy her şeyi öğrenecek."

"En başta ona anlatmalıydın."

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum. Bunu... Ben olanları paylaşmak istemiyorum." Elliot neler yaşadığımı, nasıl yıprandığımı görmüştü. "Ve bunu zamanında Andy'e anlatmadığım için bu durumda öğrenirse kendini aldatılmış hissedecektir. İlişkimize kapanmayacak bir delik açmaya niyetim yok."

Elliot belli belirsiz bir hım sesi çıkardı. "Tamam, röportaj günü hasta numarası yap böylece oraya gitmene gerek kalmaz."

Gözlerimi devirirken, "Teşekkürler Elliot," diye mırıldandım. "Belki üçüncü sınıftaki gibi karnım ağrıyor demeliyim."

"Sen bir yolunu bulursun." Arkasından birinin şehvet dolu fısıltısını duyduğumda yanaklarım kızardı. "Aman Tanrım! Yatağında biri mi var?"

"Ben sağlıklı yirmi sekiz yaşında bir erkeğim, elbette yatağımda biri var."

"Kapatıyorum, Elliot teşekkürler."

Telefonu kapattığımda istemsizce gülümsüyordum. Elliot eşcinsel olduğunu açıkladığından beri ailenin kötü çocuğuydu ve bu gerçeği yıllarca saklamış olması kalbimi yaralıyordu. Şimdi kendi olabildiği için mutluydum. Kafamı tezgâhın soğuk yüzeyine yasladım ve kendimi bu işten sıyırmam için bir mucize diledim.

✯✯✯

Boston'a taşınmamın beşinci gününde şehri gezmiş, kendimi bolca şımartmış, Andy ile bol bol sevişmiştim. Fakat hala yaklaşan kara gün için bir planım yoktu. Akşam planım kanepe tembelliğinden ibaretti. Andy ve arkadaşları haftada bir akşamı kadınsız akşam ilan ediyorlardı. Erkek erkeğe eğlenceleri biz kadınlara da kişisel alan tanıyordu. Kendime bir şişe kaliteli şarap açmıştım, kitap okuyup koltukta uyuyakalmak için harika bir akşamdı. Kitaplığın önünde dikilerek ellerimi belime koydum.

"Bu akşam kim bana eşlik etmek ister?" diye mırıldandım. Parmaklarım kitapların sırtlarında geziniyordu bir aşk romanının üzerinde duraksadım. "Hım, uzun zamandır aşk romanı okumuyorum. Seri katillere biraz ara mı vermeliyim?" Liseden beri okumadığım o aşk romanını alarak kanepeye oturdum ve ayaklarımı geniş pufun üzerine uzattım.

Kitabın eskimiş cildi beni anılara götürürken kapağında parmaklarımı gezdirdim. Kapağında sarışın, uzun saçlı adamın gömleğinin açık düğmelerinden kasları görünüyordu. Kolu güzel bir kadının beline

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sarılmıştı. Lise yıllarında okurken yanaklarımın kızardığı türde bir romandı ve o kadar sene sonra ne hissedeceğimi merak ederek ilk sayfayı açtım. Kitabın yıllanmış kokusu burnuma dolduğunda mutlulukla iç çektim.

Birkaç sayfa okumuştum ki sayfaların arasından kurumuş bir çiçek kucağıma düştü. Çiçeğe kaşlarımı çatarak bakarken uzanıp onu parmaklarımın arasına aldım. Eskiden sarı yaprakları olan büyük bir papatya olduğunu biliyordum. Şimdi kitabın arasında kalmaktan solmuş, kurumuş yapraklardan ibaretti. Bu çiçekle ilgili hala taze olan tek bir şey vardı ki onlarda asla solmayan anılarımdı.

✯✯✯

EYLÜL 2002

Okul açılalı henüz birkaç hafta olmuştu ama ben şimdiden kendimi bir maratonda gibi hissediyordum. Lise son sınıfa geçmeme bir sene kalmıştı. Babam Hukuk Fakültesine gitmeme hatta onun okuduğu okulda okuyup, derece almama kesin gözüyle bakıyordu. Böyle bir sorumluluğun altında ezilen zihnim çığlık çığlığa bağırırken onu duymamak için mücadele veriyordum. Test kitabımın altına sakladığım o aşk romanına bir kez göz atmaya karar verdim. Teneffüs saatiydi ve sınıfta üç inek oturmuş ders çalışıyorduk. Hem de okulun ilk ayında... Hiç arkadaşım kalmamasına şaşırmamam gerekirdi. Hannah büyük bir neşeyle yanıma oturduğunda kitabı hızlıca gizledim.

"Ne olduğuna inanamazsın!" diye bağırdı ve sınıftaki diğer iki kafa bize dönerek baktılar. Hannah onları umursamadı, sarı saçlarını savurup koluma dokundu. Hala iyi arkadaştık ama artık en iyi sayılmazdık. Ailesi benimle arkadaşlık etmesini istiyordu o bu yüzden bana katlanmak zorundaydı.

Bıkkın bir nefes vererek, "Ne oldu, Hannah?" diye sordum.

Büyük bir coşkuyla, "James döndü!" diye bağırdı.

Duyduğum şey karşısında sınıftaki diğer iki kişiyi umursamadım. Şaşkınlıkla, "Hangi James?" diye sordum.

"İkinci sınıfta burada olan çocuk." Kulağıma doğru eğilerek, "Babası katil olan," diye fısıldadı. "O dedikoduyu bilirsin, babası birisini öldürmüştü ve James taşınmak zorunda kalmıştı." Elbette James'in kim olduğunu hatırlıyordum çünkü hiç unutmamıştım. Doğum günümden sonraki hafta her yerde onu aramıştım ama bulamamıştık. Taşınmak zorunda kalmamıştı. Velayetini Kaliforniya'da yaşayan annesi almıştı ve James gitmişti. Anlaşılan bugüne dek...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu neden büyük bir haber?" derken elimden geldiğince umursamaz görünmeye çalışıyordum oysa içimde ona doğru koşmak ve o arabayı hala saklıyorum demek isteyen çılgın bir lise öğrencisi vardı.

Gözlerini devirdi ve, "Onu görsen bu soruyu sormazdın," dedi. Uzun kirpiklerini kırpıştırırken, "James Redford," diye sayıkladı. "O kadar yakışıklı ki!"

Bu beni rahatsız etmişti. "Onun bir katilin oğlu olduğunu ve büyüyünce onun da katil olacağını söylemiştin." Cümle bana o kadar acı vermişti ki bugün bile birebir hatırlıyordum.

Hannah elini kalbine koydu. "Benim katilim olabilir."

Sertçe yutkundum öfkeliydim, kıskanmıştım ve nefret doluydum. Yakında onların birbirini dilleriyle öpmelerini izlemek zorunda kalacaktım çünkü Hannah her zaman istediğini elde ederdi. Erkekler ona tapardı – pek çok kız da öyle. O bir Barbie bebekti. Geçen sene yaz kampında bekaretini kaybettiğini bütün okulda övünerek anlattığından beri erkekler ve pek çok kız ona daha büyük hayranlık besliyordu. James ergenlik çağında bir erkekti, Hannah karşısında beni tanımayacağından bile emindim. Tek derdi ders çalışmak olan, her şeyiyle sıradan bir bakire...

✯✯✯

Onu görmeden önce son derse kadar beklemiş olmam bir mucizeydi. Her an yerimden fırlayıp kendimi son sınıfların koridoruna atmak üzereyken içimdeki kısmen mantıklı o kızın sesini dinlemiştim. Onu o kadar merak ediyordum ki onu görmek isteyen baskın yanıma karşı koymak çok zordu. Diğer yandan beni hatırlamayacağından da deli gibi korkuyordum. Son ders bittiğinde kitaplarımı çantama tıkıştırıp, sınıftan çıktım. Eve dönmeden önce Elliot'u görmek için son sınıfların koridoruna uğramam gerekiyordu. Benim sadece... Elliot'ı görmem gerekiyordu. Koridora girdiğim anda onu gördüm. Bir arkadaş ordusu ile sınıftan çıkıyordu. Herkes ona bir şeyler soruyor, şakalaşıyor, gülüyor, sırtını sıvazlıyor ve yanında yürümeye çalışıyordu. Oyuna almadıkları çocuktan eser kalmamıştı. Okula geldiği ilk gün bu kadar popüler olmayı nasıl başarmıştı? Sorunun cevabını kendi kendime vermeye karar verdim. Çünkü gerçekten iyi gören bir çift gözüm vardı.

Öncelikle James Redford hala sarışındı ama şimdiki sarışınlığı ona çocuksu bir masumiyet değil tehlikeli bir tatlılık katıyordu. Sarı saçlarının kenarları kısa kesilmişti uzun olan ön tutamları bir boncuk kadar mavi olan muzip bakışlı gözlerinin üzerine düşüyordu ve James kol kaslarını gizleme

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gereği duymadan her seferinde onları arkaya atıyordu. Kaslıydı. Hem de çok... Bir spor dergisinden fırlamış gibiydi üzerindeki okul formasından kol kasları açıkça seçiliyordu. Belinden düşecek gibi duran pantolonu sıkı kalçalarını ve uzun bacaklarını sarıyordu. Tanrım! O kadar uzundu ki. Nasıl bu kadar uzayabilmişti? Elliot'ın uzun olduğunu düşünürken bu çocuğun bir dev olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ayağında yıpranmış siyah Converse ayakkabılar vardı ve kimse bunu umursamıyordu. O okulun yeni gözdesiydi ve şu anda okulun Amerikan Futbol ekibiyle birlikteydi. Bakışlarını karşıya çevirdiği anda kendimi hızlıca geri çekip okul dolaplarının arkasına saklandım. Beni görmesini istemiyordum, hayır şimdi değil. Okul kıyafetlerim ve bir taçla önüme gelmesine engel olduğum dalgalı, kabarık saçlarımla değil.

Kalabalık kafile önümden geçip giderken grubun arkasında ilerleyen bir diğer popüler çocuk Elliot beni görünce duraksadı ve yüzüme garip garip bakarken, "Lily? Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Neyse ki kimse beni fark etmemiş ve Elliot'u duymamıştı.

"Şey... Ben.... Eve gidiyordum ve sende gidiyorsan eğer, beni bırakır mısın diye soracaktım." Geveledi̇ğim şeyi anlamaya çalışırken gözlerim hala grubun üzerindeydi. James arkasını dönerek bizim olduğumuz tarafa dikkatle baktığımda hızla bakışlarımı kaçırdım ve uzaklaşan gürültüyü dinledim. Hafifçe öksürdüm. "Yürüyemeyecek kadar yorgunum."

Araba kullanma konusunda kendime güvenim yoktu. Elliot ile birlikte okula gidip geliyordum ve bundan şikâyetim yoktu. Elliot olmadığı günler beni Hannah götürüyordu. Elini açık kumral saçlarında gezdirirken mahcup bir tavırla, "Hannah ile gidemez misin? Takıma yeni bir çocuk dahil oldu ve Koç antrenman yapmamızı istedi," dedi. Elenor öldüğünden beri birbirimize çok bağlanmıştık. Bunu düşünmek boğazımda bir yumru oluşturdu.

Umursamıyormuş gibi, "Yeni bir oyuncunuz mu var?" diye sordum. Elliot gürültüyle koridordan ayrılan kalabalığı işaret ederken, "Evet," dedi. "James Redford. Kaliforniya'dan geldi orada oyun kurucuymuş Koç onu takıma dahil edecek."

"Ama sende oyun kurucusun?"

Omuzlarını silkti. "Kim iyiyse o alır."

Elliot başarılıydı ama onda hırs namına hiçbir şey yoktu. Bu babamın ilkelerinden ilkine karşı geldiğinin kanıtıydı. Babamla sık sık kavga ediyorlar ve her kavga da babam Elliot'a karşı olan umudunu kaybediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elliot bu sene mezun olacaktı ve hukuk fakültesine gitmeyecekti. Babam ise hala onun üzerine gitmekten çekinmiyordu.

"O halde ben eve yürüyeyim. Hannah çoktan gitmiş olmalı."

Elliot kalın kitaplarla dolu postacı çantama bakarken, "İstersen beni bekle," dedi. "Çok uzun sürmez. Sahanın kenarında oturup biraz... Ders çalışabilirsin?"

Bir yanım bunu yapmamam ve eve yürümem gerektiğini söylese de içimde James'i izlemek ve onu futbol oynarken görmek isteyen çok hevesli bir nokta vardı. Başımı sallayarak Elliot'ı onayladım ve futbol sahasına doğru sürüdüğüm ayaklarım beni durdurmadı.

✯✯✯

Amerikan futbolu kıyafetleri cidden ağırdı. Omuzluklar, kask, göğüs koruyucu, dizlikler hepsi benim üzerimde taşıyıp ayağa kalkamayacağım kadar ağırdı ama bu iri çocuklar üzerlerinde bu kadar ağırlıkla mücadele edip koşuyor, top oynuyor, birbirleriyle savaşıyorlardı. Ve James... Tanrım! O kadar iriydi ki takımda hemen seçiliyordu. Gözlerimi ona dikmiş bir saniye ayıramıyordum. Hannah ve birkaç arkadaşı en önde tezahüratlar yaparken ben orta sıralarda kucağımda bir kitapla oturuyordum ama gözlerim James'in üzerindeydi. Cidden harika bir oyuncuydu. Elliot yerini kaybedeceği için şimdiden üzgündüm. Birkaç defa James'in benim olduğum tarafa baktığını sandım ama yanılıyor olmalıydım Hannah'ya bakmak istediğinden neredeyse emindim.

Maç bitip Elliot döndüğünde birlikte okulun otoparkına doğru ilerledik. Elliot üzgün görünmüyordu sadece sessizdi. "Pozisyonunu kaybettiğin için üzgünüm," diye mırıldandım.

Elliot öfkeyle gülerken, "Üzülme," dedi. "Kaybetmedim hala kaptan ve oyun kurucu benim."

"Ama-" diye başladığım cümleyi yarıda keserek tamamladı. "James benden daha iyiydi, biliyorum."

"O zaman neden?"

"Babam." Bu kelime ağzından tükürür gibi çıkmıştı. Elliot bütün o yalakalıklardan ve ayrımcılıktan nefret ediyordu.

"Futbolun kafanı meşgul etmesini istemediğini sanıyordum?"

"Yine de oğlu her zaman en iyisi olmalı. Koç babamı kızdıracak hiçbir şey yapmak istemez ve James'in kötü ünü ile düşük statüsü hesaba katıldığında takımda olduğu için bile şanslı." Elliot'ın yeşil üstü açık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arabasının yanına vardığımızda çantamı arka koltuğa bıraktım o sırada takımdan bir çocuk Elliot'a seslendi.

"Hey, Elliot! Koç seni çağırıyor dostum."

Elliot çantasını arabanın arkasına bıraktı. "Sen beni bekle, birazdan dönerim," diyerek hızla okul binasına doğru ilerledi. Ben arabaya yaslanmış onu beklerken çantamdan çıkardığım aşk romanını okumaya başladım.

Ta ki bir şey güneşimi kesene kadar... Başımı kaldırdığım anda bir çift mavi gözle karşı karşıya geldim. O kadar uzundu ki çokta kısa sayılmadığım halde kendimi çocuk gibi hissetmeme neden olmuştu. Saçları gözlerinin üzerine düşmüş bembeyaz dişleri gülümsemesinin ardında parlıyordu.

"Sen olduğunu biliyordum," derken kaybettiği değerli bir şeyi bulmuş gibi coşkuluydu.

Dudaklarımdan sadece bir, "Hı?" sesi çıktı.

"Lily... Sen Lilian'sın?"

Başımı sallayarak onu onayladım. İsmimi unutmamış mıydı? Kaşları çatılırken, "Beni hatırlamıyor musun?" diye sordu. Hafifçe geri çekilerek bana kendi alanımı geri verdi. "Yedinci yaş gününde bana bir dilim pasta vermiştin?"

Hatırlamadığımı nasıl düşünürdü? O günü hiç unutmamıştım. Çaresizce James Redford'ı her yerde aramıştım ama onu on yıl boyunca bulamamıştım. Kızaran yanaklarımı umursamadan gülümsedim, artık beni engelleyen eksik dişler yoktu. "Hatırlıyorum." Gözleri tekrar hevesle parladı. "Sen de bana kırmızı bir araba vermiştin?"

"Kırmızı bir *Mustang*," diyerek beni düzeltti. "En sevdiğim arabaydı."

"Ah, öyle mi? İstersen onu geri verebilirim. Ben-"Sözümü bir kahkahayla kesti. "Hayır, onu geri istemiyorum, sana verdim ve hala sakladığını bilmek güzel."

"Saklıyorum."

"Lily," diye fısıldarken derin bir nefes aldı ve bunu gizleme gereği duymadan kokumu içine çekti. "Sana o gün verdiğim sözü de hatırlıyorum." Yanaklarım kıpkırmızı olurken bir Japon balığı gibi ağzımı açıp kapattım. "Ve o sözü tutacağım," dediğinde neredeyse yere yığılmak üzereydim. O da beni hatırlıyordu, hatta beni düşünmüştü... Bu o kadar garipti ki kalbimin daha önce hiç bu kadar hızlı çarptığına şahit olmamıştım. Gözlerimi dikmiş, hiç normal olmayan bir şekilde ona bakıyordum.

Onu duyup duymadığımdan emin olmak için bir kez daha, "Lily?" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şey... Evet. Hım. O sözü hatırlıyorum."

Bir kez daha gülümsedi hala dik dik ona bakmayı sürdürüyordum. Elinde tuttuğunu fark etmediğim bir papatyayı bana uzattı. Kocaman sarı yaprakları olan bir papatyaydı onu kulağıma takarak kabarık saçlarımı geriye ittirdi. Eserine büyülenmiş gibi bakıyordu ben ise soğuk suya atılmış gibi titriyordum.

Yüzüme doğru beni öpmek ister gibi eğildi o kadar yakındı ki duşta kullandığı sabunun kokusunu duyuyordum. "Eğer gözlerime on saniyeden fazla bakarsan, seni sonsuza kadar kalbimde tutarım."

Bu söz beni şaşkınlığa uğratmıştı, ne söylemeye çalıştığını da anlamamıştım. Tam ağzımı açıp ona soracağım sırada Elliot yanımıza geldi. Gözleri ikimizin üzerinde gezinirken, "Neler oluyor?" diye sordu. O da şaşkındı okulun popüler çocukları beni görmezden gelme eğilimindeydiler.

James ona öfkeyle bakarken dişlerini birbirine bastırdı bu hareket çene kemiklerinin oynamasına neden oluyordu. Sıkılı dişlerinin arasından, "Konuşuyorduk," dedi. Ona göz dağı verir gibi bakıyordu ve her an kavga çıkarmak ister gibiydi. Peki ama neden? Bu kadar iyi olduğu halde oyun kurucu ya da takım kaptanı olamadığı için mi öfkeliydi? Belki de haklıydı, Elliot'ı tanımıyordu muhtemelen onun da kendini beğenmiş ve her istediği elde etmeye alışmış bir züppe olduğunu düşünüyordu.

Elliot ona anlamsız bakışlarla baktı ve binmem için bana kapıyı açtı. "Gidelim, Lily."

Başımı sallayarak arabaya binmeden önce, "James? Şey... Sonra görüşürüz. Yani belki?" diye mırıldandım. Onun adını kullanıyor olmak dilimde dondurma gibi eriyen tatlı bir his bırakmıştı. James bana baktığı anda bakışları yumuşadı. "Görüşürüz Lily."

Elliot arabaya binerken o da birkaç adım ilerlemişti. Fakat durup Elliot'a seslendi.

"Elliot?"

Elliot ona doğru döndü.

"Her zaman kaybeden ben olmam."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. BÖLÜM - GÜNEŞ BURAYA GELİYOR

✸ ***James***
EYLÜL 2012 – BOSTON

Sıfırdan bir başlangıç için bir kez daha şehir değiştirmek zorunda kalmak hoşuma gitmese de bu sefer kariyerim konusunda umutluydum. Ülkenin en iyi takımlarından birinde oynayacaktım ve bu sene *New England Parriots*'a, *Super Bowl*'u getirecektim. Uçaktan gecenin bir vakti indim, başımda şapka, gözümde güneş gözlüğü ve çok sıradan kot tişörtüm ile tanınmamaya çalışsam da cüssem, dövmelerim ve şapkamın arkasından çıkan at kuyruğu yaptığım sarı saçlarım beni ele veriyordu. Kişisel korumam ve tek sırdaşım Otto havaalanında fotoğrafımı çekmeye ya da bana yaklaşmaya çalışan herkesi uzaklaştırıyordu. Yine de birkaç gizli fotoğrafımın çekildiğinden emindim, yarın bütün haberler yeni transfer haberlerimle dolu olacaktı.

New York Giant'ta geçirdiğim üç başarılı senenin ardından artık bütün dünya ismimi biliyordu. Geçen yılın en iyi hücum oyuncusu ve oyun kurucusu seçilmiştim bu yılda rakibim yoktu. *Patriots* beni almak için astronomik sayılabilecek bir ücret ödemek zorunda kalmıştı ama başarılı bir kariyer benim için her zaman paradan daha önemliydi. Ben sadece sahaya çıkıyor ve en iyi yaptığım şeyi yaparak sert bir oyun oynuyordum.

Yeni takımımın gönderdiği siyah araba içinde bir şoförle birlikte beni bekliyordu. Şoför bana selam verip kibarca iyi geceler diyerek kendini tanıttıktan sonra Otto'nun elinde duran seyahat çantamı alıp bagaja yerleştirdi. Geniş minibüse bindim ve Otto'da hemen arkamdan binerek karşı çaprazıma oturdu. Güneş gözlüklerimi gözümden çıkarıp yanıma koydum. Şoför otele doğru yola çıkarken aracın karartılmış camlarından şehri izlemeye başladım. Artık yeni hayatımın başlangıcı burası olacaktı. Bir kez daha her şeye sıfırdan başlıyordum, sıklıkla yaptığım gibi...

Boston'a daha önce maç için gelmiştim ama şimdi yeni evim olduğu gerçeği ayrıntılarına odaklamamı sağlamıştı. Bir süre otelde kalacak ve kendime uygun bir ev bulacaktım. Uzun süre otellerde kalmaktan hoşlanmıyordum, insanların beni izlemesinden, her yaptığımdan haberleri olmasından... Bu hayatı dolu dolu yaşamaya çabalıyordum bunu yaparken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

de fazlasıyla ölçüyü kaçırdığım zamanlar oluyordu. Otto her zaman arkamı toplar, magazini benden uzak tutardı. Yine de bazen çapkın serseri imajım gündemi meşgul ediyordu.

Radyoda çalmaya başlayan şarkı bütün düşüncelerimi bir bıçak gibi keserken kaşlarım huzursuzluk ve rahatsızlıkla çatıldı. Sadece eski bir şarkıydı, sadece klasikleri çalmaya meraklı bir radyoda çalan eski bir şarkı... Fakat bir yanım bundan çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Bu şarkı nerede denk gelse kaçıp uzaklaşıyordum. Bendeki hatırası kalbime bir hançer gibi saplanıyordu. Bu şarkının bende çağrıştırdığı tek şey kocaman kahverengi gözler, dolgun dudaklar, masum bir yüz ve taş gibi bir kalpti. *The Beatles'in Here Comes The Sun* şarkısı kulaklarıma dolarken gözlerim uzaklara daldı bundan tam on yıl öncesine...

EYLÜL 2002

Babamdan kalma 80 model *Chevrolet* bir külüstürden biraz daha iyi durumdaydı. Abim ve ben onu çalışır duruma getirmek için çok uğraşmıştık. Bir banliyöde ki lanet bir lise için havalı bir araba değildi ama okula bisikletle gitmek istemiyordum. Okulun ilk günü tahminimden iyi gitmişti bu parlak zengin çocukları havalı tiplerden, yakışıklı yüzden ve Amerikan futbolundan hoşlanıyorlardı ve ben üç kriteri de karşılıyordum. Fakir olduğumu hatta bir katilin oğlu olduğumu bile unutmuşlardı. Annem anlaşmamızın şartlarına uyup lise son sınıfı okumam için D.C. ye dönmeme razı olmuştu.

Beni doğup büyüdüğüm yerden ve abimden kopardığı için ona olan nefretim hala son bulmamıştı. Gaza yüklenirken dişlerimi öfkeyle birbirine bastırdım o parlak çocuklar istedikleri her şeyi elde etmeye alışmışlardı. O piç kurusu Hamilton'dan çok daha iyi bir oyun kurucuydum ama Koç oyun kurucusunu değiştirmemeye karar vermişti çünkü o lanet olası yargıç Jonathan Hamilton'ın oğluydu. O adamdan nefret ediyordum. Eğer cehennem varsa Jonathan kıçında koca bir kazıkla sonsuza dek orada yanmayı hak ediyordu.

Fakat beni kızdıran Elliot Hamilton'ın oyun kurucu pozisyonunu alması değildi. Beni kızdıran şey o piçin Lily gibi güzel, masum ve iyi bir kıza sahip olmasıydı. Lily bana o doğum günü pastasını getirdiği anda ona âşık olmuştum. Geçen on yıl onun hakkında hissettiğim şeyi değiştirmemişti. Buraya gelmek istememin babamın anısı, abim ve Lily'i tekrar görmek dışında bir sebebi yoktu. Onun kadar iyi kalpli ve buradaki tüm züppelerden farklı olduğunu bildiğim bir kızın Elliot Hamilton gibi kendini beğenmiş bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çocukla ne işi olurdu? O çok daha iyisini hak ediyordu, Lily beni ve benim ona sunacağım her şeyi hak ediyordu.

Oyunda kaybetmiş olabilirdim ama aşkta kesinlikle kazanacaktım. Elliot Hamilton piçine karşı bir savaş açıyordum. Lily benim olacaktı. Ben bir zorba değildim, Lily'nin bana nasıl baktığını görmüştüm. Beni unutmamıştı, arabamı saklıyordu, çiçeğim kulağının arkasındaydı ve o gözleri... Hayatımda o kadar büyük ve o kadar kahverengi gözler görmemiştim. Beni içine çeken bir yanı vardı. Bana bakışı... Sanki istediği her şeymişim gibiydi.

Arabayı acı bir frenle tamirhanenin önünde durdum. Burası banliyöden daha aşağıda kaldığı için o kendini beğenmiş züppeler buraya aşağı mahalle diyorlardı. Küçük bir mahalleden ibaretti. Abim motor yağına bulanmış beyaz atletiyle spor bir arabanın altındaydı. Babam hapse girdikten sonra benden on dört yaş büyük olan Josh tamirhaneyi daha küçük bir yerde yeniden açmıştı. Şimdi otuz iki yaşındaydı karısı ve çocuklarıyla burada yaşamaya devam ediyordu. Babamızdan kalma mesleği devam ettiriyordu ve bende onun yolundan gitmeye kararlıydım. Okul bitene kadar yanlarında yaşamamı kabul etmişti, okul bittiğinde kendime tamirhanenin üst katında bir ev yapacaktım.

Kapıyı çarparak kapattığımda arabanın altından başını çıkarıp bana baktı. "İlk günün kötü mü geçti Jamie?"

Hala sekiz yaşındaymışım gibi bana Jamie diyordu ama umursamıyordum. O sevdiğim ve ailemden kalan son şeydi. "Daha kötü olabilirdi," derken yeni gelen bir arabaya bakmak için beyaz okul gömleğimi çıkardım. "Oyun kurucu olamadım Koç o züppelerden birini seçti. Bir kız gibi oyun oynuyorlar."

Josh bir kahkaha atarken tekrar arabanın altında yaptığı işe döndü. "Eskiden bizim gibileri takıma almazlardı."

"Kaliforniya'dan gelen, asi, yakışıklı ve gizemli bir tipe karşı koyamadılar."

"Oyun kurucu olamadığın için mi bu kadar öfkelisin?" diye sorarken arabanın altından çıktı. Benim kadar kalıplı olmasa da aynı uzun boyu paylaşıyorduk. Sarı saçları benimkinden birkaç ton daha koyuydu, teni güneşte çalışmaktan bronzdu.

Üzerinde çalıştığım arabanın boğuk motor sesini dinlemek için gaza yüklenirken, "Hayır," dedim. "Hangi pozisyonda olduğum önemli değil, futbolu seviyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O zaman sorun ne?"

"Bir kız."

✯✯✯

Sonraki hafta okulda herkes tarafından kabul görmüştüm. Hatta bu züppeler bana bir Tanrı gibi tapmaya başlamıştı. Kızlar neredeyse ağzımın içine düşüyor, herkes bir yere davet ediyor, erkekler yepyeni ayakkabılarını bilerek eskitiyor, dağınık ve fakir tarzımı bile taklit etmeye çalışıyorlardı. Antrenmanlarda çok iyi gidiyordu, önümüzdeki hafta ilk maçımıza çıkacaktık ve takımdaki herkes benim sayemde kazanmayı umuyordu. Herkese son derece arkadaşça davranıyor olsam da Elliot Hamilton'a bir böcek gibi davranıyordum. Antrenmanlar sırasında iki kat sertleşiyor, sık sık kaba kuvvete başvuruyordum. Koç onu sakatlayacağımdan korkarak son antrenmanda bizi aynı takıma vermişti. Duştan çıkıp soyunma odasına girdiğimde içeride sadece Elliot'ın kaldığını gördüm. Sırtını dolabına yaslamış çantası omzunda birini bekliyor gibi görünüyordu. Ben içeri girdiğimde yüzü öfkeyle karardı, anlaşılan beni bekliyordu.

Onu görmezden gelerek dolaptan kıyafetlerimi alıp giyindim. Elliot hafifçe öksürdüğünde ona bakmadan, "Bugün aynı takımda olduğumuz için şanslıydın," dedim. Babasıyla kişisel bir husumetim vardı ama Elliot'dan sadece o yüzden bu kadar nefret etmiyor ya da sadece bu yüzden o mükemmel orantılı burnunu kırmak istemiyordum.

"Benimle derdin ne Redford?" Öfkeyle güldüm ama ona cevap vermedim bu onu daha da öfkelendirdi yanıma gelerek tehditkâr bir tavırla elini metal dolaba koydu. "Oyun kurucu olamadığın içinse Koç Hawke ile konuşup o pozisyonu istemediğimi söyleyeceğim."

Bir kez daha güldüm ama bu sefer ona dönerek ateş saçan gözlerimle yüzüne baktım. "Siktiğimin pozisyonu ile ilgilenmiyorum. Ben o sahanın her yerinde bir Tanrıyım."

"O zaman neden bana suyumu sıkmak için can attığın ıslak havlu gibi davranıyorsun?"

Tanımı hoşuma gitmişti onun kesinlikle suyunu sıkmak hatta sonra da kıçımı silmek istiyordum. Ama egosunu beslemeyecektim bu yüzden sessiz kaldım. Onu umursamadım ve yokmuş gibi davranarak dolaptan aldığım şapkamı başıma taktım. Tam yanından geçip kapıya ilerlemek üzereyken beni durdurdu.

"Bak bu sene aynı sınıftayız dahası aynı takımdayız. Ben kaptanım ve benimle bir sorunun varsa bunu hemen burada çözmek zorundayız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kolumu tutan eline attığım bakışla birlikte beni bırakıp bir adım geriledi. Güzel demek parlak çocuğu korkutmuştum.

Üzerine doğru tehditkâr bir tavırla yürürken, "Seninle bir sorunum var," dedim. "Senin gibi zengin züppelerin her istediklerini elde etmelerinden bıktım. Takımda benim hakkım olan yeri almandan bahsetmiyorum. Ondan çok daha önemli bir şeyi almış olman sinirimi bozuyor."

"Açık konuşursan, uzlaşabiliriz," dedi. Neydi bu çocuk? Lanet olası bir aziz mi?

"Lily," diye hırladım.

Kaşları çatılırken, "Lily mi?" diye sordu. "Lilian mı?"

"Kahrolası Lily isminde kaç kız arkadaşın var?"

Bir anda kahkahalarla gülmeye başladı gözlerinde yaşlar bile parlamaya başlamıştı. Onu şu ana kadar pataklamadıysam, şimdi pataklayabilirdim. Kahkahalarının arasından, "Lily'nin benim kız arkadaşım olduğunu mu düşündün?" diye sordu. Ona sert bakışlarla bakmaya devam ettim ama cevap vermedim. "Lilian Hamilton'ın? Kız kardeşimin?"

Lily... Lily Hamilton muydu? O ilk görüşte vurulduğum tatlı ve iyi kalpli kız? On yıl boyunca onu tekrar göreceğim anı düşündüğüm kız? Geçen hafta kalbimi bir kez daha ayarsızca çarptıran o masum kız, bir Hamilton muydu? Dişlerimi birbirine bastırdım bu nasıl lanet olası bir kaderdi? Düşmanımın kızına âşık olmak... Kahrolası kocaman bir klişe!

Elliot benim düşmüş omuzlarıma ve duygudan duyguya akan yüzüne bakarken, "Lily seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu. "Bana bak dostum. O senin çevrende olmasına alışkın olduğun kızlar gibi değil. Benim kardeşim olması dışında oldukça hassas ve iyi kalplidir." Bu göt ne geveliyordu? Bunları zaten bilmediğimi mi sanıyordu? Kendinden emin bir şekilde duruşunu dikleştirerek, "Onunla bir şansın yok," dedi. "Senin gibi çocuklarla ilgilenmez."

Bu sefer gülen ben oldum. Lily Hamilton veya değil, kesinlikle benimle ilgileniyordu, ilgilenecekti. "Onun ne kadar hassas ve iyi kalpli olduğunu biliyorum onu bu kadar istiyor olmamın sebebi de bunlar ve Elliot emin ol benimle ilgilenecek."

Bir kez daha kapıya yöneldim. "Neden Lily?" diye sordu.

Arkamı dönerek kollarımı iki yana açtım ve tüm açık yürekliliğimle, "Onu ilk gördüğümden beri aşığım," diyerek itiraf ettim.

Kaşları çatıldı. "Geçen haftadan beri mi?"

Kapıdan çıkmadan önce, "Sekiz yaşımdan beri," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

✯✯✯

İlk maçımızdan önceki son provada gözüm saha dışına takıldı. Beton basamaklar yukarı doğru çıkıyor, çukurda kalan sahayı çevreliyordu. Basamakların orta kısmında kucağında kitapları ile Lily oturuyordu onu geçen haftadan beri görmemiştim aslında karşısına çıkmak istemiştim ama Elliot ile sevgili olduklarını düşündüğüm için öfkeliydim. Onu istemeden incitmekten korkmuş bu yüzden uzak durmuştum. O da maçlara gelmemişti bugüne kadar... Bu yüzden şimdi belki de tam zamanıydı. Onu daha yakından tanımak, o güzelim yüzünü daha yakından görmek istiyordum. Dalgalı saçları yüzünün kenarından kucağındaki kitaba doğru düşüyordu, dudakları hafif aralıktı ve yanakları güneşin sıcağından pembeleşmişti. Ne okuyorsa konsantre olmuştu bu yüzden etrafındaki şeylerle ilgilenmiyordu.

Maç sırasında birkaç defa göz göze geldik ama Lily bakışlarını her seferinde kaçırdı. Çok mu utangaçtı? Yoksa Elliot haklı mıydı? Lily benim gibi çocuklarla ilgilenmiyor muydu? İlgilenmediği fakir ve kötü bir aile siciline sahip çocuklar mıydı, yoksa futbol oynayan popüler çocuklar mıydı? Tanrım! O Yargıç Jonathan Hamilton'ın kızıydı. Bunu düşünmemeye çalışıyordum ama sık sık aklıma geliyordu.

Koç düdüğü çaldığında ve hücum takımı yani benim takımım kazandığında sahanın kenarındaki kızlar çığlık çığlığa adımı haykırıyordu. Diğer çocuklar soyunma odasına yönelirken ben kaskımı sahanın ortasında bırakıp Lily'nin olduğu yöne ilerledim. Kızlar şaşkın bakışlarla bana bakarken amfi şeklindeki beton basamakları hızlı hızlı çıkarak Lily'nin oturduğu noktaya ulaştım. O ise önünde dikilene kadar geldiğimi fark etmemişti. Başını yavaşça kaldırarak bedenimin her bir ayrıntısını süzdü. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmış, ağzı aralanmış, kaşları çatılmıştı. Önümde öylece otururken o kadar savunmasız, masum ve küçüktü ki onu sarmalamak istiyordum. Kareli okul eteği dizlerinin üstünde çok kışkırtıcı bir noktaya kadar sıyrılmıştı, lacivert okul çorapları dizinin hemen altında bitiyor ve pek bir şeyi gizlemeye yetmiyordu. Lily'nin on yıl içinde boyu uzamış, göğüsleri dolgunlaşmış, kalçası yuvarlak bir hal almıştı ama bacakları... Tanrım o uzun bacakları karşısında güçlükle yutkundum.

"J-James," diye kekeledi. Nerede olduğunu anlamaya çalışır gibi etrafına baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Yüzümü daha net görebilmesi için önünde hafifçe eğildim, bu kıyafetler içinde kocaman görünüyor olmalıydım. Elimi utangaç bir tavırla saçlarımın içinden geçirdim. Herkes çapkın bir sporcu olduğumu düşünüyor olabilirdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama açıkçası kızlarla pek tecrübeli değildim. Kaliforniya'da kızlardan daha önemli şeylerle meşguldüm, diğer yandan orada olduğum her an Lily aklımdaydı. Onun büyüyüp, nasıl bir genç kız olduğu hayaliyle yaşarken diğer kızlara haksızlık etmek istememiştim. Yani böyle bir şeyi ilk defa yapıyordum.

"Geçen hafta konuşmamız yarım kalmıştı ve ben o konuşmayı tamamlamak istiyorum."

Basitçe, "Peki," derken dudaklarını birbirine bastırdı. Yanakları olgun birer elma gibi kızarıktı. Anlaşılan Lily'im de tecrübeli değildi.

Onu heyecanlandırıyor olmak hoşuma gitmişti biraz daha eğildim yüzümü, yüzüne yaklaştırıp bakışlarımı bakışlarına sabitledim. Gözleri sadece basit birer kahverengi değildi, içinde altın rengi hareler vardı yakından bakınca gözlerinin içinde bir günbatımı manzarası görür gibi oldum. Çilleri beyaz tenine özenle koyulmuş noktalar gibi görünüyordu ve dudakları yakından da uzaktan olduğu kadar güzeldi. "Beni otoparkta bekle, en eski araba benim ki on dakika sonra orada olacağım."

Başını sallarken, "Arabanı biliyorum," dedi. Günbatımı benimle tahminimden fazla ilgileniyordu bu hoşuma gitmişti. "On dakika sonra," derken geldiğim gibi basamakları uzun bacaklarımla inerek uzaklaştım. Lily'nin şaşkın bakışlarını ve diğer kızların meraklı gözlerini sırtımda hissediyordum.

✯✯✯

Hızlıca duş alıp, giyinip koşarak binadan çıktım. Otoparka geldiğimde adımlarımı yavaşlatmıştım Lily tam arabamın önünde beni beklerken ileri geri yürüyordu heyecanlı mıydı, endişeli miydi? Yanına yaklaştığımda yürüyüşüne son verdi kızların karşımda kısa ve küçük kalmasına alışkındım ama Lily'de sevdiğim hoş bir kırılganlık vardı. Avuçlarımda duran küçük bir kelebek gibiydi. Onu tanıdığım söylenemezdi aslında ailesinin kim olduğunu öğrenmek ondan uzak durmamı sağlamalıydı ama hayır! Ben onu tanımak istiyordum, kimsenin tanımadığı şekillerde onu tanımak ve ona yakın olmak...

Karşısına dikilerek, "Gidelim mi?" diye sordum.

Alt dudağını çiğnerken, "Elliot'a haber vermeliyim," dedi.

Onun dirseğini kavradım bu dokunuş bedenimden güçlü bir elektriğin geçmesine neden oldu, aynısını o da hissediyordu bunu gözlerinden görüyordum. "Ona benimle olacağını söyledim." Yüzündeki şok ifadesini umursamadan onu arabama yönlendirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yaşlı Chevrolet'in kapısını açarak binmesini bekledim. Diğer tarafa dolaşarak oturdum ve anahtarı çevirip o boğuk sesin ardından motorun gürlemesini bekledim. Arabanın çalışması biraz uzun sürüyordu Lily'e baktığımda onun bakışlarını kucağına sabitlediğini gördüm. Lilian Hamilton muhtemelen daha önce hiç bu kadar eski bir arabaya binmemişti. Fakat şımarık bir kız gibi etrafa küçümseyerek bakmıyordu, onun da diğer çocuklar gibi olup olmadığını merak ediyordum. İnsanları parasına ya da popülerliğine göre mi değerlendiriyordu? Lily'nin ailesi çok zengindi ona bakarak bile bir zengin çocuğu olduğunu söyleyebilirdim. Gıcır gıcır okul kıyafetleri, minik pırlanta küpeleri, kolundaki pahalı saat, deri ayakkabıları onu ele verse de gösteriş yapmaktan son derece uzaktı. İstese babasının ona bir araba alacağını biliyordum ama o okula abisi ile gelip gidiyordu, diğer kızlarla konuşsa da zamanını bahçede moda dergisi bakarak geçirmiyordu, zengin çocuklarla flörtleşmiyor kendi statüsünde olmayanlara ezilmesi gereken bir böcek gibi bakmıyordu.

Bakışlarımı fark ederek bana doğru baktı. Saçlarını geriye iten siyah tacı sayesinde yüzü açıktaydı. "Bir şey mi oldu?"

Arabayı hareket ettirirken, "Hayır," dedim. "Her şey yolunda."

Onu babamın ölmeden önce bizi getirdiği nehir kıyısına getirdim. Nehrin bu bölümüne pek gelen olmazdı. Şehir kulübünün ve banliyö evlerinin baktığı nehir manzarasından çok daha farklıydı. Burada sazlık alanlar el değmemişti, balıkçıl kuşları buraya daha fazla uğruyordu çünkü etrafta onları rahatsız eden insanlar yoktu. Çocukken kullandığımız tahta piknik masası yıllar sonra eskimiş olsa da hala sağlamdı. Arabayı ahşap iskelenin önüne yanaştırdım Lily etrafa ilgiyle baktı.

"Buraya daha önce gelmediğini varsayıyorum?"

Kafasını iki yana sallarken, "Gelmedim," dedi.

Tahmin etmiştim muhtemelen dışarı çıktığı zamanlar Lanetlenmiş Şehir Kulübünün nefis manzarasında pahalı yemekler yiyordu. Onun inmesine yardım etmek için diğer tarafa dolaştım ama Lily çoktan inmiş, çantasını ve kitaplarını arabada bırakmıştı. Ayakkabılarına çamur bulaşmasını umursamadan nehir kenarındaki piknik masasına yürürken bende peşinden ilerledim. Yürüyüşü bir dansçı gibi zarifti. Uzun bacaklarını birbiri önüne atarak ilerlerken kalçası mükemmel bir şekilde sallanıyordu.

O an onu buraya getirmenin salakça olduğunu düşündüm belki Şehir Kulübüne gidemezdik ama kasabada bir restoran, kafeterya ve sinema vardı. Elini saçımda gezdirirken, "Ben konuşabileceğimiz sakin bir yer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olsun istedim ve aklıma burası geldi," dedim. "Küçükken babam çalışmadığı zamanlarda bizi buraya getirirdi."

Bana döndüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Öyle mi?" Piknik masasına otururken, "Burayı sevdim," dedi. "Beni senin için özel olan bir yere getirmeni de."

Karşısına geçip otururken piknik masası ağırlığımla hareket etti fakat devrilmedi anlaşılan emektar hala sağlamdı. Lily kızaran yanaklarıyla bana bakarken, "Baban?" diye cümleye başladı ama nasıl tamamlayacağını bilemedi bu yüzden ona yardımcı olmak için, "Öldü," dedim.

"Üzgünüm." Yüzünden bunu anlayabiliyordum, ben ve abim dışında onun için üzülen kimse olmamıştı.

"İki sene önce, hapiste," diyerek ona açıklama yaptım.

Uzanıp masanın üzerinde duran elime dokundu bu çok doğal ve ani gelişen bir hareketti, birbirine değen ellerimize baktım. Onun küçük tırnaklı beyaz elleri benim büyük, kaba ellerime dokunurken birbirimizden ne kadar farklı olduğumuzu gözler önüne seriyordu.

"Bir daha geri dönmeyeceğini düşünmeye başlamıştım." Konuyu değiştirmesine sevinmiştim, şimdi babamdan bahsetmek ve karamsar bir ruh haline girmek istemiyordum.

"Beni mi bekliyordun?" diye sordum. Ben ona dönmeyi tam on yıl beklemiştim.

Bakışlarını kaçırırken ellerini, ellerimden çekti. "Seni aradım," dedi. "O günden sonra..." Bu söylediği içimi tatlı bir umutla doldurdu. "Sonra... Senin Kaliforniya'ya taşındığını öğrendim."

Dişlerimi birbirine bastırdım, taşınmamıştım annem velayetimi alıp beni kocası ve çocuklarıyla birlikte yaşamaya zorlamıştı. Beş yaşındayken beni, abimi ve babamı başka bir adam için terk etmişti üç yıl sonra babam hapse düştüğünde de gelip beni abimin elinden almıştı. Kendinde bu hakkı görebildiği için ondan hala nefret ediyordum.

"Babam hapse girdiğinde abim yirmi iki yaşındaydı mahkeme onu çocuk bakmak için yeterli görmedi bu yüzden velayetimi annem aldı." Omuzlarımı silkerek, "Kanunlar," dedim.

"Senin için üzüldüm, hayatının parçalanması için oldukça küçük bir yaş."

Konuyu değiştirip bu huzursuz atmosferden kurtulmak için, "Sen neler yapıyordun, Lily?" diye sordum.

Omuzlarını silkti ve bu beni güldürdü. Tanrım! On yıl sonra ilk düzgün konuşmamızdı o kadar heyecanlıydım ki ellerim durmadan terliyor, kalbim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

deli gibi atıyordu. On yıl öncesinde de tanıştığımız söylenemezdi soyadını ve kimin kızı olduğunu bile daha bir hafta önce öğrenmiştim. Lily'de beni bu kadar cezbeden şey neydi?

"Senin gittiğin yaz ablam, Elliot'ın ikizi Elenor öldü."

Onu hatırlıyordum, aynı sınıftaydık tabi ya Elliot'ın bir ikizi vardı. Sarışın, mavi gözlü ve sevimli bir kızdı. Çok çalışkandı okula başladığında okuma yazmayı çoktan öğrenmiş Fransızca ve Piyano dersleri alıyordu. Nedense hafızamdan tamamen silindiğini fark etmemiştim.

"Üzüldüm. Ne oldu?"

Gözleri doldu dudakları birbirine bastırarak, "Lösemi," dedi. "Aslında ben çok küçükken bir kez daha hastalanmış o zaman Elliot'ın iliği sayesinde atlatmış ama tekrarlamış. Birkaç ay içinde kaybettik." Anlatacak çok şeyi varmış ama nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Kafasını çevirip nehre doğru bakmaya başladı. Bir kayanın üzerinde duran balıkçıl kuşu dikkatle inceliyordu. "Elenor gittikten sonra benim için hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Birkaç sene annem çok kötüydü hala tam atlatabilmiş değil. Alkol, sigara bazen haplar..."

"Peki ya baban?" diye sordum. Jonathan Hamilton gibi güçlü bir adam karısını toparlamak için bir şeyler yapmış olmalıydı.

"Babam sadece işiyle ilgileniyordu. Elenor'un ölümünden sonra daha çok çalışmaya başladı. Elliot'a çok yükleniyordu, Elenor'dan beklediği ne varsa Elliot'ın yapmasını istedi. Fransızca öğrenmesini, ilkokuldan itibaren hukuk fakültesine hazırlanmasını, futbol yerine satranç oynamasını, boşa bir dakika bile geçirmemesini..."

Neredeyse Elliot için üzülecektim. Fakat armut dibine düşerdi onun da birkaç yıl içinde Jonathan Hamilton'dan bir farkı kalmayacaktı. Daha çok para kazanmak için her şeyi yapacak, masum insanları hapse mahkûm edecek sonra da kulüplerde pahalı şaraplar içecekti.

Gözleri hala balıkçı kuşun üzerindeyken, "Ben ailenin görünmez çocuğuydum," dedi. "Yıllarca öyle oldu. Asla Elenor kadar güzel, akıllı ve yetenekli değildim. Elliot gibi bir erkek değildim. Bende her şeyden kaçmak için ders çalışmaya başladım. Durmadan ders çalıştım... Şu an okul birincisiyim, babam Hukuk fakültesine kesin gözüyle bakıyor. Onun gibi D.C. de Hukuk okuyacağım. Elliot ise çok asi, babamı dinlemiyor, dersleri iyi değil, başka hayalleri var." Bir kez daha omzunu silkti ve başını bana çevirdi gözlerimiz buluştuğunda bunun onu mutlu edip etmediğinden emin olamadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İstediğin şey... Avukat olmak değil mi?"

"Bilmiyorum. Açıkçası bu kadar yıldır hep babamı gururlandırmak istedim ama kendim için ne istediğimi hiç düşünmedim."

Omuzları rahatlamıştı o gergin duruşu kaybolmuştu. Tanrım! Bunları ilk defa biriyle paylaşıyordu ve o kişi bendim. Kalkıp ona sarılmak ve başını göğsüme yaslamak için istek dolu olsam da yapmadım.

"Bunu düşünmek için daha çok zamanın var. Bu sene yeni başladı ve önünde koskoca bir sene daha var." Güldüm. "Ben son sınıfım ama henüz bir karar vermiş değilim."

Şaşkın bir ifadeyle, "Üniversite planın yok mu?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Peki ne yapacaksın?"

"Abim ve ben babamın işini devam ettiriyoruz. Kasabada bir araba tamirhanesi var ve ben bir süre ona yardım edip daha sonra kendi işimi kurmayı düşünüyorum. Sadece eski arabalar ve motosikletlerle ilgileneceğim bir tamirhane."

Bir süre benim hayallerim hakkında konuştuk. Lily anlattıklarımı merak ve şaşkınlıkla dinledi. Nasıl bir serseri olduğumun farkına varıyordu ama henüz benden kaçmamıştı. Sadece onu korkutmamak için kendimi olmadığım biri gibi göstermeyi reddediyordum. Eğer beni sevmeyi seçerse, her şeye hazırlıklı olmalıydı. Ona verebileceğim ya da veremeyeceğim her şeyin farkında olmalıydı...

Konuşmanın ortasında, "Peki ya futbol?" diye sordu. "İyi oynuyorsun ve belki Üniversiteye girmeni sağlayabilir..."

"Futbol oynamayı seviyorum," dedim. Bunu söylerken dürüsttüm çünkü gerçekten seviyordum. "Çocukken öfke kontrol sorunum vardı annem ve üvey babam beni Kaliforniya da Amerikan futboluna yönlendirdiler. O zamandan beri oynuyorum. Fakat burs kazanacak kadar iyi miyim emin değilim. Burs olmadan Üniversiteyi karşılamam imkânsız."

Gözlerini devirdi. "Tanrım! Tabi ki iyisin. Sen gördüğüm en iyi oyuncusun," derken sesi coşkulu ve heyecanlıydı bu hoşuma gitmişti.

Ukala bir tavırla, "Anlaşılan Elliot kadar değilim," dedim.

Söylediği şeye tüm inancıyla bağlı olduğunu göstermek ister gibi gözlerini gözlerime dikti. "Çok daha iyisin. Elliot abim onu çok seviyorum ama dürüst olmak zorundayım. Oyun kurucu olmayı hakketmedi. Koç sadece babamı memnun etmek istedi hepsi o. Hoş onu takımdan kovsa babam daha mutlu olurdu ama eğer kalacaksa en iyisi olmalı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Babası kulağa korkunç geliyordu tıpkı düşündüğüm gibiydi. Jonathan Hamilton hırslarının kölesiydi ve çocuklarını da o şekilde yetiştiriyordu. Lily için üzülmüştüm ve şimdi neredeyse Elliot için de üzülecektim. Aynı zamanda Lily'nin bu dürüstlüğünden de etkilenmiştim. Beni izlemesinden ve başarılı olduğumu düşünmesinden de öyle. Karşımda öyle oturmuş gün batmak üzereyken kocaman gözleriyle bana bakıp dudaklarını dişliyordu. Tanrım! Onu o kadar çok öpmek istiyordum ki bu istek içimde dayanılmaz bir kaşıntı gibi büyüyordu.

"Elliot'a kızgın mısın?" diye sorduğunda uygunsuz düşüncelerimden sıyrıldım.

"Ne? Ona neden kızgın olmalıyım."

"Bilirsin... Takımda hakkettiğin yeri aldı diye? Geçen hafta ona öfkeli görünüyordun ve her zaman kazanamayacağını söyledin ve Elliot ona karşı pek kibar davranmadığından bahsetti."

Demek Elliot kardeşiyle dertleşiyordu. Fakat ikisi de bir şeyleri çok yanlış anlamıştı. Lily'nin arkadaşça tavrından hoşlansam da aramızda ki o elektriği fark edebiliyordum. Bunu sadece benim hissedip hissetmediğimi anlamak için biraz ileri gitmeye karar vererek, "Ona aptal pozisyon yüzünden kızgın değilim," dedim.

"Öyle mi? O halde neden-" Sözünü kestim. "Ona kızgınım çünkü sana sahip olduğunu düşündüm."

Lily yüzüme kafası karışmış gibi bakıyordu. "Anlamadım?"

"Kardeş olduğunuzu bilmiyordum ve senin onunla sevgili olduğunu düşündüm."

"Oh..." Derin bir nefes alırken yanakları kızardı bu ilk işaretti. Benden hoşlanıyordu. "Şey... Sen?"

"Ben o gün bana pasta getiren o kızı hiç unutmadım Lily. Kalbimde o gün bir yerin oldu ve hala oradasın, orada kalmanı istiyorum." Gülümserken gözlerini benden kaçırdı.

Tatlı bir kız gibi utanıyordu. Lily Hamilton hem günah kadar seksi hem bir pamuk şeker gibi masumdu. Bir şey söylemeyeceğini fark ettiğimde onu daha fazla zorlamamaya karar verdim. Hava birazdan kararacaktı ailesiyle sorun yaşayıp yaşamayacağını bilmiyordum ve Elliot'a onu en kısa zamanda eve getireceğimi söylemiştim. Parlak çocuktan pek hoşlanmasam da değer verdiğimiz şey ortaktı.

"Kalkalım mı?" diye sordum. Lily başını sallayarak yerinden kalktı. Birlikte arabaya doğru ilerledik binmeden önce kapının önünde duraksadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana doğru dönerek yüzüme baktı bir şey söylemek ister gibi görünüyordu.

"James?" Dudaklarından çıkan ismim tatlı bir meltem gibi ruhumu okşadı. Ona sadece bakıyordum kalbim o kadar hızlı atıyordu ki konuşabilecek kadar iyi hissetmiyordum. "Arabanı saklıyorum çünkü bana gelmeni umuyordum. Ben... Hep seni hayal ettim. Her doğum günümde beni almaya geldiğini birlikte çikolatalı pasta yediğimizi ya da sinemaya gittiğimizi. Birkaç senedir o kırmızı arabayla bana geldiğini hayal ediyordum sonra beni tutkuyla öptüğünü... Filmlerdeki ya da aşk romanlarındaki gibi."

O kadar hızlı konuşuyordu ki söylediği çoğu şeyi anlayamıyordum. Kalbim yapmam gereken tek şey olduğunu söylüyordu ve bende onu yapmaya karar verdim. Kolumu Lily'nin incecik beline sararak onu mümkün olduğunca yakınıma çektim. Başımı eğerek dudaklarına ulaşabileceğim kadar kısaldım. Dudaklarım dudaklarıyla buluşurken ikimizde iç çektik. Ağzı sabırsızca açıldı açıkçası bunu beklemiyordum ama şikâyet edecekte değildim. Onu tüm tutkumla öperken küçük elleri omuzlarıma tutundu. Kendini tamamen bana bırakmıştı. Sonunda on yıldır beklediğim o şeye kavuşmuştum. On yıldır hayatımdaki o kocaman boşluğun sebebi tam kollarımın arasındaydı.

Kendimi zorlayarak geri çekildim ve güzel yüzüne gülümseyerek baktım. Dudaklarına doğru uzanan bir tutam saçını geri çekerken Lily hala kıpkırmızıydı şimdi dudakları da yanaklarıyla aynı renge sahipti. "Lily Hamilton," diye mırıldandım.

Ne söyleyeceğimi duymak ister gibi gün batımı rengi gözleriyle bana baktı. "Arkadaşın olmak tek istediğim şeydi. Senin sevgilin olmak tüm hayalimdi."

Yüzündeki o ışıldamayı görmek kalbimi aynı anda hem durdurup hem hızla çarptırdı.

"James. Seni on yıl bekledim sonunda döndüğün için mutluyum. Benim bütün hayallerim seninle ilgiliydi."

Kollarımı ona sarıp kendime çektim. Lily aynı hayallerimdeki gibi başını göğsüme yasladı. Birbirimize mükemmel uyuyorduk karşı karşıya geldiğimizde başı göğsüme yaslanıyordu. Bundan daha uyumlu olmamız mümkün değildi. Diğer her şey bir şekilde hallolurdu...

Onu eve götürmek için yola çıktığımda uzanıp radyoyu açtı. Birkaç kanalı es geçerek tatlı nostaljik bir melodide duraksadı. Radyonun sesini açarak arkasına yaslandı. Şarkıyı biliyordum. *Here Comes The Sun* (Güneş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

buraya geliyor) duruma bundan daha uygun bir şarkı olamazdı. Gülümseyerek onu seyrederken Lily bir güneş gibi parlıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. BÖLÜM - NEREDE? NE ZAMAN? KİMİNLE?

✿ ***Lily***
EYLÜL 2012 – BOSTON

Yeni hayatımda her şey yolunda gidiyordu. Yeni işime başlamıştım. Harika bir binada hoş bir rezidans katıydı ama çalışmaya alışık olduğum o soğuk ortamdan çok farklıydı. Ciddi ve kendini beğenmiş erkek Avukatlar yoktu. Sadece kadın olduğum için Avukat olmamı hiçe sayan pislikler benden kahve ya da kruvasan istemiyordu. Kapıdan içeri girdiğim andan itibaren herkes bana saygı duyuyordu. D.C. de bu saygıyı kazanmak için çok mücadele vermiş sonunda başarmıştım ama burada durum çok farklıydı. Bu insanlar sanki çok meşhur birisiymişim gibi benimle ilgileniyorlardı.

Avukatların neredeyse hepsi gençti bir arada açık bir ofiste çalışıyorlardı. Tek tek hepsiyle tanışırken beni tanıdıklarını ve merakla beklediklerini söylediler. D.C. de birkaç devlet büyüğünü ve ünlü ismi boşamıştım fakat bunlar büyütülecek şeyler değildi. Babamın istediği gibi bir ceza avukatı olsaydım belki çok daha ünlü olurdum ama yine de bu insanlar bir şekilde beni tanıyordu.

Şirketin kurucusu ve büyük ortağı Bayan Campbell işine aşık bir kadındı. Her zaman hayran olduğum pek çok özelliğe sahipti. Eşiyle birlikte kurduğu şirketi yıllarca sırt sırta yönetmişler eşi öldükten sonra bu yükü çalışanlarıyla üstlenmişti, çocuğu yoktu, neredeyse altmış beş yaşındaydı ama hala enerji dolu ve disiplinliydi. Şirket ve planlarımız hakkında uzun bir sohbet ettikten sonra beni odama götürmesi için asistanımı çağırdı. Boston'ın diğer yüksek binalarına bakan manzaralı ofisimde durmuş dışarıyı izlerken içim heyecanla dolmuştu. Yeni bir başlangıç, yeni başarılar, yeni hayaller ve umutlar... Babamın gölgesinden uzakta kazanacaktım ve ilk defa kendi istediğim hayat için büyük bir adım atmıştım. Burada olmak bana iyi gelecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapı çaldı ve içeri henüz iki saat önce tanıştığım asistanım Emma girdi elinde kocaman bir buket çiçek tutarken gülümsüyordu.

"Bunlar sizin için Bayan Hamilton." Kartı bana uzatırken gülümsemesi daha da genişledi. "Hım. Bay Bennett'den kalbinizin sahibiymiş?"

Çiçekleri ve kartı ondan alırken gülümseyerek karşılık verdim. "Teşekkür ederim Emma. O öyle söylüyorsa doğrudur." Emma bunun çok romantik olduğunu mırıldanıp odadan çıkarken çiçekleri masama koydum ve kartı okurken bir yandan da Andy'i aradım.

Andy telefonu açtığında, "Çiçeklerini aldım," dedim. "Teşekkür ederim çok güzeller."

"Beğenmene sevindim. İlk günün nasıl geçiyor?"

"Sakin ve huzurlu," diyerek cevap verdim. Bu benim işim ve mesleğim için pek olası değildi. "Stajyer Avukatlarda boşanma dosyaları var bugün onları ben devralacağım ve kendi müvekkillerimi kısa zamanda kazanacağımdan eminim." Kimsenin boşanmasını istemezdim ama kimse de boktan bir evliliği sürdürmeye zorlanmamalıydı. Bu yüzden insanları boşamayı dert etmiyordum. Sonsuz aşk piyangosu herkese vurmuyordu.

"Kısa zamanda şehirde tek bir mutsuz evlilik kalmayacağına eminim," derken sesi gururluydu.

Gülerek, "Senin günün nasıldı?" diye sordum.

James Redford bugün *New England Patriots* ile sözleşme imzalıyordu neyse ki benim katılmamak için kocaman bir bahanem vardı yeni işimdeki ilk güne denk gelmişti ne büyük şansızlık!

"Boktan. Basının sadece kendi istedikleri soruları sormasını sağladılar. James tek bir soru bile almadı. O gerçekten kibirli bir göt."

Yalandan bir kahkaha attım. "Ona hayran olduğunu sanıyordum?"

"Hala öyleyim o adam bir Amerikan Futbolu efsanesi ama bu kibirli bir göt olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Sessiz kaldım. Öyle değildi bunu biliyordum. James'i tanıyordum onda kibir denen duygudan eser yoktu. Fakat zamanın onu nasıl şekillendirdiğini de bilemiyordum. Kendimi düşündüm yıllar beni çok değiştirmişti belki James'te böyle bir değişim yaşamıştı. Aramızda olan şeyler kolay değildi onunla yollarımız ayrıldıktan sonra bir daha iletişim kurmamıştık. Uygun zaman geldiğinde ona ulaşmaya çalışmıştım ama James çoktan hayatına devam etmeye başlamıştı yani çok geç kalmıştım. Şimdi bunları düşünmeyecektim, böyle olması gerekiyordu ve olmuştu ben hayatımdan memnundum ve James'in de öyle olduğuna emindim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben kendi düşüncelerime daldığım sırada Andy, "Bebeğim?" diye mırıldandı.

"Ah üzgünüm, ben... Aklımda bir şey vardı."

"Pazar günü hazırlık maçında oynayacak ve röportaj için soyunma odasına girecek seçilmiş spikerlerin içindeyim."

"Vay canına bebeğim bu harika!" desem de tırnaklarımı kemirmeye başlamıştım.

"Belki maçtan sonra ona bir merhaba diyebilirsin. Belki seni tanır böylece bize özel birkaç kelime edebilir?" Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım. Andy hayal kırıklığına uğramış bir tonda, "İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin bebeğim," diye fısıldadı. Hızlıca konuyu değiştirdi. "Maçın ardından otelde ufak bir davet olacak. Bizim kanal düzenliyor elbette *New England Patriots*'ta orada olacak. Bir fırsat yakalayıp onunla bir iki kelime edebilirim."

Tanrım! Kafamı bir yerlere vurmak istiyordum. Bu karma mı, kader mi, her neyse beni James Redford ile karşılaştırmadan rahat etmeyecekti. Belki o kadar zaman sonra hala bana kızgın değildi belki ben onu tamamen unutmuştum... Belki de geçmişte yaşananlara sadece gülüp geçecektik. Kendimi dalgalara bırakmaya karar vererek, "Eminim seninle konuşmak isteyecektir Andy," dedim. "Herkes seninle konuşmak ister."

Söylediğime güldü. "Umarım. Seni ikna ettiğim gibi James Redford'ı da ikna edebilirim."

✯✯✯

Akşam eve döndüğümde ilk defa yorgundum ama stres yüklü değildim. Dosyalarla ilgilenmiş, her kelimeyi tek tek okumuştum. Bu hafta içinde birkaçıyla yüz yüze görüşme için randevu ayarlayacak ve böylece duruşmalara hazırlanacaktım. Şarap kadehime uzandım ama boşaldığını fark ettim kalkıp alamayacak kadar mayışmış durumdaydım. Andy göğsünde bir kitap, gözünde kalın çerçeveli gözlükleri okuma ışığının altında uyuya kalmıştı bu hali beni gülümsetti.

Televizyon kumandasına uzanarak film gecelerimiz haricinde pek kullanmadığımız televizyonu açtım. Rasgele kanallar arasında dolaştığım sırada bir belgesel kanalında duraksadım. Klasik otomobillerin tamir süreçleri hakkında bir belgeseldi. Televizyonun sesi kapalıydı ama ben ne anlatıldığı ile ilgilenmiyordum benim aklım çoktan geçmişe doğru bir yolculuk yapmaya başlamıştı. Bu kadar sene bunları düşünmemiştim ama şimdi hepsi üzerime geliyordu. En kısa zamanda bir psikologdan randevu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

almam gerekiyordu ama her şeyi baştan anlatmaya hazır mıydım? Peki ya James'i kanlı canlı bir şekilde on yıl sonra tekrar karşımda görmeye?

✯✯✯

EKİM 2002

Hayal bile edemeyeceğim kadar romantik bir ayın sonunda hala James'e bakmak içimde binlerce kelebeği kanatlandırıyordu. Uzun süre bunun bir rüya olacağını ve her sabah uyanacağımı düşünsem de her sabah okula geliyor ve James'i kapıda, otoparkta, bazen evin önünde beni beklerken buluyordum. Herkes çok şaşkındı. Hala kafeteryada insanlar bizi izliyor, arkamızdan fısıldaşıyor, gözlerini dikip bakmakta çekince görmüyorlardı. James kimseyi umursamıyordu, onun doğası buydu ama ben dikkat çekmeye özellikle de ilgi odağı olmaya alışık değildim. Hannah bana garip davranıyor olsa da bu konuda yorum yapmıyordu. Elliot bu durumdan çok rahatsızdı ve James'i kesinlikle onaylamıyordu yine de bana bir şey söylemeyecek kadar saygılıydı. Babam ise geçen hafta bir sevgilim olduğunu öğrendiğinde bundan hiç hoşlanmamıştı. Onun kim olduğunu bile sormamış sadece bunun derslerimi kötü etkileyeceğini söyleyerek bir saat boyunca bana başarılı akademik kariyerinden bahsetmişti. Bunları umursamıyordum James hayatım boyunca başıma gelen en iyi şeydi. Bizi bir araya getiren bir şey olduğunu hissediyordum. O kadar yıl sonra hala birbirimizi arıyor olmamızın başka açıklaması olamazdı. Bu gerçek aşktı...

Öğlen arasında kafeteryada oturuyordum. Hannah ve diğer kızlarla birlikte pencere kenarındaki her zaman oturduğum masadaydım. Hannah oldukça yüksek sesle bu sene yapacağı doğum günü partisini anlatıyordu. Onu dinlemiyordum, başımı önüme eğmiş önümdeki sandviçi tırtıklıyordum. Tam o anda yanıma birinin oturduğunu hissettim ve aynı anda sert ve ağır bir kol bana sarılarak kendine çekti. James'in hoş okyanus esintili kokusu burnuma doldu. Dudakları samimi bir şekilde yanağıma değerken, "Lily," diye fısıldadı. İsmimi her bu şekilde fısıldayışında içimde oluşan o ılık hisse engel olamıyordum.

Başımı kaldırarak ona baktım. "Yemeğini takım arkadaşlarınla yemen gerekmiyor mu?"

"Onların seninki kadar güzel bacakları ve harika dudakları ve muhteşem gözleri yok."

Kıkırdadım. James bana hayatında gördüğü en güzel şeye bakarmış gibi bakıyordu. Kızlar fısıldaşmalarımızdan rahatsız olmuş gibi bize bakarken, "James," dedim. "İnsanlar bakıyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sikimde değil," derken dudakları hala yanağımda geziniyordu. "Bu akşam seni dışarı çıkarmak istiyorum."

Gülümsemem yüzüme yayıldı. Akşamları sadece Elliot ile çıkardım daha önce sevgilim olmamıştı bu yüzden yeni bir gelişmeydi. Başımı sallayarak onu onayladım. "Saat altıda seni evden alırım." Bir kez daha başımı salladım. Dudaklarıma minik bir öpücük bırakarak masadan kalktı ve arkadaşlarının yanına gitti.

Hannah ve kızlar bana dik dik bakarken aşık bir şapşal gibi gülümsüyordum.

"Şuna bakın kusursuz Lily'nin James gibi biriyle sevgili olacağı kimin aklına gelirdi ki?"

"James gibi biri mi?"

Omzunu silkerken, "Bilirsin işte, geçmişte olanlar... Nasıl bir aileden geldiği," dedi. "Gelecekte ne olacağı da belli bir araba tamircisi. Mükemmel Lily Hamilton için uygun biri değil."

Dişlerimi birbirine bastırdım ne kadar sinirlendiğimi ele vermek istemiyordum ama James konusunda bu şekilde konuşmasına da izin vermeyecektim. "Okula geldiği gün onun hakkında böyle düşünmüyordun? Sana istediğini yapabileceğini söylüyordun? Şimdi ne değişti Hannah? Ya da şöyle sorayım senin yerine beni seçtiği için mi bu kadar önyargılı ve acımasız davranıyorsun?"

Bana öfkeden kısılmış gözleriyle baksa da her zaman masum olduğunu göstermek için yaptığı dudak büzme hareketini yaptı. "Ben onunla sadece eğlenecektim, Lily. Ona âşık olacak kadar çaresiz değilim. Onunla bir geleceğin olmayacak, sen Üniversiteye gideceksin ve o burada sonsuza dek bir araba tamircisi olarak kalacak. Üzgünüm seni seviyorum, benim arkadaşımsın ama birinin sana gerçekleri söylemesi gerek." Masadan kalktığında diğer kızlarda birer birer ayrıldılar. Hepsi bana acıyarak bakıyordu.

✯✯✯

Akşam için hazırlanmış heyecanla saatin gelmesini bekliyordum. Odamdaki boy aynasının karşısına geçerek kendime baktım. Turuncu askılı büstiyerim, siyah pileli kısa eteğim ve siyah deri babetlerimi giymiştim. Saçlarımı kremlerle yatıştırıp fön çekmeyi denesem de pek başarılı olamayınca olduğu gibi bırakmıştım. Çilekli dudak parlatıcım dudaklarımı dolgun ve parlak gösteriyordu. James beni öpecekti bunu düşünmek yanaklarımı allık sürmemi gerektirmeyecek kadar kızartıyordu. Onun beni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaçamak bir şekilde öpmesini seviyordum ama bir aydır pek baş başa kalamamıştık. James'in antrenmanları çok yoğundu bu yüzden bütün görüşmelerimiz okulda olmuştu fakat şimdi baş başa kalacaktık. İçim heyecanla dolarken saatin geldiğini fark ettim. Hızlı adımlarla alt kata indim babam çalışma odasından çıkmış birkaç kadeh içki içmek için salona geçmek üzereyken onunla karşılaştım. Uzun boylu zayıf bir adamdı gözüme her zaman çok güçlü görünürdü. Benimle aynı renk olan açık kahverengi saçları geriye doğru taranmış alnındaki açılma haricinde kusursuz görünüyordu. Uzun ince bir yüzü ve benim gibi kahverengi gözleri vardı. Yuvarlak gözlüğünü çıkarıp yorgun gözleriyle beni inceledi. Çocukluğumdan beri ona hayrandım ve derin bir saygı duyuyordum.

"Bir yere mi gidiyorsun, Lilian?" Sesi sakin ama konuşması yargılayıcıydı.

"Dışarı çıkıyorum."

Dudağının kenarı küçümser bir gülümsemeyle kıvrılırken, "Elliot gibi sende yolun sonunda pes mi edeceksin?" diye sordu.

Çantamı omzumdan indirirken, "Pes etmiyorum," dedim. "Ben sadece... Sadece sıradan bir genç kız olmak istiyorum. Dışarı çıkmak, sinemaya gitmek, erkek arkadaşımla vakit geçirmek..."

Parmaklarıyla burun kemiğini sıkarken, "Sıradan genç kızlar D.C.'de hukuk fakültesi kazanamazlar," dedi. "Sen sıradan değilsin, sen Lilian Hamilton'sın benim kızımsın. Ne kadar çalışkan, azimli ve fedakâr olduğunu biliyorum bende öyleydim ve şimdi hedeflediğim her şeye ulaştım. Elenor'un yarım bıraktığı her şeyi yapacak potansiyel sende var Lilian. Sen farklısın."

İçim bir kez daha hüzünle sarsıldı. Elenor'un yarım bıraktığı hayatı yaşamam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Sanki kendi hayatımı değil de bir başkasının hayatını oynuyordum. "Arada dışarı çıkıp sıradan bir genç olmam kimseye zarar vermez, baba."

"Haklısın. Çıkıp sosyalleşmek kimseye bir zarar vermez." Bana doğru birkaç adımla yaklaştı ellerini kollarıma koyarak gözlerime güven verircesine gülümsediğinde rahatladım. "Ama yanlış bir erkek arkadaş bütün emeklerini yok edebilir. Bunca senedir çalıştığın şeye zarar verebilir."

Bir adım gerilerken, "James bizim sınıfımızdan olmadığı için mi böyle düşünüyorsun?" diye sordum.

Burnundan verdiği nefeslerle güldü. "Hayır," derken sesi ciddiydi. "Fakir olması kötü bir insan olduğu anlamına gelmez. Bende fakir bir aileden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geliyorum ama şimdi olduğum yere geldim. Çünkü ideallerim vardı hepsini gerçekleştirmek içinse çok çalıştım. Peki ya şu James'in idealleri var mı?"

Yalan söylemeyecektim bu yüzden sessiz kaldım. Tahmin etmiştim der gibi başını salladıktan sonra bileğindeki saate baktı. "Hadi git, Lilian ama geç kalma. Madem bir erkek arkadaşın var onu Pazar günü bize davet edebilirsin. Bahçede oturup sohbet ederiz ve bende onu tanımış olurum." Bir kez daha başımı sallayarak onu onayladım. James babamın kriterlerine uygun değildi ama konuştuklarında onu seveceğini düşünüyordum. Belki bu konuşma James'i Üniversite konusunda motive edebilirdi çünkü babam fakir ailesinde ne zorluklarla okuduğunu anlatmayı severdi.

✯✯✯

Malikanenin arazisinden çıkarak nehirden kıvrılan yola ulaştım. Ben karanlık yola çıktığımda biraz ileriden duran arabanın farları yandı. James'e doğru hızlı hızlı yürüdüm arabaya yaklaştığımda indi ve eliyle dudağına dokunurken beni inceledi. O sırada ben de ona bakıyordum. Düşük bel bir kot pantolon ve kol kaslarına sarılmış yakalı tişörtüyle harika görünüyordu. Saçlarının uzun tutamları nemliydi ve önüne düşüyordu anlaşılan buraya gelmeden önce duşa girmişti. Önünde dikildiğimde onu öpmeyi düşünürken James kollarını belime sararak beni kendine çekti. Dudaklarımız buluştuğunda ikimizin de ağzından aynı yakarış döküldü.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Üzgünüm," dedim soluk soluğa. Hazırlanmam uzun sürdü. Gözleri üzerimde gezinirken elleri beni kot ceketimin altından yakıyordu.

"Çok güzel görünüyorsun."

Gülümseyerek karşılık verdim. Arabaya binmeme yardım ettikten sonra diğer tarafa geçerek gaza bastı.

"Bir plan yaptın mı?" diye sordum. Açıkçası nereye gideceğimizi konuşmamıştık.

Başını sallarken etraftaki malikanelerin ışıklarıyla aydınlanan yolda ilerlemeye başladı. "Endişelenmeni ya da korkmanı istemiyorum ama bir yere davetliyiz."

Gözlerim kocaman açıldı. "Nereye?" diye sorarken sesim gergindi.

"Seni ailemle tanıştıracağım. Abim, karısı ve çocuklar... Bizi yemeğe bekliyorlar."

Başımı iki yana salladım ellerim telaşla titremeye başlamıştı. "Haber vermeliydin, James. Ben... Ben uygun değilim, yani hazır değilim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerini kısa bir an yoldan ayırıp bana baktı. "İlişkimizden ya da hislerinden şüphen mi var?"

"Ne? Hayır. Elbette yok. Bahsettiğim bu değil sadece... Kendimi bunun için ayarlamamıştım."

Bana bakarken göz kırptı. "Çok güzelsin, muhteşemsin Lily. Sana bayılacaklar. Kendini ayarlaman gereken hiçbir şey yok. Sıcak bir aile yemeği ve gürültücü üç çocuk hepsi bu."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sanırım bu adil olur," dedim.

"Ne için?"

Gülümserken masum görünmeye çalışıyordum omzumu silkerek, "Pazar günü davetli olduğun mangal partisi için," dedim.

✯✯✯

James'in abisi Josh, karısı Heidi muhteşem bir aile kurmuşlardı. Üç sevimli çocukları vardı ve onlara bakmak gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Küçücük evlerinde hep bir arada ve neşe içindeydiler. Yemekler, sohbet, samimiyet muhteşemdi. Daha önce bu kadar sıcak bir ortamda bulunmamıştım bu yüzden başta kendimi sıksam da onların samimiyetliyle açılmıştım. Yemek boyunca Josh ve Heidi bana bir sürü soru sormuş ama hep ne istediğimle ilgilenmişlerdi. Hedeflerimi değil hayallerimi anlatmamı desteklemişlerdi ve bunlardan bahsetmek muhteşemdi. James böyle bir aileye sahip olduğu için çok şanslıydı. Yemeğin sonuna geldiğimizde Heidi'nin masayı toplamasına yardım ettim. Ufak tefek, sevimli bir kadındı. Son tabağı mutfağa taşırken, "John, Mick, Cate yatma vakti!" diye bağırdı. Çocuklar birkaç homurtu çıkarıp herkese iyi geceler dediler. Minik Cate henüz üç yaşındaydı küçük adımlarla bana yaklaşıp önüne düşen sarı bukleleri geri ittirdi ve elime bir kâğıt tutuşturdu.

"Bunu senin için çizdim."

Kâğıdı elinden aldım bir çöp adam ve çöp kadın. Muhteşem bir sanat eseriydi.

"Hey şunlara bak! El ele mi tutuşuyorlar tatlım?" diye sordum. Cate başını salladı. "Sen ve Jamie amcam." Gülümserken kızardım. "Çok sevdim, hep saklayacağım." Dizlerimin üzerine çöküp yanağını öptüm Cate giderken arkasından hayranlıkla bakıyordum.

Başımı çevirdiğimde servis penceresine yaslanmış beni izleyen James'i fark ettim. Yüzünde büyük bir gülümseme vardı. Ona resmi gösterdim. "Bak bu sensin, çok benzemiş."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

James başını sallayarak onayladı. "Sence de vücudum biraz ince olmamış mı?" diye sordu.

"Beni ince resmetmesinden yana bir şikâyetim yok," dedim. Çok zayıf sayılmazdım bel, göğüs ve kalça bölgem yeterince dolgundu. Bir Barbie bebek değildim.

James beni süzerken yanaklarım git gide kızardı. "Bu halinde muhteşemsin." Ben bir şey diyemeden, "Hazırsan gidelim mi?" diye sordu. Başımı sallayarak onu onayladım.

Josh ve Heidi ile vedalaştık tekrar geleceğime dair onlara söz verdikten sonra tek katlı evlerinden ayrılıp bahçede yürümeye başladık. "Harika bir ailen var."

"Evet, öyleler. Josh herkesin sahip olmak isteyeceği bir abi."

Biraz ileride bahçenin karanlığında kalan karavanı fark ettim. James abisinin evinin bahçesindeki bir karavanda yaşadığından bahsetmişti. "Orada mı kalıyorsun?" diye sordum.

James beni onaylarken eli belime dolandı. "İçeriyi görmek ister misin?"

"Çok isterim."

Beyaz karavan eski olsa da yeni boyanmış gibi kokuyordu ve dışarıdan bembeyaz görünüyordu. James merdivenleri çıkarken beni tuttu kapıyı açarak ışıkları yaktı ve kenara çekilip izlememe izin verdi. İçerisi küçüktü ama belli ki James burayı kendi alanına çevirmek için baya çalışmıştı. Ufak bir tezgâh, mini buzdolabı, küçük masa, iki sandalye, eski bir televizyon tek kişilik bir yatak ve bir dolap vardı. Biraz ileride tuvalet olduğunu tahmin ettiğim bir kapı görüyordum. Duvarlarda klasik araba posterleri, Kaliforniya takım atkıları ve büyük kulüplerin afişleri asılıydı.

"Evde tüm o çocuklarla kalmak istemedim ve zaten iki odaları var. Bende hurda karavanı elden geçirdim," derken kendiyle gurur duyuyormuş gibiydi. "Her yeri boyadım, yerleri kapladım ve soğuk alan yerlere kaynak yaptım."

İçeriye doğru adım atarken, "Harika olmuş," dedim. Burası benim odamın beşte biri kadardı ama onu yadırgamıyordum. Hatta bende hayranlık uyandırıyordu. Her konuda bu kadar becerikli olması, çabalaması, çalışması...

Elimi duvardaki takım atkılarında gezdirirken, "Hayalin araba tamircisi olmak mı yoksa futbol oynamak mı?" diye sordum.

James elini saçlarında gezdirirken omzunu silkti. "Futbolcu olmak hayalim, Lily ama gerçekçi olmak zorundayım. Öylece bir takıma girip para

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kazanmam kısa vadede mümkün değil ve benim lise bitince kendimi finanse etmem lazım. Bir işe ihtiyacım var."

"Belki üniversite bursu alabilirsin," dedim. "Senin kadar iyi oyuncuları kaçırmak istemeyecek bir sürü üniversite olduğundan eminim. Elliot bile futbol oynayarak bir üniversite bursu alabilir."

Gülerken kaşları çatıldı. "Onun babası bir yargıç benimki ise hapishanede ölmüş bir katil. Benim bağlantılarım yok Lily. Yıllar sonra ben yine burada araba tamir ediyor olacağım. Bu senin için bir sorun mu?"

Başımı iki yana sallarken ona yaklaşıp önünde dikildim. "Bu bir sorun değil. Ben D.C.'de okuyacağım. Bu bizi ayıramayacak, aramıza mesafe girmeyecek." Yanlış bir şey söylemiş gibi kendimi hızla düzelttim. "Aramıza mesafe girse de sorun değil, yani benim için değil. İstediğim sensin," derken sesim titrek, heyecanlı ve gereğinden yüksekti.

Durdum, yutkundum ve kendime bir saniye izin verdim. "Nerede ve ne zaman olduğu önemli değil, kiminle olduğu önemli." James'in yüzüne bakarken, "Seninle olması önemli," dedim.

Kendimi başka nasıl ifade etmem gerektiğini bilmiyordum. Söylemeye çalıştığım şey mesafelerin, yaptığımız işlerin ya da hayatımızın gidişatının ilişkimiz için önemli olmadığıydı. Ben sadece James ile olmak istiyordum geri kalan her şey küçük vızıltılardan ibaretti. James bir şey söylememişti... Belki o farklı düşünüyordu. Belki sadece liseyi geçireceği birini arıyordu. Belki de ben Üniversite okumak için şehre gittiğimde ve sadece hafta sonları buraya döndüğümde bundan hoşlanmayacak, bu ona yeterli gelmeyecekti. Söylediklerimin aptalca olduğunu düşünürken, yüzüne bakmak için başımı kaldırdım ve gözlerim gözleriyle buluştu. Gözlerinde daha önce görmediğim bir ateş yanıyordu. Beni sıcaklığına çeken ve bir sürü şey vaat eden bir ateş... İçimi ürpertecek kadar kuvvetli, beni sarmalamasını isteyeceğim kadar sıcaktı.

"James," diye fısıldadım ama sesim duyulamayacak kadar kısık çıkmıştı. James yine de beni duydu. Parmakları yanağımı okşadı ve başı dudaklarıma doğru eğildi. Kısa ve masum başlayan o öpücüğün ardından ikimizin de nefesi aynı anda kesildi. Kolları belime dolandı, beni kendi sert ve sıcak bedenine yasladığında öpücük daha vahşi bir hal aldı. Dudaklarımız birbirine dolanıyor, dillerimiz keşfe çıkıyordu. Elleri, kolları çok güçlüydü beni tutkuyla kavradığında kendimi çok güvende ve arzulu hissettim.

Eli ince büstiyerimin üzerinden göğüslerime dokundu. Sutyenime rağmen onun dokunuşunu hissediyordum meme başlarım hızlı bir tepkiyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmadıkları kadar sertleşip sızlamaya başladılar. James başparmağını sutyenimin içine kaydırıp meme başımı okşarken öpüşmeyi kesmiştik çünkü nefeslerimiz öpüşemeyecek kadar sıklaşmıştı. Yaptığı şey o kadar güzeldi ki içimde daha fazlasını almak için çırpınıyordum. Bedenimi ona sürterken James'te bana karşılık veriyordu. Ona sürtündükçe karnımda erkekliğinin kabarıklığını hissediyordum.

Ne istediğimi bilmiyordum ama, "Lütfen," diye inledim.

James beni çevirip duvara yasladı bedeni bedenime büyük bir güçle abanıyordu. Kot pantolonlu bacakları, çıplak bacaklarıma dolanmıştı. Bacaklarımın arasında yoğun bir sıcaklık, ıslaklık ve tarif edemediğim bir yoğunluk vardı. Kendime daha önce dokunmamıştım, diğer kızların en azından bunu yaptığını biliyordum ama ben daha önce hiç... Bu kadar yoğun bir ihtiyaç hissetmemiştim. Fakat şimdi bacaklarımın arasında bir temas istiyordum kendimi yukarı doğru kaldırarak erkekliğine ulaşmaya çalıştım. James bunu fark ederek bir bacağını bacaklarımın arasına soktu. Üst baldırı bacaklarımın arasına değiyor, istediğim sürtünmeyi sağlıyordu.

"Tanrım! Seni çok istiyorum, Lily." Ona cevap veremedim çünkü dudakları bir kez daha dudaklarımla buluştu yüzüme bakmak için geri çekildiğinde eli hala göğüslerimdeydi. "İnan şimdi seni yatağıma yatırıp bacaklarının arasına girmek istiyorum. O sıcaklığı hissetmek ve seni kendime almak istiyorum."

Histerik bir şekilde başımı sallayarak, "Bunu istiyorum," dedim. "James seninle olmalı."

Çenemi kavrayarak yüzümü kaldırdı. "Elbette benimle olacak." Dudaklarını dudaklarıma sürterken, "Ama şimdi değil," dedi. "Bu özel olmalı. İkimiz içinde..."

"Burada birlikteyiz, ikimiz birlikteyken daha özel bir ana ihtiyacımız yok."

Şeytani bir ifadeyle gülümsedi. "Beni baştan çıkarma Lily. Tanrı biliyor senin için ölüyorum."

James beni eve bırakırken ikimizde tatmin olmamış o duyguların ağırlığı altındaydık. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeyi nasıl bu kadar şiddetli bir ihtiyaçla arzulardım? Arabadan inmeden önce bana doğru uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve dudaklarıma güçlü bir öpücük bıraktı.

Geri çekildiğinde kafası karışık görünüyordu. "Lily? Sana olan niyetimden şüphen yok değil mi? Yani... Seni arzuluyorum ama benim...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benim tek amacım bu değil, diğer oğlanlar gibi sadece bedenini istemiyorum. Bunu anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Bundan hiç şüphe duymadım."

Memnuniyetle gülümsediğinde içimdeki o şeyi açığa vurmak istedim. Ona seni seviyorum demek istiyordum ama diğer yandan bu kadar basitçe bunu söylemek istemiyordum.

"Bir nefesi paylaştığımız o an, beni ilk defa öptüğünde seni hayatım boyunca tanıyormuş gibi hissettim."

"Biliyorum," derken sesi kendinden emindi. "Bende hissettim, nasıl biliyor musun? Seninle birlikte nefes alıp verdim."

Uzanıp onu bir kez daha öptüm.

✯✯✯

EYLÜL 2012 - BOSTON

Bunları düşünmemem gerekiyordu, bunu kendime de Andy'e de yapmaya hakkım yoktu ama aklımdan geçenlere engel olamıyordum. O gün hissettiklerim boğazıma bir yumru gibi oturmuştu. O heyecanı, arzuyu ve aşkı şu an bile dün yaşanmış gibi hatırlıyordum. İlk aşkların gelip geçici bir şey olması gerekmiyor muydu? O yıllarda neredeyse bir çocuktum. Ama değildi on yıldır geçmemişti ben sadece bir şekilde üstesinden gelmiştim. James gittiğinde ve bizim ayrı kalmamız gerektiğinde tüm o yıllar boyunca yalnızlıkla boğuşmuştum. Hayatıma kimseyi alamamıştım çünkü kalbimin her bir noktası James ile doluydu. Birkaç başarısız flört deneyimim olmuştu ama hiçbiri bir kahve randevusundan öteye gidememişti.

İlk aşkınız, ilk öpücüğünüzün, ilk keşfedişinizin ya da keşfedilişinizin sahibi değildi bundan çok daha fazlasıydı. İlerleyen zamanlarda üstesinden gelemeyeceğin ve herkeste onu arayacağın insandı.

Yıllar süren psikolog randevuları ve sonunda çaresiz bir kabullenişle James olmadan bir hayata adım atmıştım. Andy benim için çok özeldi. James ile aynı şeyleri ona hissetmiyordum ama ona karşı hislerimde derin ve özeldi. Onu kaybedemezdim ve kaybetmeyecektim. Yerimden kalkarak Andy'nin göğsündeki kitabı alarak kenara koydum gözlüğüne uzanıp çıkardığım sırada yeşil gözleri aralandı ve bana gülümseyerek baktı.

"Lily?"

Bacaklarımı iki yana açarak üzerine otururken, "Şşşt," dedim. "Seni özledim."

5. BÖLÜM - KARŞILAŞMA

✿ Lily

EYLÜL 2012 – BOSTON

Pazar günü maça gelmekten başka çarem olmadığını biliyordum bu yüzden Elliot'dan yardım istemiştim. Elliot maçtan önce New York'tan, Boston'a gelmişti. Bir kez daha beni yalnız bırakmadığı için ona minnettardım. Bunu tek başıma aşabilmem mümkün değildi. Bugün karşılaşacaktık ve bu kaçınılmazdı. Andrew bize basın tribününden yer ayarlamış, içeri rahatça girebilmemiz için basın kartları çıkarmıştı. Gergin bir şekilde tribünde oturmuş beklerken dakikalar önce ortadan kaybolan Elliot elinde sosisli sandviçler ile geldi ve birini öylece elime tutuşturdu.

"Tanrım! Bu da ne?"

Yanıma otururken uzun bacaklarını birbiri üzerine attı. Açık kumral saçları alnına dökülecek kadar uzundu, yüzünü onu yakışıklı ve sert gösteren hoş bir sakal kaplıyordu, mavi gözleri çocukken olduğu gibi muzip bir parıltı saçıyordu. Kadınlar ona her zaman iç geçirerek bakardı çünkü Elliot gerçekten yakışıklıydı. Diğer yandan cinsel kimliğini yıllardır sakladığı için insanlar onun tercihlerinden habersizdi. Hala *'normal'* bir hayat sürüyor gibi görünüyordu çünkü babamız Senatör Jonathan Hamilton'ın *'temiz'* bir sicile ihtiyacı vardı.

Sandviçinden büyük bir ısırık alırken dudağının kenarına bulaşan hardalı iştahla yaladı. "Sosisli sandviç yemeden bir maç izleyemezsin, Lily. Bir abi olarak buna izin vermem."

Sandviçimi ona uzatırken, "Gerçekten şu an bir şey yiyebileceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordum. Elliot çok ısrar etmeme gerek kalmadan sandviçi aldı çünkü kendininkini bitirmesi üç ısırık sürmüştü.

"Bu kadar gergin olma. Emimin James seni tanımayacaktır bile."

"Ah teşekkür ederim gerçekten rahatladım."

Ağzı doluyken konuşmaya devam etti. "Ciddiyim. Lisedeki Lily'den bir şey göremiyorum. Sen şu an tam bir afetsin canım. O kendine güvensiz, utangaç ve kabarık saçlı kızdan; müthiş özgüven, harika bir tarz ve kadınsı hatlara terfi ettin."

"Beni tanıyacak," derken bundan son derece emindim.

"Evet, tanıyacak," diye mırıldandı. "O piç seni on yıl sonra bile tanır."

"Onu sevdiğini sanıyordum?"

Lisede her şey yoluna girdikten yani Elliot bizim birbirimizi sevdiğimize emin olduktan sonra James ile iyi geçinmeye başlamıştı. Hatta o dönem iyi arkadaş olduklarını bile söyleyebilirdim ama bizim ayrılmamızdan sonra ikisi de bir daha iletişim kurmamıştı.

"Onu severdim." Tavrında belirgin bir öfke seziyordum.

"Ondan ayrılan bendim Elliot. Bütün ayrıntıları bilen tek kişi sensin. Onu suçlamıyorum ve sende yapmamalısın."

"Geçerli nedenlerin vardı ve o bunları göremeyecek kadar aptaldı. Diğer yandan ona ulaşmaya çalıştın. Üniversitenin ilk yılında ona yazdın, aradın... Sana dönmedi. En azından bunu yapabilirdi. Seni öylece arkasında bıraktı."

Bunun için ona bende kırgındım ama James hep çok gururlu olmuştu. Belki sebepleri vardı. Belki ikimiz içinde en iyisi buydu. Sonuç olarak ikimiz de şimdi olduğumuz yerdeydik ve geldiğimiz yer oldukça güzeldi. Andy, Melanie ve Justin yanımıza geldiğinde ikimizde sustuk. Dakikalar içinde de maç başladı ve oyuncular çığlıklar eşliğinde sahaya çıkmaya başladı. Yirmi iki adam sahadaki yerlerini alırken sanki James bu kadar mesafeden beni tanıyabilirmiş gibi güneş gözlüklerimi gözüme indirdim. James'in takımı Patriots lacivert-beyaz kıyafetler içindeydi diğer takım ise yeşil renk giymişti. James'i hemen tanıdım her zaman sekiz numaralı formayı giyerdi ama onu tanımamın tek nedeni bu değildi. Takımdaki en iri adam oydu ve bu kadar yıl sonra bile tüm kalabalıkların içinde gözlerim onu buluyordu. Bu o kadar garip bir çekimdi ki James'i hiç tanımıyor olsam ve beş bin kişinin içinde maskeyle olsa dahi benim gözlerim onunkilerle buluşurdu.

Oyun başlamadan önce James takımı huddle *(Amerikan futbolunda her oyun öncesinde takımların çember oluşturarak toplanıp bir oyuncu tarafından diğer oyunculara oynanacak oyunun söylenmesi olayıdır.)* için etrafına topladı. Takıma yeni dahil olmuştu ama şimdiden onlara kaptanlık etmeye başlamıştı. Bir oyun kurucudan beklendiği gibi bütün liderlik vasıflarına sahipti.

Andy ceketinin düğmelerini çözerek önünü açtı. Şık bir takım elbise ve Patriots takımının lacivert, beyaz, kırmızı renklerinde kravat takıyordu. Gözündeki güneş gözlükleriyle son derece etkileyiciydi. "James Redford takıma büyük bir katkı sağlayacak. Takım onun gibi bir liderden yoksundu."

Elliot sosisli sandviç kağıdını elinde buruştururken, "James insanları yönetme konusunda iyidir. Takımda herkes onu dinler. Doğal bir yetenek," dedi.

Justin hevesle araya girerek, "Onunla aynı takımda oynamak nasıldı?" diye sordu.

Elliot gülümserken omuzlarını silkti. "O zamanlar onun kaptanı bendim."

Justin, Andy ve Elliot futbol hakkında gevezelik ederken ben yerimde gergin bir bekleyiş içinde, sessizce oturuyordum. Eğer bir anda hepimiz James'in karşısına çıkarsak tepkisi ne olurdu, kestiremiyordum bu yüzden onunla yalnız görüşmenin bir yolunu bulmak zorundaydım. Ona erkek arkadaşımdan ve söylediğim yalandan bahsetmeli eski bir *'dostuna'* yardım etmesini istemeliydim. Bu kadar sene sonra hala bana kızgın olamazdı çünkü ben artık ona kızgın değildim.

Oyunu başlatan düdük çaldığında derin bir nefes aldım. Oyuna yabancı değildim, nasıl oynandığını ve kuralları biliyordum. Lise yıllarında James'i ve Elliot'ı defalarca izlemiştim. James hücum takımındaydı ön sırada duran Pivot *(Amerikan futbolu'nda bir pozisyondur ve hücum takımının hücum çizgisinin en içteki, oyun çizgisinin ise en yakınındaki oyuncudur.)* topu bacaklarının arasından hemen arkasındaki James'e vererek oyunu başlattı. James her zaman agresif bir oyun sergilerdi. Eğer yapabileceğine inanıyorsa, kimseye pas vermeden ilerler ve sayı almaya bakardı. Bu yüzden savunma takımından darbe almaya her zaman açık olurdu. Maçı seyrederken tekrar lise yıllarıma dönmüştüm. James'in sakatlanacağından korkarak dudaklarımı dişlemeye bile başlamıştım.

✯✯✯

Maç tüm şiddetliyle ve heyecanıyla devam ediyordu. Patriots kazanıyordu elbette James mükemmel bir oyun çıkarıyordu. Koşuculardan biri topu sertçe fırlattı, James bu hamleyi görmüştü diğer oyunculardan açılarak sıçradı ve uzun boyunun avantajını kullanarak savunma oyuncularının arasından topu aldı. Oyunun bitmesine dakikalar kalmıştı ve James hala sayı peşindeydi. James koşuyu tamamlarken, pas vermek üzere takım arkadaşına baktı ama savunma oyuncularından ikisi bunu fark etmişti. James kolunu kaldırıp topu atacağı sırada sert bir hamleyle iki adamda onun üzerine atıldı. James sıçrayarak adamların üzerinden atladı bütün seyirciler nefeslerini tutmuştu, Tanrı aşkına böyle bir şeyi nasıl yapmıştı! Fakat aniden yoluna çıkan başka bir oyuncuyu görememişti kendini kurtarmak yerine topu elinden çıkarmak için son bir hamle yapıp

pas attı saniyeler içinde omzunun üzerine yere düştü. James yere o kadar sert vurmuştu ki tribündeki insanların hepsi bir ağızdan bağırdılar. Farkında olmadan yerimden kalkmaya yeltendim Elliot'ın eli beni durdurdu.

Neyse ki ara düdüğü çaldı ve sakinleşip yerime oturdum. Takım arkadaşları sağlık görevlileriyle birlikte James'in başına üşüştüler. James yerde öylece yatarken doğruldu ve ona uzatılan şişeden su içti. Koçları bağırarak bir şeyler anlatıyordu. Ara sona ererken James oyundan çıkarılmıştı.

Justin heyecandan nefes nefese kalmış bir şekilde, "Adam altın oyuncusundan olmamak için onu oyundan aldı," dedi.

Andy gergin bir şekilde elleriyle koltuğun kenarlarını tutuyordu. "İlk maçtan bu kadar agresif oynarsa sakatlanıp ligi tamamlayamaz. Bu adam ne yapmaya çalışıyor? Tanrı aşkına zaten kazanıyorlardı!"

"Kendini gösteriyor." Bunu söyleyen Elliot'tı. "Gösterişi sever."

Ona gözlerimi devirerek baktım ama bir şey söylemedim. James'in sevdiği şey gösteriş değildi sadece en iyisi olmaya çalışıyordu. Bu sporu seviyordu eğer araba tamircisi olsaydı bu kadar başarılı olacağından şüpheliydim ama futbol ona göreydi bu onun oyunuydu! Şimdi onunla konuşmanın tam zamanıydı, karşısına Andy, Elliot ve diğerleriyle çıkmadan önce baş başa kalıp en azından hazır olmasını sağlamalıydım. Ona durumu anlatıp, beni hatırlamamış gibi yapmasını isteyebilirdim belki de 'Ah merhaba, bir yerden tanıdık geliyorsun ama çıkaramadım,' ile başlayan bir konuşma yapabilirdi. Sonra, 'Ah şimdi hatırladım nasıl gidiyor?' diye yapmacık bir tavırla devam ederdi.

"Şey, ben lavaboyu kullanmalıyım," dedim.

Andy bana bakarak, "Bebeğim acil mi? Maç bitmek üzere beş dakika sonra seni götürebilirim," dedi.

Uzanıp yanağını öptüm. "Eşlik etmene gerek yok yolu bulurum. Siz izlemeye devam edin basın salonunda görüşürüz."

Elliot ne yapacağımı anlamış gibi kafasını iki yana salladı ama onu umursamadım. Tribünden inerek sporcuların soyunma odasının olduğu koridora doğru yöneldim. İçimden "Ha Siktir!" diye geçirdim. Beni gördüğünde ne tepki vereceği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Spot ışıklarının altında metrelerce uzanan gri zemin doğruca sporcuların alanına gidiyordu. Özeldi ve şu an için sessiz olsa da güvenlik görevlileri tarafından korunuyordu. Patriots bayraklarıyla süslenmiş koridorda ilerledim güvenlik görevlilerinin önünde müthiş bir özgüvenle dikiliyordum. Neyse ki spor

giyinmeyi reddetmiş kalçalarımı saran altın rengi bir kalem etek ve derin bir dekolteye sahip krem renk bluzumu giymiştim. Saçlarımın hafif dalgaları belime doğru dökülüyordu. Ayağımda üzerine basmaktan büyük keyif aldığım topuklu ayakkabılarım ve tenimi saran hoş bir külotlu çorap vardı.

Güneş gözlüğümü çantama koyarken, "Müvekkilim ile görüşmeliyim," dedim.

Üniformalı adamlar bana hayretle bakarken en ciddi duruşumla duruyor, ayağımı sanki işim aceleymiş gibi yere vuruyordum. Elimle koridoru işaret ettim. "James Redford," derken sesimin bıkkın çıkmasına dikkat etmiştim.

"Üzgünüm hanımefendi koridora kimseyi alamayız."

Bir kez daha ufladım ve çantamdan kartımı çıkarıp onlara uzattım. Adamlardan kısa olanı kartımı aldı güvenlik şefi olmalıydı. Gözlerimi kısmış ayağımı yere vurup adama bakarken, "Lilian Hamilton," dedim. "James Redford'ın avukatıyım acilen kendisiyle görüşmem gerekiyor."

Bu kendinden emin tavır ve aceleci duruşuma kimse karşı koyamazdı. Avukat olduğumu söylemem de her zaman işe yarardı garip bir şekilde insanlar Avukatlara güveniyordu belki de bu ikna kabiliyetimizden kaynaklanıyordu. Adam kartı bana uzattı. "Tabi Bayan Hamilton geçebilirsiniz."

Başımı sallayıp nihayet dercesine nefes aldım ve yanlarından hızla geçtim. Adam arkamdan, "Ona söyleyin Bayan harika bir oyun çıkardı," diye seslendi. Başımı sallayarak onu onayladım. Yeterince uzaklaştığımda rahatlamıştım.

Soyunma odalarının olduğu kapıya ulaştığımda heyecandan ellerim buz gibi olmuştu ve nefesimin titrediğini hissediyordum. Sanki koşmuş gibi soluk soluğa kalmıştım. İçeride yalnız olduğunu tahmin ediyordum maç henüz devam ediyordu eğer değilse de sonuçta onun Avukatıydım. Öyle değil mi?

✯✯✯

Çift kanatlı kapıyı açmadan önce saçlarımı geriye ittim ve eteğimi düzelttim. Hemen kapının kenarında sporcu soyunma odası yazıyordu gözlerim o yazıda kısa bir an gezindi cesaretimi toplayarak ağır kapıyı itip açtım. İçerisi Patriots renkleriyle süslüydü. Şık, lüks, temiz ve dağınıktı. Her yerde kıyafetler, çantalar, ayakkabılar, spor ekipmanları ve boş pet şişeler vardı. Yerde duran şişelerin çevresinde dolanarak küçük adımlarla ilerledim. Ahşap sporcu dolapları takım amblemleriyle süslüydü. Masaj koltukları, içecek barı ve geniş bir dinlenme alanı vardı. İçeride kimse yok

gibi görünüyordu ağır bir sporcu ter kokusu ile karışık oda parfümü kokuyordu. Sanırım çam kokusuydu. Havalandırma klimalardan sağlanıyordu ve onlar tam tepeden içeriye serin hava üflüyordu.

Karşımda buzlu camla kapalı çift kanatlı otomatik bir kapı vardı yanındaki tabelada duşlar yazıyordu anlaşılan James duşa girmişti. Havalandırma yeterince iyi işlemiyor olmalıydı çünkü koltuk altlarımdan terlemeye başlamıştım. İşini bitirip çıkmasını mı beklemeliydim? Yoksa arkamı dönüp buradan çıkmalı mıydım? Kolumdaki pırlantalarla süslü *Cartier* saate baktım. Maç henüz bitmemişti yani onu birkaç dakika bekleyebilirdim. Duşa açılan kapının hemen yanındaki sıraya oturdum. Bacak bacak üzerine atarak James'in duştan çıkmasını beklemeye başladım.

Saniyeler içinde otomatik kapı iki yana doğru açıldı ve James göründü. 190 cm boyu ve vücudunu saran tüm o kaslarla belinde sadece beyaz bir havluyla karşımdaydı. Uzun sarı saçları ıslaktı ve omuzlarına dökülüyordu. Yüzünü çevreleyen belli belirsiz bir sakal gölgesi vardı. Onu hatırladığımdan çok daha farklı görünüyordu. Artık tatlı bir şekilde yakışıklı değildi, günah kadar ateşliydi. Kaslarının en belirgin noktaları çeşitli tribal dövmeler, yazılar ve şekillerle süslenmişti ve bu onun tehlikeli görünmesine neden oluyordu. Mavi gözleri benim üzerimde durdu yüzünde şaşkınlık görmeyi bekledim ama yoktu, açık renk kaşları sert bir ifadeyle çatılmıştı.

Hızlıca ayağa kalktım nedense karşısında öylece oturmak özgüvenimi zedelemişti. Başımı dik tuttum konuşmak üzereydim ama onun tok sesi bana engel oldu. "Lilian Hamilton," derken sesi ilgisiz, soğuk, küçümseyiciydi. Lily değildi bana her zaman Lily derdi ama şimdi onun için Lilian Hamilton'dım.

Başka hiçbir şey söylemedi. Bir merhaba yoktu, burada ne işin var yoktu, bunca yıl sonra karşıma neden çıktın yoktu. Sadece dolabına doğru ilerledi ve oturup saçlarını siyah bir lastik tokayla geriye doğru topladı. Sağ kolunu omzundan geriye doğru esnetirken yüzü acıyla buruştu.

"Düştüğünü gördüm, iyi misin?"

Abartılı bir kahkaha atarak, "Onun için mi geldin?" diye sordu. "Bu kadar endişelenme Lilian Hamilton bana bir şey olmaz."

"Onun için gelmedim elbette."

Kafasını kaldırıp olduğum tarafa doğru baktı, gözleri beni ayakkabılarımdan saçıma kadar inceledi. "Şu işe bak 2012 yılındayız öyle değil mi? Karşılaşma zamanımız geldi demek. Veda ederken bir kez daha beni görmeyeceğini söylemiştin. Yanılıyor muyum?"

Bu tavrından hiç hoşlanmamıştım, onu terk ettiğim için hala kızgın olamazdı değil mi? Sebeplerimi o zamanlar açıklayamazdım ve sonrasında bütün ulaşma çabalarımı engelleyen oydu. Üniversitenin ilk yılında bulduğu her kızla yatanda oydu. Şimdi karşıma geçip on yıl sonra ikimizde farklı hayatlar kurmuşken hala bana mı öfkeliydi?

"Belki de neden geldiğimi düzgünce sormalısın." Hafifçe öksürüp nüktedan ama ciddi bir tonda devam ettim. "İyi günler Lilian seni görmek şaşırtıcı burada ne aradığını öğrenebilir miyim, gibi?"

Abartılı bir şekilde ellerini iki yana açarak, "Vay canına Lilian!" derken sahte bir coşku doluydu. "Burada ne arıyorsun?"

Gözlerimi devirirken, "Seninle konuşmalıyım," diye mırıldandım. Üzerime gelse de onu kızdıracak bir şey yapmayacak ya da söylemeyecektim. Bu aptal oyunda bana katılmak ve Andy'nin bir şey anlamamasına yardım etmeliydi, benim görevim de onu ikna etmekti. Bu işten en az hasarla sıyrılmalıydım.

Kaşları havalanırken söylediğim şeyin ciddiyetini sorguluyormuş gibi dudaklarını büzdü daha sonra gözlerinden bir karanlığın geçişini gördüm. Beni hala bu kadar heyecanlandırıyor olması normal miydi?

"Konuşmak istiyorsun?" diyerek söylediklerimi tekrarladı. Acımasız bir tavırla eliyle kucağını işaret ederek -altında havludan başka bir şey olmadığını görmezden gelmeye çalışıyordum- "Kucağıma otur ve ortaya çıkan ilk şey hakkında konuşalım," dedi.

Bu sabrımı taşıran son damlaydı. Gözlerimden çıkan alevlerin yaydığı sıcaklığı hissediyordum hayır kesinlikle ağlamak üzere olan zayıf bir genç kız gibi hissettirmiyordu. Birazdan karşımdaki nesneyi eritecek yok edici ışına sahip bir süper kahraman gibi hissediyordum. Aynı zamanda Hulk kadar da öfkeliydim.

"Bu ne cüret!" diye hırladım. Beni umursamadan ayağa kalkarak havlusunun altından iç çamaşırını giydi boxerını tam kıçına çekemeden havlu düşmüştü bana kıçını mı göstermişti?! Çığlık atmak istiyordum ama yapmayacaktım.

Eşofman altını giyerken yüzünü döndü. "Soyunma odamdasın Lilian, benimle yalnız kalmak için buraya geldin? İstediğin bu değil mi? Kucağıma oturmak tıpkı diğer milyonlarca kadın gibi? Beni terk ettikten on yıl sonra karşıma başka neden çıkasın?"

"On yıl sonra öfkenin bu kadar taze kalacağını tahmin etmeliydim. Sen ve o meşhur öfken James Redford. Asla değişmemiş."

James'in çenesi öfkeyle kasılırken dişlerini birbirine bastırdı. "Her şeyi unutup kollarımı mı açmalıydım?"

Babama, aileme ve bana karşı öyle büyük bir öfkeyle doluydu ki bunu asla yapmazdı. Gerçekleri ona anlatsam, her şeyi açıklamaya çalışsam bile James Redford, on yedi yaşındayken düşündüğüm ve hissettiğim ya da mecbur kaldığım hiçbir şeyi anlayamazdı. Onun için tek bir doğru ve tek bir yol vardı ben ise yanlış yolu seçmiştim. Beni bir ömür de geçse affetmeyecekti. Kararlı adımlarla tam karşıma dikildi uzaklaşmadım, gerilemedim, etkilendiğime dair tek bir belirti göstermedim. Başım dik bir şekilde gözlerine aynı kararlı tavırla baktım. Yakından temiz duş jeli kokusunu alıyordum, parfümsüz ve erkeksi James kokusuydu. On yılda pek çok şey değişmişti, aynı kalan tek şey James'in yoğun bakışlarıydı.

Omzuma dökülen bir tutam saçı geriye doğru iterken bedenime dokunmamaya özen gösterdi. Hiç tepki vermeden dikildim. Heyecanlıydım ama bunu saklamayı biliyordum ben bir Avukattım. "Görüyorum ki utangaç Lilian Hamilton'dan da geriye bir şey kalmamış," derken sesi boğuk bir fısıltıyla çıktı.

"Çok şey değişti," dedim. "Sen, ben, aradan geçen o kadar yıl. Kin tutmak için çok uzun zaman."

"Kin tutmuyorum." Elini benden uzaklaştırdı ama gerilemedi hala çok yakındı. "İkimizde aptal ergenlerdik." Aramızda yaşananları bu kadar basitleştirmesinden hoşlanmasam da sesimi çıkarmamaya kararlıydım. "Eğer büyümüş James Redford ile sikişmek istersen seve seve bunu kabul ederim."

Elimi ona vurmak ister gibi kaldırdım ama yapmadım. O kadar zayıf düşmeyecektim beni sinirlendirmeye çalışıyordu, başarmıştı da fakat ne kadar zayıflayabileceğimi ona göstermeyecektim. İki adım gerileyerek karşısında dimdik dikilmeye devam ettim.

"Büyümüş Lilian Hamilton senin gibi kendini beğenmiş bir piçle asla sikişmez. Senin aksine James kullanmayı sevdiğim bir aklım var. Kendime olan saygımı kaybetmektense ölmeyi tercih ederim." Çatık kaşlarına son kez bakarken, "Bir süre karşılaşmamız gerekecek beni tanımıyormuş gibi yaparsan sevinirim seninle bir bağım olması utanç verici."

"Bizim bir bağımız mı vardı? Öyle bir şey hatırlamıyorum. Zengin ve ezik bir kızla biraz eğlendim hepsi buydu." Öfkesini ses tonundan hissediyordum bu söylediği beni yaralamıyormuş gibi gülümseyerek arkamı dönüp sakin adımlarla yürüdüm topuk tıkırtım odada yankılanıyordu.

Kapıdan çıkmadan önce duraksadım ama dönüp ona bakmaktan kaçınıyordum yüzümdeki üzüntüyü görmesine izin vermeyecektim. "Seni bir zamanlar delicesine sevdiğim için şimdi kendimden de senden de nefret ediyorum."

✯✯✯

Yerime döndüğümde Andy yüzümdeki ifadeyi fark edemeyecek kadar kendini işine kaptırmıştı. Bana gülümsedikten sonra Justin ile konuşmaya devam etti. Elliot neler olduğunu anlamış olmalıydı elimi elinin içine alarak sıktıktan sonra kulağıma doğru eğildi, "Her zaman bir piç kurusuydu," dedi. "Bu akşamı atlatmana yardım edeceğim merak etme."

Ona minnettarlıkla gülümserken ben bu akşamı atlatacağımdan şüpheliydim. O kadar muhabirin önünde bir terslik olmamasını umuyordum ama beni en çok endişelendiren şey Andy'i hayal kırıklığına uğratmaktı. Kariyerinin bu kadar önemli bir aşamasında ona bunu yapamazdım. Basın toplantısına geçmeden önce bana sarılıp dudaklarımdan bir şans öpücüğü aldığında tepkisiz bir şekilde dikildim. Neyse ki James koca egolu Redford soyunma odası röportajına da, basın toplantısına da gelmeye cüret etmemişti. Onun yerine menajeri birkaç ayarlanmış soruya cevap vermiş takım arkadaşları ve koç onun sakatlanmasını göze alamayacakları kadar önemli bir oyuncu olduğunu vurgulamışlardı. Şimdi tek dileğim akşamki davete katılmamasıydı.

Otelin önüne Andy'nin arabasıyla gelmiştik. İki muhteşem erkeğin bana eşlik etmesinden dolayı son derece memnundum. Elliot ve Andy smokinler içinde siyah giyen adamların daha seksi versiyonları gibi görünüyorlardı. Arabadan inmeden önce bronz renk elbisemin uzun eteğini düzelttim. Elbise bütün bedenimi ikinci bir deri gibi sarıyordu fakat önden bakıldığında mütevazi bir şekilde her yeri kapalıydı. Sırtım ise bel boşluğuma kadar derin bir dekolteyle süslenmişti. *Van Cleef* küpelerim dışında mücevher takmamıştım. Saçlarımı çok uğraşmamışım gibi hafif dalgalar halinde özgür bırakmış, bordo rujumla dudaklarımı ön plana çıkarmıştım. Babamın ve annemin toplumdaki konumu sayesinde moda konusunda her zaman ince ama dikkat çekici bir zevkim olmuştu.

Otelin resepsiyon bölümünden geçerek arka bahçedeki havuz kenarına geçtik. Kokteyl masaları, loş bir ışık, harika bir orkestra ile organizasyon oldukça yeterliydi. Andrew ve Sandy bizi coşkuyla karşılarken Sandy yanaklarıma uzaktan öpücükler kondurdu. Kimse makyajını bozmayı göze alamazdı elbette!

"Lily! Muhteşem görünüyorsun tatlım, kesinlikle senden stil dersleri almalıyım."

Beyaz *Valentino* elbisesini incelerken iki sezon öncesine ait olsa da şık olduğunu düşündüm. Zaten kimse Sandy'nin ne giydiğiyle ilgilenmezdi herkes onun ne konuştuğuyla ve nasıl davrandığıyla ilgilenirdi. Özgüveni ekran önünde de ekran arkasında da hayranlık uyandırıcıydı.

"Bir yıldız gibi parlıyorsun, Sandy yardımıma ihtiyacın yok."

Elliot yanımızdan geçen garsondan bir şampanya alırken ona gözlerimi devirdim. Omzunu silkerken şampanyadan bir yudum aldı. Eğer bu gecenin sonu gelmeden sarhoş olursa kendi kıçımı kurtarmam gerekecekti.

Andrew, Andy'e doğru eğilerek, "Redford buraya gelecek," dedi. "Menajeri bilgiyi bizzat verdi."

"Röportaj iznimiz olacak mı?"

Omzuna dostça vururken keyifli görünüyordu. "Onu televizyon programına katılmaya ikna edebiliriz diye düşünüyordum."

Andy dalga geçip geçmediğinden emin olmak ister gibi arkadaşının yüzüne bakarken, "Dalga geçiyor olmalısın," dedi. "Adamla iki kelime konuşamadım ve sen onu üç saatlik bir programa mı almayı planlıyorsun?"

Andrew başını sallarken Elliot ve bana baktı. "Eski arkadaşları burada belki onlar sayesinde bir şansımız olur."

✯✯✯

Andy kanal sahipleri ile yaptığı konuşmadan sonra Elliot ile gergin fısıldaşmaların yaşandığı masamıza geldi. Elinde bir kadeh beyaz şarap tutuyordu. Kadehi bana uzatırken dudaklarını şakağıma bastırdı.

"Bu gecenin en güzel kadınına."

Gergin bir tavırla gülümsedim kadehi elinden alarak, "Teşekkür ederim bebeğim," diye fısıldadım.

Dudaklarına uzanıp öptüğüm sırada kapıdan içeri giren James ile göz göze geldim. Üzerinde siyah bir smokin vardı, saçlarını sıkı bir şekilde at kuyruğu yapmış, yüzü ve ciddi bakışları açığa çıkmıştı. Yanında ufak tefek gözlüklü bir adam vardı. Menajeri olduğunu tahmin ediyordum.

Andy gözlerini benden ayırırken flaşların patladığı tarafa doğru baktı. "Ah, işte gecenin yıldızı da geldi."

Elliot arkasını dönerek kapıya baktı ve bakışları hızla beni buldu. Ne kadar değiştiğini o da fark etmişti. İrileşmesi bir yana o tanıdığım tatlı James Redford'dan geriye hiçbir şey kalmamıştı. James çok geçmeden herkesin gözdesi haline gelmişti. Menajeri onu havuzun etrafına dizilmiş

kokteyl stantlarında dolaştırırken bütün kadınlar ve adamlar ona hayranlıkla bakıyor, sohbet ediyor, ağzından çıkan her şeyi dikkatle dinliyordu. Ukala bir yanı vardı hemen herkesle iyi anlaşıp, şakalaşan bir tipti hep öyleydi ve sanırım bu değişmeyen tek özelliğiydi.

Menajerini birkaç adım ötemizdeki yönetim kurulunun masasında bırakarak bize doğru yürüdüğünü gördüğümde kaşlarımı çatarak kafamı iki yana salladım ama o sadece gülümsedi. Lanet olsun! Bunu yapacağını tahmin etmeliydim ama etmemiştim. Çocukça bir öfkenin kurbanı olduğundan tamamen habersizdim ve James şimdi intikam almak için hayatımı mahvetmeye kararlıydı.

Elliot'ın tam karşısına dikildi. İkisi yan yanayken GQ çekiminde gibi görünüyorlardı. James'in 1.90'lık kaslı bedeni, Elliot'ın 1.85'lik atletik fiziğine karşıydı. Andy ise her şeyden habersiz bir şekilde yanımda dikilmeyi sürdürüyordu.

"Elliot Hamilton? Bu gerçekten sen misin?" James'in şaşkın sesi etraftaki insanların başlarını bize çevirmelerine neden oldu. Elliot hep yaptığı gibi kocaman bir gülümsemeyle karşılık verirken James'e elini uzattı. "Uzun zaman oldu, Redford?"

James uzattığı eli görmezden geldi ve ona sıkıca sarıldı. Sırtına samimi bir tavırla vururken, "Seni burada görmek harika," dedi. "Futbolu tamamen bırakman ne kadar üzücü her takım senin gibi bir oyuncuyu isterdi."

Elliot geri çekilirken güldü. "Futbolun bana göre olmadığına karar verdim. Sahaları en iyilere bırakmak gerekli."

"Dostum, sen en iyisiydin!"

İki eski dost şakalaşıp birbirlerini överken Andy ve ben orada dikiliyorduk, ikimizde şaşkındık. Etraftaki insanlar doğruca bizim masaya bakıyor neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kısa bir an James'in gözleri beni buldu sanki ilk defa görüyormuş gibi keskin bakışlı mavi gözlerini kısarak yüzümü inceledi.

"Aman Tanrım! Küçük Lilian Hamilton'a bakın," derken sesi sinir bozucu derecede abartılıydı. Küçük Lilian Hamilton mı? Neydi bu adam büyükbabam mı?

Daha cevap veremeden James'in iri bedeni önüme geçti. Kolları etrafıma dolandı ve beni küçük bir kız gibi göğsüne çekerek yasladı. Parmakları çıplak sırtıma değiyordu, bu farkındalıktan hoşlanmamıştım geri çekilmek için yaptığım hamle James'in sıkı tutuşuyla engellendi.

"Ne kadar büyümüşsün, Lilian. Kocaman bir kadın olmuşsun."

Öksürmeye başladığımda James kollarını üzerimden çekti ama elleri hala omuzlarımı tutuyordu. Gözlerinde sahte bir gurur ve mutluluk vardı. Ne bok yapıyorsun dercesine yüzüne baktım ama James bu saçma Tiyatroyu sürdürdü. "Kenarda yüz kızartıcı aşk romanları okurken bizim maçımızı izlediğin zamanlar dün gibi."

Dişlerimi birbirine bastırarak, "Seni görmekte güzel James," diye hırladım.

Andy o anlık boşluğu fark ederek elini James'e uzattı. Topuklu giydiğim zaman 1.80 boyundaki Andy ile neredeyse aynı boydaydım ve bu bizi tatlı bir şekilde uyumlu gösteriyordu. Yana taranmış kumral saçları, asla otuz yaşında görünmeyen yüzü ve derin yeşil gözleriyle Andy yakışıklı bir komşu çocuk gibiydi.

"Merhaba, Andy Bennett. Kanal A spor muhabiriyim ve Lily'nin erkek arkadaşıyım."

James'in ona kaba davranmasından korkuyordum çünkü bunu yapabilirdi ama onun yerine onunla el sıkışırken samimiydi. "Öyle mi? Memnun oldum Andy. Andy dememin bir sakıncası yok değil mi?"

Andy başını iki yana salladı. "Kesinlikle yok."

"Güzel. Sende bana James de burada eski dostlarımla biraz sohbet edeceğim." Garsona kibar bir işaret yaparak şampanya istedi ve kollarını kokteyl masasına dayayarak, "E çocuklar? Anlatın bakalım on yıl da hayatınızda neler oldu?" diye sordu.

Bakışlarındaki o küstahlığı, oyunculuğu, karanlığı ve kötülüğü kimse görmemişti ama ben görüyordum çünkü doğrudan benimkilerle çarpışıyorlardı. James Redford bir şeyler çeviriyordu ve bu çevirdiği şey her ne ise beni içine alan bir girdaba dönüşecekti.

6. BÖLÜM - İNTİKAM ARZUSU

James
EYLÜL 2012 – BOSTON

Aslında amacım ya da planım bu değildi. Lily'nin istediği gibi onu görmezden gelmeye kararlıydım yapmak istediğim ve yapmam gereken şey de buydu ama kendime engel olamamıştım. Ona olan öfke ve nefretim çok güçlüydü, mantığımı devre dışı bırakacak kadar güçlüydü... Bu kadar yıl sonra ona karşı öfke hissetmemeyi dilerdim ama hissediyordum. Gururlu Lilian Hamilton'ı küçük düşürmek, onu rezil etmek istiyordum. Diğer yandan ise onu tamamen görmezden gelmek istiyordum.

Bir gün karşılaşacağımızdan emindim bunu hep biliyordum. On yıl sonra olması sadece ironikti... Elbette onu soyunma odasında bambaşka bir kadına dönüşmüş bir halde görmeyi de beklememiştim. Göz göze geldiğimiz ilk anda onu tanımıştım. Bir erkeğe diz çöktürüp, onu ölüme terk ederken bir gram pişmanlık yansıtmayacak o gözleri her yerde tanırdım. Lilian değişmişti, çok değişmişti ama bu onun için olağandı. Her zaman elit tabakanın içinde büyümüştü ve bir gün onlardan biri olması kaçınılmazdı. Tüm o pahalı takılar, kıyafetler, ayakkabılar... Yalan söylemeye alışkın, acımasız bir avukat olması da karakterini şekillendirmişti. İlk tanıdığım masum, güzel ve naif Lily değil karşımdaki modern zaman Medusa'sıydı. Çekici ve ölümcül...

İçeri girdiğimde dudakları bir adamın dudaklarındaydı, nedense burada olacağını tahmin etmiştim. Belki bir kanal sahibinin eşi ya da sevgilisiydi. Yanındaki adamın genç olduğunu göz önünde bulundurarak ihtimalleri bir kanal sahibinin oğlunun eşi olarak sınırlandırmıştım. Hamilton'lara uygun elit ve zengin biri... Ona olan nefretim biraz daha katlandı ve o anda onu küçük düşürmeye en azından onu korkutmaya karar verdim.

Elliot her zamanki gibi kardeşini kurtarmak için durumu ele almıştı. Bir yazar olduğundan, kitaplarından bahsettikten sonra Lilian hakkında atıp tutmaya başlamıştı. D.C.'den dereceyle mezun olduğundan çalıştığı şirkete kendi hakkıyla girdiğinden ve o şirketteki tek kadın Avukat olarak dört yıl

görev yaptığından bahsetmişti. Hadi ama! O lanet olası Senatör Jonathan Hamilton'ın kızıydı. İstediği her boku babasının soyadıyla elde edebilirdi.

"Ah tıpkı babacığının hayal ettiği gibi. Bir ceza avukatısın öyle değil mi küçük Lilian?"

Erkek arkadaşı gurur dolu bir sesle, "Hayır," dedi. "O başarılı bir boşanma avukatı."

Buna kahkahalarla güldüm. Aşk hakkında attığı tüm o yalanlardan sonra demek insanları ayırmaya başlamıştı. "Tam mesleğini bulmuşsun," diye mırıldanmaktan kendimi alamadım.

Erkek arkadaşına dönerek, "Peki ya sen?" diye sordum. "Sıradan bir muhabir değilsin öyle değil mi?" Bayan Hamilton sıradan olan hiç kimseyle birlikte olamazdı.

Adam gülümserken buna alınmış görünmüyordu. "Aslına bakarsan sıradan bir muhabirim. Seninle bir röportaj yapmak için pek çok kapıyı aşındıran türden. D.C.'den buraya birkaç ay önce transfer oldum."

Kaşlarım çatıldı bu imkânsızdı. Bayan Lilian Hamilton sıradan bir muhabirle mi birlikteydi? Babasının onaylamadığından emindim ve bu da Lilian'ın kararlarını her zaman etkileyecekti.

Abartılı bir kahkaha atarken doğruca Lilian'ın gözlerine baktım. "Eminim babanın onaylamadığı bir ilişkidir. Sayın Yargıç Jonathan Hamilton kürsüde oturup tokmağına vurdu mu yoksa?" Kahkahayı biraz daha abarttım ve etrafımızdaki insanların dikkati üzerimize çekildi. Lilian sinirden köpürüyormuş gibi görünüyordu tıpkı istediğim gibi ama erkek arkadaşı buna bozulmadı aksine gülüşüme katıldı.

Lilian araya girerek, "Aslında artık Senatör Jonathan Hamilton," diye tısladı.

"Başlarda beni pek sevmediğini söyleyebilirim. O korkutucu bir adam." Lilian'ın belinde duran koluyla onu kendisine çekti ve ona arzu dolu bir bakışla bakarak, "Fakat onu Lily'i ne kadar sevdiğime ikna ettim," dedi. "Öyle değil mi bebeğim?"

Lilian, adama bakarken gözleri parladı kendini gülümseye zorladı. "Onu ikna etmen uzun sürmedi." Bana baktığında gözleri farklı bir ateşle parlıyordu, öfkenin ateşi. "Sevdiğimiz insanlar için bazen gururumuzdan ödün vermemiz, sabırlı olmamız gerekebilir. Babam insanları sınıfına göre değerlendirmiyor o sadece insanlara inanmak istiyor. Andy hisleri ve geleceğimiz konusunda babamı ikna etti. Dört yıldır süren mutlu birlikteliğimizde bunun kanıtı."

Ağzımla bir kuş tutup, Lily'nin ismini bütün dağlara yazsam bile benim Jonathan Hamilton'ı ikna etmem imkânsızdı ama Lily bunu anlayamazdı. O babasının gerçekte nasıl bir adam olduğundan tamamen habersizdi. Onun içindeki canavarı görmekten acizdi.

Lilian'ı umursamadan başımı erkek arkadaşına çevirdim. "Andy? Benimle özel bir röportaj istersen önümüzdeki Pazar müsait olacağım. Şehir merkezinde otelde kalıyorum menajerim sana saat ve adres bilgilerini iletecek."

Andy'nin suratı şaşkınlıkla donup kalmıştı ama hızlıca gülümsedi. "Evet, elbette James buna çok sevinirim."

"Güzel." Yanlarından ayrılmadan önce şampanyamı tek dikişte bitirip masaya bıraktım. "Ve Lilian sen de erkek arkadaşına eşlik edersen çok mutlu olurum. Telafi etmemiz gereken on yıl var."

Ona bir şey söyleme fırsatı vermeden masadan ayrıldım. Onu arkamda far tutulmuş bir tavşan gibi bırakmak beni tam anlamıyla tatmin etmişti.

✯✯✯

EKİM 2002

Sayın Yargıç Jonathan Hamilton ile tanışacağım için heyecanlıydım. Aslında onunla bu şekilde değil bir mahkemede karşılaşmak isterdim ama şimdi zamanı değildi, bir gün bunun olmasını sağlayacak olsam da şimdilik sevdiğim kızın babasıydı ve ben de Lily'nin erkek arkadaşı olarak o adamla aynı masada oturup sohbet edecek, beni sözleriyle ve bakışlarıyla ezerken sessizce oturup "Evet efendim," diyecektim.

Abim, Lily'nin gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde çok şaşırmıştı. Babasıyla hesabı kapanmamış bir geçmişimiz vardı. Josh artık bunu umursamıyordu evliydi üç çocuğu vardı ve Jonathan Hamilton herkesin uğraşmak istemeyeceği bir adamdı. Yine de ben her şeyi göze alıyordum. Yeterince para ve kanıt topladığımda onu ve diğer suçluları parmaklıklar arasına gönderecektim ama şimdilik sessiz olmak zorundaydım. Lily'nin ise babasından çok farklı olduğunu düşünüyordum, gerçekleri öğrendiğinde bana hak verecekti.

Malikâne arazisi büyük bir demir kapıyla korunuyordu. Kapı görevli tarafından açıldı ve demire işlenmiş J&H harfleri birbirinden ayrıldı. Jonathan gösteriş budalası herifin tekiydi bundan emindim. Ağaçlık yolun sonunda malikâne gözlerimin önündeydi. Kocaman gösterişli bir binaydı, bol pencere, lacivert panjurlar, krem rengi taş bina, büyük bir havuz, bakımlı bahçe, öğleden sonra keyfi için geniş bir çardak vardı. Nehrin bir

kolu bahçeye uzanıp küçük bir göl bile oluşturmuştu. Gölün kenarında golf deliklerini görebiliyordum. Lily arkadaşları ya da çevresindeki insanlar gibi değildi onu tanımasam böyle bir evde yaşadığına asla inanmazdım. Arabamı evin önündeki açık otopark alanına Elliot'ın arabasının hemen yanına park ettim. Son kez aynada saçımı düzelttikten sonra Lily için aldığım pembe çiçek buketiyle binaya doğru yürümeye başladım.

Daha ilk basamadığın önünde durduğumda kapı aniden açıldı. Lily yüzünde kocaman gülümsemesi ve pembe yanaklarıyla bana baktığında tüm heyecanım ve öfkem silinip gitti. Basamakları koşar adımlarla çıktım onu kendime doğru çekip kucaklarken dudağına minik bir öpücük bıraktı.

Lily utangaç bir tavırla arkasına bakarken yanakları biraz daha kızardı. "James!"

İtirazını duymazdan gelerek çiçekleri ona uzattım. Ekose desenli gri bir elbise giyiyordu. Dalgalı saçlarını atkuyruğu yapmıştı bu yüzünü ve gözlerini ön plana çıkarmıştı. Okulda göründüğünden daha farklı ve özenli görüyordu ama benim için uğraşmasına gerek yoktu ben Lily ile ilgili her şeyi fazlasıyla beğeniyordum.

"Çiçekler senin için."

Burnuna götürüp koklarken, "Teşekkür ederim," dedi. Elimden tutarak beni içeri çekti. İçerisinin de dışarıdan bir farklı yoktu bir saray gibi görünüyordu. Aydınlık, beyaz, gösterişli ve gereksiz boyutlardaydı.

"Ailem arka bahçede, babam ayda bir kez mangal yapar ve birlikte vakit geçiririz."

"Sadece bir kez mi?" diye sordum. Lily tüm bu şatafatın içinde yapayalnız bırakılmış genç bir kızdı.

Lily omuzlarını silkti. "Babam çok meşgul ve annem... Her zaman yapacak başka şeyleri vardır." İçki içmek gibi diye düşündüm ama bunu dile getirmedim.

Arka bahçede ağaçların altında samimi bir masa kurulmuştu. Jonathan Hamilton gömleğinin kollarını sıvamış, kot pantolonu ve güneş gözlükleriyle mangalın başındaydı. Elliot biraz ileride yeşil çimenlerin üzerinde elindeki topla atış antrenmanı yapıyordu. Prudence Hamilton krem renk koltuğun üzerinde oturmuş sigara ve içki içerken kocasının anlattığı bir şeyi dinliyordu.

Biz bahçeye girdiğimiz anda bütün bakışlar bize çevrildi. Elliot bize doğru acelesiz bir tavırla yürürken Jonathan Hamilton yüzünde bir gülümsemeyle bana yaklaşıp elini uzattı. "Hoş geldin, evlat." Sesindeki

samimi havanın rol olduğundan emin olsam da gülümseyerek karşılık verdim.

"James Redford, Sayın Yargıç."

"Sonunda tanıştığımıza sevindim James." Güneş gözlüğünü çıkarıp bana derin bakışlarla bakarken, "Burada yargıç değilim Bay Hamilton yeterli," dedi.

Başımı salladım. "Elbette Bay Hamilton."

Prudence Hamilton oturduğu yerden kalkmadan beni selamladı ve ona kibarca karşılık verdim. Güzel bir kadındı. Sarı saçları, büyük mavi gözleri, ince ve zarif bir fiziği vardı. Anlaşılan daha akşam olmadan içkiyi fazla kaçırmıştı.

Elliot elindeki topu habersizce bana fırlattı ama bunu sezerek topu tam yüzümün önünde yakaladım, "Sana da merhaba, Elliot," derken sesimde kinaye vardı.

Jonathan Hamilton etleri kontrol ederken, "Lilian takımda olduğundan bahsetti," dedi.

"Evet, efendim. Elliot kadar olmasa da iyi bir oyuncuyum."

Jonathan Hamilton güçlü bir kahkaha attı. "Elliot senin daha iyi olduğunu söyledi." Buna şaşırdım demek Elliot böbürlenmekten hoşlanmıyordu.

✯✯✯

Yemek yemeye başladığımızda herkes son derece rahat ve normaldi. Jonathan Hamilton hafifçe öksürüp bana baktığında sorgulamamın başlayacağının farkına vardım. Bunun için hazırlıklı gelmiştim hiçbir sorusu beni şaşırtamazdı ama ben onu şaşırtacaktım.

"James, bu sene son seneniz Üniversite için bir planın var mı?"

Ailemi veya babamı sormaması garipti ama bunu umursamadım. Konu bir şekilde oraya gelecekti. Şimdilik Sayın Yargıç beni ezmeyi planlıyordu.

Ağzımdaki lokmayı çiğneyip yuttuktan sonra, "Hayır, efendim," dedim. "Üniversiteye gitmek için yeterli fonum yok. Kendimi geçindirmeye erken başlamam gerekiyor."

Başını anlayışla salladı. "Üniversite yıllarımda aynı şeyleri yaşadım ve neredeyse senin yaptığın hatayı yapacaktım," derken sesi içtendi. Bu tepkiyi beklemediğim için şaşkınlıkla ona baktım. "Ailem çok fakirdi, karnımızı zorlukla doyuruyorduk ve liseyi çok zor okumuştum. Fakat başarılı bir öğrenciydim, derslerim iyiydi, öğretmenlerim beni destekliyordu. D.C. Üniversitesinde burs kazandığımda neredeyse gitmeyecektim. Çalışmaya

erken başlamam gerektiğini düşünüyordum. İnanabiliyor musun D.C.'nin teklifini son gün onayladım."

Lily ve Elliot bu hikâyeyi çok dinlemiş olmalıydılar ikisinin de yüzünde bir bıkkınlık vardı. Başları tabaklarına doğru eğikti. Ben ise şaşkındım. Yargıç Jonathan'ı fakir bir genç adam olarak hayal etmekte zorlanıyordum.

"Bursum sadece okulu karşılıyordu, kalacak yer ve yiyecek için para kazanmalıydım. Kongre Binası ve Kütüphanenin önünde gazete sattım, şanslıysam evsizler barınağında gecelik yatacak yatak ve sıcak yemek buldum."

"Şanslı değilseniz?"

Kahkahayla güldü ama kendine acıdığı o zamanların acısını gözlerinde görebiliyordum. "Banklarda uyuduğum geceler oluyordu."

"Peki sonra?"

"Şansım yaver gitti. Yargıç George Durbin gazete satarken benimle konuştu. İlk senenin sonunda bir işim vardı. Onun için kahve alıyor, fotokopi çekiyor, aynı zamanda geleceğimi şekillendiriyordum." Gözlerinde keskin bir ışık gördüm o anda herkesin tanıdığı Yargıç Jonathan Hamilton'a dönüştü. "Tanrı'ya inanmam evlat. İnsan şansını, şanssızlığını, başarısını ve başarısızlığını kendisi yaratır. Şu anda sahip olduğum her şeyi kendim elde ettim. Şimdi her şey gözüne zor ve korkutucu görünebilir ama inandığın yoldan vazgeçmezsen bütün o zorluklar gülüp geçeceğin bir anı olarak kalır."

Kucağındaki kumaş peçeteyle ağzını silerek kadehindeki şaraptan bir yudum aldı. Hafta sonu aile arasında bir bahçe yemeği olmasına rağmen her şey oldukça resmiydi.

"Söylediğin kadar iyiysen James ve bunu yapacak kadar kendine güveniyorsan Ohio Üniversitesinin Dekanı arkadaşım. Senin için bir futbol bursu ayarlayabilirim. Takımlarının oldukça iyi olduğunu duydum."

Lily başını tabağından kaldırmış şaşkınlık içinde babasına bakıyordu, Elliot elindeki çatalı gürültüyle tabağına düşürmüştü fakat ikisi de benim kadar şaşkın olamazdı.

"Be-n... Ben... Bu hayallerimin ötesinde bir teklif efendim."

Memnuniyetle başını salladı. "Eğer istekliysen, bana bunu göster. Bu sene okulumuza şampiyonluk kupasını getir ve bende final maçına bir delege gönderilmesini sağlayayım."

Jonathan Hamilton neden bana yardım ediyordu? Tüm bu söyledikleri kulağa inanılmaz geliyordu. Bunun altından bir şey çıkacağından emin

olsam da hevesle onu onayladım. "Elbette efendim. Bu sene o kupayı alacağız."

Elliot öfkeli bakışlarını babasına çevirerek, "James böyle bir ayrıcalık kazanıyor ama öz oğlun kazanamıyor, öyle mi?" diye sordu. "Ohio Üniversitesine gitme çabalarımı bir bir engellerken neden bu fırsatı James'e sunuyorsun?"

Jonathan Hamilton oğluna dönerken son derece kontrollü ve ciddiydi. "James benim oğlum değil. Başarısına saygı duyduğum ve hayatını kazanmak için çok çalışması gereken genç bir adam. Sen ise benim oğlumsun, istediğin ya da dilediğin her şeye sahipsin tüm her şeye benim sayemde sahip olduğun için bunların karşılığını da bana itaat ederek vereceksin. Senden tek istediğim bir savcı olman Elliot. Hukuk fakültesine gitmen... Birkaç sene içinde sıkılacağın bir futbolcu olman değil."

Elliot ve Jonathan Hamilton öfkeyle tartışırken Lily ve ben izin isteyerek masadan kalktık. Jonathan Hamilton tahmin ettiğim gibi bir adam değildi ama nedense çok daha tehlikeli bir yanı olduğunu düşünüyordum. O adam ailem için çok fazla acıya mal olmuştu. Bu kadar iyi olması imkânsızdı.

✯✯✯

✸ James

EYLÜL 2012 – BOSTON

Bütün o boktan patronlardan sıkılmıştım. Hepsi futbolla ilgileniyormuş gibi görünüyordu ama ilgilendikleri tek şey kazanacakları paraydı. Hiçbirinin lanet olası televizyon programlarıyla, kanallarıyla ya da sikik sohbetleri ile ilgilenmiyordum. Tuvaletlerin bulunduğu koridora kendimi zor attım, neyse ki kimse peşimden gelmedi. Pisuara işerken bir takım elbiseli ucubenin daha sikini sallayarak *"Hey James, kanalımızda bir programa katılmak hakkında ne düşünürsün,"* demesiyle uğraşamayacaktım. Tuvalet boştu, işimi halledip ellerimi yıkarken kapı savrulup açıldı başımı kaldırıp aynadan kimin geldiğine baktım ve hemen arkamda Lilian'ın durduğunu fark ettim.

Kaşları çatık, dudak kenarları öfkeyle kırışmış ve yanakları kızarmıştı. Tanıdığım utangaç Lily ile alakası olmayan bir kadındı. Lily erkekler tuvaletinin önünden bile geçmezdi ama bu kadın tam ortasında korkusuzca dikilirken gözlerinden ateşler saçıyordu. İtiraf etmem gerekiyordu şu an ki Lilian alev alev yanıyordu bunu her anlamda söylüyordum.

Onu umursamadan elimi yıkamaya devam ederken, "Kadınlar tuvaleti koridorun sonunda Lilian," diye mırıldandım.

"Ne yapmaya çalışıyorsun James?" derken sesi dişlerinin arasından tıslayarak çıktı.

Kenarda katlı duran yumuşak havlulardan birini aldım, ellerimi kuruladım ve kirli sepetine attım. Omuzlarımı silkerken, "Ne sorduğun hakkında hiçbir fikrim yok," dedim.

"Öyle mi?" Yanından geçmek için kapıya ilerledim ama önümü keserek ellerini beline koydu. "Bu röportaj saçmalığı da ne oluyor?"

"Erkek arkadaşının röportaj istediğini sanıyordum? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Kaşları biraz daha çatıldı. "Buna beni dâhil etmenden bahsediyorum."

"Buzları eritiriz diye düşünmüştüm. İlk adımı atıp soyunma odama gelen sendin unuttun mu?"

"Onun bir hata olduğunu fark ettim. Bu kadar sene sonra hala bu denli öfkeli olacağını hesaba katmadım."

Ne yani geçen zaman tüm yaşananları silip atıyor muydu? Yaşadığım onca şeyden sonra? Sikik bir on yıl her şeyi düzeltecek mi? Bencil, şımarık, düşüncesiz Lilian Hamilton lisede geçirdiği birkaç güzel ayın ve acemi birkaç seksin ardından kıçıma tekmeyi basıp beni asla başa çıkamadığım bir aşk acısıyla bıraktı diye ona kızacak değildim öyle değil mi?

"Öfkeli mi? Ne yanlış bir tanımlama. Sana öfkeli değilim. Sevgiline söylediğin yalan yüzünden arkadaş rolü yapmamızı istemiştin bende yapıyorum."

"Orada beni zor durumda bırakmaya çalışacaksın James bunu ikimizde biliyoruz. Andy ile ilişkime değer veriyorum ve bunu bozmana izin vermeyeceğim."

Öfke bir anda bedenime doldu. Bu kontrolsüz duyguyla çocukluğumdan beri başa çıkmaya çalışıyordum. Aniden yükselen bir ateş beynime kadar ulaşıyor düşünmemi engelliyor, gereğinden fazla ve şiddetli tepki vermeme neden oluyordu.

"İlişkiniz sikimde bile değil! Zaten kendi ellerinle bozacağın bir şey için ellerimi kirletmem. Andy eğer söylediği gibi sıradan bir muhabirse yakında kıçına tekmeyi basacaksın, bunu ikimizde biliyoruz. O Jonathan Hamilton'a uygun bir damat değil."

"Ben yetişkin bir kadınım, kimse verdiğim kararlar üzerinde etkili değil."

Buna öfkeli bir kahkahayla güldüm. "Gerçekten mi, Lilian? Benim tanıdığım kız bana en gerçek arzularını anlatmıştı. Bir Avukat olmak

istemediğini itiraf etmişti, babasının gölgesinde kalmak istemediğini... Şimdi tam da istemediğin o kadına dönüşmüşsün."

Gözlerime bakarken hiç olmadığı kadar öfkeliydi. İşaret parmağını yüzüme doğru sallarken bağırarak konuşuyordu. "Bugün olduğum kadınla gurur duyuyorum. Çünkü o olmak için çok zor bir süreçten geçtim." Sesi aniden alçaldı, gözleri hüzünle dolu bu neredeyse tanıdığım Lilian'ı bana hatırlatan tek andı. "Sen benim nelerle mücadele ettiğimi bilemezsin."

Farkında olmadan ona doğru bir adım attım elbiselerimizin kumaşları neredeyse birbirine değiyordu. "Sen hiçbir şeyle mücadele etmedin. İlk aşkın tarafından acımasızca terk edilmedin, bütün kalbini bir kişiye verip sonra parçalanmasını seyretmedin, birinin gözlerine bakıp yalvarırken tekrar ve tekrar reddedilmedin. Sen Lilian Hamilton benim bütün hayallerimi yok ettin. On sekiz yaşındaki James Redford'u zamanın tam da o anında bıraktın arkanı döndün ve siktir olup giderken tek damla gözyaşı dökmedin."

Sağ gözünden tek damla yaş yavaşça yanağına süzüldü. "Mecburdum."

"Dur tahmin edeyim, iyiliğimi düşünüyordun öyle mi? Sanki senin iyiliğine ihtiyacım varmış gibi!"

"On yıl önce senin kendin için yapmadığın bir şey yaptım. Seni düşündüm. Bunun için özür dilemeyeceğim, yine olsa yine yapardım."

Birbirimizin gözlerine bakmamız gerekenden uzun süre baktık. Bu çok büyük bir hataydı çünkü ne zaman Lilian'ın gözlerine baksam içinde yükselen o duyguyu tekrar hissettim. Boğazımda gereksiz bir yutkunma hissi, tenimdeki karıncalanma, dudaklarımdaki kuruma, kalbimdeki hızlanma... Hepsi eskisinden çok daha kuvvetli bir şekilde üstüme geldiğinde yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kollarımı Lilian Hamilton'ın o ukala, bencil, geveze ama baş döndürücü kadar seksi kadının beline doladım. Onu sadece bir saniyede kendi bedenime yasladım. Yumuşak kıvrımlarını elbisesinin altından hissediyordum. Boğazından bir itiraz çığlığı kaçsa da bana karşılık veren dudakları aynı şeyi söylemiyordu.

Dolgun dudakları, dudaklarımın arasında şeker gibi eridi. Onu daha yakına çektim, kaçmayacağına karar verdiğimde ellerimi belinden çekerek saçlarına doladım. Parmaklarımın arasında onları çekiştirirken dudaklarını sertçe dişledim ve bana inleyerek karşılık verdi. Bu on sene öncesine ait tatlı, yumuşak ve acemi öpüşlerimizden çok farklıydı çünkü ben bunu tecrübe edecek kadar çok kadın öpmüştüm, ne istediğime karar verip tarzımı bulmuştum. Sert sikişirdim, sıkardım, dişlerdim, yalar ve

şaplaklardım. Geçmişte tanıdığım Lily bundan hoşlanmazdı ama bu ateş parçası Lilian için hoş bir deneyim olacağından emindim. Saçlarını çekerek başını daha yukarı kaldırdım bundan hoşlandı dilimi ağzının içine soktum ve bana diliyle karşılık verdiğinde inledim. Onu hemen kabinlerden birine sokup eteğini kaldırıp içine girmek istiyordum. Ön sevişme olmadan, tatlı konuşmalar ve dokunuşlar olmadan, sevgi sözcükleri olmadan... Yatağıma giren diğer pek çok kadına yaptığım gibi. Onun artık diğer kadınlardan bir farkı yoktu. Sevgilisini benimle aldatmaktan çekinmeyecek kadar basit bir kadındı.

Lilian, "James," diye fısıldadı. İşte o an kontrolümü neredeyse kaybetmek üzereydim. Kabine bile girmeden onu becermek istedim.

Fakat erkekler tuvaletinin orta yerindeydik kapının aniden açılmasıyla ikimizde bunun farkına vardık. Benim gözlerim içeri giren Elliot'ın şaşkın ve öfkeli bakışlarıyla çarpıştığında Lilian korkuyla benden uzaklaşıp arkasını döndü. Elliot kollarını göğsünde bağlarken yanağının içini dişledi.

"Dilinin kız kardeşimin boğazında ne işi var, James?"

Omuzlarımı silktim. "Davetkârdı bende yapmam gerekeni yaptım. Penisimle düşündüğüm için beni suçlayamazsın."

Lilian bana inanmaz gözler ve büyük bir nefretle bakarken saçlarını düzeltti. Aynaya baktığında mahvolmuş rujunu ve kızarmış dudaklarını fark etti. Soğukkanlı bir tavırla birkaç peçete alıp dudaklarını silerken, "Boktan bir hataydı," dedi.

Elliot kapının önünde dikilmeyi sürdürürken bizi içeri kilitleyen akıllıca hamleyi yaptı. "Benim dışımda herhangi biri içeri girebilirdi, Andy içeri girebilirdi. Bunu düşünmedin mi, Lilian?"

Lilian çantasından rujunu çıkarıp dudaklarına sürdü. Saçlarının arasında parmaklarını geçirip kusursuz bir görüntüye ulaştı ama bahse girerim hala benim gibi kokuyordu. "Düşünmedim," diyerek bağırdı. Derin birkaç nefesin ardından sakinleşmişti.

Elliot bana bakarken gözlerinde tehlikeli bir uyarı vardı. Her zaman yakışıklı ve popülerdi yıllar içinde pek değişmemişti. Hala oldukça yakışıklı, istediğini yaptıran, konuşmayı bilen bir adamdı. "Bizi yalnız bırak James."

Umursamıyormuş gibi davrandım çünkü umursamıyordum. Benim kimseye sadakat borcum yoktu istediğim kişiyi öperdim ya da sikerdim. Eminim Lilian bununla başa çıkabilirdi. "İyi. Sonra görüşürüz, eski dostlarım."

Elliot'ın yanından geçerek dışarı çıktım. Ensemde Lilian'ın delici bakışlarını hissediyordum bu yüzden arkamı dönmedim kapıyı arkamdan sertçe çekip kapattım ve Lilian'ı tıpkı bana yaptığı gibi arkada, bombok bir halde bıraktım. Bunu hak ediyordu. Daha fazlasını hak ediyordu.

✯✯✯

Lilian ve Elliot'ın dönmesini beklemeden oradan ayrıldım. Açıkçası tüm bunlar umurumda değildi. Ben sadece yaşamaya bakıyordum geri kalan her şey kendi kendine halloluyordu. Çıkmadan önce Andy'nin yanına giderek ona menajerimin numarasını verdim Pazar günü onu ve Lilian'ı görmekten mutlu olacağımı söyledim. Evet, ben kocaman bir piçtim ama o kadın ona yapacağım şeyler için suçluluk duymayacağım kadar kötüydü. Tıpkı babasına yapacaklarımdan büyük zevk alacağım gibi ona yapacaklarımdan da aynı hazzı alacaktım. Belki biraz daha fazlasını...

Arabaya bindiğimizde menajerim Peter Lumet bana ikinci bir başım varmış gibi bakıyordu. Ohio Üniversitesinden mezun olup ilk transfer oluşumdan bu yana menajerliğimi yapıyordu beni tanıyordu. Özel röportaj vermemek konusunda oldukça katıydım. Özel hayatımı anlatmaktan hoşlanmıyordum, basının bana ilgi gösterip Avukatlarımın yıllardır sakladığı gerçeklere de ulaşmalarını istemiyordum.

"Basit bir muhabirin röportaj teklifini neden kabul ettin?"

Arabanın camından dışarıyı izlerken, "Basit bir muhabir," dedim. "Sorun olmaz."

"Özel bir nedeni olmalı James. Yıllardır sana bir röportaj vermen için yalvaran kanallar var. Bir saat kameranın karşısına geçip sorularına cevap vermeni isteyen ve bunun için dünya para döken onca kanal dururken neden?"

"Adamın sevgilisi eski bir arkadaşım."

Anlayışla başını salladı.

"Arkadaş?" Sesindeki kinayeden hoşlanmamıştım. "Becerdiğin bir arkadaş mı?"

Ona sert bir bakışla baktığımda hatasının farkına vardı. "Lise yıllarından eski bir arkadaşım. Bu konu hakkında daha fazla açıklama yapmayacağım Peter."

"Sadece kariyerini riske atacak bir şey söyleme."

"Asla söylemem. Benden birkaç zırva dışında bir şey alamayacak."

7. BÖLÜM - SAVAŞMAK

✿ ***Lily***

EYLÜL 2012 – BOSTON

Dün akşamın utancı ve pişmanlığı bütün bedenimi sarmalamıştı. Gece Andy ile sevişmeyi reddetmiştim, sabahta öyle... Üzerimden hala James'in kokusunu alabiliyordum ve bu kadar aşağılık bir şey yaptıktan sonra sevdiğim adamın dokunuşlarına teslim olamazdım. Ona ihanet etmiştim hayatımda ilk defa birine ihanet etmiştim! Elliot bana bağırıp çağırdıktan ve tam bir ahmak olduğumu söyledikten sonra gece New York'a dönmüştü. Bu yüzden yapayalnızdım, konuşacak ya da dertleşecek kimsem yoktu. İçimde durmadan büyüyen bu duygularla tek başıma mücadele etmek zorundaydım. İş yerinde yeni haftam oldukça yoğun geçtiği için şanslıydım. Birkaç porsiyon kahve, biraz çikolatalı kurabiye ve yeni müvekkil dosyaları her şeyi silip atmasa da bir süre düşünmememi sağlamıştı.

Tam çıkmak üzereyken telefonuma mesaj geldi. Telefonumu çantamdan çıkardığımda mesajın Melanie'den geldiğini gördüm.

Melanie : *Akşam planın var mı?*

Ben: *Tamamen boşum.*

Melanie : *İşim bitti çıkıyorum. Benim evde buluşalım?*

Ben : *Yarım saate oradayım.*

Melanie ile Andy sayesinde tanışmıştım bu yüzden onunla dertleşmem mümkün değildi ama kız kıza vakit geçirmek biraz olsun kafamın dağılmasını sağlayabilirdi. Andy'e mesaj atarak Melanie ile olacağımı yazdım. Arabama binerek Melanie'nin dairesine doğru yola çıktım. Melanie şehrin daha eski ve tarihi yapılarla çevrili kısmında oturuyordu. Ağaçlı bir yoldan geçerek tarihi bir kilisenin karşısındaki apartmanın önüne park ettim. Melanie'nin dairesi kırmızı tuğla binanın dördüncü katındaydı ne yazık ki bu binaların asansör sistemi yoktu. Topuklu ayakkabılarımla dört kat çıktığım sarmal merdiven günlük işkence dozumu yükseltmişti. Melanie kapıyı açarak bana acıyan gözlerle baktı.

"Üzgünüm, eski evler..."

Kafamı iki yana sallarken soluk soluğa kalmıştım. "Önemli değil. Bugün üç tane çikolata parçacıklı kurabiye yedim kıçımın buna ihtiyacı vardı."

Melanie yeni gelmiş olmalıydı etek ceket takımı hala üstündeydi. Oturma odasına geçerken topuklu ayakkabılarımı tekmeledim. Ben oturduğumda kanepede uyuyan köpeği başını kaldırıp baktı önemli biri olmadığıma kanaat getirmiş olmalı ki uyumaya devam etti. Melanie elinde bir şişe şarap ve iki kadehle gelerek yanıma yerleşti. Çıplak ayaklarını üzeri dergilerle dolu sehpaya uzatırken ikimize de birer kadeh şarap doldurdu.

"Yemek siparişi verdim birazdan gelir."

Kadehi ondan alırken, "Neyi kutluyoruz?" diye mırıldandım.

"Boktan geçen bir günü."

Kadehlerimizi tokuşturduk ve birer yudum aldık. "Kesinlikle kutlamaya değer bir şey."

İlk kadehin sonunda yemeklerimiz geldi. Tabağa koymadan karton kutuların içinden yerken, "Anlat bakalım neler oldu?" diye sordum.

"Ne kadar çalışırsam çalışayım sadece bir penis yerine vajinam olduğu için asla istediğim yere gelemeyeceğim."

Başımı salladım. "İkimizde erkek egemen meslekler seçtik. Fakat o bok çuvallarına vajinaların her zaman penisleri yendiğini gösterebiliriz."

Melanie yemek kutusunu sehpaya bırakıp kanepede bağdaş kurdu. Siyah saçları kısacık kesilmişti, sevimli yüzü ve yeşil gözleri açığa çıkmıştı. Demi Moore'un Hayalet filmindeki haline benziyordu, biraz daha seksi giyinen haline...

Gözlerini kadehine dikmiş şarabı seyrederken, "Neredeyse altı yıldır o sikik kanalda çalışıyorum. Andrew, Sandy ve ben bir ekip olarak o kanala ilk girdiğimizde her şeyin mükemmel gideceğinden o kadar emindim ki... İki yıl sadece fotokopici kız olarak çalıştım ama pes etmedim. Nihayet editör oldum ve yazılarım yayınlanmaya başladı. Tabi bu sürede Andrew ve Sandy kamera önünde delicesine popüler olmuşlardı. Umurumda değil, gerçekten ekran önünde olmak gibi bir derdim yok, hiç olmadı."

Bunu biliyordum Melanie yazmayı seviyordu onu Sandy gibi kameraların, ışıkların ve insanların karşısında hayal edemiyordum. Tüm bunları anlatırken gözleri dolmuştu. "Şimdi lanet olası baş editör olmak benim hakkımken bunu hiç hak etmeyen sadece penisi olan birini seçmelerine anlam veremiyorum!"

Ağlamaya başladığında kadehlerimizi sehpaya bırakıp kollarımı ona sardım. Narin bedeni kollarımın arasında hıçkırıklarla sarsıldı. "Şşşt," diye

fısıldadım. "Şimdi burada istediğin kadar ağla ama yarın iş yerinde yüzünde kocaman bir gülümseme olmalı. Yenilmedin çünkü savaşımız daha bitmedi."

Aynı şeyleri ilk yıllarımda yaşamıştım ve gerçekten hayatımın en kötü yılları sayılırdı. Babamın nüfusunu kullanmayı reddettiğim için tüm o erkek egemen hukuk bürolarında, mahkeme koridorlarında dışlanmış, alaya alınmış, aşağılanmıştım. Benimle aynı okulu okuyan, aynı işi yapan erkek Avukatlara kahve taşırken bir gün için bile pes etmemiştim. Melanie bir süre ağlayıp kendine geldiğinde kollarımın arasından sıyrıldı. Burnunu çekerken uzanıp kutudan bir peçete aldı.

"En çok canımı acıtan ne biliyor musun?"

Bakışlarımı ona çevirdim. Melanie burnunu silerken, "Bunu bana arkadaşlarımın yapması," dedi. Ona çatık kaşlarla bakarken ne söylediğini anlamaya çalışıyordum sormama gerek kalmadan Melanie konuşmaya devam etti. "Andrew ve Sandy benim yerime sikik Cole'u desteklediler. İnanabiliyor musun? Üniversiteden beri arkadaştık ama o toplantı masasında bana acıyarak bakarken Yönetim Kuruluna Cole'un ismini verdiler."

Bu Sandy'nin burada olmamasını açıklıyordu.

✯✯✯

Hafta ortası geldiğinde her şey bir şekilde rayına oturmuştu. Andy'e karşı dürüst olmak istesem de bunu yapacak cesareti bir türlü toplayamamıştım. Sonra bunun anlamsız ve öfkeyle başlayan saçma bir öpücük olduğuna karar vererek unutmaya karar vermiştim. Odamda dosyaları incelerken gözüm takvime takıldı. Yeni ve önemli bir müvekkilim vardı bugün tam olarak iki saat sonra onunla bir görüşecektim.

Patriots Kulübünün ortaklarından Benjamin Jenkins dördüncü ya da beşinci genç karısından boşanıyordu. Beni tercih etmesine şaşırmıştım çünkü genelde böyle bir konuma sahip erkekler kendileri gibi düşünen erkek avukatları tercih ediyordu. Bu benim portföyümde güzel görünecek bir boşanmaydı ne kadar Benjamin Jenkins'in kart bir zampara olduğunu düşünsem de onu temsil etmek istemiştim. İki saat sonra onunla Patriots Kulübünde görüşecektim. Bu görüşmenin kötü bir tesadüfe neden olmamasını umuyordum. En son istediğim şey orada James ile karşılaşmak olurdu.

Andy aradığında kulübün otoparkına varmıştım. Arabadan inmeden önce telefonu cevapladım. Andy'nin beni her zaman rahatlatan sesi arabamın

içine dolduğunda derin bir nefes aldım. O güvenli bir liman gibiydi.

"Bebeğim, günün nasıl geçiyor?"

"Ah, fena değil," diye mırıldandım. "Şimdi bir müvekkilimle görüşmeye geldim."

"Vay canına harika! Bu akşam geç mi geleceksin?"

Saate baktım görüşmenin uzun sürmemesini umuyordum. "Akşam yemeğinden önce evde olurum."

"Güzel, seni özledim."

Birkaç gündür Melanie'ye destek oluyordum. Andy bunu anlıyordu o da arkadaşlarının Melanie'ye haksızlık yaptığını düşünüyordu ama neyse ki Melanie güçlü bir kadındı bununla mücadele edebilirdi.

Gülümserken, "Akşam görüşürüz," dedim. Telefonu kapattım ve arabadan çıktım.

Asansör beni doğruca kulüp binasının içine yönlendirdi. Stadyum girişinden daha farklı ve daha resmi bir yerdi. Yönetim katına çıkmadan önce iki güvenlik bölümünden geçtim. Bay Jenkins'in müsait olmasını beklerken dev camekânın önünde durdum. Burası olduğu gibi stadyuma tepeden bakan bir alandı. Sahada antrenman vardı, James orada yoktu ama diğer oyuncular ısınma hareketlerine başlamışlardı. Aniden aklıma gelen bir anı beni etkisi altına alırken üşüme hissiyle kollarımı göğsümde bağladım.

✯✯✯

KASIM 2002

Babam ve annem bir davet için hafta sonunu şehirde geçirmeye karar vermişlerdi. Bu Elliot ve benim için hoş bir fırsattı çünkü ikimizde bazen, hayır çoğunlukla onlardan bunalıyorduk. Evde parti yok kuralını hiçe saymadan birkaç arkadaşımızı davet etmiş, arka bahçede kış bastırmadan öncedeki son güzel havaların tadını çıkarıyorduk. Erkekler yeşil çimenlerin üzerinde birbirlerine top atıyor, antrenman yaparken bol bol güreşiyorlardı. Ben ise Hannah ile ürkek güneşin altında oturmuş onları seyrediyordum. Hannah birkaç hafta önce benden özür dilemişti. Uzun zamandır arkadaştık ve her şey tatlıya bağlanmıştı. Başta bunu ailesinin istediğini, benimle mecbur kaldığı için arkadaş olduğunu düşünsem de çok geçmeden Elliot'a yakınlaştığını fark etmiştim. Hannah uzun zamandır Elliot'a ilgi duysa da Elliot onunla ilgilenmeyince lisenin ilk yıllarında bundan vazgeçmişti ama şimdi garip bir şekilde Elliot onunla ilgilenmeye başlamıştı. İkisi sevgiliydi ve dördümüz genelde birlikte zaman geçiriyorduk.

James beni izlerken kafasına gelen top Hannah'ın güçlü bir kahkaha atmasına neden oldu. "Önümüzdeki hafta maçta da seni bu kadar seyrederse takım kaybeder."

"O oyunu kazanmak zorundalar," derken sesim endişe yüklüydü.

"Burs mevzusu mu? Elliot bundan bahsetti. Babanın onun için böyle bir şey yapması çok güzel. Benim ailem asla aynı sınıftan olmadığım biriyle görüşmeme izin vermezdi."

"Babam herkesin eşit olduğunu savunur." Eskiden bizi önemsemediğini ve ihmal ettiğini düşünürdüm ama şimdi anlıyordum. Sadece bizi daha iyi şartlar altında yetiştirmek istiyordu. Jonathan Hamilton'a hayrandım ve onun gibi biri olmak için çalışacaktım.

Erkeklerin oyunu bittiğinde Hannah koşarak Elliot'ın yanına gitti ve coşkuyla kucağına sıçradı. Ben onları seyrederken James elleri cebinde bana doğru yürüdü. Karşımda dikilirken ona sarılmak için parmak uçlarımda yükseldim. Kulağına, "Odama gidelim mi?" diye fısıldadım. Yüzü çapkın bir gülümsemeyle aydınlandı, başını sallayarak beni onaylarken elimi tuttu ve beni peşinden içeri sürükledi.

Odama daha önce gelmişti bu yüzden yolu biliyordu. Ayaklarım onu takip ederken bedenim heyecanla titriyordu. Bir önceki gelişinde anne ve babam alt katta, Elliot ve Hannah ise yanımızdaydı ama şimdi tamamen yalnız kalacaktık. Yutkundum. James beni odamdan içeri çekerken kapıyı kapattı. Sırtım kapıya yaslandı. Dudakları dudaklarımın üzerine kapanırken gözlerimi kapattım. Her öpüşmemizde soluk soluğa kalıyorduk, ikimizin de nefesi birbirimizi öpmek fazla geliyormuş gibi kesiliyordu. James'in de benimle aynı şeyleri hissediyor olması utancımı azaltıyordu. Soluk soluğa öpüşmeler, ürkek dokunuşlar ve sarılmalardan ileri gitmiyorduk. Her bir yakınlaşma bacaklarımın arasında yoğun ıslaklığa neden olurken James'in de sertliği pantolonunu zorlayacak kadar şişiyordu. Bu durum içimde derin bir merak tohumunu filizlendirse de James benden daha temkinliydi.

"Kahretsin! Lily," diye homurdandı. "Şortunun içindeki bacakların. Muhteşem görünüyor."

Dudaklarımı ısırdığım anda James beni bir kez daha öptü. Elleri kot şortlu kalçamı kavrayıp beni kendine çekerken sertleşmeye başlayan erkekliğini karnımda hissettim. İkimizi yatağa doğru geriletti. Yatağımın ucuna otururken beni de kendine çekerek kucağına oturttu. Dudaklarımız hala birbirini emiyor, dişliyor dillerimiz çarpışıyordu. Bir hamle yaparak James'i omuzlarından iterek yatağa yatmasını sağladım ben ise hemen

üstüne düşmüştüm. İkimizde gülerken James önüme düşen saçlarımı geri çekti. Bedenlerimiz birbiri üzerindeyken sıcaklık artmıştı. Göğüslerim hemen onun göğsü üzerindeydi ve meme başlarım bu duruma hızlıca tepki verdi. Bacaklarım James'in bacakları arasına sıkışmış, erkekliği doğruca kadınlık merkezime değiyordu. İçimde yükselen ihtiyaca kulak vererek bedenimi ona sürttüm ve James dişlerinin arasından inleyerek adımı fısıldadı.

"Aşağıda insanlar varken beni böyle tahrik etmemelisin," diyerek beni uyardı ama kendime engel olamıyordum. Bacaklarımın arasında sertleşmişti ve onu hissetmek beni çıldırtıyordu. Bir kez daha sürtündüm. Kalın kot kumaşları birbirimizi hissetmemizi engellemeye yetmiyordu.

"Lütfen sadece biraz daha." Bir kez daha sürtündüğümde James korkutucu bir şekilde hırladı. Ellerini kot pantolonumun arka ceplerine sokarak beni kendine bastırdı. Erkekliği tam merkezime değiyordu ve bu şekilde ihtiyacım olan noktaya baskı uyguluyordu.

Gözlerime beni ısıtan bir ateşle bakarken, "Biliyor musun? Şu kapıdan Sayın Yargıç bile girse sikimde değil," dedi. Sözleri korkutucuydu ama hoşuma gitmişti.

Kıkırdarken, "Şimdi babamdan bahsetmemelisin," dedim. "Hiç uygun değil."

"Baban bile bu sertliği indirmeye yetmez, Lily."

"Hım."

"Sana dokunduğum her an taş gibiyim ama sen kendini bana böyle teslim edince... Dayanmam imkânsız." Tüm bunları söylerken beni yavaş bir ritimde kendine sürtüyordu. Bir süre sonra bu ritim benim için dayanılmaz bir hal almıştı.

"Benim için tişörtünü çıkar, Lily. Göğüslerini görmeme izin ver." Utançla yanaklarım kızardı. James pek çok defa tişört ya da gömlek üzerinden hatta bir iki defa ellerini tişörtümün altına kaydırarak onlara dokunmuş olsa da onları görmemişti. Beni hiç çıplak görmemişti ve ben de onu... Dediği yapmak için hafifçe doğruldum ve tişörtümün eteklerini kavrayarak başımdan çekip çıkardım. İçimdeki pembe sutyenden taşan göğüslerime bakarken nefesi hızlandı. İşaret parmağını sutyenimin ortasındaki fiyonkta gezdirirken, "Bu sevimli şeyde gidiyor," dedi.

Arkama uzanıp sutyenimin kopçasını açtım. Memelerim açığa çıktığında sutyeni yere attım. Onun karşısında çıplak bir şekilde durdum. Tek elini popomdan çekerek göğsüme uzandı. Ağırlığını avucuyla tartarken tam eline

oturduğumu fark ettim. Başparmağı meme ucumu okşadı. Boynumda, göğüslerimin arasında, sol göğsümün üzerinde, karnımda serpiştirilmiş üç tane olmak üzere vücudumun kıyafetle kapanan çoğu yerinde küçük kahverengi benler vardı ve James hepsine hayranlıkla dokundu. O bana dokunurken, "Sıra sende," diyerek ona sataştım. Onun aksine ben James'i defalarca üstsüz görmüştüm ama yine de o zaman yatağımda değildik. James benimle birlikte doğrulurken tişörtünü çıkardı. Kaslı ve pürüzsüz göğsü açığa çıktı. Beni kendine çekip göğsüne yasladığında, meme başlarım ona sürtündü ikimizde arzuyla inledik. Geriye yatarken onun üstündeydim tenlerimizin sıcaklığı birbirine karışıyordu. James elini aramıza götürerek pantolonunun düğmesini ve fermuarını açarak erkekliğini dışarı çıkardı. Ona kaçamak bir bakış attım sadece baş kısmı karnına doğru uzanmıştı kalan kısmı pantolonunun içindeydi. Bu kadar sertleştiğinde canı yanıyor olmalıydı.

Merakıma yenik düşerek, "Böyle olduğunda canın yanıyor mu?" diye sordum.

Başını sallayarak beni onayladı. Elimi tuttu penisinin tam üzerine götürdü. Sıcak, sert ve garip bir hissi vardı. "Parmaklarını onun etrafına sar." Söylediğini yaparak onu parmaklarımla sarmaladım, tutuşumu sıkılaştırmam için elimi elinin içinde sıktı. "Yavaşça okşa beni." Ağır bir ritimle elimi kaydırdım. Boğazının gerisinden vahşi bir ses çıkararak, "Evet," dedi. "İşte böyle."

Kalçamı kenara kaydırdım, bacaklarımın arası onun bacağındaydı. Diz kapağını hafifçe bükerek kadınlığıma değdirdiğinde inleyerek ona sürtünmeye başladım. Bir yandan da giderek hızlanan bir ritimle onu parmaklarımın arasında kaydırıyordum. İkimizde gürültülü nefesler alıp veriyor, lezzetli bir tatlı yermiş gibi hafifçe inliyorduk. James benim adımı mırıldanıyor ne kadar güzel olduğumu, nasıl hissettirdiğimi söylüyordu. Çok geçmeden bedenimden yükselen o enerjiyle doldum. Sıcaklık beni tamamen ele geçirirken kasılmalarım uzun saniyeler boyunca sürdü. Nihayet başım James'in göğsüne düştüğünde sıcak sıvısını elimde hissettim. Bu ilk defa oluyordu.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım ama onun gözleri kapalıydı, dudakları aralıktı yüzünde derin bir rahatlamanın huzuru vardı. "Bu hoşuna gitti mi?"

Kaşları çatılırken gözleri aralandı. "Yeryüzünde hiçbir şey bu zevkle boy ölçüşemez."

Mutlulukla gülümsedim. James'in bizim okulda ne kadar popüler olduğu düşünülünce geldiği yerde de öyle olduğundan emindim. Daha önce pek çok kızla yakınlaşmış olmalıydı ama bunun için ona kızacak değildim. "Ben... Bunu daha önce yapmadım," diye mırıldandım. "Senin aksine ben... Tecrübesizim."

Ciddi bir sesle, "Lily," dedi. "Benim için ilk olacaksın." Ona şaşkın bakışlarla bakarken, "Ve son," diye fısıldadı. Dudakları yumuşakça dudaklarıma dokundu. James için ilk olacaktım, tıpkı benim onun ilki olacağım gibi...

✯✯✯

EYLÜL 2012 - BOSTON

"Bayan Hamilton, Bay Jenkins sizi bekliyor efendim."

Kadını takip ederek Bay Jenkins'in ofisinden içeri girdim. Bay Jenkins yetmiş yaşlarında hoş ve dinç bir adamdı. Beni gördüğünde ayağa kalkarak karşıladı. Yaşından beklediğimden çok daha enerjik görünüyordu. Oldukça uzun boylu, kır saçlı ve mavi gözlüydü. Gençken çok yakışıklı olduğundan emindim.

"Bayan Hamilton sizinle tanışmak ne büyük zevk."

"Teşekkür ederim Bay Jenkins o zevk bana ait." Bana deri koltukları işaret ederek, "Lütfen oturun," dedi. "Bir şey içer misiniz?"

"Size eşlik ederim."

Bay Jenkins ikimiz için Espresso söyledi. Kahvelerimizi içerken onun davasından bahsettik. Dördüncü karısından boşanıyordu. Eşinin ihanetini ispatlamak için yeterince kanıt toplamıştı kolay bir dava olacaktı. Genelde boşanma davalarında kadınları temsil ederdim erkekler kendi cinslerinin daha iyi olduklarını düşündükleri için bu konuda bolca mobinge uğruyordum. Bay Jenkins ise beni şaşırtmıştı. Futbol camiasından oldukça tanınan ve saygı duyulan bir adamdı. Klasik bir çapkın erkek olduğu düşünülünce beni tercih etmesi şaşırmama neden olmuştu. Kapıda duraksadım ve gülümsedim.

"Haddimi aşmak istemem Bay Jenkins ama neden beni tercih ettiniz? Yanlış anlamayın size karşı ön yargılı değilim sadece sizin konumunuzdaki erkekler böyle bir davada bir kadına güvenmek istemezler."

Bay Jenkins güçlü bir kahkaha attı. "Bana dişli ve tuttuğunu koparan biri olduğun söylendi ve kesinlikle öyle olduğundan emin oldum. Bayan Hamilton..." Hafifçe öksürdü. "Aslında şirketimin ve kulübün bütün avukatları erkek. Onlardan biriyle çalışabilirdim ama bu özel bir durum ve

işimden ayrı tutmak istedim. Sophia... Sophia Campbell eski bir arkadaşım karım hakkında yeterince kanıt toplayınca ondaki en sert avukatı istedim bana hiç düşünmeden senin ismini verdi. Başta kadın olduğun için tereddütlüydüm ama şimdi en ufak bir tereddüttüm yok."

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim Bay Jenkins," dedim. "Merak etmeyin ben kaybetmem."

✯✯✯

Otoparka inmiş arabama binmeye hazırlanırken hemen yanımdaki arabanın ışıkları yandı ve saçma derecede lüks Porche'un kapıları açıldı. Biri hemen arkamdan geliyordu ve anlaşılan bir Porche'u vardı. Aman ne harika! Onun dikkatimi dağıtmasına izin vermeden kendi arabama yöneldim. Gümüş rengi bir Mercedes'ti babam mezuniyet hediyesi olarak almıştı hala aynı arabayı kullanıyor ve onu değiştirmeyi reddediyordum. Kapımı açmak üzereyken tüm bedenimi ürperten o sesi duydum.

"Lilian Hamilton."

James birkaç adım arkamdaydı ve arabamı onun arabasının yanına park etmiştim. Derin bir nefes alarak arkama döndüm. Üzerinde eşofman vardı, saçlarını sıkı bir atkuyruğu ile toplamış keskin yüz hatları açığa çıkmıştı.

Şaşkın görünmemeye çalışarak son derece resmi bir tonda, "James," diye mırıldandım.

"Beni takip ettiğini düşünmeye başlıyorum. Bir sonraki sefer karşıma çıktığında odamda ve çıplak olmamanı umarım."

Öfkeme hâkim olmak adına derin bir nefes aldım. "Kendini çok önemsiyorsun. Büyük oyunu bozayım o halde, dünya senin etrafında dönmüyor."

İşaret parmağıyla ikimizi işaret etti ve bana biraz daha yaklaştı. İkimizin bedenleri iki araba arasına sıkışmıştı. "Bu tesadüfler çok sık olmaya başlamadı mı?"

"Söylediğin gibi sadece tesadüf... Buraya bir müvekkilimle görüşmeye geldim ve şimdi izninle gidiyorum."

Elini arabama yaslarken çok rahat ama bir o kadar da rahatsız edici görünüyordu. "Pazar günü görüşmek üzere."

Gözlerimden çıkan ateşlerle ona bakarken, "Pazar günü gelmeyeceğim James," dedim.

Bana biraz daha yaklaştı. "Neden?"

"Çünkü istemiyorum, çünkü bu çok saçma ve gereksiz."

Yüzüme yaklaşmak için başını eğdi. Kokusunu alacağım kadar yakındı. "Çünkü sevgilinin bir şeyleri anlamasından korkuyorsun ya da geçen gece ki gibi bir hata yapmaktan."

"Büyük bir hata yaptım ve bir daha tekrarlanmayacak."

Dilini dudaklarında gezdirdi. "Yerinde olsam o kadar emin olmazdım."

Ellerimi göğsüne koyarak onu ittirdim elbette yerinden kıpırdatmayı başardığım söylenemezdi. "Bunu neden yapıyorsun? Neden sadece görmezden gelmiyorsun? İstediğin bu mu intikam almak mı? İlişkimi mahvetmek mi istiyorsun? Biz on yıl önce ayrılmak zorunda kaldık diye şimdi..."

Sözümü keserken sertti. "Biz ayrılmak zorunda kalmadık Lilian sen beni terk ettin."

"Bütün acıyı kendin çekmiş gibi davranıyorsun. O hislerle sadece sen mücadele etmişsin gibi..."

"Senin hiçbir şeyle mücadele etmen gerekmedi Lilian Hamilton. Sen bıraktın ve gittin..."

Acıyla gülümsedim. Ona bakmaktan kaçınmadım, kafamı kaldırdım ve gözlerinin içine bakarken başımı dik tuttum. "Hayattaki en zor şeylerden biri bırakmaktır. Suçluluk, öfke, aşk, acı, pişmanlık... Devam etmek için savaşırsın, bırakmak için daha çok savaşırsın." Sözlerimin yarattığı karmaşayı yüzünden okurken, "İşte bu yüzden bana sakın mücadele etmediğimi söyleme," dedim.

Arabama binip uzaklaşmak üzereyken, "Pazar günü gelmezsen bir röportaj olmaz," diye bağırdı. Dişlerimi birbirine bastırırken gaza yüklendim ve ondan uzaklaştım.

8. BÖLÜM - YILDIZLAR

✿ ***Lily***

EYLÜL 2012 – BOSTON

Cuma günü işten sonra Andy arkadaşlarıyla zaman geçirmeye karar vermişti. Bende Boston'daki tek arkadaşlarımı Melanie ve Sandy'i çağırmıştım. İkisinin arasının hala soğuk olduğunu tahmin ediyordum ama Melanie bir sakıncası olmadığını söylemişti. Bir şişe şarap eşliğinde otururken erkeklerden ve ilişkilerden konuşuyorduk. Bu akşam için iş konuşmayı yasaklamıştım.

Melanie şarabını içerken Sandy ona, "Justin ile ayrıldıktan sonra birlikte çalışmak zor olmuyor mu?" diye sordu.

"Aslında onu çok sık gördüğüm söylenemez. D.C.'de Andy ile çalışırken bir uzak mesafe ilişkisi yürütüyorduk ve şimdi aynı şehirde olmak ve arkadaş grubunda birlikte olmak zor olsa da ikimizde buna alıştık."

Sandy bacak bacak üstüne atarak sportif bacaklarını açığa çıkardı. Bizden farklı olarak her gün pilates ve yoga yapıyor, sağlıklı besleniyordu. Bu da ona muhteşem bir fizik olarak karşılığını veriyordu. Vücudunda tek bir gram bile fazlalık yoktu. Bana dönerek, "Andy şu yakınlarda Bayan Bennett olmanı planlıyor mu?" diye sordu.

Gülümserken, "Bu onun tek başına alacağı bir karar değil," dedim. "Evlenmek için ikimizde hazır olmalıyız."

"İstemiyor musun? Uzun bir ilişkiniz var."

Andy'i seviyordum bunu inkâr edecek değildim. Onunla olmak güzeldi, bana karşı ilgiliydi, iyi anlaşıyorduk, seks güzeldi ve anlaşamadığımız şeyleri de bir şekilde yoluna koymayı beceriyorduk. Yine de evlilik konusunda pek düşünmemiştim. Bir gün olacaktı ama şimdi mi? Bundan emin değildim.

"İkimizde henüz genciz, kariyerimize odaklanmamız gereken zamanlar ve henüz bunu konuşmadık. Doğru zaman geldiğinde Andy ile evlenmek isterim."

Sandy beni onaylarken kadehine biraz daha şarap doldurdu. "Haklısın. Evlendikten sonra eski heyecan kalmıyor. Her şey monoton bir hal alıyor."

"Andrew ve senin mükemmel eşleşme olduğunuzu sanıyordum?" Melanie bunu sorarken sesinde belli belirsiz bir kinaye vardı. Sanki onlar hakkında bildiği bir şey varmış gibiydi.

"Ah tabi ki öyleyiz. Biz muhteşemiz fakat yine de flörtleşmenin cazibesini ve seksin heyecan dolu olduğu zamanları özlüyorum." Gözleri uzaklara dalarken yüzünde muzip bir sırıtış belirdi. "Hayatınızın bir döneminde gerçekten muhteşem seks yaptığınız bir an ya da biri vardır. Belki ilk seksiniz belki sevgilinizle çok heyecan dolu olduğunuz bir an..."

Melanie bozuk bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu. "İlk seferim korkunçtu. Doğru deliği bulmak ve yerine sokmak için uğraşmıştık, sonra bulduğumuzda çişim gelmişti. O ise sadece iki sefer içeri dışarı yaptıktan sonra üzerime yığılmıştı. Orgazm olana kadar beş sene geçmesi gerekmişti. Gerçekten ilkler her zaman kötüdür." Sandy bu konuda kendi fikirlerini söylerken benim düşüncelerim kendi ilkime kaydı. Yine kahrolası James Redford!

✯✯✯

KASIM 2002

Kasım ayında doğmuştum, yılın neredeyse sonuydu ve bu sınıftaki herkesten sonra yeni yaşıma giriyorum demek oluyordu. On yedi... Gençtim, bir çocuk değildim, bir yetişkin gibi davranabilir ama bunun sorumluluğunu almazdım çünkü henüz reşit de değildim. Yani herkesin harika olduğunu düşündüğü bir yaştı. Uzun zamandır doğum günüm aynı geçiyordu. Elenor öldüğünden beri büyük kutlamalar yapmıyorduk bu annemi üzüyordu. Bu yüzden her sene ailecek Şehir Kulübünde akşam yemeği yiyor, hediyeleri veriyor ve eve dönüyorduk. Fakat bu sene küçük davetimize bir kişi daha katılacaktı. James... Sonrasında baş başa zaman geçirebilecek olmak heyecanlı hissetmeme neden oluyordu. Uzun zamandır doğum günüm için heyecanlı hissetmemiştim.

James beni okulun kapısında elinde bir buket pembe gül ile karşıladı. Elliot yüzünü buruştururken, "Romeo hiçbir fırsatı kaçırmıyor," diye söylendi.

Ona omzumla vurdum. "Hannah senin romantik olmadığından yakınıyor, yerinde olsam James'i örnek alırdım."

"Elimde çiçekle okul kapısında bekleyecek biri gibi mi görünüyorum?"

"Bence gerçekten âşık olduğunda diğer herkesi önemsemeyi bırakıyorsun."

Konuşmamız bitmeden James bize doğru yürüyerek karşıma dikildi. Çiçekleri bana uzatırken diğer kolunu belime sararak beni kendine çekti. Tıpkı az önce Elliot'a söylediğim gibi kimseyi umursamadan dudaklarımı tutkuyla öperken, "İyi ki doğdun, günbatımım," diye fısıldadı. Kulağıma doğru eğildiğinde Elliot'un duyamayacağı kadar sessiz bir tonda konuştu. "On yıldır tam da bu günü bekliyordum."

Gözlerine bakmak için geri çekildim. "Gerçekten mi?"

Başını sallayarak beni onayladı. "Bu günün bir gün geleceğinden emindim. Birlikte olacağımız o günün... Sana verdiğim sözleri tutmak için."

"Bana söz mü verdin?"

Gülümsedi ama bir şey söylemek yerine kolunu belimden çekmeden beni okula doğru yönlendirdi. Okuldaki tüm kızlar bana kıskanarak bakarken elimde bir buket pembe gül ile sınıfa yürüdüm. James benim masalımın beyaz atlı prensiydi.

Okul çıkışı James ile otoparka yürürken, "Doğum günü yemeğime geleceksin değil mi?" diye sordum. Ona bunu sorduğumdan beri beni geçiştiriyordu.

Elini saçlarında gezdirirken, "Şehir Kulübüne?" dedi.

"Evet, orası neden seni rahatsız ediyor?

İkimizde yolun ortasında durmuş birbirimize bakıyorduk. "Rahatsız etmiyor... Benim için orada olmak sorun değil fakat onların beni bir sorun olarak göreceğinden eminim."

Gözlerimi devirirken, "Saçma," diye söylendim. "Sen benim erkek arkadaşımsın James. Ben seninle bir benzinlikte kahvaltı yapıyorsam, sen de benimle Şehir Kulübüne gelebilirsin. Bu ilişkidir. İnsanların ne düşündüğünü ne zamandan beri önemsiyorsun?"

James yüzünü buruşturarak, "Benzinlikte kahvaltı yapmaktan rahatsız olduğunu bilmiyordum. Pankekleri sevdiğini söylemiştin," dedi.

"Pankekleri seviyorum James ve orada kahvaltı yapmaktan rahatsız değilim, konu bu değil. Sadece... Senin de benim aileme ve çevreme dâhil olmanı istiyorum."

"Tamam," derken içini çekti. "Kurtların arasına kuzu kostümüyle girmemi istiyorsan bunu yapacağım." Gülümsedim ve elini tutarak parmaklarımla sıktım. "Teşekkür ederim."

✯✯✯

Babamın akşam için D.C.'de olması gerekiyordu bu yüzden doğum günü yemeğim erken saatte olacak, uzun sürmeyecekti. Eskiden olsa surat

asardım ama şimdi bu düşünce gülümsememe neden oluyordu. Bütün akşam ve gece James ile bana ait olacaktı. Heyecan doluydum. Her sene doğum günü elbisemi annem alırdı bu sene de benim için elbise almıştı. Yıl boyunca beni düşündüğünü fark ettiğim tek an buydu. Elenor öldüğünden beri her şeye karşı kayıtsızdı. Diğer yandan o hayattayken de bütün önceliği muhteşem ikizleriydi. Bu yüzden az ile yetinmeyi öğrenmiştim. Annem bu sene iddialı davranarak pembe, mavi, krem gibi açık renklerin yerine kırmızı tercih etmişti. Kırmızı giydiğimi hiç hatırlamıyordum ama yakışmıştı en azından görünmek istediğim gibi seksi görünüyordum. James'in de beni seksi bulmasını ve arzulamasını istiyordum. Bugün bizim için özel bir akşam olsun istiyordum.

Merdivenlerden indiğimde babamla karşılaştık bana büyük bir hayranlıkla bakarken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Kısa zamanda kendini toplayarak, "Üzgünüm tatlım," dedi. "Bazen ne kadar büyüdüğünü unutuyorum." Ona sarıldım ve şakağıma bir öpücük kondurdu. Jonathan Hamilton çok yoğun bir adam olsa da ailesini her zaman önemser ve sevgisini belli ederdi.

"Erkek arkadaşın bize katılacak mı?"

Onu onayladım. "James orada olacak."

Babam sadece gülümsedi. James konusunda bu kadar anlayışlı olduğu için ona minnettardım. Onun da benim gördüğüm şeyi gördüğünü biliyordum. James istediği her şeyi elde edebilirdi. O muhteşemdi.

Elliot şık bir takım elbise içindeydi. Babamın onu giyinmeye zorladığı açıktı çünkü rahatsızca kravatını çekiştiriyordu. Beni gördüğünde gülümseyerek kolunu belime sardı. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," derken kıkırdadım. "Ve sende çok... Olgun görünüyorsun," dedim. Elliot yüzünü biraz daha buruşturdu. "Annem nerede?"

Babam gözlüğünü çıkarıp gözlerini kaşırken, "Onu bulurum, siz arabaya gidin," dedi. Bu bir yerlerde içtiği anlamına geliyordu. Elliot ve ben bu durumu pek çok kez yaşamıştık ve hala yürüyebilecek durumda olduğunu düşünmek istiyordum.

Şehir Kulübü her zamanki gibi ışıl ışıldı. Uzun yıllardır buraya geliyorduk. Sakin kasabamızda oturan bütün elit insanlar zamanının çoğunu bu kulüpte geçiriyordu. Babam buranın dev bir yatırım olduğunu söylüyordu. Arazi büyüktü, içinde kapalı, açık, sıcak ve soğuk havuzlar, büyük bir golf sahası, pek çok aktiviteyi barındıran devasa bir bina vardı.

Ayrıca nehir kıyısında yer alan konumu onu harika manzarayla birleştiriyordu. Babam arabamızı valeye teslim ederken kapıda dikilen James'i fark ettim. Lacivert bir ceket giymiş, aynı renk kravat takmış beyaz gömleğini ütülemişti ama onda Elliot'un büründüğü beyefendi havasını bozan bir şey vardı. Kumaş pantolon yerine giydiği kot pantolon ile Converse ayakkabıları olabilirdi, belki sadece asi bir tipi olduğu içindi... Fakat bu haliyle muhteşem göründüğü de söylemeliydim.

Yanına yaklaşırken, "Neden kapıda bekliyorsun?" diye sordum.

O sırada kapıda bekleyen görevliler James'e tehditkâr bakışlarla bakıyorlardı. James omuzlarını silkerek, "Sana buraya ait olmadığımı söylemiştim," dedi.

"Seni içeri almadılar mı? Gerçekten mi?!" derken sesim içimdeki öfkeden dolayı yüksek çıkmıştı. James elimi tutarak, "Sorun değil," dedi. "Geleli fazla olmadı. Olay çıkarıp beni daha da utandırma."

Fakat konuşmaya şahit olan babam görevlileri sertçe uyararak James'in istediği zaman buraya girebileceğini söylediğinde onları tehditkâr bakışlarla süzdüm. Kimsenin benim sevdiğim adamı bu şekilde dışlamaya hakkı yoktu. Babam her zaman oturduğumuz masa için rezervasyon yaptırmıştı. Yuvarlak masa doğruca ışıklandırılmış golf sahasına, göle ve ilerdeki karanlık ormana bakıyordu. Yemeklerimizi sipariş ederken babam James'ten özür diledi. Onunla dersler ve futbol hakkında konuşurken Elliot çatık kaşlarla sohbete dâhil olmadan onları dinliyordu. Annem ise söylediği bir şişe *Merlot*'u yudumlamaya başlamıştı.

Yemek son bulduğunda babam hesabı ödedi ve James ile vedalaştık. Ailem arabaya bindiğinde James'e son bir kez sarıldım. "Bir saat sonra D.C.'ye gitmek üzere yola çıkacaklar."

James gülümsedi. "Pencerene tırmanmamı mı istiyorsun?"

Kafamı iki yana sallarken, "İstiyorsan ön kapıyı açarım," dedim. "Düşüp bir yerini kırmanı istemem."

Güçlü bir kahkaha attı. "Seni alacağım, Lily. Bu gece olman gereken yer benim yatağım."

Bu düşünce beni daha da heyecanlandırdı. Titreyen ellerimle ona veda etmeden önce son kez koluna dokundum. Onun da aynı heyecandan titrediğini fark ettiğimde gözlerinin içine baktım.

✯✯✯

Annem ve babamın gitmesi saatler sürmüş gibi geldi. Zaman bir türlü geçmiyordu. Bedenimin verdiği garip tepkilere engel olamıyordum. James

doğum günü elbisemi çok beğendiğini fısıldamıştı bu yüzden elbiseyi çıkarmadan üzerine bir deri ceket giymiştim. Kapıdan çıkmak üzereyken Elliot'u fark ederek duraksadım.

Üstünü değiştirmiş ve her zamanki gibi giyinmişti. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Başımı salladım. "James bekliyor." Kaşlarımı kaldırarak, "Sen?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Hannah."

Gülümsememi gizleyemedim. "Penceresine mi tırmanacaksın?"

Yüzü iğrenir gibi buruştu. "Elbette hayır!" Eliyle saçlarını düzeltirken, "Müştemilatta kimse kalmıyormuş. Kapıdan girmeyi umuyorum," dedi.

Bu ikimize de aynı anda güçlü bir kahkaha attırdı.

Evden çıktığımda James beni yol kenarında bekliyordu. Arabası yoktu ve bu şaşırmama neden oldu. Kasaba çok büyük değildi ama birimiz girişinde birimiz çıkışında oturuyorduk yani yürümek için özellikle gece yürümek için fazlasıyla uzaktı. Biraz daha yaklaştığımda eski bir motosikletin yanında durduğunu fark ettim. Kaşlarım biraz daha çatıldı.

"Bir motora binemem."

James sırıtırken, "Neden?" diye sordu.

"Elbise giyiyorum. Kaskım yok, daha önce hiç binmedim ve güvenli olduğunu sanmıyorum."

Kot ceketini çıkarıp bana uzattı. "Bunu bacaklarına sar." Motorun gidonuna asılı kaskı alırken, "Seni kask olmadan bindirecek değilim," dedi. "Nasıl bir erkek arkadaş olduğumu sanıyorsun?" Kaskı başıma takarken son derece korumacıydı. "Ve benim yanımda güvende olacaksın. Söz veriyorum."

James motoru sürerken beline sıkıca sarılmıştım. James'in başında kask yoktu ve saçları rüzgârla birlikte savruluyordu. Kafamı sırtından kaldırıp onu seyretmek istesem de yapamayacak kadar gergindim. Hızlı ve tehlikeli yolculuğumuz nihayet son bulduğunda James motordan inmeme yardımcı oldu. Başımdan kaskı çıkardığında dudaklarıma tutkulu bir öpücük bıraktı.

"Harikaydın, günbatımım."

Gözlerimi devirdim ve James buna karşılık güldü. Abisinin ve ailesinin yaşadığı küçük evin ışıkları kapalıydı. Hepsi uyuyor olmalıydı. Beni kaldığı karavana doğru yönlendirirken elimi sıkıca tutuyordu. İçeri girdiğimizde ışıkları açmadan önce beni kendine çekti. Burnu burnuma değiyordu dudaklarımı yaladım beni öpmesini arzu ediyordum ama yapmadı.

"Lily," diye soludu. "Seni öpmek istiyorum."

"Yap."

Başını iki yana sallarken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Önce doğum günü hediyeni vermeliyim."

Şaşkın bakışlarla onu seyrederken masanın üzerinde duran kutuya uzandı. Kapının önündeki sokak lambası küçük pencerelerden içeri doluyordu. Gözlerim bu ışığa alıştığı için James'i ve elinde tuttuğu kolyeyi görebiliyordum. Gümüş bir zincirin ucunda küçük kahverengi bir taş sallanıyordu. James taşı görmem için iyice yüzüme yaklaştırdı.

"Gördüğüm anda bana gözlerini anımsattı. Küçücük bir damla ama içinde kahverenginin onlarca farklı tonu var."

Derin bir nefes alarak, "James," diye fısıldadım. "Çok güzel."

Kolyeyi boynuma takarken gözlerimi yüzünden bir saniye olsun ayırmadım. Nihayet gözlerime baktığında ikimizde derin derin soluyorduk. "Lilian Hamilton. Seni tüm kalbimle, kimsenin kimseyi sevemeyeceği kadar çok seviyorum." Elleri omuzlarıma düşen saçlarımda gezinirken, "Bu gece," diye fısıldadı. Cümlenin devamını getiremeden soluğu kesilmişti. Güçlükle yutkunurken her hareketini gözlemliyordum. Derin derin aldığı nefesleri, ellerindeki titremeyi, yanaklarındaki ve boynundaki kızarmayı, saç diplerinden başlayan terlemeyi...

"Bu gece vücudundaki bütün benleri öpeceğim."

Dizlerimin bağı çözülürken James'in bileklerimi tutan elleri beni ayakta tutan tek şeydi. Vücudumda ne kadar fazla ben olduğu düşünülürse beni çok fazla yerden öpmesi gerekecekti.

✯✯✯

Elimi tutup beni yatağına yönlendirdi. Tek kişilik bir yataktı, mavi bir nevresim seriliydi ve geçen sefer geldiğimde yatağın dağınık olduğu düşünülünce bu sefer toplu olmasını James'in hazırlık yaptığına yorumluyordum. Benimle bu yatakta olmak için... Yatağın önünde birbirimize utangaç bakışlar atarak dikilirken James'in eli yüzümü okşadı, parmakları dudaklarımda gezindi.

"Heyecanlı mısın?" Başımı sallayarak onu onayladım, sesimin komik çıkacağından endişe duyuyordum. "Korkuyor musun?"

"Hay-ır," diye fısıldadım.

"Ben korkuyorum." İtirafı şaşırmama neden olurken ona kocaman açılmış gözlerle baktım. "Teoride pek çok şey biliyorum aslında." Kesik nefeslerle bir kahkaha attı. "Ama pratikte..."

Elimi dudaklarına götürerek onu susturdum. "Bir şey bilmediğin için mutluyum." Üzerimdeki ceketi çıkarıp yere bırakırken, "Bunu birlikte keşfedeceğiz," dedim.

James'in bakışları tehlikeli bir şekilde karardı. Dudaklarıma doğru eğilirken, "Çok fazla şey keşfedeceğiz, Lilian," diye fısıldadı. Bugüne dek tam ismimi pek kullanmadığını fark ettim ve şimdi o puslu, arzulu sesiyle fısıldaması vücudumda karıncalanmaya neden olmuştu.

Nefes nefese öpüştüğümüz sırada her seferinde bir parça kıyafet zemine düşüyordu. İkimizde temkinli ama bir o kadar da aceleyle ilerliyorduk. James'in üstü çıplaktı, altında ise sadece çamaşırı kalmıştı. Ben ise tamamen çırılçıplak kalana kadar her bir kumaşı üstümden sıyırmıştı. Sırtım yatakla buluştuğunda James'te üstüme uzandı. Elleriyle yataktan destek alarak ağırlığını dengeliyordu. On sekiz yaşına yeni giren biri için oldukça iriydi.

"Seni ezmek istemiyorum, eğer fazla yüklenirsem... Uyarmaktan çekinme."

Başımı iki yana sallarken, "Mükemmel," diye mırıldandım. James gülümseyerek karşılık verdi. Derin bir soluk aldığını duydum dudakları boynuma ki, göğüslerimdeki benleri teker teker öperek göğüslerimden birini ağzına aldı. Meme ucum dişleri arasında ezilirken güçlü bir çığlık attım ama hemen elimi ağzıma götürerek kendimi susturdum.

"Kontrolsüz seslerini duymayı seviyorum, günbatımım ama biraz daha alçak sesler çıkarmayı dene..."

Onu onayladım. Etraf sessizdi ve ailesinin evi karavana çok uzak değildi. Çamaşırının içinden bacağıma sürtünen sertliğini hissediyordum ve bu daha fazlası için kıvranmama neden oluyordu. "Lütfen," diye soludum.

"Ne istiyorsun?" derken sesi oyuncuydu.

"James!"

"Söyle bana tatlı Lily. O masum dudaklarından ayıp sözcükler duymak istiyorum."

"Daha fazla bekleyemem. Ben... Ben seni istiyorum." James onaylamaz bir ses çıkarırken yatakta doğrulup çamaşırını çıkardı. Çıplak erkekliği gözlerimin önünde seğirerek tepki verdiğinde yutkundum.

"Seni yönlendirmeyi ve kolay olacağını söylemeyi isterdim Lily ama nasıl olacağını ya da hissettireceğini bilmiyorum."

"Sanırım biraz acıyacak," diyerek tahminde bulundum.

"Muhtemelen," derken sesi gerginliğini ele veriyordu.

Bacaklarımın arasına yerleşirken onu seyrettim. Çıplak erkekliği bacaklarımın arasındaki sıcak ve ıslak noktaya değiyordu. Bugün için o kısmı hazırlamıştım bu yüzden beni görmesinden ya da dokunmasından endişe duymuyordum. Elini aramıza götürüp erkekliğini kavradı, başını hafifçe içime doğru ittirdiğinde boğazımın gerisinden istemsiz bir ses yükseldi. James hızlıca bana baktı.

"Hayır, hayır. İyiyim. Ben sadece... Sadece güzel hissettiriyor."

James konuşamayacak durumda gibi görünüyordu yüzü iyice kızarmış alnındaki terler saç uçlarına kadar ulaşmıştı.

"İçin tahminimden sıcak ve..." Ciğerlerine güçlü bir nefes çekerken, "Dar," dedi.

Biraz daha ilerlediğinde ufak bir acı ve rahatsızlık hissiyle kıpırdandım. James... O çok fazlaydı ve şimdi bana uyup uymayacağından endişe etmeye başlamıştım. Dudakları dudaklarıma dokunurken, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. Devam et, James."

Hissettiğim hiçbir duyguya benzemiyordu. Tutkulu öpüşmeler ya da aceleci dokunuşların verdiği heyecandan çok daha farklıydı. Tenini tenimde hissetmek binlerce küçük yangın gibi içimde alevleniyordu. Erkekliğinin yarattığı o ani doluluk hissine tutunmak istiyordum. Ben yanıyordum ve o koca bir bardak suydu. Daha fazlasına ulaşmak için kıvranıyordum ama diğer yandan bu susuzluk ve ateş beni o kadar çok yakmıştı ki sönmekten de korkuyordum.

Kendimi ona doğru bastırdığımda James erkeksi bir sesle inleyerek, "Üzgünüm," dedi. Neden böyle söylediğini anlayamamıştım ta ki tek ve güçlü bir hamleyle içime yüklenip beni doldurana kadar. İçimde o kadar dolu, o kadar iri ve kalındı ki etimin yırtıldığına yemin edebilirdim. Yine de kaşınan bir yara gibi kendimi ona doğru ittirmeye devam ettim. Kasığı kasığıma değdiğinde ikimizde durduk. Kalp atışlarımız, nefeslerimiz odayı gürültüyle dolduruyordu.

James geri çekilip tekrar yüklendiğinde acı ve zevkle dolu bir iniltiyle karşılık verdim. Bedenim bu yeni hisse karşı çok değişik tepkiler veriyordu hiçbirini kontrol edemiyordum. Kollarımı James'in boynuna dolayarak dudaklarını öpmek için onu kendime çektim. James beni yumuşakça öperken erkekliğini itip geri çekiyor, duruyor ve tekrar dolmamı sağlıyordu.

"Lily," diyerek beni uyardı. "Boşalmak üzereyim."

Onu duyuyor ama anlayamıyordum. Kulaklarımda garip bir uğultu vardı. Bedenim bir şey için kıvranıyordu, sarsılıyor, terliyor, çaresizce James'e

sürtünüyordum. Bana dokunduğunda olduğu gibi o ana... Orgazma yaklaşıyordum. Fakat bu seferki güçlü, derin ve kontrolsüzdü. Dudaklarımı sertçe dişledim. James kolunu belime sararak beni kendine yasladı. Ritmi güçlüydü. İlk başta olduğu gibi dikkatli ve nazik olmak için çabalasa da ikimizde bunu yapamıyorduk.

O beni tutarken ellerim çarşafa tutunmak için pençeledi. Elini saçıma doladı ve beni çekti. Ağzım ağzının içinde sessiz bir çığlıkla açıldı. Havasız bir nefes... Hiç düşünmedim, sadece hissedebiliyordum.

Ben kendi duygularımın farkındalığıyla kıvranırken soluklarım yavaşladı. James bir küfür savurup kendini içimden çekerek erkekliğinden çıkan beyaz sıvıyı yatağına akıttı. Kızarmış, ter içinde ve nefes nefese bir halde bana bakarken daha önce görmediğim kadar vahşi görünüyordu.

✯✯✯

Kalçamdaki elinin dokunuşuyla uyandım. Dolunayın serin ışığı pencereden içeri süzülüyor, odaya derin gölgeler bırakıyordu. Dudaklarını omzumda hissettim, usulca keşfediyordu. Vücudu çıplak sırtıma yaslandı. Sert göğsü sırtımla bütünleşmişti. Bir an için orada yattım, daha önceki tutkunun anısını yaşıyordum. Sonunda ona doğru döndüm, kollarımı boynuna doladım elleri sırtımda ve popomdaydı. 'Öp beni' diye fısıldadım. James beni asla geri çevirmezdi. Dudaklarımız buluştu. Sadece bir saat kadar uyumuş olmalıydık ama içimizdeki ateşin tekrar yükselmesi uzun sürmedi.

Bacaklarımın arası hala sızlıyordu, James'in orada olduğu dakikaların anısını düşündükçe içim onun bıraktığı boşluğun özlemiyle kasılıyordu. James lavaboda ıslattığı bir bezle benim ve kendi üzerindeki kalıntıları temizledikten sonra yanıma yatmıştı. Şimdi ikimizin de zihni ve bedeni tekrar uyanıktı. Söz verdiği gibi dudakları vücudumdaki benlerin üzerinde gezindi. Omuzlarımda, göğsümde, karnımda, göbek deliğimin hemen altında, kaburgalarımın çevresinde en sonunda beni yüz üstü çevirdi. İşaret parmağı sırtımda ki benlerde gezindi. İrili ufaklı birçok siyah nokta... Annem onların bir kusur olduğunu ve yeterince büyüdüğümde sildirmem gerektiğini söylerdi bu yüzden onları sevmezdim. Ama James onlarla ilgilenirken orada yatmak kendimi tanrıça gibi hissettirmişti. James benlerimi seviyordu ve artık bende onları seviyordum.

"Yıldızları keşfetmek gibi," dedi. "Sanki sen gökyüzüsün ve onlarda küçük yıldızlar... Çok güzelsin Lily. Sonsuza kadar bakacağım bir gökyüzüsün."

Zorlukla yutkundum gözlerimde biriken yaşları gönderirken, "James," diye soludum.

"Şşşt," dedi. "Bir şey söyleme. Şimdi ben konuşuyorum." Sessiz kaldım ve onun konuşmasına izin verdim. Dudakları sırtımdaki noktaların üzerinde dolaşıyordu, burnundan çıkan nefesler tenimi ısıtıyordu.

"Seni seviyorum," derken sesi titredi. "Seni seviyorum ve bu çok farklı. Seni en sevdiğim şarkıyı radyoda duyduğum gibi ya da yağmurlu bir günde uykuyu sevdiğim gibi değil... Seni daha önce kimsenin kimseyi sevmediği kadar çok seviyorum."

Böyle bir şeyi hiçbir kitapta okumamıştım, hiçbir şiirde duymamıştım. Gözyaşlarım yatak çarşafını ıslatırken bir kez daha, "James," dedim. "Söyleyecek süslü cümlelerim yok. Fakat kalbimde çok büyük bir aşk var."

Beni hızlıca sırt üstü çevirdi. Bedeni bedenimi örterken gözlerimi, burnumu ve dudaklarımı öptü.

"Sen benimsin ve bunu hiçbir şey değiştiremez."

Bir kez daha içimdeydi. Daha yoğun, daha sahiplenici ve daha hoyrattı. Bedenim hızlıca ona tepki verdi. Yıldızlar gökyüzünden kaybolmadan önce bir defa daha seviştik.

✯✯✯

Daldığım yerden ismimi söyleyen Sandy'nin sesiyle kendime geldim.

"Lily?!"

Ona bakarken titreyen ellerimi fark etmemeleri için şarap kadehimi bıraktım. Gülümseyerek yüzüne baktığımda biraz önce sorduğu soruyu tekrarladı. "İlk seferin nasıldı?"

"Şey... Ben," diye başladığım cümleyi kesti. "Bahse girerim senin ilkin Andy'dir. İlk tanıştığımızda ne kadar masum ve içine kapanık olduğunu hatırlıyorum."

Buruk gülümsemem yüzüme otururken, "Hayır," dedim. "Aslında Andy değildi."

"Öyle mi? Üniversite partisinde miydi? Tanrım yarı sarhoş ve berbat olur."

"Berbat değildi." Duraksadım ve derin bir nefes aldım. O anı sıyrılmanın zor olduğu bir girdap gibiydi. Bir kez aklıma geldiğinde etkisi günlerce sürüyordu. "Lisedeydim ve... Romantikti, güzel ve anlamlıydı."

Melanie içini çekti. "İlişkilerin başındaki o güzel ve anlamlı seksi özledim."

Sandy gülerek bir kadeh daha şarap doldurdu. "Evlendiğinde daha fazla özleyeceğin kesin," dedi. Tekrar bana odaklanması uzun sürmemişti. "Şu romantik lise aşkının bir adı var mı? Hala onunla görüşüyor musun?"

Umursamazsa omuz silktim. "Aslında... Unuttum ve hayır onu liseden beri görmedim," dedim.

Melanie romantik bir hikâye dinleyemediği için üzgün görünüyordu ve buna karşılık gülümsedim. "Andy ve ben son derece romantik ve uyumluyuz."

Yüzünü buruşturan Melanie, "Hayır, iş arkadaşımın nasıl seviştiğini dinlemek istemiyorum," dedi.

Sandy kendi seks hayatını anlatmaya başladığında Melanie itiraz ediyordu. Sonuç olarak üçümüzde güçlü kahkahalara boğulduk fakat benim aklım hala James'teydi ve onu yine görmek zorundaydım. O romantik ve nazik halini değil... Yeni kaba, nefret dolu ve acımasız versiyonunu. Pazar günü o röportaja gitmek zorundaydım. Gitmek istemiyordum, gitmemem gerektiğini biliyordum ama fazla seçeneğim de yoktu. Andy'nin kariyerini sekteye uğratacak bir şey yapamazdım. Bu James ile aynı ortamda bir saatten fazla zaman geçireceğim demek oluyordu. Üstelik Andy'de yanımızda olacaktı. Tek dileğim James'in beni zor durumda bırakacak bir şey söylememesi ya da yapmamasıydı.

9. BÖLÜM - MUSTANG

Bu ara yazma ve okuma durumları nanay efendim. :) Maalesef ikisini de yapamıyorum. Tek yapmak istediğim Netflix'te izlemediğim her şeyi seyrederken amaçsızca yatmak. O yüzden bölüm biraz gecikti.

Yorumların azlığıda bir tık üzüyor, bilginize.

✸ James

EYLÜL 2012 - BOSTON

Sabah koşusunun ardından otel odasına döndüğümde duşa girmeden önce cep telefonumdaki cevapsız aramaya döndüm.

Adam telefonu cevapladığında ağzında hala bir şeyler çiğniyordu. "Gary? Bir sorun mu var?" Gary ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra, "Bir sorun değil ama bazı gelişmeler," dedi.

Gary emekli bir polis memuruydu. Şu sıralar özel detektif olarak hizmet veriyordu. Onu Avukatım yardımıyla bulmuştum ve büyük bir gizlilik içinde çalışıyordu. Babamın davası hakkında belgeler topluyordu. Onun bir katil olmadığını, hapiste ölmeyi hak etmediğini biliyordum ve gerçek katillerinde kim olduğunu biliyordum. Yine de bunları ispatlamak için çok sağlam kanıtlara ihtiyacım vardı. Avukatım tehlikeli insanlarla uğraştığımı söylemişti ama bu umurumda değildi. Onlardan korkmuyordum. Sadece babam için, yitip giden çocukluğum için adalet istiyordum. Gary beni sık aramıyor, sadece önemli konularda rahatsız ediyordu. Sabahın bu saatinde aradığına göre önemli bir şeyler bulmuş olmalıydı.

Merakla, "Ne buldun?" diye sordum.

"İhtiyar Robinson arazisinde çıkan yangınları defalarca rapor etmiş. Fakat ne polis merkezi ne de belediye ilgilenmemiş."

"Kayıtlara ulaştın mı?"

"Evet." Durdu ve hafifçe öksürdü. "Aslında onları ele geçirdim, ödünç aldım ya da onun gibi bir şey."

Gergince sırıttım. Avukatım Gary'nin doğru adam olduğu konusunda haklıydı.

"Başka bir şey var mı?"

"Robinson'ın bir mirasçısı varmış."

Kaşlarımı çatarak, "Kimsesi olmadığını sanıyordum," dedim. "Dava dosyalarında kimsesiz olduğu yazıyor."

"Ama değil. Bir yeğeni varmış. New York'ta yaşıyor. Onunla konuştum. Şu an New York'tayım."

"Hadi canım! Ne konuştunuz?"

"Dayısı öldürülmeden önce birileri onu görmeye gelmiş. İki adamdan bahsetti biri ihtiyarın avukatı olduğunu söylemiş. Ona Robinson'ın araziyi bağışladığını söylemişler ve bazı belgeler imzalatmışlar. O bunu umursamamış zaten adamı tanımıyormuş."

"Peki, Robinson gerçekten araziyi bağışlamış mı?" diye sorarken sesim sabırsızdı.

Yıllardır bu davada babamı temize çıkarmanın yollarını düşünüyordum. Josh uğraşmak istememişti bir ailesi vardı ve bu kadar yıl sonra tekrar bunlarla baş etmek istemiyordu. Onu anlıyordum ama ben geri duramamıştım. Babam hapse atıldığında sekiz yaşına yeni girmiştim bu yüzden kelepçeli bedenine sarılıp ağlamaktan başka bir şey yapamamıştım. Fakat şimdi... Şimdi yeterince param, zamanım, gücüm vardı. Babamı temize çıkarıp gerçek suçluların cezalarını çekmesini sağlayabilirdim. Bunu yapmak zorundaydım.

"Evet, görünüşe göre öyle... Babanın eski tamirhanesinin olduğu bölümü babana bağışlamış."

Bu bende şok etkisi yarattı elimle duvara tutunurken Gary konuşmaya devam etti. "Kalan kısmı da kanserden ölen karısının anısına kanser derneğine bırakmış. Fakat Robinson'ın yeğenine imzalatılan kâğıtta bütün arazi belediyeye bağışlanmış görünüyor."

"Evrakları yeniden düzenlemiş olmalılar."

"Muhtemelen." Sigarasını yakarken çakmağının çıkardığı sesi duydum içine derin bir nefes çekti. "Kasabada birkaç eski arkadaşına ve D.C.'de benimle konuşmak istemeyen huysuz avukatını buldum. Gerçek avukatını... Sanırım buraya gelmek için bir planlama yapmalısın. Burada sana ihtiyacım olabilir."

"Tamam, aile işleri için bir seyahat ayarlayacağım sana haber veririm."

Öğrendiklerimin heyecanıyla duşa girerken bugün başka bir şey daha olduğunu hatırladım. Bugün Lilian ve erkek arkadaşıyla görüşecektim. Yine o katı tavrıma bürünmem uzun sürmedi.

✯✯✯

Onlar geldiğinde süit odamın oturma bölümündeydim. Devasa şöminenin önündeki köşeli koltuğa kurulmuştum. Sehpanın üzerinde çeşitli kahveler ve kurabiyeler vardı. Onlar için sıcak bir röportaj ortamı yaratmıştım. Bir kot pantolon, beyaz tişört ve spor ayakkabılar giymiştim. Bahse girerim Lilian o kalçalarına yapışık eteklerinden birini giyecekti. O eteklerle etrafımdayken sertleşmeme engel olamıyordum bu sinir bozucuydu.

Otto kapıyı hafifçe çaldığında geldiklerini anladım. Oturduğum yerden kalkıp kapıya doğru bir iki adım yürüdüm. Andy beraberinde Lilian ile içeri girdi. İnsanı tiksindiren bir uyumları vardı. Andy krem renk bir kumaş pantolon ile polo yaka lacivert yakalı tişört giymişti. Golf oynamaya gidermiş gibi görünse de yakışıklı olduğunu itiraf etmem gerekirdi. Lilian beklediğimin aksine kot pantolon, beyaz gömlek ve bacaklarını vurgulayan topuklu ayakkabılar içinde hem şık hem spordu. Saçlarının neredeyse kıvırcığa yakın dalgalarını düzleştirmek yerine belirginleştirmişti. Hay sikeyim! Bu yeni Lilian elimde tutamayacağım bir ateş kadar sıcaktı. İçeri el ele tutuşarak girmişlerdi lanet olası ellerini onun üzerinden çekmezse oyunu pisleşerek oynayacaktım.

Dişlerimi birbirine bastırarak, "Hoş geldiniz," dedim. Yüzümde sahte bir gülümseme vardı neyse ki benimle tokalaşmak için elleri ayrıldı.

Andy ile tokalaştım sıra Lilian'a geldiğinde onu kollarımın arasına alıp sarıldım ve yanaklarına dostane öpücükler bıraktım. Hala tatlı portakal çiçeği gibi doğal bir kokusu vardı. Biraz daha kadınsı bir parfümle bastırılmıştı ama o eski kokusunu hala alabiliyordum. Bu sarılmayı uzatmak isterdim fakat ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Bu koku... Bu koku bana geçmişi hatırlatıyordu hatırlamak istemediğim pek çok duyguyu... Bana kendimi on sekiz yaşında kıçına tekmeyi yemiş o fakir oğlan gibi hissettiriyordu.

"Oturun lütfen," dediğimde Lilian hemen savunmaya geçen bir oyuncu gibi tekli koltuğa yerleşip bacak bacak üzerine attı. Benden uzak durmaya çalışması keyiflenmeme neden oldu. Andy ile birlikte geniş koltuğa aralıklı bir şekilde oturduk.

Andy notlar tutmuş çalışkan bir öğrenci gibi kâğıda hazırladığı soruları, ses kayıt cihazını çıkarınca güldüm. "Dostum sakin ol. Burada seni denetleyecek birileri yok."

Andy gülerken gevşedi. "Haklısın ama senin zamanından çalmak istemiyorum."

"Benim için endişelenme bugün sizden daha önemli bir işim yok." Gözlerim Lilian'ın üzerinde gezinirken, "Eski bir dostla zaman geçirmek beni mutlu edecek. Siz benim arkadaşlarımsınız," dedim. Kahve demliğine uzanıp Andy'e bir fincan doldurup uzattım. "Teşekkür ederim James bu beni rahatlattı. Açıkçası gergin hissediyordum. Hiç röportaj vermiyorsun, kamera karşısına çıkmıyorsun, seninle ayaküstü sohbet etmek bile imkânsız."

Güçlü bir kahkaha atarken Lilian'a sevdiği gibi bol krema ve şekerli bir kahve hazırladım ayağa kalkarak ona götürdüm. Başını kaldırıp gözlerimin içine zehirli bakışlar atarken, "Artık kahveyi sade içiyorum," dedi.

Kahve fincanını sehpaya bırakırken, "Ah, demek sende diğer bütün plaza çalışanları gibi düz ve sıkıcısın," diye sataştım. Onu sinirlendirmekten büyük bir keyif alıyordum.

Erkek arkadaşı güldü. "Aslında geçen seneye kadar tam bir şeker bağımlısıydı, bunu bırakması zor oldu."

"Güzel bir şeyi neden bırakması gereksin ki?" diye sorarken ona istediği gibi sade kahve verdim.

Lilian kahvesinden ilk yudumu alırken kırmızı ruju beyaz porselen fincana bulaştı. Onu izlemekten kendimi alamadığımı fark ederek yerime oturdum ve kollarımı iki yana açarak geniş ve rahat bir oturma tarzına büründüm.

Beni cevaplayan Lilian oldu. "Sağlık ve kilo kontrolü için elbette. Bazen bazı şeyleri bırakmak zordur ama bizim için en iyisi de budur."

Durumumuza atıfta bulunarak beni kışkırtması onun için iyi değildi ve bunu ona gösterecektim. "Ah! Lilian hep böyleydi. Sevdiğini söylediği şeylerden hemen sıkılır ve onları bırakırdı. Ailesi onu biraz korunaklı yetiştirdi. Hiç değişmemişsin."

Lilian gerginlikten dudaklarını dişlerken bakışları erkek arkadaşına kaydı. Andy'de şaşkın bakışlarla ona bakıyordu.

"Aslında Lily oldukça tutarlı ve duyarlıdır," derken adamın ona hayranlık duyduğu açıktı.

"Kendimi övmeyi hiçbir zaman sevmem James. Bunu en iyi sen bilirsin. Fakat zaman ve şartlar bazı alışkanlıkları bırakmamızı gerektirir. Elbette bu her şey için geçerli değildir. Sadece bize zarar veren şeylerden uzak durmalıyız. Sen öyle yapmaz mısın? Kendi iyiliğini düşünmez misin?"

Umursamazca omzumu silktim. "Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi değil, sevdiğim şeyi yaparım."

Andy hafifçe öksürdü. "Röportaja başladık mı? Çünkü bu söylediğini kullanıp kullanamayacağımı bilmeliyim."

Ellerimi hevesle birbirine vurdum. "Madem bu kadar heveslisin Andy öyleyse başlayalım."

Lilian bardağını elinden bırakırken, "Sizi yalnız bırakmamı ister misiniz? Kafeteryada oturabilirim," dedi.

Bunu ister miydim? Kesinlikle hayır. Bütün bu saçmalık onun içindi. Yüzüne bakarken gülümsedim. "Senden saklayacağım bir şey yok, Lilian." Andy'e dönerek, "Yalnız şunu belirtmeme izin ver Andy; Özel hayatıma dair soruları pas geçerim. Aşk, aile ya da kişisel yaşantıma değinilmesini istemiyorum," dedim.

Andy gülümseyerek, "Endişelenme," dedi. "Ben bir spor muhabiriyim, magazin muhabiri değil."

Andy beni şaşırtarak pek çok güzel ve zorlayıcı soru hazırlamıştı. New York kariyerimden, Patriots'a geliş sebeplerimden ve okul yıllarımdaki başarılarımdan bile bahsetmiş, gelecek planlarım hakkında pek çok şey anlatırken neredeyse bir saat boyunca futbol kariyerim hakkında konuşmuştuk. Garip bir şekilde ona saygı duymaya bile başlamıştım -*neredeyse*- mesleğinde iyi olduğu açıktı. Başarılı, sıradan, iyi kalpli ve kendine güvenen bir adamdı. Lilian Hamilton onu neden seçmişti?

"Son olarak kariyerini kimin desteklediği hakkında birkaç şey söylemek ister misin?" diye sorduğunda bakışlarımı Lilian'a çevirdim. Oturduğu yerde gergin bir şekilde kıpırdamaya başlamıştı. Bu beni güldürdü.

"Belki de bu soruya benim için Lilian cevap vermek ister?" Andy'de benimle aynı anda kız arkadaşına baktığında Lilian endişelenmişti fakat kendini toparlayıp o dişli kadına dönüşmesi uzun sürmedi.

Omzundaki saçı geriye atarak, "Babam," dedi. "James'te büyük bir yetenek gördü. Bunu değerlendirmek istedi ve onu Üniversiteye yönlendirdi. James'e kalsa Üniversite okumayı planlamıyordu."

Andy şaşkınlık, "Vay canına!" diye soludu. "Jonathan Hamilton'ı etkiledin demek?"

Bu söylediği beni kahkahayla güldürdü. "Yanına bile yaklaşamadım. O adamı hiçbir şey etkileyemez ama evet, bir bedel karşılığında beni destekleyen o oldu."

"Bedel neydi?" Andy'nin masum sorusu karşısında uzun süre sessiz kaldım. Gözlerim Lilian'ın gözleriyle buluştu ve dudakları, "*Hayır*," demek için açıldı. Beni uyarıyordu. Ona göz kırparak erkek arkadaşının sorusunu

cevaplamak için hafifçe öne eğilip, "Ruhumu ona sattım," diye fısıldadım. Birkaç saniyelik derin sessizliğin ardından Andy kahkahalara boğulurken ben ve gergin Lilian ona eşlik etti.

✯✯✯

Andy gitmeden önce bir telefon konuşması yapmak için Lilian ve beni yalnız bırakmıştı. Koridora çıkıp kapıyı kapattığı anda yüzüme oturan şeytani gülümsemeyle Lilian'a baktım. Sinirden köpürüyor, ayağını ritmik bir şekilde yere vuruyordu.

"Neden bu kadar gerginsin?"

"Gergin değilim. Bu saçmalığın ve küstah imalarının bir an önce bitmesini istiyorum."

Dudaklarımı büzerek, "Belki de erkek arkadaşının canlı yayın teklifini kabul etmeliyim," dedim. "Bize katılman şartıyla elbette... Ekran arkasında oturup yakışıklı yüzümü ve küstah tavırlarımı seyredebilirsin."

Oturduğu yerden kalkıp kapıya yöneldiği sırada ayağa kalkarak önüne geçtim.

"Bu saçmalıkta neydi? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"En iyi yaptığım şeyi yapıyorum, Lily. Sadece oynuyorum."

Birkaç saniye duraksadı. İfadesi ve gergin dudakları yumuşamıştı ama kaşlarının çatılması ve gözlerinin kısılması uzun sürmedi. İşte beni sertleştirecek, kendimden nefret ettirecek ve zayıf hissettirecek o kelimeler geliyordu.

"İnsanlarla oynarken dikkatli ol. Oynamayı senden daha iyi bilip bilmediklerini asla bilemezsin."

"Seninle oynamak isterim. Özellikle şimdi gerçek yüzünü görebiliyorken ve her şeyin bir oyun olduğunun farkındayken..."

Bunca yıl sonra onun karşısında daha dirençli durmak isterdim, hiç etkilenmemeyi, umursamaz ve kontrollü olmayı... Onu en yakın duvara yaslamak istiyordum ama bunu istemiyormuş gibi davranıyordum.

"Ne istiyorsun, James? İntikam mı?"

Aslında evet. Onu karşımda gördüğüm anda intikam almak istemiştim. Hem de deli gibi ama ondan değil hayır. O lanet olası Senatör Jonathan Hamilton'dan ve kesinlikle istediğim intikamı alacaktım. Lilian ile uğraşmamın tek nedeni ise öfkeydi. İçimde beni yiyip bitiren o öfkeye engel olamıyordum ama aynı öfke onu öpmemi, ona dokunmamı, sevgilisi olacak mükemmel piçi yok etmemi, onu aklında sadece benim adım kalana kadar sikmemi de söylüyordu.

Ben sessiz kalınca konuşmayı sürdürdü. "Bana ne yapmak istiyorsun? Hayatımı mahvetmek mi? Hadi durma yap o zaman çünkü buna daha fazla katlanamayacağım."

Ona doğru bir adım atarken gülümsüyordum. Kulağına doğru eğildim ve fısıldayarak konuştum. "Sana iraden dışında bir şey yapmam ama duvara karşı bir şeyler yapmak isterim."

Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi ağzı açıp kapandı en sonunda benden uzaklaşıp etki alanımdan çıktı. "Bu gerçekten çok aşağılıktı. Yeni sen için bile..."

✯✯✯

Lilian yüzüme bile bakmadan gittiğinden beri yoğun bir mutsuzlukla dolmuştum. Neden bu kadar suçlu hissediyordum? Lilian Hamilton tüm sözlerimi hak ediyordu. Beni terk etmişti, kendi hayatını kurmuş ben kimseyle duygusal bir yakınlık kuramamakla lanetlenmişken o mükemmel bir erkek arkadaş edinmişti. Onca koca yıldır hayatında biri vardı ben... Ben ise yapayalnızdım. Onun yüzünden! Bana yaptığı o şey kalbimdeki her parçayı söküp atmıştı.

Antrenmana gittiğim sırada trafik yavaşladı ve kırmızı ışıkta durduğumda derin bir nefes aldım. Hemen yanımda duran arabaya çok kısa bir süre baktım. 1991 Model kırmızı bir Mustang'ti. Hayallerimin arabasıydı. Sekiz yaşında bir çocukken en sevdiğim arabaydı ve onu benim için çok değerli bir kıza hediye etmiştim. Ona bir söz vermiştim sözümü tutmak için tam on yıl beklemiştim ve Lilian'ın on yedinci yaş gününden bir gün sonra tıpkı böyle bir arabayla ona sürpriz yapmıştım. İkimizde bekâretimizi kaybettikten ve bütün geceyi onunla sevişerek geçirdikten sonra...

✯✯✯

KASIM 2002

Bir arabanın gürültüsüyle uyandım. Motor sesi güçlü ve ilahiydi. Hangi araba olduğunu biliyordum. Mustang... Elliot söz verdiği gibi arabayı getirmiş olmalıydı. Dün ayarlayamamış olması kötü olsa da Lily için güzel bir sürpriz olacaktı ve bende ona yıllar önce verdiğim o sözü tutacaktım. Lily hala yatağımda uyurken yanından kalıp bir eşofman altı giydim ve dışarı çıktım. Elliot arabanın önünde dikiliyordu, beni gördüğünde gözlerini devirdi.

"Kardeşime Romeo'luk yapacaksın diye sabahın bu saatinde uyandığıma inanamıyorum."

Anahtarı bana fırlattığında onu kutsal kâse gibi havada yakaladım.

"Sen iyi bir arkadaşsın. Teşekkür ederim. Ayrıca o zengin göt Martin Paxton'ı ikna ettiğin için sağol."

Martin Paxton Şehir Kulübünün sahibinin oğluydu. Onu şahsen tanımıyordum ama babası hayatımı mahvetmişti. Onlardan bu yüzden nefret ediyordum. Benden çocukluğumu ve babamı çalmışlardı, Lily ile arama kilometreler girmesinin nedeni bile onlardı ama yine de kasabada bu arabaya sahip bir kişi vardı o da Martin Paxton'dı. Elliot ile geçen haftalarda Lily'nin doğum günü hakkında konuşmuştum ve ona verdiğim sözden bahsettiğimde arabayı bulabileceğini söylemişti. İki gün öncesine kadar bundan pek umudum yoktu fakat yapmıştı. Benim için o arabayı bulmuş ve getirmişti. Tek kötü yanı arabanın sahibiydi ama neyse ki kimsenin bu arabayı benim kullandığımdan haberi olmayacaktı. Elliot Üniversiteden tatil için eve gelen Martin'den arabayı kendisi için istemişti. Lily ile geçireceğim güzel bir günün ardından kıymetli Mustang'ı onu hiç hak etmeyen Martin'e teslim edecekti.

"Bu tanıma göre bende zengin bir göt oluyorum."

Arabanın cayır cayır yanan kırmızı boyası üzerindeki minik lekeyi elimle silerken, "Eskiden öyle olduğunu düşünüyordum," dedim. "Ama fikrim değişmeye başlıyor."

Ona dostça elimi uzattım. "Teşekkür ederim dostum."

Elimi tutup sıkarken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Kardeşimle yattığın için seni asla affetmeyeceğim ama yine de kahrolası dostluğunu kabul ediyorum."

İkimizde kahkahalara boğulduğumuz sırada içeride Lily'nin uyuduğu aklıma geldi. "Şşt. Sessiz ol şimdi uyanmasını istemiyorum."

Başını sallarken, "Akşam sekizde arabayı getirirsin ve bende zengin göt Martin'e veririm," dedi.

✯✯✯

Elliot gittikten sonra yüzümde kocaman bir gülümsemeyle içeri girdim. Lily hala yatağımda uyuyor, hafifçe soluyordu. Çıplak göğsü ritmik bir şekilde inip kalkarken sertleştim fakat kendimi hızla dizginledim. Hayır, hayır. Şimdi onunla sevişemezdim günü boşa harcamak istemiyordum ve arabayı gördüğünde vereceği tepkiyi merak ediyordum. Lily'i uyandırmak için yatağa yaklaştım ve onun üzerine doğru eğilerek dudaklarına küçük öpücükler bıraktım. Gözleri yavaşça aralandı ve alev alev yanan kahverengi gözleriyle bana baktı.

"James," diye solurken beni kendine çekip tutkuyla öptü. Elleri bedenimde geziniyor ve beni tehlikeli bir şekilde sertleştiriyordu. Tanrım! Onunla yeniden sevişmek için ölüyordum. Ellerini üzerimden uzaklaştırarak geriledim.

"Hadi, hazırlanma vakti. Henüz doğum günü sürprizimi görmedin."

Gözlerini ovuşturup yatakta doğrulurken çocuksu bir tavırla, "Bir sürpriz mi?" diye sordu.

Gülümsemekten kendimi alamıyordum. Anahtarı gözünün önünde sallarken, "Sürpriz kapıda seni bekliyor," dedim. Lily çırılçıplak bir şekilde yataktan kalkıp karavanın penceresine koştu. Pencereden gördüğü manzaraya inanamıyormuş gibi bana bakarken yanına gittim. "Hadi şimdi giyin ve bu gün kendimi sana adamama izin ver."

Dakikalar içinde giyinmiş ve Mustang'e binip tozu dumana katarak yola çıkmıştık. Araba ellerimin altında kayıyor, uçuyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Lily'nin de öyle hissettiğini görebiliyordum. Esen rüzgâr saçlarını birbirine karıştırıyor ama hiçbir şey yüzündeki gülümsemeyi ve gözlerindeki parıltıyı silemiyordu.

Onu duymam için bağırarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"D.C.'ye gidiyoruz."

Onu şehre götürmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm. Elbette oraya defalarca gidip en lüks ve önemli yerleri gezmiş olmalıydı ama bu farklı olacaktı. Onu kalabalık caddelerde arabayla gezdirip, ıssız yollarda hız yapmak, civardaki tüm manzarayı göstermek istiyordum. Akşama kadar çok zamanımız vardı, her saniyeyi Lily'i hak ettiği şekilde mutlu etmek ve sözümü tutmak için kullanacaktım.

Koca günü çılgınlar gibi eğlenerek geçirdikten sonra eve dönerken heyecan ve arzu doluyduk. Bütün gün ellerimiz birbirimizin üzerindeydi, durmadan öpüşmüştük, sarılmış ve dokunmuştuk ama daha ileri gidebileceğimizi bilmek tüm bu dokunuşları tehlikeli yapıyordu. İkimizde birbirimizin bedenine açtık. Hava kararmıştı bu yüzden Mustang'in farları açıktı. Kasabaya giden yol çam ağaçlarıyla çevrili, karanlık, uzun ve ıssızdı yani biraz yaramazlık yapabilirdik.

Elimi çıplak bacağına koyup, yavaşça yukarı eteğinin altına o gizemli sıcaklığa doğru kaydırdım. Lily dudaklarını dişlerken, "James," diye soludu. "Ne yapıyorsun?"

Omuzlarımı silkerek karşılık verirken gözümü yoldan ayırmıyordum. "Günü güzel bir şekilde bitirmek için ufak bir kapanış şovu, arkana yaslan

Lily."

Parmaklarım eteğinin altına süzülürken çamaşırını kenara çekip çıplak kadınlığına dokundum. Pamuk gibi yumuşak, kor gibi sıcak, şeftali gibi suluydu. Erkekliğim anında sertleşip tepki verdiğinde kendi isteğimi görmezden gelerek onu okşamaya devam ettim. Bu Lily ile sevişmekten sonra yaşadığım en heyecan verici deneyimdi. Parmaklarımı yavaşça içinde ilerlettiğimde inleyerek dudaklarını ısırdı.

"Hala hassas mısın?" diye sordum. Başını sallayarak beni onayladığında parmaklarımı çekmek için hareketlendim ama Lily bana engel olarak eliyle bileğimi tuttu. "Durma." Durmadım muhteşem bir sevgili gibi ona istediğini vermeyi sürdürdüm ama bu mükemmel an hemen arkamızdan gelen polis sireninin sesiyle yarıda kesildi. Lily korkuyla yerinde sıçrarken ellerimi ondan uzaklaştırıp parmaklarımı yaladım.

"Endişelenme. Sadece alkol alıp almadığımızdan emin olacaklardır."

❀❀❀

Fakat öyle olmamıştı. Mustang'in sahibi Martin Paxton aracının çalındığını bildirmişti. Polisler beni bir suçlu gibi arabadan indirip, üzerimi ararken ve lanet olası haklarımı zırvalarken Lily korku dolu gözlerle beni seyretmiş o güzelim gözleri gözyaşlarıyla dolmuştu. Bu siktiğimin şakası olmalıydı! Lily'e endişelenmemesini bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu söylesem de rahatlamasını sağlayamadım. Beni nezarethaneye atarlarken neyse ki Lily'i babasının ismi kurtarmıştı. Muhtemelen Şerifin odasında babasının onu almasını bekliyordu. Bense bunun yanlış anlaşılma olduğunu anlatırken arabayı Elliot'tan aldığımı söylemiştim. Bana ne kadar inandıklarını bilmiyordum ama Elliot'un bu işi çözmesini umuyordum. Bahse girerim abim yakında buraya gelecek ve aileden bir kişinin daha haksız yere suçlandığını görüp yıkılacaktı. Duvara güçlü bir yumruk atarken, "Siktir!" diye bağırdım.

Rutubet kokan hücrede geçirdiğim bir saatin ardından koridora birinin girdiğini duydum. Polisin gıcırtılı kapıyı açtığını ve beton zemindeki güçlü adımları duydum. Oturduğum yerden kalkıp demir parmaklıklara yaklaştığımda tam karşımda dikilen adamla göz göze geldim. Jonathan Hamilton sanki en çok yakıştığım yer parmaklıkların ardıymış gibi bir ifadeyle bana bakıyordu. Polis kapıyı açtığında hücrenin içine girdi. Pahalı takım elbisesi bu yere hiç uygun değildi ama o yine de bunu umursamadan tahta banklardan birine oturdu.

Uzun süre sessiz kalınca, "Arabayı ben çalmadım," dedim.

"Martin Paxton öyle söylemiyor."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirirken, "Tanrı aşkına! Çalacak olsam yüz metreden fark edilecek kırmızı bir Mustang mi çalardım? İçine benzin koyacak parayı zor buldum," diye bağırdım.

"Gençsin James, belki sadece sahip olamayacağın bir hayata özenmişsindir."

"Ben o arabayı çalmadım."

"Öyleyse anahtarını nasıl buldun? Arabayı nasıl aldın ve o arabada benim kızımla ne işin vardı?"

"Lily'e sürpriz yapmak istedim. O arabanın benim için, bizim için bir anlamı var ve Elliot'tan yardım istedim. Elliot, Martin'i tanıdığını arabayı alabileceğini söyledi sabah ondan aldım akşam sekiz de geri verecektim."

Jonathan Hamilton gözündeki gözlüğü çıkarıp mendiline silerken düşünüyormuş gibi görünüyordu. Beni şaşırtarak, "Sana inanıyorum," dedi. Bir saniyelik duraksamanın ardından dışarıyı işaret etti. "Ama o insanların hiçbiri inanmıyor. Onlar senin o arabayı çaldığını düşünüyorlar."

"Onların ne düşündüğü umurumda değil ben doğruyu söylüyorum!"

"Baban bir suçlu olarak hüküm giydiği cezaevinde öldü. Ekonomik olarak zor bir durumda olduğunu herkes biliyor, iyi bir geleceğin olmayacak ve o arabaya asla sahip olamayacaksın. On sekiz yaşında ilk suçunu işledin. İşte insanların sana bakınca tek gördüğü bu."

Öfkeden kasılan çenemi umursamadan, karşımdaki adama fiziksel şiddet uygulamamak için kendime telkinde bulunuyordum. Çocukken bu duyguyu engellemek zordu ama şimdi savaşabiliyordum. "Yani fakir olduğum ve babam işlemediği bir suçtan dolayı hapis yattığı için bende suçluyum öyle mi?"

Omuzlarını silkti. "Her çocuk babasının mükemmel olduğunu düşünür ama babanın suçu sabitti. Ben bir yargıcım babanın davasındaki kanıtları bizzat gördüm. Billy Redford bir suçluydu. Sana gelince... Ben toplumun senin gibi gençleri desteklemesi ve aralarına alıp daha iyi şartlar sağlaması kanaatinde olsam da toplum acımasız insanlarla dolu."

Gözlüğünü gözüne takarken o soğuk bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Lily bir saattir polis merkezinin koridorunda gözyaşı döküyor. Ne için? Sevgilisi bir araba çaldığı veya yanlış anlaşıldığı için... Benim kızım bunu mu hak ediyor? Şimdilik bu bir yanlış anlaşılma peki ya bir sonraki sefer? Lily şimdi bir peri masalının içinde olabilir evlat ama zamanla o masal yerini gerçeklere bırakacak."

Kesin bir tavırla, "Lily'i seviyorum," dedim.

"Sevgi her zaman yeterli gelmez, hele sizin yaşlarınızda. Bu senenin sonunda mezun oluyorsun ve eğer bir futbol bursu alamazsan okuman mümkün değil. Hayatın bu kasabadan ibaret olacak, araba tamirciliği yapıp geçinmeye çalışacaksın. Lily'nin bir senesi daha var ve belki ilişkiniz hala devam eder ama sonra Lily D.C.'de hukuk fakültesine başlayacak. Dersleri yoğun olacak, başka bir arkadaş çevresi olacak, farklı insanlar tanıyacak, istediği her şeyi hesap yapmadan alacak, muhteşem bir yetişkin yaşamı... Bu küçük kasabaya gelecek mi? Senin için? İlişkinizde bir gelecek görmüyorum."

Oturduğu yerden kalkarak kapıya doğru ilerlerken, "Çıkabilirsin," dedi. "Martin ile konuşup şikâyetini geri çekmesini sağladım. Bu siciline işlenmeyecek."

Jonathan Hamilton uzaklaşırken arkasından, "Yanılıyorsunuz," dedim. "Lily benden asla vazgeçmeyecek."

Bana bakma zahmetine bile girmedi. "Bunu göreceğiz."

Polis merkezinden çıktığımda Lily çoktan gitmişti. Dışarıda eski kamyonetinin içinde abim Josh öfkeli bir ifadeyle beni bekliyordu. Bugün duyacağım kötü şeylere yenileri eklenmek üzereydi. Birinin ismimi bağırdığını duyduğumda arkamı döndüm Elliot bana doğru koşarken ismimi sesleniyordu.

"James!"

"Siktir git, Elliot!"

Kolumu tutarak beni durdurdu. "Neler olduğunu yeni öğrendim ve hemen buraya geldim."

"Göt Martin beni arabasını çalmakla suçladı. Belki babandan önce gelseydin her şey daha kolay olabilirdi. Belki de bu bana kurduğunuz bir tuzaktı. Beni Lily'den ayırmak için."

Kaşları çatılırken ifadesi ciddileşti. "Sen ne saçmalıyorsun. Neden böyle bir şey isteyeyim? Kardeşim seni seviyor." Derin bir nefes alarak, "Dinle," dedi. "Martin beni kendi arabamla kasaban geçerken görmüş ve Mustang'in çalındığını düşünmüş. Ben Hannah ile birlikteydim kasabadan uzaklaşmıştık. Martin doğruca polis merkezine gelip arabasının kayıp olduğunu söylemiş. Haberi alır almaz ona koşup şikâyeti geri çekmesini sağladım. Senin buradan çoktan ayrılmış olman gerekiyordu. Evine gittim ama yengen bana hala polis merkezinde olduğunu söyledi. Seni neden bu kadar uzun süre burada tuttular?"

İşte şimdi her şey açığa çıkmıştı. Ellerimi cebime sokarak, "Sanırım baban bana bir ders vermek istedi," dedim. "Yine de her şey için teşekkürler güzel bir gündü. Sonunu saymazsak. Lily'e onu sevdiğimi söyle."

Abimin yanına doğru hareketlendiğim sırada Elliot beni bir kez daha durdurdu. "Lily ve babam tartıştılar. Lily eğer aranıza girmeye çalışırsa hukuk fakültesine asla gitmeyeceğini söyledi. Bir de dedi ki, yaşadığı en heyecanlı günmüş."

Bu bana kahkaha attırdı. Öfkeli Josh Redford'un arabasına bindiğimde hala sırıtıyordum.

10. BÖLÜM - GEÇMİŞE DÖNÜŞ

Bölüm biraz kısa oldu üzgünüm bir sonraki bölüm telafi edeceğim, keyifli okumalar.

✿ ***Lily***

EKİM 2012 – BOSTON

Valizimi toplarken Andy bir kez daha, "Gelmemi istemediğinden emin misin?" diye sordu. Yanına giderek dudaklarına bir öpücük bıraktım. Onun gelmeyi istemediğini biliyordum. Babam ile birbirlerine katlanıyorlardı ve Andy babamın ince iğnelemelerini kibarlıkla karşılıyordu. Yine de Jonathan Hamilton'u sevmediğini biliyordum bunu bana hiç söylemese de biliyordum. O kadar kibar ve tatlıydı ki onu bir kez daha öperken gülümsedim.

"Hayır, sorun değil. Sadece birkaç günlük seçim kampanyası, babama katlanmak zorunda değilsin."

Omuzlarını silkerken, "Ben bir şövalyeyim," dedi. "Birkaç gün ejderhaya karşı koyabilirim."

"Babamı bir ejderha olarak mı görüyorsun yani?"

İfadesi değişti. "Ah üzgünüm tatlım."

Kahkahamı engelleyemedim. Benimle birlikte gülerken yatağa çekildim ve bırakması için debelenirken dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"İstersen gelirim."

"Biliyorum ama buna gerek yok. Burada işlerin olduğunu biliyorum beni memnun etmek için gelmek zorunda değilsin. Yalnız başıma halledebilirim."

Başını sallarken rahatlamış görünüyordu. Gelmek istememesine rağmen benim için bunu teklif etmesi anlamlıydı.

"Seni seviyorum," derken elimi yanağına koydum.

"Bende seni seviyorum," diyerek karşılık verdi.

Bir saat sonra D.C.'ye doğru yola çıkmıştım. Dikiz aynamı düzelttim ve uzun yol için uygun şarkı listemi açtım. Britney'e eşlik ederken otobana çıkmıştım. İlk durağım New York olacaktı yol üzerinden Elliot'u alıp oradan D.C.'ye devam edecektim. Bu neredeyse sekiz saatlik bir araba

yolculuğuydu ama uçakla seyahat pek ilgimi çekmiyordu. Araba kullanmayı seviyordum. Yaşananlar yüzünden Elliot ile yüzleşmeye cesaret edememiş bu yüzden onun aramalarından hep kaçmıştım. Şimdi konuşmak için doğru bir zamandı. Diğer yandan James'i röportajdan sonra bir daha görmemiştim ve bu bir hafta önceydi. Kendime onu düşünmeyeceğime dair söz vermiştim, sözümü tutmaya da kararlıydım. Derin bir nefes aldım. Babam yeni seçim dönemi için kampanya başlatmıştı. Bu ailecek "prestijli" görünmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Herkes kusursuz olmalı, mükemmel görünmeli, gülümsemeli ve yardımsever davranmalıydı. Senatör Jonathan Hamilton'un kariyerine verdiği önemden tüm aile haberdardı. Annem insanların içinde durmadan babamı övüyor, Elliot "normal" bir genç adam gibi davranıyor ben ise her zamanki kişiliğimle insanlarla sohbet ediyordum. Sonunda babam benimle gurur duyuyordu yani başarmıştım. Fakat yine de onu mümkün olduğunca az görmeye özen gösteriyordum. Anlaşıyor olmamızın ilk nedeni buydu.

New York'ta Elliot'u arabaya aldım. Birkaç saniye için birbirimize hatırımızı sorduk ama sonra ikimizde sessizleştik. Bu garipti çünkü Elliot ve ben bir araya geldiğimizde her zaman konuşacak bir şeyler bulurduk. Bu durumdan, aramızdaki şeyden hoşlanmıyordum bu yüzden müziğin sesini kıstım.

"Üzgünüm," dedim. "Ben... Ben seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır, hayır," diyerek bana karşı çıktı. "Böyle düşünme Lily, bu benimle ilgili değil. Bu seninle ilgili. Evet, sana kızdım sadece kendine dürüst değilsin, yalan söylüyorsun ve aldatıyorsun. Bu sen değilsin. Sonrasında bunun vicdan azabını yaşamanı istemedim. Ne kadar hassas bir kalbin olduğunu biliyorum."

Haklıydı. Kendimi Andy'e karşı mahcup hissediyordum. Her şeyi ona anlatmayı defalarca düşünmüştüm hatta konuya bile girmiş ama devamını getirememiştim. Onu kaybedersem ne yapacağımı bilemiyordum.

"Onu hala sevdiğini biliyorum sakın bunu inkâr etme Lily sizinki gibi bir aşk öyle kolayca yok olmaz. Onu unutmak için çok çabaladın ve şimdi o... O çok farklı. Bu sefer seni yerle bir edebilecek bir öfkeye sahip. İntikam almak isteyecektir, Lily. James'e karşı çok dikkatli olmalısın."

Onu onayladım. "İlişkimi mahvetmeyeceğim. James Redford'ı bir daha görmeyeceğim. Gerekirse Andy'e her şeyi anlatırım ama ondan uzak durmaya kararlıyım."

✯✯✯

Eve dönmek garipti. Aslında senede birkaç defa ailecek toplanıyorduk bu babamın değişmez kuralıydı. Ev yıllar içinde neredeyse hiç değişmemişti. Annem alkolü bırakmıştı bu ailecek hepimizi mutlu ediyordu. Babam Senatör olduğu için ona da çok fazla iş düşüyordu. O kadar yoğundu ki koca bir günün sonunda su içebildiği için şanslı olduğu zamanlar oluyordu. Annem bu yoğunluktan memnundu elbette onu içkiden uzak tuttuğu için bizlerde. Neredeyse Elenor ölmeden önceki Prudence Hamilton kadar ışıldıyordu.

Babam bizi hoş bir akşam yemeğiyle karşılamıştı. Masanın başında kadeh kaldırmış, neler yaptığımızı sormuş, Elliot'a her zamanki soğukluğuyla davranıp pek bir şey anlatmasına fırsat vermemişti. Onun kişiliği ile hala yüzleşmiyor ve hala kabullenmiyordu neyse ki Elliot artık bunu önemsemeyi bırakmıştı. O kendi için yaşıyordu.

Babam önümüze yaldızlı harflerle JH yazan lacivert kapaklı dosyalar bırakırken bir yandan da konuşuyordu. "Hafta sonu Wardolf'ta vereceğimiz davetin planı burada yazıyor." Onun bakmadığı bir anda gözlerimi devirdim. Hangi konular hakkında konuşabileceğimizi bile maddeler halinde belirlemişti. Hafifçe öksürerek konuşmasına devam etti. "Elliot, davete senin için bir kavalye çağırdım. Onunla güzel pozlar vermeni ve hakkında uygunsuz dedikodular çıkmasını engellemeni istiyorum."

Elliot elindeki dosyayı öfkeyle masaya fırlattı. Ayağa kalkarak, "Kavalye mi?" diye bağırdı.

Babam tüm sakinliğiyle, "Yerine otur, evlat," dedi. "Bu ailenin ismine kara leke çalmana izin vermeyeceğim."

"Bunu poz vermem ve kim olduğumu gizlemem için bir kadın tutarak mı yapıyorsun?"

"Yeter artık! Şımarıklıklarına yeterince müsammaha gösterdim. Neredeyse otuz yaşında koca adamsın."

Elliot babamın sözünü keserken eliyle masaya vurdu. "Ah, işte bu konuda haklısınız Sayın Senatör. Ben otuz taşında kendi kararlarını verebilen ve ne olduğumu, ne hissettiğimi bilen bir adamım. Beni istediğin gibi şekillendiremezsin."

Babam öfkeli bir kahkaha attı. "Kimse oğlumun bir sapık olduğunu konuşmayacak!"

"Ben bir sapık değilim! Lanet olsun! İşte anlayamadığın şey bu ben normalim. Bu şekilde hissettiğim için kimseye özür borçlu değilim, asıl insanlar bana özür borçlu. Beni başka biri olmaya zorladıkları için!"

Elliot masayı terk ederken babam öfkeyle bağırıyordu. Oturduğum yerden kalkmadan, "Yeter baba," dedim.

Bana hayal kırıklığıyla baktı. "Sen de mi, Lily? Hayır, bu sefer onun arkasında yer almana ve onu cesaretlendirmene izin vermeyeceğim."

"Ben onu cesaretlendirmiyorum. O benim abim ve onu seviyorum. Geri kalan hiçbir şeyin önemi yok. Sadece mutlu olmasını istiyorum. Keşke bizim sadece mutlu olmamızı isteseydin." Masadan kalkarken ağzımı dizlerimin üzerindeki bez peçeteye sildim. "Yemek için teşekkürler."

Yemek salonunu terk ederken babam arkamdan, "Nereye gidiyorsun? Lilian Hamilton!" diye bağırdı.

"Elliot'ı bulmaya gidiyorum."

Evden çıktığımda Elliot çoktan eski motorunu alıp gitmişti. Hava çoktan kararmıştı ve şimdi kasabanın her yerinde onu aramam gerekecekti. Bu halde çok uzağa gitmediğini düşünüyordum yine de dışarıda yalnız, üzgün ve öfkeli olmasından hoşlanmıyordum. Garajdan arabamı alıp hayatımın iyi, kötü onca yılının geçtiği kasabada sürmeye başladım. Bir saat sonunda kasabayı baştan sona gezmiş Elliot'tan bir iz bulamamıştım. Issız yollardan eve dönerken benzin ışığımın yandığını fark ederek bir kilometre ötedeki benzin istasyonuna yöneldim.

✯✯✯

Buraya dair her şey rahatsız edici bir şekilde tanıdıktı. İstasyonun içindeki restoranda James ile sayısız kahvaltı yapmıştık, buradan sayısız kez benzin alıp uzun yolculuklara çıkmıştık. Hayır, hayır bunları artık hatırlamayacağıma dair kendime söz vermiştim. Şu sıralar onu görmek anıları yeniden canlandırıyordu ama bununla başa çıkabilirdim. Arabadan inerek benzin pompasına uzandığım sırada hemen arkamda bir araba sıraya girdi. Tanrım! Bu arabayı tanıyordum. Kısa bir zaman önce Boston'da stadyumun otoparkında görmüştüm. Siyah Porche yaydığı ışıklarla geceyi aydınlatıyordu. Kimin arabası olduğunu da adım gibi biliyordum ama yine de başkasının olmasını diliyordum. Dua etmeye tam da şu an başlamıştım. Ben duamı bitiremeden James arabadan indi. Kot pantolon, siyah tişört, deri ceket, toplu saçlar ile klasik halindeydi. Lanet olası tesadüfler dizisi bir kez başladığı zaman karmadan kurtulmak imkânsızdı.

James beni gördüğüne şaşırmış görünmüyordu yanıma yaklaşırken, "İyi akşamlar, Lilian," dedi.

Yüzüne bakmaktan kaçınarak arabama benzin doldurmakla ilgilenmeye başladım. "İyi akşamlar. Sanırım bir tür kötü tesadüfler zincirine takıldık."

Gülerek bana yaklaştı. Ona bakmasam da adımlarını duyuyordum. Hemen yanımda dikilerek kolunu arabamın üstüne doğru atarak hemen yanımda dikildi. "Biraz önce Elliot ile karşılaştım. O yüzden burada seni görmek beni şaşırtmadı."

Bu sefer ona bakmak zorunda kaldım. "Elliot'u nerede ve ne zaman gördün? Onu arıyordum... Kötü bir akşam geçiriyor."

Ellerini cebine sokmuştu umursamazca omuz silkti. "Biraz yalnız kalmak istiyordu. Yerinde olsam endişelenmezdim."

"O benim abim tabi ki endişeleniyorum." Derin bir nefes aldım. "Babamla tartıştılar."

"Bu yeni bir şey değil."

"Bilmediğin şeyler var, James. Bu ailevi bir mesele, şimdi onu nerede gördüğünü söyler misin?" Benzin pompasını arabadan çıkarıp yerine koydum ve cevap vermesi için ayağımı yere vurarak beklemeye başladım.

"Otelde kalacağını söyledi. Sorun yok, birazdan onu arar ve iyi olduğunu duyarsın." Başımı sallayarak onu onayladım. Ödeme yapmak için market binasına ilerlediğim sırada hafifçe öksürüp," Lilian," diye seslendi.

Arkamı dönmeden, "Peşinde değilim, James," dedim. "Bu sadece tesadüftü. Uzaklaştırma kararı çıkartmana gerek yok. Saplantılı bir eski âşık değilim."

"Öyle olduğunu düşünmedim," dedi. "Aslında bu hafta burada olacağını biliyordum."

İşte şimdi dikkatimi çekmişti. "Biliyor muydun?"

"Dün D.C.'de kaldım. Hannah oteldeydi ve biraz lafladık. Bana davetten bahsetti."

Üniversiteye başlayınca Lisede en yakın arkadaşım olan Hannah ile nadiren görüşmeye başlamıştım. Sanırım son görüşmemiş iki sene önce onun düğününde olmuştu. Babamın daveti vereceği otelin sahibiyle evlenmişti. Buna şaşırmamıştım çünkü Hannah sosyal statüye ve paraya vermesi gerekenden fazla değer verirdi. Şimdiki kocası büyük bir otel zincirinin sahibiydi.

"Hannah ile görüştüğünü bilmiyordum," derken sesim soğuktu. James hiçbir zaman Hannah'dan hoşlanmamıştı.

"Aslında onu Üniversiteden beri görmüyordum. Tesadüfen oteldeydim."

Üniversite yıllarında benimle görüşmeyi reddederken Hannah ile neden görüştüğünü anlayamasam da sessiz kaldım. Bu konunun bir önemi

olmamalıydı. Biz artık birbirinden hoşlanmayan iki eski sevgiliydik ve her şey geçmişte kalmıştı.

"Güzel. Şimdi ödeme yapmalı ve eve dönmeliyim," dedim.

Bir kez daha beni durdurdu ve büyük birkaç adımla bana yetişerek benimle birlikte yürümeye başladı. "Pankek yemek ister misin?"

Fikirden hoşlanmamış gibi güldüm. "Saat akşam dokuzu geçiyor bu saatte pankek yaptıklarını sanmıyorum."

"O zaman bir kahve?"

Durdum ve o da benimle birlikte durdu. "Neden?" diye sorarken gergindim. "Karşılaştığımız günden beri bana bir pislik gibi davranıyorsun ve şimdi kahve mi içmek istiyorsun? Amacın ne James?"

Pişmanlık dolu bir soluk verirken ellerini cebinden çıkarıp iki yana sarkıttı. "Özür dilemek istiyorum." Kaşlarım çatıldı James ise konuşmaya devam etti. "Son karşılaşmamızda söylediğim şeyi söylememeliydim."

"Öyle bir karşılaşma hiç olmamalıydı zaten," derken sesim öfke doluydu.

"Haklısın. Seni oraya çağırdım çünkü erkek arkadaşının yanında bir hata yapmanı umdum. Kötü duruma düşersen, iyi hissederim sandım."

"Sonunda hatalarının farkına varman güzel, İyi akşamlar James."

Birkaç adım arkamda kalmıştı ve bir kez daha ismimi söyledi. Bu sefer ki farklıydı. "Lily..." Bu sefer soğuk bir şekilde Lilian dememişti. Lily demişti, tıpkı eskiden olduğu gibi...

Ona baktığımda hala dikiliyordu. Kolumdaki saate bakarak, "Sadece bir kahve," dedim. Yüzüne o geniş gülümseme yayıldığında bir hata yaptığımdan neredeyse emindim.

✯✯✯

Benzin istasyonun içindeki restoranda oturmuştuk. Tıpkı eskiden olduğu gibi... James restoranın sahibiyle konuşurken ben kahve siparişi verip Elliot'ı aradım. Beni meşgule attıktan sonra iyi olduğunu bildiren bir mesaj atmıştı. Bu biraz olsun rahatlamama yetmişti. James karşıma oturduğunda telefonumu çantama koydum ve aynı anda kahvelerimiz geldi.

Porselen fincanı ellerimin arasında tutarken burnuma götürüp kokladım ve sonra bir yudum aldım. Bu beni seyreden James'i güldürdü.

"Ne?"

"Çok şey değişmiş ama bazı şeyler hala aynı." Onu anlamadığımı fark ettiğinde, "Hala kahveyi içmeden önce kokluyorsun."

"Ah." Fincanı masaya koyarken istemeden gülümsedim açıkçası bunu yaptığımın farkında değildim. "Sanırım hep böyle yapıyorum."

Birkaç saniye ben kahve içerken James öylece karşımda oturdu. Hafifçe öksürüp, "Neden benimle kahve içmek istediğini anlayamadım?" dedim. "Benden nefret ettiğini sanıyordum?"

Kaşları çatılırken gözlerini üzerime sabitledi. Hala muzip bakışlı, parlak ve boncuk kadar mavi gözleri vardı. Sekiz yaşındaki o çocuğun gözlerine sahip olsa da artık bambaşka biriydi.

"Nefret çok güçlü bir duygu... Hayır, senden nefret etmiyorum." Parmaklarıyla masaya hafifçe vururken, "Sana karşı tepki göstermem gerektiğini düşündüm," dedi. "Yani yaşadıklarımızdan sonra ama sen haklıydın. On yıl kin tutmak için çok uzun bir süre. Üzerine fazla geldim, yapmamam gereken şeyler yaptım ve söyledim. Özür dilerim."

Vay canına! Bu samimi ve tatlıydı. Yeni James Redford'ın ağzından bunları duymak şaşırtıcıydı.

"Samimi olduğuna inanmak istiyorum," diye geveledim.

Bana bir yavru köpek gibi bakarken, "Samimiyim," dedi.

Gülümsememi gizleyemedim. "Tamam. Sana inanıyorum." Aramızdaki sessizlikten rahatsız olarak, "Ailen nasıl?" diye sordum. "Josh, Heidi ve çocuklar..."

"Hepsi gayet iyi, Josh araba tamir işini büyüttü yanında üç kişi çalıştırıyor. Kasaba artık eskisi kadar sakin değil, fark etmişsindir?"

"Ah, evet. Bunu fark ettim. Eskiden Süpermarket bile yoktu."

Kahkaha atarken, "Şimdi üç tane var," dedi.

"Peki ya çocuklar?"

"Hepsi iyi, akıllı ve uslu çocuklar ama senin favorin Cate her zamanki gibi insanı deli ediyor. On üç yaşında, abim onunla baş etmekte zorlanıyor."

Bana resimler karalayan o üç yaşındaki çıplak ayaklı sarışın kızı hatırladım ve gülümsedim. O yaştayken bile iki abisinin hakkından gelmeyi beceriyordu. Bir süre çocuklardan bahsettikten sonra James umursamaz görünmeye çalışarak, "Erkek arkadaşın sana eşlik etmiyor mu?" diye sordu.

Bu sırada kahvemden son yudumu alıyordum. "Andy'nin işleri yoğun."

"Ve baban ondan hoşlanmıyor sende ikisini mümkün olduğunca az bir araya getiriyorsun."

"Gerçekten bunu seninle konuşmayacağım," derken gülümsedim.

"Baban sıradan erkek arkadaşından ayrılmanı istese ayrılır mısın, Lilian?" diye sorduğunda kahve fincanımı masaya bırakıp oturduğum yerden kalktım.

"İyi akşamlar, James. Bu konuşma büyük bir hataymış." Hızlı adımlarla kapıdan çıktım. Kapı arkamdan kapandığında derin bir nefes alarak arabama doğru ilerledim. Fakat James peşimden koşarak bana yetişmişti.

"Lily!" Arkamı dönmedim, adımlarımı hızlandırdım ve yürümeye devam ettim. "Üzgünüm. Öyle söylemek istemedim."

"Tam da öyle söylemek istedin." Arabamın kapısını açtım ama eliyle binmeme engel oldu.

"Böyle gitme."

"Konuşmaya devam edersek, ikimizde daha fazla öfkeleneceğiz."

Çaresizlikle, "Anlat bana," diye soludu. "Seni dinlemek istiyorum. Beni neden terk ettiğini anlat..."

Dakikalar boyunca birbirimize baktık. O yazı düşündüm. Onu terk etmek zorunda kaldığım yazı...

11. BÖLÜM - PARÇALANMAK ZORUNDAYDIK

✿ *Lily*
MAYIS 2003

Okulun son günleriydi herkes büyük bir stres altındaydı. Elliot, hukuk okumama kararını çoktan vermiş olmasına rağmen babam bunun farkına son sene varmıştı ve bir senedir süren o gerginlik büyük bir patlamayla açığa çıkmıştı. Elliot iki haftadır arkadaşlarında kalıyordu. Babam Edebiyat okumak istemesine şiddetle karşı çıkmayı sürdürüyordu ama Elliot pes etmemeye kararlıydı. Ben ise kendimden çok James için endişeliydim. Üniversite için onu ikna etmeyi başarmıştım. Artık okumaya eskisi kadar karşı çıkmıyordu. Bu sene okulumuz bölge şampiyonasını kazanmıştı. Final maçını izlemeye gelen Ohio Üniversitesi temsilcisi James ile özel olarak görüşmüş ve bir tavsiye mektubu yazacağını söylemişti. James'in tek yapması gereken başvuru yapmaktı.

Babam sonbaharda yaşadığımız tutuklanma olayı yüzünden benimle bir ay konuşmamış ama sonrasında bu küslüğe daha fazla devam edememişti. James konusunda geri adım atmayacağımın farkındaydı bu yüzden Ohio Üniversitesinin dekanıyla görüşmüştü. James'in Üniversite okuması kesindi hatta babam ona burs bile ayarlamıştı.

Hafta sonu gölde kamp yapmak hepimizin ihtiyacı olan şeydi. James ve ben küçük çadırın içinde her gece sevişmiş gündüzleri gölde yüzmüş ve uzun orman yürüyüşleri yapmıştık. Elliot ve Hannah bizimleydi. Son sınıftan başkaları da vardı. Kısa zamanda dört kişi olarak planladığımız kamp fikrimiz büyümüş on iki kişilik dev bir ekibe dönüşmüştük. Yanan kocaman ateşin başında otururken anlatılan komik, edepsiz ve korkunç hikâyeleri dinliyorduk. James kollarını bedenime dolamıştı, ikimiz bir battaniyenin altındaydık ve ben James'in kucağındaydım. Kalçamı ona sürttüğümde bana uyarırcasına baktı.

"Yerinde olsam yapmazdım günbatımım."

Kıkırdayarak ellerini tuttum ve örtünün altına bacaklarımın arasındaki sıcaklığa doğru çektim. James'in eli şortumdan içeri süzüldü ve arkadaşlarımız konuşurken beni okşamaya başladı.

"Seninle burada ve şimdi sevişemeyeceğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun."

Nefesimi düzenleme ve gülümsemeye çalıştım. Fakat biraz fazla dikkat çekmiştik. Tam karşımızdan biri üzerimize cips attığında James ellerini çekti.

"Burada bir şey konuşuyoruz," diyerek itiraz eden futbol takımından David'di.

James omuz silkerek, "İlgimi çekmiyor," dedi.

"Lily Hamilton'un daha ilgi çekici olduğu doğru ama biz arkadaşız! Tanrı aşkına dostum kızın abisi burada."

Elliot diğer köşeden kaşlarını çatarak, "Onlara bakmamaya çalışıyorum," diye homurdandı. "Bu iğrenç dostum gerçekten."

Herkes bize sataşırken kahkahalar gecenin sessizliğine karıştı. Erkekler gece gölde yüzmeye karar vermişlerdi bu yüzden kızlar birer birer ateşin başından ayrıldı ben ise orada oturmayı sürdürdüm. Sönmeye başlayan ateşin yüzüme vuran sıcaklığından hoşlanmıştım. Yanıma birinin oturduğunu hissettiğimde Elliot'a baktım.

Samimiyetle, "James ve ben seni rahatsız ediyor muyuz?" diye sordum.

İnanamıyormuş gibi gülerek, "Elbette hayır, mutlu olmana seviniyorum," dedi. Gülümsedim ve başımı omzuna yasladım.

"Hannah ve sen? Her şey yolunda mı?" Bir süredir sıkça tartışıyorlardı bu yüzden Elliot gergindi.

"Babamın haklı olduğunu Hukuk okumam gerektiğini beş parasız bir yazarla evlenmeyeceğini söyleyip duruyor."

"Seni desteklemeli."

"James beş parasız bir otomobil tamircisi olsa hala onunla olur muydun?" diye sordu.

Hiç düşünmeden, "Evet," dedim. "James'in parası umurumda değil. O okulu kendisi için okumasını istiyorum. Bu onun hayali."

"Hannah hayallerimi umursamıyor."

"O zaman seni hak etmiyordur," dedim. Sessiz kaldığımız birkaç saniyenin ardından, "Onu seviyor musun?" diye sordum.

Düşünmeden, "Hayır," dedi. "James ve senin arandaki şey çok özel Lily. Keşke öyle bir aşka sahip olabilsem."

"Olacaksın, Elliot. On sekiz yaşındasın aşkı aramaktan bu kadar çabuk vazgeçemezsin."

Acı dolu bir kahkaha atında başımı kaldırıp ona baktım. "Nasıl söylemeliyim bilmiyorum Lily ama bunu paylaşabileceğim senden başka da kimsem yok." Sesinin ağlamaklı gelmesi karşısında endişelenerek bütün dikkatimi ona verdim. "Senin gibi hissetmiyorum," dedi. "İlk seferinin rüya gibi olduğunu anlatmıştın, hatırladın mı?" Başımı sallayarak onu onayladım. "Hannah benim ilk seferimdi ve bundan hiç hoşlanmadım. Onunla olmaktan... Yanlış yapıyormuşum gibi hissettim."

"Erkeklerin kontrolü ele alması gerektiğini söylüyorlar ama bence bu yanlış Elliot. Kendini suçlamamalısın."

"Hayır! Bu kontrol ile ilgili değil." Bir kahkaha daha atarken, "Zaten Hannah'nın kontrolü kimseye vereceğini sanmıyorum," diye şakalaştı.

James'in yanımıza doğru geldiğini görünce yanımdan kalktı. "İyi geceler, Lily. Sonra konuşuruz."

✯✯✯

HAZİRAN 2003

Okul kapandığında ve herkes başvurularını tamamladığında kasaba daha neşeli bir hal almıştı. Elliot Stanford'a kabul edilmişti. Babam her ne kadar bundan nefret etse de Edebiyat okumak için en iyi Üniversitelerden birine gidiyor olmasından teselli bulmuştu ve onun yolunu izleyecek bir çocuğu daha vardı. Bu yüzden Elliot'u görmezden geliyordu. Yeni sene başlamadan bütün baskıyı benim üzerimde yoğunlaştırmış olsa da Elliot adına mutluydum. James ise Ohio Üniversitesine gidecekti. Bir futbol bursu almış ve matematik okumaya karar vermişti. Bu kadar uzağa gideceği için üzülsem de onun adına mutluydum. Her fırsatta seyahat edip görüşeceğimize söz vermiştik. Bu mesafe bizi ayıramayacaktı.

Haziranın ortalarında yaygın bir mide virüsüne yakalanmıştım. Salgından bütün arkadaşlarım ve James etkilenmişti. James'in ardından da ben yataklara düşecek kadar hastalanmıştım. Sefil halde ve kusmuk içinde geçen altı günün ardından babam eve bir doktor çağırmıştı. Durumumun ciddi olmadığını biliyordum bu yaygın bir virüstü sadece iyileşmem biraz uzun sürüyordu. Aile doktorumuz yanında bir hemşire ile gelmiş kan, tükürük, idrar gibi pek çok örnek alarak serum bağlamış ve rahatlamam için bazı ilaçlar yazmışlardı. Sabah doktor geri döndüğünde hala çaresizce yataktaydım. Babamın peşinden odaya giren Bayan Winter gözlüklerinin üzerinden taş gibi bir suratla beni inceliyordu.

"Sonuçların çıkmış ve Doktor Winter onlar hakkında bizimle konuşmak istedi."

Başımı salladım ve tüm dikkatini kadına verdim. Kadın hafifçe öksürdü ve elinde tuttuğu dosyaya bir kez daha bakarak babama döndü. "Bay Hamilton sanırım genç Bayan Hamilton ile yalnız konuşsam daha uygun olur."

Babam kaşlarını kaldırdı. Bu itiraz edeceği anlamına geliyordu. "Mümkünse kızımın neyi olduğunu duymak isterim Doktor Winter. Ailemiz için sağlık önemli bir husus ve Lilian henüz on yedi yaşında."

Doktor Winter başını sallayarak babamı onayladı. Kendisi Elenor'un da doktoruydu ve bir zamanlar evimizi sık sık ziyaret ederdi. Kadın konuşmaya başlamadan önce babama oturmasını işaret etti ve gözleri benim üzerimde gezinirken çaresiz görünüyordu.

Doktor Winter gittikten sonra babam dakikalarca oturduğu yerden kalkamadı. Ben ise hala yatağın içinde oturuyordum, ellerimden biri yatak örtüsünü güçlü bir tutuşla kavramıştı ve yanaklarımdan süzülen yaşlar örtünün üzerine damlıyordu. Ne hissettiğimden tam olarak emin değildim ama bariz bir şok içinde olduğumu söyleyebilirdim. İkimizde doktorun biraz önce söylediklerini sindirmeye çalışıyorduk.

Babam ayağa kalkarak bana arkasını döndü ve pencereden dışarıyı seyretmeye başladı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Lilian," derken sesi buz gibi soğuk ve keskindi.

"Üzgünüm," dedim. Gerçekten öyle hissediyordum, üzgün, pişman ve ne yapacağını bilemez bir haldeydim. Doktor Winter neredeyse iki aylık hamile olduğumu söylediğinden beri beynim uyuşmuş haldeydi.

Bir bebek... Bir bebeğim olamazdı. Henüz liseden bile mezun olmamıştım. James üniversiteye gidecekti ama şimdi her şey mahvolmak üzereydi. Liseyi hamile olarak tamamlasam bile ki bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum James kesinlikle bunu duyduğu anda okula gitmekten vazgeçecek ben ve bebek için burada kalacaktı. Bunu yapmasını istemiyordum hayallerini ve kariyerini çöpe atmasını istemiyordum. Aynı şekilde benim de kendi hedeflerim, planlarım vardı bir bebekle bunları yapmam mümkün müydü?

Babam düşüncelerimi bölerek, "Kimse bunu bilmeyecek," dedi.

Ne yapacağını bilmez bir halde gözyaşları içinde ona bakarken, "Nasıl?" diye sordum. Bir bebeği saklamanın yolu var mıydı?

Bana baktığında gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir acımasızlık vardı. Mahkemede ki o insanlara da böyle baktığından emindim. Şu an babamın karşısında bir sanıktım iliklerime kadar çaresizce onun söyleyeceklerini bekliyordum. "Ondan kurtulacağız ve bundan kimseye bahsetmeyeceğiz. Böyle bir hatanın hayatına mal olmasına izin vermeyeceğim."

Ondan kurtulacağız.

Ondan kurtulacağız.

Beynimde defalarca yankılanan tek söz buydu. Ne istediğimi bilmiyordum bu çok ani olmuştu. Fakat yine de babamın acımasız bir tavırla *'ondan kurtulacağız'* demesi içimde derin bir sızı hissetmeme neden olmuştu.

"Başka yolu yok mu?" derken burnumu çekerek hıçkırdım.

"Başka yolu vardı Lilian! Sana o çocuktan uzak durman gerektiğini söylemiştim. Bak ne oldu! İkinizin de hayatı mahvolmak üzere." Benim tereddüdümü fark ederek yatağa yaklaştı. "James için Dekan Johnson ile görüştüm. Onu okul takımına alacakları için çok heyecanlılar. Bu onun hayali Lily. Ohio maçlarını bütün büyük takımlar takip eder. James o okuldan mezun olmadan büyük takımlardan biriyle sözleşme imzalamış olacak. Çok yetenekli bunu biliyorsun ve Amerikan Futbolu oynamak onun hayali." Sesi yumuşamıştı eli saçımda geziniyordu. Gözyaşlarım yavaş yavaş dinerken James'in hayalinin gerçekleşeceğinin farkındaydım.

"Bir bebek hem onun hem senin hayallerini suya düşürür. İkinizin de büyük hayalleri var, çok gençsiniz ve başarılı olacağınızı biliyorum." Yanıma oturup yüzüme doğru eğildi. Elleriyle gözyaşlarımı silerken, "James nasıl bir genç adam, Lily?" diye sordu. "Neyi arkasında bırakır? Seni ve bebeği mi? Yoksa hayallerini mi?"

"Ha-yallerini," diye kekeledim.

"Ona söyleyemezsin. Yoksa gitmek istemeyecektir, sen ve bebek üzerinde hak iddia edecektir. On yıl sonra ne olacak Lily? Sen ve bebek onun hayallerini engellemiş olacaksınız. Bu kasabada bir araba tamircisi olacak, parasız, mutsuz bir evlilik... Peki ya sen? Bu küçük kasabada bir araba tamircisinin mutsuz karısı olacaksın. İstediğin bu mu?"

Başımı iki yana salladım. James'in hayallerini bizim için göz ardı edeceğini biliyordum. Bunu yapmasını istemiyordum. Diğer yandan şimdi bir bebeğim olmasına hazır değildim. Ben... Ben bir bebeğe nasıl bakılacağını bile bilmiyordum.

"Şimdi karar ver Lily."

"Ne yapmalıyım?"

"Doktor Winter'ı duydun. Kürtaj olacaksın. Küçük ve basit bir operasyon, kimse bilmeyecek sadece sen ve ben..."

Başımı sallayarak onu onayladım.

✯✯✯

✿ Lily

EKİM 2012 – D.C.

Kalbim o hatıralarla sancırken James'in gözlerine baktım. Bana kin, öfke veya nefretle bakmıyordu. Garip bir şekilde samimi, üzgün ve içten görünüyordu. Anlatsam beni anlar mıydı? Yoksa yargılayıp büyük bir hata yaptığımı mı söylerdi? Açıkçası ne düşüneceğini bilmiyordum çünkü ben bile ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Yaptığım tercihlerden memnun olmasam da şimdi geldiğim yerden, olduğum kişiden, yaşadığım hayattan memnundum. Ve James... O da hayallerine kavuşmuştu, mutlu olmalıydı.

Bir kez daha, "Anlat bana," dedi.

"Bu öylece anlatabileceğim bir şey değil, James. Şimdi burada olmaz. Daha uygun bir yere, sakin bir ortama ve ikimizin de mantıklı olacağımız bir ana ihtiyacımız var."

Bıkkın bir soluk verdi. "Rahat konuşabileceğimiz bir yere gidelim, neresi olursa? Sen seç?"

"On yıl boyunca beni dinlemek istemedin. Neden şimdi dinlemek istiyorsun?"

İki adım geri çekilerek beni heybetli bedeniyle, arabamın arasına sıkıştırdı. "Sen beni terk ederken ağzından mantıklı bir şeyler duymak istedim."

"Peki ya sonra? Anlatmak için sana ulaşmaya çalışırken?"

Kaşları çatıldı. "Bana ulaşmaya çalışmadın."

"Elbette sana ulaşmaya çalıştım!" diye bağırdım. "Lise bittikten ve Üniversiteye başladıktan sonra sana mektup yazdım, onlarca... Cep telefonunu aradım, sesli mesajlar bıraktım. Hiç birine dönmedin. Her tatilde kendimi senin karavanının önünde buldum ama sen gelmedin."

Şaşkınlıkla, "Ben bilmiyordum," dedi. "Mektupların bana hiç gelmedi Lily. Kasabadayken telefonum yoktu. Üniversiteye giderken aldığım telefonu hiç aramadın. Tatillerde gelmedim çünkü seni mutlu hayatına devam eden genç bir kadın olarak görmek istemedim."

"Josh biliyordu," derken sesim kısık çıkmıştı. "Seni aradığımı, ulaşmaya çalıştığımı biliyordu."

James'in kaşları öfkeyle çatıldı. Anlaşılan hiçbir şeyden haberi yoktu. Gözlerimi kısa bir an kapatıp açtım. Babamın buna engel olduğundan o kadar emindim ki... Josh'u uyarmış olmalıydı.

"Ona kızma."

"Bana açıklama borçlu."

"Babam onunla konuşmuş olmalı. Senin iyiliğin için ikimize de engel olduğundan eminim."

"Baban," diye hırladı. Elleri bedeninin iki yanında yumruk olmuştu. "Her şeyi onun yaptırdığını biliyordum. Tanrım! Bana söylediğin her şey yalandı değil mi? O gün beni terk ederken..."

"Gerçekten beni hiç tanımamışsın, James. İsteyerek sana asla öyle şeyler söylemezdim."

Cep telefonum çalmaya başladığında çantama uzandım ve telefonumu buldum. Andy arıyordu fakat o an açmak istemedim. Sesimden bir şeyler olduğunu anlayacaktı. Ona açıklayamayacağım şeyler... James kimin aradığını görmüştü bana bu kadar yaklaşmış olduğunu fark ettiğimde titreyen ellerimle telefonu sessize alıp çantama geri koydum.

"Seninle konuşmalıyım. Her şeyi bilmem gerek, Lily."

Omuzlarımı silkerken gözlerimi kaçırdım. "Bu neyi değiştirecek? Aradan on yıl geçti ve şimdi ikimizin de farklı hayatları var."

"Sana karşı olan düşüncelerimi değiştirecek, bir aptal gibi hissetmeyeceğim, senelerimi ona duyduğum aşkı asla hak etmeyen bir kıza adamadığımı bileceğim. Bunları bir kenara bırakırsak bilmeye hakkım var."

"Tamam, sana anlatacağım. Yarın öğlen seninle buluşurum."

Cep telefonunu cebinden çıkararak, "Bana numaranı ver," dedi. Numaramı söyledikten sonra telefonum bir kez çaldı. "Kaydet."

Başımı salladım. Beni öpmek ister gibi öne doğru bir adım attı ama kendini durdurup sadece yüzüme baktı. "İyi geceler, Lilian. Yarın görüşürüz."

"İyi geceler, James." James hemen arkamdaki arabaya doğru ilerlerken çantamın içinde telefonum bir kez daha çalmaya başlamıştı. Andy'i daha fazla görmezden gelemezdim. Tam telefonu açmak üzereyken James ismimi seslendi.

"Lily!?"

Dönüp ona baktığımda, "Çok fazla aşk yaşayabilirsin ama asla aynı aşk iki kez olmaz," dedi.

Arabasına binmeden ve ben Andy'nin telefonunu şaşkın bir halde cevaplamadan önce duyduğum son sözler bunlardı.

✯✯✯

Elliot, Şehir Kulübündeki sabah kahvaltısı programına katılmamıştı. Babam bu yüzden son derece öfkeliydi ama artık arada kalmaktan yorulduğum için buna karışmamaya karar vermiştim. Kahvaltının ardından babam ve arkadaşları masadan kalkarken masamıza doğru yaklaşan James'i fark ettim. Bize doğru yüzünde kocaman bir gülümseme ile yürürken sanki golf oynamaya gelmiş gibi rahat, özenli ve seçkin giyinmişti. Üzerindeki lacivert kazak bütün bedenini sarıyor, beyaz pantolonu bacaklarının uzunluğunu sergiliyordu. Saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmıştı ve önden bakınca sanki kısa gibi görünüyor bütün yüzünü açığa çıkarıyordu. Şaşkınlıktan açık kalan ağzımı kapatamadan hemen önümüzde durdu. Babam tıpkı benim gibi şaşkındı onu tanıdığını biliyordum yüzü bütün spor programlarında, dergilerinde, maçlardaydı. James'i herkes tanırdı.

Babamın arkadaşları ilgiyle onu selamlayıp el sıkışırken babam bir adım arkadaydı. Sadece onu seyrediyordu ben ise oturduğum yerden bile kalkamamıştım. Babamın gözde misafiri Senato lideri James'e futbol ile ilgili sorular sorup onu överken babamın bakışları bana kaydı. James tam zamanında davranarak babama elini uzattı.

"Senatör Hamilton. Nasılsınız efendim. Umarım beni hatırlıyorsunuzdur."

Babam yapmacık bir gülümsemeyle onun elini sıkarken, "Elbette hatırlıyorum," diye mırıldandı.

"Size çok şey borçluyum Sayın Senatör. Beni hatırlamanıza sevindim," derken sözlerindeki imayı sezenin sadece ben olduğumu biliyordum.

"Seni yıllardır kasaba görmüyordum?"

James gülümseyerek, "Tatlı bir tesadüf," dedi. "Lilian ve ben sık karşılaşıyoruz. Boston'a transfer oldum ve dün kasaba da karşılaşıp görüşmeye karar verdik." Ona attığım öfkeli bakışları görmedi ama babamın yüzünün renk değiştirmesine şahit oldum. "Sizi oyununuzdan alıkoymak istemem. Lütfen devam edin."

Babam arkadaşlarıyla golf sahasına doğru ilerlerken James yanıma gelerek ellerini cebine soktu ve karşıma dikildi. Ukala, gururlu ve eğlenmiş görünüyordu. Yani benim tam tersim! Masada oturan annemin arkadaşları

James'i beğeni ve hayranlıkla süzerken annem bana şüpheli bakışlar atıyordu. Onlardan müsaade isteyerek yerimden kalktım, James ile çıkışa doğru yürümeye başladım.

"Bu seni eğlendirdi mi?"

Rahat bir tavırla gülümseyip arkasına döndü hala ona bakan orta yaşlı, sevimli kadınlara el sallayarak biraz daha hayranlık kazanırken, "Tahmin edemezsin," dedi.

Kulüpten çıktığımızda vale birkaç dakika içinde James'in arabasını getirdi. Bana kapıyı açarken gerçek bir centilmen gibi görünüyordu. Arabaya bindim James gaza basıp kasabanın dışına doğru sürerken bir ya da iki saniye sessiz kaldım.

"O yaptığın da neyin nesiydi?"

"Geçerken uğradım hepsi o Lilian."

Gözlerimi devirdim. "Yapma! Orada olduğumuzu biliyordun. Ne yapmaya çalışıyordun?"

"Babana çok şey borçluyum teşekkür etmemek kabalık olurdu."

Onunla tartışmayacaktım bunu yaptıkça bana verecek bir cevabı olacağını ve bir şekilde üste çıkacağını biliyordum. Yine de babamın akşam benimle ciddi bir konuşma yapacağından emindim. Belki de Elliot'ın kaldığı otelden rezervasyon yaptırsam iyi olurdu. James arabayı eskiden sık sık konuştuğumuz ya da sadece seviştiğimiz yer olan nehir kenarına getirdiğinde kaşlarımı çattım.

"Neden buradayız?"

Yine bana bakmadan ve beni umursamadan arabanın kapısını açıp inerken, "Konuşmak için," dedi.

Başka şansım olmadığından arabadan inerek kapıyı kapattım. James'in peşi sıra o eski piknik masasına doğru yürürken, "James!" diye seslendim. "Gerçekten neden buradayız?" Burada olmaktan dolayı rahatsız ve gergindim. İçimde adını koyamadığım bir huzursuzluk vardı.

"Konuşmak için yalnız kalabileceğimiz, sessiz bir yere ihtiyacımız vardı. Seni bir restorana götürürdüm ama biri fotoğrafımızı çekebilirdi. Bunu istemezsin diye düşündüm."

Derin bir nefes aldım. James'in artık ünlü biri olduğunu unutuyordum. Kaderime razı gelerek eski masanın sağlamlığını kontrol ettikten sonra oturdum. James oturmak yerine ayakta dikilmeyi tercih etmişti.

Kolumdaki pırlantalarla süslü saatle oynarken, "Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedim. "Sana ne anlatmam gerek bilmiyorum."

"Josh'a sordum. Daha çok tartıştım aslında ama cevabımı aldım." Meraklı bakışlarla ona bakıyordum. "Defalarca geldiğini söyledi, beni sorduğunu... Sana kendi numarasını vermiş, bana ulaşamaman için."

Gözlerim geçmişin acısıyla kapandı ama hızla açtım. Onun yüzündeki öfke ve acı daha derindi. "Elbette geldim. Öyle bir aşkın nasıl kolayca biteceğini düşünürsün?"

"Beni öyle bir aşkın hiç var olmadığına inandırdın."

Bakışlarımı ondan kaçırırken, "Üzgünüm," diye mırıldandım. "Buna mecburdum."

Neden?"

İşte konuşmam ve ona her şeyi anlatmam gereken yer burasıydı. Şimdi benden sonsuza kadar nefret edecekti ama yine de ona anlatmalıydım. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsa bile James bir açıklamayı hak ediyordu.

"Hayallerini gerçekleştirmek istedim. Futbol oynamayı araba tamir etmekten daha çok istediğini biliyordum ve bu şansı elinden almak istemedim." Bana çatık kaşlar, sıkı dudaklar ve anlamsız bir ifadeyle bakarken hafifçe öksürdüm. "Babam okula alınman ve burs için çok fazla tanıdık bulmuştu. Fakat seni kabul etmeleri için son bir şey gerekiyordu."

Sözlerimin etkisini görmek için gözlerimi gözlerinden kaçırmadım. "Senden ayrılmam gerekiyordu."

Gözlerini devirirken, "Siktir git, Lilian!" diye bağırdı. Hızla yanımdan uzaklaştığında ayağa kalkıp peşinden yürüdüm.

"Söyleyeceklerim bitmedi."

Hızla arkasına döndü neredeyse ona çarpacaktım. "Böyle saçma bir şey yüzünden beni terk edeceğine inanmamı mı bekliyorsun?!"

Haklıydı babamla yaptığımız tüm kavgaların ardından bunu yapmayacağımı, James'ten ayrılmayacağımı söylemiştim. "Seni o yüzden terk etmedim bu sadece sebeplerden biriydi. Ben... Lanet olsun James tek yaptığım seni düşünmekti."

O kadar öfkeliydi ki yüzü kızarmış, göz bebekleri kararmıştı bana bağırırken sesi titriyordu. İçinde bu kadar öfkeyi o kadar yıl nasıl tutabilmişti? "Kalbimi binlerce parçaya ayırdın."

"Anlamıyorsun, James," diye solurken farkında olmadan kolunu tuttum. "Parçalanmak zorundaydık, başka türlü duramazdık."

12. BÖLÜM - BİR TEK SEN

✸ ***James***
AĞUSTOS 2003

Lily'i bir aydan fazladır görememek beni her anlamda tüketiyordu. Tüm günümü abimin yanında araba tamir ederek geçiriyor, boş zamanlarımda komşuların çimlerini biçiyor, garajlarını temizliyor, boyalarını yapıyordum. Bütün yazı çok fazla çalışarak geçirmiştim çünkü Ohio'da Üniversite okurken paraya ihtiyacım olacaktı. En azından orada yapacak bir şeyler bulmadan önce barınma ve yiyecek masraflarımı karşılayabilmeliydim. Gitmeme sadece iki hafta kalmıştı ama Lily henüz ailesiyle çıktığı tatilden dönmemişti.

Bu çok garipti çünkü yaz başında bu tatile gitmeyeceğini söylemişti. Yazı yani son aylarımızı benimle geçirecekti. Gitmeden önce mide virüsü yüzünden ciddi şekilde hastalanmıştı. O durumda beni görmek istememişti onu sadece bir sefer ziyaret etmeme izin vermişti. Elliot onun hakkında bir şey söylememiş, Hannah ile de ayrılınca erkenden Stanford'a gitmişti. Yani burada yapayalnızdım, Lily'den başka hiçbir şey düşünemiyordum. Üniversite için bile heyecanlı değildim tek istediğim Lily'nin tatilden dönmesiydi.

Motoruna baktığım eski kamyonet ile ilgilenirken abimin öksürüğünü duyarak kafamı kaldırdım. Tamirhanenin hemen kapısında Lily dikiliyordu. Ürkek ve çekingen görünüyordu. Ellerimi bir bezle silip hızlıca yanına gittim. Kollarımı, narin bedenine sararken onu kendime çektim. Kokusu saçlarından burun deliklerime doluyordu. Tanrım! Onu o kadar özlemiştim ki bana aynı özlemle sarılmadığını dakikalar sonra fark ettim. Ellerim hala omuzlarındayken bir adım geriledim. Yanakları yaz güneşinden dolayı kızarmış, teni bronzlaşmış ve burnunun üzerinde yayılan çiller iyice açığa çıkmıştı. Daha güzel olamayacağını düşündüğüm her sefer daha güzel oluyordu. Fakat bir terslik olduğunu sezebiliyordum. Bir şey vardı ve bu şey her neyse içimden bir ses ondan hiç hoşlanmayacağımı söylüyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sorarken gergindim.

Lily bakışlarını benden kaçırırken, "Konuşabilir miyiz?" diye mırıldandı.

Sadece başımı salladım ve onunla birlikte yürürken ona dokunamayacak kadar uzak fakat teninin sıcaklığını hissedecek kadar yakınında yürüdüm. Kasabanın dışına doğru ilerleyen yol boyunca yürüdük. Siktiğimin yolu asla bitmeyecekmiş gibiydi ve Lily hala tek kelime konuşmamıştı.

"Lily? Artık bir şeyler anlatmalısın çünkü bu durum hiç hoşuma gitmiyor."

Biraz ileride ormanın içindeki çocuk parkına doğru ilerledi. Saat erkendi ve hava sıcaktı yani park boştu. Lily boş banka oturup bana yanını işaret edince omuzlarımı silktim. "Oturmak istemiyorum."

"Ben... Bunu nasıl söyleyeceğimi ya da konuşmaya nasıl başlayacağımı bilmiyorum, James ama bence bitirmeliyiz."

Şaşkınlıkla, "Neyi?" diye sordum. İçimde bir yerde cevabı bilsem de sormak istemiştim çünkü buna ihtimal veremiyordum. Lily ve ben kahrolası ruh eşleriydik aramızda bitirmek sözcüğü sadece yemek ya da seks için kullanılabilirdi.

"İlişkimizi..." İkimizin arasındaki uğursuz sessizliği bozan tek şey hafif rüzgârın etkisiyle kendi kendine sallanan salıncağın gıcırtısıydı ve bu ses dakikalarca beynimi ele geçirdi. Lily konuşmaya başlamadan önce geçen o sürede on yıl daha yaşlandığıma yemin edebilirdim. "Bilirsin, sen liseyi bitirdin ve ben bu son senede kendimden başka bir şeyle ilgilenemem. Seneye Hukuk Fakültesinde olacağım, sen ise Ohio'da ikimizin de yeni arkadaşlıkları ve ilgilenmesi gereken pek çok sorunu olacak. Kişisel şeyler... Kişisel alan James. Biz birlikteyken birbirimize bunu veremeyiz."

"Siktir et, Lily. Hiçbir yere gitmiyorum!" Arkamı dönüp ormana doğru ilerlerken parkın içindeki kumları tekmeledim. Lily hızla peşimden gelerek, "Anlamıyorsun, James," dedi. "Bu seninle ilgili değil. Ben kişisel alan istiyorum. Hukuk Fakültesine, D.C.'ye ve geleceğime konsantre olmak istiyorum."

"Geleceğin mi?!" derken sesim çevredeki birkaç kuşun uçup uzaklaşmasına neden olacak kadar yüksek çıkmıştı. "Geleceğimiz, Lilian. Öyle olduğunu sanıyordum. Bizim geleceğimiz. Sikik mesafelerin hiçbir şeyi etkilemeyeceğini zırvalaman koca bir yalan mıydı? Şimdi uzak mesafe ilişkisinden mi korkuyorsun?"

Tek, kesin, soğuk ve ölümcül o darbeyi sona saklıyordu. Fısıltı gibi çıkan uğursuz bir sesle, "Bir ilişki istemiyorum," dedi.

Ağlamamak için direniyordum ve karşısında bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyordum. Bu kadar aydır hatta senelerdir onu tanımadan duyduğum

aşk tamamen yalan mıydı? Benimle sadece lisenin hoş bir senesini mi geçirmişti? Hayır, hayır bu doğru olamazdı.

"Baban..." Kendi kendime güldüm. "Başından beri benden nefret ediyor. O şirin tavırları koca bir yalan! Sana ne söyledi Lily? Okulu iptal edeceğini mi? Ailemi mahvedeceğini mi? Beni yok edeceğini mi?" Kendimi kontrol edemiyordum sesim kısılıp kalınlaşıyor, gözlerim yanıyor, öfke bütün bedenime sıcak basmasına neden oluyor ama buna rağmen titriyordum. "O okul umurumda değil sadece sen istiyorsun diye senden uzaklaşmayı kabul ediyordum, aileme zaten yeterince zarar verdi daha fazlasını yapması mümkün değil, beni sadece sen yok edebilirsin."

Lily'nin ifadesi daha da ciddileşmişti. Artık ürkek veya çekingen görünmüyordu, hatta gözlerinde öfke bile gördüğümü söyleyebilirdim. "Bu babamla ya da seninle ilgili değil James. Anla artık. Kendimi önemsemem gerekiyor. Benim bir hedefim var ve sen beni engelleyeceksin. Ben bu kasabada kalmak istemiyorum." Güldü bu gülüşünden hiç hoşlanmamıştım. "Sonsuza kadar burada mı kalmamı bekliyorsun benden? İşten geldiğinde kirlilerini yıkayıp, yemeklerini mi yapmalıyım? Ben bir erkeğin gölgesinde, küçük bir kasabada bir hiç olmak istemiyorum."

Kalbim öylesine kırılmıştı ki bu sözleri Lily'nin benim tatlı günbatımımın söylediğine inanmak istemiyordum. Bu siktiğimin kâbusu olmalıydı bir an önce uyanmak istiyordum. Tuzlu gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü anladığımda kendimi tutmak için her şeyi yaptığımı fark ettim. Artık daha fazla dik duramayacaktım. Ona yalvarmam gerekiyorsa yalvaracaktım. Çaresiz bir yavru köpek gibi ayaklarına bile kapanabilirdim. Yalvarırım beni bırakma Lily! Sensiz nefes alamam.

"Kalbimi kırıp beni terk edeceksen, sonsuza kadar tutunacağım ve seni güzel hatırlayacağım tek bir nazik söz söyle bana..." Zorlukla yutkundum devam etmeden önce daha fazla ağlamamak için derin bir nefes aldım ama her nefes ciğerlerimi daha da yakıyordu. "Böyle olmaz, Lily. Böyle bitiremezsin."

Karşımda ifadesiz bir suratla dikilmeyi sürdürüyordu ama yıkılmış halime, gözyaşlarıma belki de ağzımdan çıkan zavallı sözcüklere daha fazla direnemedi. Yaklaşarak eliyle koluma dokundu dostane bir dokunuş, tanımadığın birine yapacağın türdendi. "James," diye fısıldadı. "Her şey daha iyi olacak inan bana. Bu sadece bir çocukluk aşkı... Zamanla unutacağız ve hoş bir anı olarak kalacak."

Bu söylediği şey o kadar aptalcaydı ki! Öfkem içimde birikip bir girdap gibi dışarı taşmak istese de üzüntüm ve aşkım diğer tüm duygularımın önüne geçiyordu. Elim elinin üzerine uzandı Lily geri çekilmedi ona dokunmayı o kadar özlemiştim ki farkında olmadan bedenim bedenine yaklaştı, kollarım ona dolandı. Ona sarılırken Lily tepkisiz bir şekilde dikiliyordu. Bu çok acıydı fakat artık gururum umurumda bile değildi. Lily onu alıp üzerinde tepinebilirdi. Saçlarından ve boynundan yayılan o tatlı portakal çiçeği kokusunu içime çektim. Yüzüne bakmak için hafifçe geri çekilirken ellerim hala ona dokunuyor, kollarım ona sarılıyordu.

"Yıllar sonra karşılaşacağız, sana sarılırken, 'Çok uzun zaman oldu ama hala aynı kokuyorsun,' diyeceğim. Hala gitmek istiyor musun?"

Hızla geri çekildi, dokunuşumdan, benden kurtulmak için aceleciydi. Başını iki yana sallarken, "Lütfen bunu daha da zorlaştırma, güzel zamanlar geçirdik ama benim için artık bitti," dedi.

Arkasını dönüp öylece gittikten dakikalar sonra bile hala orada dikiliyordum. Lilian Hamilton içimdeki tüm güzel hisleri öldüren zehirli bir çiçekti.

✯✯✯

EKİM 2012 – D.C.

Lilian karşıma geçmiş benimle aslında ayrılmak istemediğini Buna mecbur kaldığını zırvalıyordu. Kahrolası bir yanım ona öyle çok inanmak istiyordu ki... Fakat diğer bir yandan söylediklerine inanmaktan korkuyordu. Hayatına devam etmişti! Beni öyle sefil bir halde bırakıp arkasını dönüp gitmiş ve hayatına devam etmişti. D.C.'de Hukuk okumuş, çevresine uygun arkadaşlar edinmiş, bir erkek arkadaş bile bulmuştu. Benim öfkeyle bulduğum her kadınla yatmamdan çok farklı bir durumdu bu... Lilian bir adamla – ben olmayan bir adamla – sevişiyordu. İşte bu beni öfkeden deliye döndürüyordu. Beni terk ettiği için ona kızgındım ama en çok benden sonra hayatına devam ettiği için kızgındım.

"Başarılı oldun Lilian, bizi paramparça ettin ama asıl soru bunu neden yaptın?"

Sessiz kalınca kafamı iki yana sallayarak ona arkamı dönüp yoluma devam ettim. Buradan basıp gidecektim ve onu arkamda bırakacaktım. Ta ki cılız sesini duyana kadar.

"Ben o yaz hamile kaldım." Orada durdum. Bir şey söyleyemiyor, düşünemiyor, hareket edemiyordum. "Mide virüsü olduğumuz zamanı hatırlıyor musun? Neredeyse herkes hastalanmıştı. Sende ve sonra-"

Sözünü keserek, "Lanet mide virüsünü hatırlıyorum!" diye bağırdım. Hala ona bakamıyordum ama oturmam gerekiyordu. Elimle hemen yanımdaki söğüt ağacına tutundum. Ağacın uzayan yaprakları suya değiyor bir şemsiye gibi altındaki toprağı koruyordu. Lilian ile bu söğüdün altında da sevişmiştim. Kahrolası her yerde anılar vardı. Kasabaya tam da bu yüzden gelmiyordum.

"Mide virüsünü ağır geçiriyordum çünkü hamileymişim." Tanrım! Hayır, hayır bunu yapmış olamazdı. Daha fazlasını duymak istediğimden emin değildim. Yavaşça ağaç boyunca kayarak yere oturdum. Lilian hemen karşımda dikiliyordu yeni Lilian'dan beklenmeyecek şekilde ışıltısını kaybetmiş, özgüvensiz ve ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu.

"Ben... Çok korkmuştum. İkimizin de geleceğini mahvettiğimi düşündüm. Sen okula gidecektin bunu istediğini biliyordum James. Açıkçası bende bunu senin için istiyordum."

Ona bakmadan, "Tek istediğim sendin," diye soludum.

"Çok gençtik James. Hayallerimiz vardı, hedeflerimiz, geleceğe dair planlarımız..." Bana doğru yürüdü ve havalı kumaş pantolonunun kirlenmesini umursamadan dizleri üzerine çöktü. Şimdi gözlerini görebiliyordum ve bu beni zayıflatıyordu. "On yedi yaşındaydım, korkmuştum, çaresizdim, seni kendimden daha çok önemsiyordum. O yaşta birinden her zaman doğru kararı vermesini bekleyemezsin ki bakınca doğru kararı verdiğimi biliyorum. Hayallerine kavuştun. Çok başarılısın, herkes seni tanıyor sen muhteşem bir oyuncusun ve öyle olacağını hep biliyordum."

Dişlerimi birbirine bastırırken, "Sana ne söyledi?" diye sordum. "Bebeğimizi aldırman için sana ne söyledi?" Daha fazla açıklama yapmama gerek yoktu. Ne sorduğumu anlamıştı.

"Onu bu yüzden hiç affetmedim ama bir şekilde ikimiz için doğrusunu yaptığını biliyordum."

"Söyle bana Lilian!"

Gözlerini benden kaçırdı. Beni öfkeden kudurtacak bir şey söyleyecekti. Kendimi duyacaklarıma hazırladım. "On yedi yaşındaydım James... Ve hamile kalmıştım. Babam senin reşit olduğunu, seni şikâyet edebileceğini ve bunun sicilinde hoş görünmeyeceğini söyledi."

Acımasız bir kahkaha savurdum. "Bahse girerim bu kadar kibarca söylemiştir. Pislik herif!"

"Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Her durumda hayatın, geleceğin risk altındaydı."

"Bebeğimize ve sana bakabilirdim."

"Biliyorum!" Derin bir nefes alarak, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Bu yüzden senden ayrılmak zorundaydım."

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Sesim kulağa nefret dolu geliyordu.

Ayağa kalktı, omuzları düşmüş, gözleri dolmuştu. Toplu saçları yüzünü açığa çıkarıyor ve hiçbir şeyi gizleyemiyordu. Bütün duygularını açık bir kitap gibi okuyordum.

"Üzgünüm," derken sesi cılızdı. Onunla birlikte ayağa kalktığımda ağladığını fark ettim. Gözünden düşen iki damla yaşı elinin tersiyle sildi.

"Seni tüm kalbimle sevemeyecek kadar sonuçlar hakkında endişelendiğim için üzgünüm." Gözyaşları beklemediği bir anda şiddetlenirken derin soluklar alıyordu.

"İstersen benden nefret et James ama ben sadece yapmam gereken şeyi yaptım."

Adımlarımı ona doğru yönlendirdim. Tanrım onu hem boğazlamak hem de öpmek istiyordum. Bu kadar yoğun iki duyguyu taşımakta zorlanıyordum. Ağlamasından nefret ediyordum! Eskiden ağladığı zaman masum olduğunu düşünürdüm, her şeyi ayaklarının altına sermek isterdim ama şimdi sadece onu öpmek, becermek ve sonra tekrar öpmek istiyordum.

"Senden nefret etmiyorum. Senden nefret edeceğimi de sanmıyorum. Bir parçam seni her zaman sevecek ama bana yaptığın şeyden her zaman nefret edeceğim."

Elimi uzatıp yanağından dökülen gözyaşlarını sildim. Bunu yaparken bile kalbim çılgınca çarpıyordu. "Fakat Lilian üzerimdeki etkin hala çok güçlü."

Şaşkın bakışlarla bana bakarken, "Bu da ne demek?" diye sordu.

"Onu seviyor musun? Erkek arkadaşını?"

"Elbette."

Bunu söylediği için öfkelenmiştim. Düşünmeden hareket ettiğimi söyleyebilirdim ama bu koca bir yalan olurdu. Lilian'ın bileklerini sertçe kavradım ve onu kendime çekerek dudaklarını dudaklarımla kapladım. Afallamış, sersemlemiş, şaşkınlıktan donup kalmıştı fakat çözülmesi birkaç saniye sürdü. Öpüşüme karşılık verdi. Bu sefer öpüşürken sadece dudaklarımı değil, dilimi de kullandım. Onun ağzının içini işgal ettim. Nefesim nefesiyle karışırken onu kendimle boğdum. Elleri beni itmek ister gibi göğsüme yaslandı ama bu çok kararsız bir itişti onu görmezden geldim.

Onu öpmeye devam ederken soluklarım arasında, "Karşıma geçip başka bir adamı sevdiğini nasıl söylersin?" diye sordum. Sessiz kaldı birbirimize zarar vermek ister gibi öpüşüyordum. Lilian'ın tırnaklarını göğsümde hissediyordum.

Kısa bir an kendini benden kurtardı. "Artık her şey çok farklı." Ama buna izin vermedim. Onu tekrar öptüm. Elim bedeninde geziniyordu. Sırtını, göğüslerini, kalçasını okşadım.

Ellerimin altında artık eskiden olduğundan çok daha dolgundu. Lilian istediğim her şeydi ve ben istediğim her şeyi alırdım. Ona sahip olma arzusu her zaman şiddetliydi, her şeyi tüketebilirdi... Vücudum onun için yanıyor olsa da, basit bir cinsel ihtiyacın ötesine geçen bir saplantı duyuyordum. Onu sadece becermek istemiyordum, kendimi onun üzerinde damgalamak istiyordum, onu içten dışa işaretlemek, böylece o asla benden başka bir erkeğe ait olmayacak. Ona tamamen sahip olmak istiyorum.

Bu sefer beni gerçekten iterek, "Yapma," dedi. "James, bunu sakın yapma."

Arabaya doğru hızlı adımlarla yürürken arkasından onu takip ettim. Bu durum bana bir kahkaha attırdı.

"İstemediğin bir şeyden mi kaçıyorsun? Yoksa istemekten korktuğun bir şeyden mi?"

Bana cevap vermedi. Yine de ben cevabımı almıştım.

✯✯✯

Lilian'ın tüm itirazlarına ve karşı çıkmalarına rağmen onu eve kadar bırakmıştım. Bu zevkten beni kimse mahrum edemezdi. Jonathan Hamilton'ın beni her gördüğünde yüzünün aldığı şekli büyük bir keyifle izleyecektim. Özellikle şimdi her şeyi biliyordum. Kızı hala beni seviyordu ve ben bu sefer onun peşindeydim. Artık arkada bırakılmayacak kadar güçlüydüm. Jonathan Hamilton'ın hayatını kâbusa çevirecektim ve kesinlikle bunu yaparken büyük bir keyif alacaktım.

Babası verandada durmuş sert bakışlarla beni seyrederken gülümsedim. Lilian, "Bunu neden yapıyorsun, James?" diye sorarken öfkeliydi.

"Bir centilmen gibi seni neden mi eve bırakıyorum?"

Gözlerini devirdi ve bu seksiydi. Onu arka koltukta becermek istememi sağlayacak kadar seksi...

"Beni affetmeni istemiyorum ama umarım yaptıklarım için ne kadar üzgün olduğumu anlamışsındır. Tek istediğim bundan sonra iki eski dost olmamız."

"Öpüşen dostlar."

"Bunu unutalım James, lütfen."

"Peki ya bir önceki?"

Bıkkın bir nefes verirken, "Benim bir ilişkim var ve Andy'e ihanet edemem," dedi.

Ona doğru eğildim. "Sana bir sır vereyim Lilian Hamilton ona çoktan ihanet ettin. Aslında ona yıllardır ihanet ediyorsun çünkü beni hiç unutmadın."

Bir şey söylemeden arabadan inip kapıyı sertçe kapattığında hala bizi izleyen babasına keyifle el salladım. Oyun eğlenceli bir hal alıyordu.

✯✯✯

Benim için dedektiflik yapan Gary ile buluşup birlikte ihtiyar Robinson'ın avukatını ziyaret ettik. Adam yaşlıydı, çok yaşlıydı... Çoktan emekli olmuştu ama bir tilki gibi kurnaz olmasının yanında inanılmaz bir hafızaya sahipti. Bize pek çok bilgi vermişti. Bulduklarımız bu bilgilerle birleştiğinde pek çok kanıtı doğuruyordu. Bu beni keyiflendirmişti.

"Ne düşünüyorsun, Gary sence dava açmaya hazır mıyız?"

Gary elleri ceplerinde yanımda yürürken, "Elindekilerle bir dava açabilirsin," dedi. "Bu onları mahveder özellikle Senatör Hamilton'ı. Tam seçim arifesinde."

"Diğerlerini de mahvetmek istiyorum. Hepsini demir parmaklıklar ardında görmek istiyorum. Özellikle Belediye Başkanı Raymond ve Şehir Kulübünün sahibi Paxton'ı."

Gary omuzlarını silkerek, "Bu onları bitirir," dedi. "Seçim arifesindeyiz onlar Cumhuriyetçi... Büyük bir skandal olur." Keyifli bir kahkaha attı.

"O zaman bunu yapıyoruz," dedim. "Avukatımla konuşacağım."

Kalan birkaç parça eşyamı almak için eve döndüğümde Josh beni bekliyordu. Dün ciddi bir kavga etmiştik bu yüzden onu görmezden gelerek eşyalarımı aldım.

"Nereye gidiyorsun, James?" diye sordu.

"Şehirde otelde kalacağım. Hafta sonu halletmem gereken işler var ve sonra döneceğim."

"Bu iş Hamilton'larla mı ilgili?"

Ona öfkeli bakışlarla bakarken, "Seni ilgilendirmez," dedim.

"James," diye soludu. "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama Jonathan Hamilton bize zaten çok fazla zarar verdi. O yıllarda en doğrusu senin o

kızdan uzak durmandı. Bunun için beni suçlayamazsın! Şu haline bak başarılı bir kariyerin var motor yağı içinde araba tamir etmek mi isterdin?"

"Sevdiğim kıza ve bebeğime sahip çıkabilmeyi isterdim." Bana şaşkın bakışlarla bakarken, "Lily hamileymiş," dedim. "O piçe yaptığı her şeyi ödeteceğim."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Bu davayla mı ilgili? Bunu yapma. Onlara dava açarsan üstümüze gelecekler. Yeterince zarar gördük."

"Yeterince zarar gördük ve yanlarına kalmasına izin mi verelim?"

"Sadece unut!" diye bağırdı. "Üç çocuğum var James bu kaybedecek çok şey demek. Bu işte ben olmayacağım."

"Sen bilirsin, ben kaybedeceğim her şeyi kaybettim zaten."

13. BÖLÜM - ROMEO VE JULİET

✿ ***Lily***
EKİM 2012 – D.C.

James ile tüm olanları konuşmak içimde yıllardır taşıdığım bir ağırlığı bırakmak gibiydi. Vicdanımın ondan yana olan tarafını hafifletmiştim fakat şimdi başka bir şeyin yükünü taşıyordum. Andy'e ihanetimin... James istemekten korktuğum bir şeyden kaçtığım konusunda çok haklıydı. Çünkü korkuyordum. James'e karşı duyduğum o tarifsiz aşkı bir daha yaşayamayacağımı biliyordum ve o hissi özlüyordum. Odama çıkmak üzereyken babam beni durdurdu.

Suçlayan, küçümseyen bakışlarla bana bakarken, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"James Redford ile ne işin vardı, Lilian?"

"Onunla görüşmemin artık yasak olduğunu bilmiyordum. Ben yirmi sekiz yaşındayım baba kiminle görüşüp görüşmeyeceğime karar verebilirim."

Nefes alış verişleri öfkeli olduğunu işaret etse de yüzünden bunu okumak imkânsızdı. "Onunla görüşemezsin."

Gözlerimi kısmış onu incelerken merdiven tırabzanına tutundum. "James ile kişisel bir problemin mi var?"

Güldü bu gergin bir gülüştü. "Onun kadar basit biriyle ne gibi bir problemim olabilir ki? Sadece onun yeni yaşam tarzı da eskiden olduğu gibi sana uygun değil."

"O eski bir arkadaş ve onunla görüşmeye devam edeceğim. Artık kararlarım üzerinde bir hükmün yok."

Merdivenleri çıkarken, "Lilian Hamilton!," diye bağırdı fakat ben çoktan onu duymazdan gelerek uzaklaşmıştım.

Odamda çok az değişiklik yapılmıştı bu yüzden pek çok şey bıraktığım gibi duruyordu. Çalışma masamın çekmecesini açtım ve sakladığım fotoğraf albümünü çıkardım. Küçük albümde James ile aşkımıza ait pek çok fotoğraf vardı. Onu öptüğüm, birlikte kamp yaptığımız, lunaparka gittiğimiz, gölde yüzdüğümüz, okul maçlarına ait pek çok fotoğraf... Onu

terk ettikten sonra bu fotoğraflara bakarak ağladığım pek çok gece geçirmiştim. Liseyi bir şekilde acılar içinde bitirmeyi başardıktan sonra D.C.'de Hukuk Fakültesi kazanmanın beni tek tatmin eden yanı artık James'e gerçekleri anlatabilecek olmamdı. Onunla konuşacaktım, beni affedecekti ve ilişkimizi yoluna koyacaktık fakat hiçbir şey tahmin ettiğim gibi olmamıştı. Babam bir şekilde her şeyi planlamış beni ondan yıllarca ayırmanın bir yolunu bulmuştu. Peki, ama neden? Neden bu kadar acımasızdı? Şimdi bile James'e karşı neden bu kadar ön yargılıydı. James artık başarılıydı, zengindi, popülerdi. Babamın Andy'den de hoşlanmadığını biliyordum belki de kimseyi kızına layık görmüyordu ama içimden bir ses başka bir şeyler de olduğunu söylüyordu.

✯✯✯

Sabah bir arabanın fren sesine uyandım. Uyuyakaldığımı düşünerek gözlerimi açtım ve saate baktım. Henüz sabahın altısıydı... Bugün için bir kahvaltı daveti olup olmadığını düşünürken babamın programında öyle bir şey görmediğimi hatırladım. Bu akşam otelde bir resepsiyon olacak ve ertesi gün babam övgüleri alıp takımında çalışanlara brunch verdikten sonra herkes özgür olacaktı. Gözlerimi ovuştururken pencere kenarına yürüdüm, pencereden dışarı bakmamla birlikte uykum aniden açıldı. Andy buradaydı!

Merdivenleri hızla inip, dış kapıdan çıktığımda Andy garaj yolunda babamla konuşuyordu. Kaşlarım biraz daha çatıldı. Babam ve Andy asla bu şekilde gülerek sohbet eden bir ikili olmamışlardı diğer yandan Andy bir sürpriz yaptıysa babam neden onu karşılamak için sabahın altısında garaj yoluna inmişti?

Andy beni gördüğünde yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Günaydın, Lily."

"Gü-naydın?" İkisine şüpheli bir tavırla bakarken, "Burada ne işin var?" diye sordum.

Babam, Andy'nin omzuna vururken, "Andy'i ben çağırdım," dedi. "Bu akşam yalnız olman hoş olmaz diye düşündüm. Ciddi bir ilişkin var ve Andy artık aileden sayılır. Onun burada olması önemli."

Babama çatık kaşlarım ile bakarken Andy bana sarıldı. Oysa babamın Andy'i getirmememi istediğinden emindim. İlişkimizde bir gelecek görmüyordu ama şimdi... Andy'i neden çağırmıştı? Andy ile birlikte odama çıkarken kafam sorularla doluydu. Kapıyı kapattığımızda baş başa kalmıştık.

"Geleceğini neden söylemedin?"

Andy omuzlarını silkerken sırtını kapıya yasladı. "Aslında gelmeyecektim. Dün akşam baban telefon etti gelmemin kampanyası için iyi olacağını ve yanında olmamın doğru olacağını söyledi. Zaten aramız kötü biliyorsun onu reddedemezdim. İşlerimi erteledim arabaya atladım ve geldim."

Beni kendine çekerken dudaklarımı yumuşakça öptü. "Beni özlemedin mi?"

"Tabi ki özledim. Sadece gelmeni beklemiyordum ve biraz şaşırdım."

"Hım," diye mırıldandı. "Seninle sevişmek istiyorum ama babanın evinde olmak beni engelliyor, diğer yandan bütün gece araba kullandığım için çok yorgunum."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "O halde birkaç saat uyuyabiliriz."

✯✯✯

Ünlü otelin yemek salonu babamın misafirleri için kapatılmıştı. Üzerimde ünlü bir modacıya ait petrol mavisi bir elbise vardı. Annem elbisemi aylar önce yaptırmıştı. Annemde aynı tasarımcıya ait beyaz bir elbise giyiyordu. Andy ve Babam smokinler içindeydi. Davete katılan her kes gibi şık, mutlu görünen, abartılı bir aileydik. Çok kısa bir an babamla yalnız kaldığımızda, "Andy'i neden çağırdın?" diye sordum.

Gülümseyip şarabından bir yudum aldı ve hemen karşı masada oturan bir adama kadehiyle selam verdi. "Onu sevdiğini ve aileye dâhil etmem gerektiğini söyleyen sen değil miydin?"

"Yapma baba! Amacın bu değil, ikimizde biliyoruz."

Bana döndüğünde kaşları çatık ifadesi sertti. "İyi madem dürüst olmamı istiyorsun onu yanlış kararlar vermeni engellemek için çağırdım. Şimdi gülümse ve misafirlerimizle sohbet et."

Yanımdan uzaklaşmak için hareketlendiğinde, "James artık fakir ve önemsiz biri değil," dedim. "Kampanyan için Andy'den çok daha uygun olurdu?"

Öfkeli bir soluk verdi. "O adam hiçbir şey için uygun olmazdı. Senin şu basit Andy Bennett bile James'ten bin kat daha uygun." Hafifçe öksürdü. "Gülümse Lily. Gülümse ve insanlarla kaynaş. Elliot hala ortada yokken sorun çıkarmanı istemiyorum. Onu tekrar ara derhal buraya gelmesini söyle."

"Artık daha fazla aranızda kalmayacağım. En azından ailede biri istediklerini yapmakta özgür olmalı." Yanından geçerken tepsiyle gezen bir garsondan şampanya aldım ve kadehimi kaldırıp uzaklaştım.

Tam uzaklaşmak için dışarı çıkacağım sırada Elliot içeri girdi. Üzerine tam oturan şık bir smokin içindeydi. Açık kumral saçları yana taranmış, temiz suratı ve hoş bakışlarıyla iyi çocuk yakışıklılığı ortaya çıkmıştı. Birkaç kişiyle selamlaşırken beni fark etti.

"Gelmeyeceğini sanıyordum."

Tek koluyla belime sarılarak yanağımı öperken, "Seni tüm bu akbabaların içinde yalnız bırakmak istemedim," dedi.

"Aman ne tatlı," diye mırıldanırken Elliot bize doğru ilerleyen Andy'i fark etti.

"Andy'nin burada ne işi var? Gelmeyeceğini sanıyordum?"

"Babam davet etmiş."

Gözlerini devirdi. "James ve seni gördü?"

Başımı sallayarak onu onayladım. Andy yanımıza ulaştığında ikimizde normal davrandık. Şampanya içtik sohbet ettik. Yemek saati gelince masalarımıza oturup babamın herkese teşekkür edip övgüler yağdırdığı o yapmacık konuşmayı dinledik. Her şey olması gerektiği gibi plana uygun ve ölümüne sıkıcı ilerliyordu. Andy, Elliot ve ben bu ortama daha fazla dayanamayarak hava almak için otelin çatı katından ayrıldık ve alt kata indik. Havuz başında şık bir oturma alanı vardı. Loş ışık, hafif müzik, şampanya ve şarap dışında sert içkiler... Andy biz ne içiyorsak onu sipariş etmemizi söyleyerek lavaboya gitmek üzere ayrıldığında Elliot ile birlikte kendimize oturarak bir yer bulmak için etrafa bakındık. Tam o anda tanıdık iki yüzü görmek şaşırmamıza neden oldu. Bu lanet olası karma tam olarak nasıl işliyordu? James ve Hannah köşedeki masalardan birinde oturmuş sohbet ediyorlardı. Hannah, James'in anlattığı bir şeye gülerken ikisi de bizi fark ederek durgunlaştı.

Elliot'a bakmadan, "Onları görmemiş gibi yaparsak bizi fark ettiklerini belli ederler mi?" diye sordum.

Hannah bize doğru hevesle el salladığında planım suya düşmüştü. Bizde uzaktan el salladık. Elliot, "Hadi, şu ilerideki masaya ilerleyelim," diye fısıldadı ama Hannah ismimizi bağırdığında bu planda suya düştü.

"Elliot! Lily! Buraya gelin."

İkimizde ayaklarımızı sürüyerek onların oturduğu masaya ilerledik. Hannah ayağa kalkarak kollarını bana sardı ve yanaklarımı öptü. Pek değişmediğini söyleyebilirdim. Göğsüme yaslanan silikonlarını, fildişi rengine kadar açtığı saçlarını ve yüzündeki bariz oynamaları saymazsam...

Ondan uzaklaşırken, "Merhaba, Hannah," dedim. Bakışlarımı James'e çevirmemeye çalışıyordum ama James elini belime koyarak yanaklarımı eski bir arkadaşını öper gibi samimiyetle öptü. "Sizi görmek ne güzel. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Hannah ve Elliot selamlaştı. Aralarında belirgin bir soğukluk olsa da Hannah bunu kendine has neşeli tavrı ile kapatmayı başarmıştı. Onlar içinde zor olmalıydı. Birbirlerini sevip sevmediklerini bilemiyordum en azından Elliot için Hannah tamamen yanlış bir tercihti ama sonuçta onlarda eski sevgiliydi. Hannah şimdi sosyetenin gözdesi evli bir kadındı. Elliot ise yeni kişiliğini yaşıyordu. James ve ben ise bambaşka bir hikâyeydik.

✯✯✯

Dördümüz ne yapacağımızı bilemez bir halde dikilirken Hannah, "Oturun lütfen," dedi. "Yeniden bir arada olmamız şerefine bir şeyler içelim."

"Şey aslında...," diye mırıldanırken Andy'i gördüm. Benimle aynı anda James'te onu fark etmişti ve suratı anlamsız bir şekilde sertleşti. "Erkek arkadaşımda burada."

Hannah ellerini çırptı. "Harika! Kaynaşmak için güzel bir fırsat." Ben gerekli açıklamayı yapamadan Andy yanımıza gelmişti. Kolunu sahiplenircesine belime sararken James ile tokalaştı.

"James! Bu ne güzel tesadüf."

James ona soğuk bir karşılık verdi yüzünde sadece benim fark edebileceğim yapmacık bir tebessüm vardı. "Ya evet, hoş bir tesadüf."

Andy ve Hannah'ı tanıştırdım. Andy hepimizin lisede arkadaş olduğumuzu öğrenince çok şaşırdı. Hannah'ın ısrarı ve Andy'nin merakıyla hepimiz aynı masaya oturduk. Tek dileğim ben Andy'e James hakkındaki gerçekleri anlatmadan önce Hannah'ın boş boğazlık etmemesiydi...

Bu harika karşılaşma için kendime bir cin sipariş verdim. Gerçekten sert bir hatta birkaç içkiye ihtiyacım vardı. Elliot sağımda, Andy solumda, James ise tam karşımda oturuyordu. Bakışları öfkeyle beni delip geçerken Hannah hevesle otel ile ilgili saçma detaylardan bahsediyordu.

Kısa bir sessizlik olduğunda Andy, "Eski arkadaşlarınızla bu şekilde buluşmak güzel olmalı," dedi.

Hannah ufak bir kahkaha attı. "Ah, tahmin bile edemezsin. Aslında uzun zamandır görüşmüyorduk. Bilirsin yol ayrımları, yanlış kararlar, hepimiz başka hayatlara savrulduk."

Andy bana o aşk dolu bakışlarından biriyle bakarken yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Eli yanağımı şefkatle okşamıştı.

Hannah içini çekerken, "Şimdi herkesin başka ilişkisi var," dedi.

Andy bariz bir şaşkınlıkla, "İlişki mi?" diye sordu. Ben donup kalmıştım, hissettiğim panik yüzünden tepki veremiyordum. Elliot tam zamanında araya girerek, "Ben ve Hannah" dedi. "Lisede birlikteydik."

Andy gergin bir tavırla öksürdü. Elliot eşcinsel olduğunu artık saklamıyordu ama bir zamanlar bunu saklamak zorunda kalmıştı. "Ah, bunu bilmiyordum."

Hannah omuzlarını silkti. "Uzun zaman önceydi ve tabi James ile Lily bir tür Romeo Juliet olduğu için biz ikinci plana atılan âşıklardık." Tanrım! Bunu söylememiş olsun, bunu söylememiş olsun... Kafamı masaya vurmak istiyordum. Gerginlik anında üzerimize çökmüş fırtınadan öncedeki o rahatsız edici sessizliği beraberinde getirmişti.

Andy'nin bacağımda duran elinin verdiği his bir anda yok oldu. Sandalyesinde benden uzaklaştığını hissediyordum. Hannah aramızdaki gerginliği fark ederek Andy'e, "Haberin yok muydu?" diye sordu. Kırdığı potun farkına varmış bardağıyla oynamaya başlamıştı.

Andy kendine güvenen, sakin tavrını hiç bozmadan gülümsedi. "Elbette haberim vardı. Lily bana anlatmıştı." Tanrım! O kadar tatlıydı ki böyle bir durumda bile beni kurtarmaya çalışıyordu. Yine de yalnız kaldığımızda ona bunun hesabını vermem gerekecekti. Andy'e yalan söylemiştim özellikle ilişkimize başlarken verdiğimiz dürüstlük sözlerinden sonra... Bunca senedir ona hiç yalan söylememiştim ve şimdi James konusunda ona yalan söylememi çok yanlış yorumlayacağını biliyordum. Tek istediğim ilişkimize kalıcı bir hasar vermemiş olmaktı.

Konuşmanın başından beri sessizliğini koruyan James araya girerek, "Bu çok uzun zaman önceydi," dedi. "Biz her şeyden önce iki iyi arkadaştık." Kimse buna itiraz etmedi. Konuyu değiştirmek adına Andy'e futbol sezonu hakkında sorular sordu ve nihayet konuşma gergin ama normal bir rutine dönmüştü.

✯✯✯

Bu gece otelde kalıp yarın ki brunchtan sonra Boston'a dönecektik. Misafirlerimizle vedalaşıp babamın bizim için ayırdığı süite çıktığımızda her şey buz kesmişti. Odanın içinde esen o soğuk rüzgârın sesini duyduğuma yemin edebilirdim. Yatak odasının kapısında dikilirken Andy papyonunu çıkardı benimle konuşmuyordu.

"Konuşmayacak mıyız?" diye sordum.

Bakışları anında benimkiler ile buluştu. "Bilmem Lily belki de konuşması gereken sensindir?"

Andy hiçbir zaman kinayeli olmamıştı. İlişkimizde kavgalarımız olmuştu tabi ama basit şeylerdendi ve Andy her zaman alttan alan taraf olurdu. Bu durum karşısında zorlukla yutkundum. Bu bizim kırılma anımız mıydı?

"Özür dilerim."

Derin bir nefes alarak bana doğru yaklaştı. Bir adım mesafe bırakarak karşıma dikilip, "Seni affediyorum Lily," dedi. "Ama bana neden yalan söylediğini öğrenmek zorundayım. Ona karşı hala hislerin mi var? Aranızda bir şey mi geçti? İkinizin de böyle bir yalanın parçası olmanız son derece garip. Ah işin içinde Elliot'ta var tabi ki..."

"Ben... Ben sadece..." Durup sakinleştim anlatmaya nasıl başlayacağımı bilemiyordum ama ona dürüst olmak istiyordum. Şimdi ya da asla. Bu ilişkimizde bir son demek olsa bile her şeyi ona anlatacaktım Andy bunu hak ediyordu. "Sana söylemedim çünkü baştan bir yalan söylemiştim bir yalan diğer bir yalanı doğurdu ve sonunda her şeyi anlatmam için artık çok geçti."

"Bana başta neden anlatmadın?"

Yatağın ayakucundaki gösterişli koltuğa oturdum. Andy bana bakmak için arkasını dönmüştü ama yanıma gelmek yerine öylece dikilmeyi tercih etti. Bakışlarımı kucağımda duran ellerime sabitlerken konuşmaya başladım.

"James ve ben... Çok genç olmamıza rağmen çok derin bir bağ ile bağlıydık. Bu uzun zaman önceydi. İlişkimiz ikimizin de elinde olmayan nedenlerle bitti. Bu çok trajikti ve ben atlatmak için uzun yıllar psikolojik destek almak zorunda kaldım." Andy'nin bakışları ciddileşmişti hatta neredeyse öfkeliydi. "Sonra karşıma sen çıktın ve bana tekrar birini sevebileceğimi gösterdin. O zamanlar James'i konuşmak benim için zordu. Konusunu hiç açmıyordum, onu düşünmüyordum bile. Sen fotoğraflarımızı gördüğünde onu anlatmak istemedim ve bir anda ağzımdan arkadaş olduğumuz çıktı. Gerisini zaten biliyorsun bir kere yalan söylemiştim tekrar etmek zorunda kaldım. Üzgünüm Andy gerçekten, üzgünüm."

Andy bana doğru yürüyerek önümde diz çöktü, ellerimi ellerinin arasında alarak, "Hala soruma tam olarak cevap vermedin, Lily," dedi. "Aranızda bir şey geçti mi?"

Gözlerimiz birbirine kilitlenirken titreyen dudaklarımın arasından, "Üzgünüm," diye fısıldadım.

Andy hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Geri çekilirken, "Onunla yattın mı?" diye sordu. Kafamı hızla iki yana salladım. Hala ellerimin içinde duran ellerini sıktım. "Hayır. Hayır. Onunla öyle bir şey... Öyle bir şey olmadı. Sadece bir öpücüktü ve hatamın hemen farkına vardım. Andy onunla öpüşmeyi istemedim. Bu öylesine gelişti ve ben... Ben karşı koyamadım."

Uzun sessizliğin ardından, "Sorun değil, Lily," dedi. "Seni seviyorum ve seni affediyorum."

✯✯✯

Sabah erkenden uyanmıştım. Andy hala uyuyordu benim ise sıcak bir kahveye ve biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Üzerime basit bir şeyler geçirerek saçlarımı topladım çünkü duş alamayacak kadar tükenmiş hissediyordum. Asansöre binip aşağıya indim henüz lobiden kafeterya bölümüne geçemeden sanki bütün gece uyumamış gibi görünen James ile asansörlerin önünde karşılaştım. Bu saatte uyanıp dışarı çıkmış olamazdı, hem de dünkü kıyafetleriyle... Hiç uyumamış mıydı?

"James?"

Sarsılarak yürümesi sarhoş olduğunu gösteriyordu ve bu hiç mantıklı değildi James asla fazla içmezdi. Hatta bir kadehten ya da bir biradan fazla içtiğine hiç şahit olmamıştım.

Abartılı bir tavırla gülümserken ellerini birbirine vurdu. Sabah erken bir saat olmasına rağmen çalışanlar etraftaydı. "Ah, şu işe bakın. Bayan Hamilton! Ne tatlı. Aşk yuvasından ayrılmış ve duşta almamış." Üzerime doğru eğilip kokumu içine çekerken bende ondan yükselen yoğun alkolün kokusunu aldım. "Basit bir erkek parfümü kokuyorsun. Aşk gemisinde her şey yolunda olmalı?"

Kaşlarım çatıldı. Bana laf mı atıyordu? Gerçekten mi? "Sorduğun buysa Andy'e her şeyi anlattım ve evet, beni affetti. Dün akşamki yardımın içinde teşekkür ederim."

Omuzlarını silkti. "Seni terk etmesini ummuştum."

"Neden? İntikam almak için mi? O yüzden mi Hannah'yı durdurmadın?"

Kan çanağına dönmüş gözlerini gözlerime kilitlemişti. "O kız hiç değişmemiş hala çok konuşuyor ve sadece sikim ağzındayken sustuğuna şahit oldum."

Tanrım! Bu çok iğrençti. Söylediği şeyden bahsetmiyordum Hannah ile yatmış olması beni rahatsız etti. Ondan uzaklaşırken kollarımı göğsümde

bağladım. "Demek bu gece onun yanındaydın?" derken sesim huzursuzdu. Yaralanmıştım ve neden umursadığımı bile bilmiyordum.

"Saçmalama," derken yüzünü iğrenerek buruşturdu. "Bunu Üniversite'de deneyimlemiştim ve artık onunla işim olmaz. Evli kadınları becermiyorum."

"Üniversite'de onunla yattın mı? Ben sana ulaşmak için çırpınırken, kaybının acısıyla baş edemezken onu mu beceriyordun? Kasabaya hiç dönmediğini sanıyordum?"

Önemsiz bir şeyden bahsedermiş gibi ceketini düzeltti. "New York'ta okuyordu ve bir maç için oraya gittiğimde beni buldu. Bilirsin işte kadınlar biz futbolcularla yatmayı sever."

"Hayır, bilmiyorum," derken öfkeliydim. "Yattığım tek futbolcu sendin."

"Kızdın mı? Tanrı aşkına Lilian! Beni terk etmiştin ve bir şekilde senden intikam almak için onu becerdim. Çok uzun zaman önceydi. Dün geceyi erkek arkadaşının kollarında aşk tazeleyerek geçiren ben değilim. Bana kızmaya hakkın yok."

Yalan söyleyerek, "Kızmadım," dedim. James güldü bunun yalan olduğunun farkındaydı.

"İyi sabahlar Lilian. Şimdi odama gitmeliyim." Yanımdan geçmeye çalışırken tökezledi ve birkaç çalışan başını çevirip ona baktı. Onu öylece yalnız bırakamazdım. James Redford artık ünlüydü ve biri bu durumu kötüye kullanabilirdi.

"Seni odana götürmemi ister misin?"

Ukala bir bakışla bana bakarken sırıttı. "İçeride de bana eşlik edecek misin?"

"Görünüşe göre odanın yolunu bulabilirsin," dedim. Yoluma devam edeceğim sırada beni durdurdu.

"Bir şansımız olur muydu?" diye sordu.

"An-lamadım?"

"O olmasaydı," diye mırıldandı ama hemen sonra bundan pişman olmuş gibi içini çekerek, "Neyse," dedi. "Sanırım artık önemi yok."

Ne sorduğunu anladığımda aslında bir süredir bunu düşündüğümü fark ettim. Geceleri uyuyamamamın ve sabahları erkenden kalkmanın nedeni beynimde dönüp duran bu soruydu. Andy'i seviyordum ve onunla olmaktan mutluydum ama diğer yandan James benim için aşkın temsiliydi. Yarım kalan bir hikâye ve bolca acı hatıramız olsa da her şeyimin ilkiydi.

Kalbimin bir şekilde çarpmasını sağlayan da oydu. Fakat ona bu sorunun cevabını veremezdim çünkü yanıtı bende bilmiyordum.

Bu yüzden dürüst davrandım. "Bilmiyorum."

Tam o sırada diğer asansörün kapısı açıldı ve Andy'i gördüm. James hafifçe bana doğru eğildi. "Sana sahip olduğunu sanabilir ama sen gözünü kapattığında beni görüyorsun."

14. BÖLÜM - YANLIŞ ZAMANLAMA

✿ ***Lily***
EKİM 2012 – D.C.

Andy ile soğuk bir sohbet eşliğinde kahve içtikten sonra babamın düzenlediği Brunch'a hazırlanmak için odama çıktım. Andy, babam ile görüşmesi gerektiğini söyleyerek beni yalnız bırakmıştı bu durum nedense garipti. Babam ve Andy ne zamandan beri yalnız görüşüyordu? Tanrı aşkına! Senede bir defa yaptığımız aile yemeklerinde bile onunla iki kelimeden fazla konuşmazdı.

Dün akşamki basına ve babamın rakiplerine açık olan davetten sonra dostlar, aile ve samimi olduğumuz insanlarla yapılan kahvaltı organizasyonunu atlatmanın daha kolay olacağına emindim. Neyse ki yarın yapılacak konuşmaya katılmak zorunda değildim. İşlerimin yoğun olmasını bazen gerçekten seviyordum. Odadan çıkmak zorundayken telefonumun mesaj sesini duydum.

Numara kayıtlı değildi ama o akşam o numarayı kaydetmemiş olmam ezberlemediğim ve kim olduğunu bilmediğim anlamına gelmiyordu.

Seninle konuşmalıyım. Oda 605

James ile sabahın erken saatlerinde konuştuğumuz düşününce şimdi beni odasına kadar çağırarak ne söyleyeceğini merak ediyordum. Yine de onun odasına gitme konusunda kendime pek güvendiğim söylenemezdi. Asansörün önüne geldiğimde derin bir nefes alarak bir üst kata çıktım.

James'in odasının kapısına geldiğimde kalbim kabahat yapan bir çocuğunki gibi çarpıyordu. Boş koridora bakıp etrafta kimsenin olmadığından emin olduğumda kapıya vurdum. James sanki diğer tarafta benim durduğumu biliyormuş gibi kapıyı açarak geçmem için kenara çekildi.

✯✯✯

Odanın içine doğru ilerlerken dağınıklığı inceledim. Andy'nin aksine James son derece dağınıktı. Yerde duran kıyafetler, yatağın üzerine atılmış banyo havlusu, sehpada duran bir kısmı yenmiş meyve tabağı, kirli viski bardağı, dağınık gazeteler, hala pencere önünde duran kahvaltı masası...

Andy yatağı asla dağınık bırakmaz, terliklerini aynı hizada bırakır, gazeteyi toplar, kirli tek bir bardağın odada durmasına izin vermezdi. Bu bazen beni boğsa da hiçbir zaman önemli olmamıştı ama şimdi burada James'in odasında bulunmak bana kendimi rahat hissettirdi.

Savunmaya geçer gibi kollarımı göğsümde bağladım. "Beni neden çağırdın?"

Ona doğru döndüğümde peşimden geldiğini fark ettim. Altında sadece basit bir eşofman altı vardı, üstü kaslarını ve dövmelerini görebileceğim şekilde çıplaktı. Islak saçlarını elleriyle geriye iterken, "Konuşmak istedim," dedi.

"Sabah ikimizde yeterince konuştuk." Onaylamaz bir cık sesi çıkardı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Tehlikeli bir şekilde yakın durduğumuzun farkındaydım ama geri adım atamıyordum. Bir tür hipnozdaydım ve tek yaptığım James'in beni delip geçen gözlerine bakmaktı. Omuzlarımı kavrayarak beni kendine çekerken dudaklarıma doğru, "Sana yapmak istediğim şeyler var," diye soludu. Bu nefesimi kesen itiraf beraberinde son derece tehlikeli, ateşli ve bir yıkım getirecek kadar kuvvetli bir öpücük getirmişti. Dudaklarımı dudaklarıyla kapatırken eli saçlarımın arasına kaydı. Beni yakın tutuyor kendine doğru bastırıyordu.

Ona karşılık verdim. Ona karşılık verdim çünkü bana başka çare bırakmamıştı, çünkü bunu istemiştim, çünkü buna ihtiyacım vardı. James'i öperken bundan pişman olacağımı biliyordum ama bir şekilde karşılık vermeden durmam da imkânsızdı. Aramızda bizi birbirine çeken güçlü bir akım vardı. Ellerimi omuzlarına koyarak ona tutundum, çıplak teni kor gibi yanıyordu.

Dudakları çeneme kayıp beni yumuşakça ısırdığında, "James," diye fısıldadım. "Yapmamalıyız."

"Neden?"

Bir kez daha çaresizce, "Yapmamalıyız," dedim. Bunu söylerken bile öpücüğüne karşılık veriyordum.

Dudaklarıma doğru güldü. "Eğer bir şeye inanıyorsan, onu savunacak kadar cesur olmalısın."

"Andy'i seviyorum."

Bir kez daha güldü bu sefer öfkeliydi. "Sikimde değil." Beni öpmeyi bıraktı ama geri çekilmedi, soluğunu hala üzerimde hissediyordum. Bedeni bedenime yapışıktı elleri sırtımda dolaşıyordu. "Benim savunmamı duymak

ister misin, Lily?" Sessiz kaldım ama bu zaten cevap vermenin önemli olmadığı sorulardandı. "Sen benimsin ve bu hep böyleydi." Beni sahiplenircesine öperken konuşmaya devam etti. "Aşk sahip olması en güzel, kazanılması en zor ve kaybetmesi en kolay şeydir." Gözlerine baktım ellerim yüzüne doğru ilerledi. "Bu sefer kaybetmeyeceğim."

Elleri ceketimin düğmelerini çözdü ve omuzlarımdan sıyırdığında dantel bralet ile kalmıştım. Dudakları omuzlarıma indi, sakalları tenimi içimi arzu dolduracak bir şekilde çizerken ellerimle saçlarını okşadım. Omuzlarımdaki, göğüslerimdeki benleri tek tek öpüp diliyle okşarken bacağım koltuğa dayandı. Beni koltuğa oturmam için ittirdiğinde karşı koymadım. Şu an ne kadar ileri gideceğimden emin değildim ama şu an hissettiklerim sonuna kadar gitmek isteyeceğim kadar güçlüydü. Önümde dizleri üzerine çöktü dudakları karnımdaki benleri takip ederken eli pantolonumun kemerini açarak kalçamdan sıyırmak için harekete geçmişti. Pantolonumu çıkarıp beni iç çamaşırlarım dışında çıplak bıraktığında her şey için çok geç olup olmadığını düşünüyordum ama James düşünmeme fırsat vermedi. Elleri çıplak bacaklarımı okşadı ve onları iki yana ayırarak aralarına yerleşti. İç çamaşırıma doğru nefesini üflediğinde ellerimle saçlarını kavradım.

"Beni yönlendirmene gerek yok günbatımım, seni yalayacağım. Her yerini..." Ağzı çamaşırımın üzerinden kadınlığıma kapandığında inlememi elimi ısırarak bastırdım. James'in burnundan verdiği sık nefesler, çamaşırımın dantelinin tenimdeki hissi, ıslak ağzı, beni hafifçe ısıran dişleri, kadınlığıma ulaşmaya çalışan dili... Bunların hepsi etkili uyaranlardı. Saniyeler içinde sırılsıklam olmuş bir halde isterik bir şekilde inleyerek onun ismini mırıldanıyordum.

"James... James... James..."

✯✯✯

Çamaşırımı iki yandan kavrayıp sert bir çekişle kopardı. Ufak bir çığlık attım ama heyecanlanmadığımı da söyleyemezdim. Kumaş parçasını halının üzerine öylece atarken bacaklarımı kavrayıp topuklu ayakkabılarımı çıkardı.

"Bunlar çok seksi."

Koltukta zevk sarhoşu olmuş bir haldeyken, "O zaman neden çıkarıyorsun?" diye sordum.

"Bacakların havadayken topuk boyunun bir önemi yok," dedi. Bacaklarımı kaldırıp omuzlarının üzerine koydu. "Önünde diz çöktüm

siktiğimin topukluları olmasa da olur."

Ağzını çıplak kadınlığım ile buluşturdu. İkimizde gürültüyle, özlemle, acıyla, zevkle inledik. Eskiden de beni yaladığını hatırlıyordum ama o zaman yaptığı hoş aşk dokunuşlarıydı. Beni nazikçe hazırlardı, bana kırılacak değerli bir şeymişim gibi davranırdı. Fakat şu an beni kırmak umurunda değilmiş gibi tutuyor, kavrıyor, çekiştiriyor, ısırıyor ve emiyordu. Yumuşak aşk dokunuşlarından eser yoktu. James ne yaptığını bilen, güçlü, baskın bir erkekti. Ağzı beni ele geçiriyor, dişleri canımı acıtıyor, dili acımı yatıştırıyordu. Zevk içimde güçlü bir şekilde çağlarken saçlarına tutundum. Orgazmım gelmek üzereyken ağzını üzerimden uzaklaştırdı. İşaret ve ortaparmağını kadınlığımın zevk sularının içine daldırıp deliğimi zorladı. İnleyerek kendimi kaldırdım.

"Parmaklarımla seni doldurmamı ister misin?" Başımı sallamakla yetindim dudaklarım arasından çaresiz bir hıçkırık kaçtı. Parmakları eziyet eder gibi yavaşça içime girdi. James iri bir erkekti, her yeri öyleydi. Uzun boylu, geniş omuzlu, yapılı, büyük elleri, büyük kalın parmakları vardı. İçimdeki parmakları sıkıştırdığımda bir küfür mırıldandı. "Buraya sikimi koymak istiyorum," diye hırladı. "Tam buraya," derken içimde kendini itebileceği kadar derine itti. "Sana yeniden sahip olmalıyım, Lily."

Onu duyuyordum ama söylediklerine tepki veremeyecek kadar kendi zevkim içinde boğuluyordum. Beni uyarır gibi, "Bir daha sakın benim yüzüme karşı başka bir adamı sevdiğini söyleme," dedi. Parmakları ritmik bir şekilde hareket ediyordu. İçeri, dışarı, içeri dışarı. Orgazmın o tanıdık titreşimlerini hissediyordum. Çok güçlüydü, onu engellemem veya geciktirmem mümkün değildi.

"Ah nasılda güzel kasılıyorsun, Lily. Heyecanlı bir genç kız gibi değil. Ne istediğini bilen bir kadın gibi." Kendimi onun parmaklarına doğru ittiğimde inledi. Ağzını kadınlık tomurcuğumun üzerine kapatarak parmaklarını itmeye devam etti. Orgazm olurken saçlarına tutundum. Kendimi ona ittim, ismini bağırdım.

O tatlı eziyet hissi hala bedenimde dolanırken pişmandım, utanmıştım, ne yaptığımın son derece farkındaydım, yanlış yaptığımı biliyordum yine de uzaklaşmak istemiyordum. Utancımla yüzleşmemek için mi gözlerimi kapatmıştım? Yoksa bu anın ve hissin bitmesini istemediğim için mi? James parmaklarını çekerek ayağa kalktı yukarı doğru tırmanırken gözlerim hala kapalıydı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, dudaklarından kendi tadımı aldım ve onu öptüm. Özlem utançtan çok daha güçlüydü. O farklıydı, ona

karşı hissettiğim her şey farklıydı. Bu hissi başka biriyle yaşamam imkânsızdı. Bu sadece basit zevk ya da orgazm değildi. Bu suyun altında defalarca boğulup yüzeye her çıktığımda tekrar boğulmayı arzulamak gibiydi. Bu his kalbimi saniyede milyarlarca kez çarptıracak kadar güçlüydü. Her seferinde kalbim dursa da James bana dokunduğunda tekrar çalışırdı.

✯✯✯

"Bu sana nasıl hissettirdi," diye sorduğunda gözlerimi açıp ona baktım. Sadece bir milim uzağımda beni izliyordu.

"Yanlış yapmış gibi."

Ağzının içinde bir küfür mırıldandı. "Hadi ama Lilian! Dürüst ol. Bir kez olsun dürüst ol."

Bir süre sessiz kaldım. James bir küfür eşliğinde benden uzaklaşırken, "Tanıdık ama bir o kadar yeni," dedim.

Gülümsediğinde göğsümün altında bir şeyler çırpındı. Koltuktan kalkarak pantolonumu ve ceketimi giymeye başladım. Ayakkabılarımı giyerken James odanın ortasında ne yapacağını bilemez bir halde dikiliyordu. Tanrım! Ben ne yapmıştım?

Onunla göz göze gelmekten kaçınarak, "Gitmeliyim," diye mırıldandım.

"Devamını getirmek istemez misin?"

"James." Devam etmeden önce derin bir nefesle ciğerlerimi doldurdum. "Bu durum benim için çok zor. Ben... Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Daha zor bir hale getirme."

Saçlarını yüzünden çekmek için ellerini kullanırken bir kez daha bana tehlikeli bir şekilde yaklaştı. "Lily," derken sesinde çaresizlik vardı. "Biz yanlış zamanlamaya sahip doğru insanlardık, neden bir kez daha denemiyoruz?"

"Yapamayız."

"Neden?"

"Çünkü ben farklıyım, sen farklısın, her şey çok farklı."

Öfkeyle gülerken, "Çünkü korkuyorsun!" dedi. İki adım geriledim. Bütün gerçekler yüzüme çarpmış gibiydi sessiz kalınca James devam etti. "Çünkü konfor alanını terk etmekten ödün kopuyor. Senin beni on yıl önce kırdığın gibi benim seni kıracağımdan korkuyorsun. Çünkü cesaretin yok. Çünkü kendini o adamı sevdiğine, bu hayatı istediğine inandırmışsın ve gerçekleri fark edip on yıl sonunda elinde kalanın koca bir hiç olmasından

korkuyorsun." Durdu ve nefeslendi, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. "Dünyaya hoş geldin Lilian sen koca bir yalanın içinde yaşıyorsun."

Sehpada duran çantamı alarak çıkmak için arkamı döndüm. Sinirliydim ve onunla kavga etmek istemiyordum. Haklı olmadığını yüzüne haykırmak isteyen yanım ile haklı olduğunu öğrenmekten korkan yanım arasında kalmıştım.

Kapıya doğru yürürken bileğimi tutarak bir kez belki de son kez gitmeme engel oldu. "Ona evet deme."

"Anlamadım?"

Bileğimdeki eli düştü. Dudakları düz bir çizgi halindeydi, kaşları çatık, ifadesi sertti. Endişeliydi. "Andy sana evlenme teklif edecek. Ona evet diyemezsin, Lily. Yapamazsın."

Şaşkınlıkla elimle ikimizi işaret ettim. "Bu... O şey... Bunun için miydi? Beni engellemek için ihanet etmeme mi neden oldun?"

"Sadece sana aramızdaki şeye engel olamayacağını ve ne kadar özel olduğunu göstermek istedim. Bizi tekrar hatırlamanı ve her şeyin ne kadar tanıdık ama bir o kadar yeni olduğunu görmeni istedim."

Kapıyı açıp dışarı çıkarken, "Kendime olan saygımı kaybetmeme neden oldun," dedim.

Ben koridordayken arkamdan seslendi, "Kaybedecek bir şeylerinin olması güzel Lilian Hamilton," dedi. "Ben sıfırım, kaybedecek hiçbir şeyim yok!"

✯✯✯

Brunch için aşağıya inmeden önce odama çıkarak kendime çeki düzen verdim. Kahvaltı salonuna girdiğimde herkes oradaydı. Sanki dakikalar önce ne yaptığımı anlayabilirlermiş gibi onlara gergince gülümseyerek insanlar arasında ilerledim.

Elliot beni omuzlarımdan tuttuğunda yerimden sıçradım. "Neredeydin Lily? Senatör Hamilton ve Andy her yerde seni arıyorlar."

Sertçe yutkundum koşmuş gibi soluk soluğa kalmıştım. "Ben... Sadece. Buraya geliyordum ve telefonumu odada unuttuğumu fark ettim. Sonra önemli bir konuşma yapmam gerekti ve ben... Saatin farkına varamadım."

Elliot bana çatık kaşlar ve garip bir ifadeyle bakarken, "Bu yalanları buraya doğru gelen babam ve erkek arkadaşına anlat olur mu? Ben tek kelimesine inanmıyorum."

Babam bana şüpheli ve yargılayan bakışlarla bakarken Andy'e bahanelerimi sıraladım. Aklım James'in söylediği şeydeydi. Andy burada

öyle bir teklifte bulunur muydu? Bu kadar senedir erteliyorduk ve evlilik için ikimizde tamamen hazır olana, kariyer planlarımızı gerçekleştirene kadar acele etmeyeceğimizi konuşmuştuk. Diğer yandan düşününce dört yıldır birlikteydik, üç yıldır birlikte yaşıyorduk, ikimizde mesleklerimizde belli bir noktaya gelmiştik, Andy otuz iki yaşındaydı yani bunun için hazır olmalıydı. Peki ya ben? Buna hazır mıydım?

Kahvaltı sürerken ve aile dostlarımızla mekanik sohbetler ederken Andy'nin gergin olduğunun farkındaydım. Terliyor, yerinde duramıyor, sık sık etrafa bakıyor ve durmadan benim rahat olup olmamamla ilgileniyordu. Bir teklif yapacaksa James bunu nereden biliyordu? Babam kampanyası hakkında kısa bir konuşma yapıp dostlarına teşekkür ederken aklım karmakarışıktı.

Konuşmasının sonunda hafifçe öksürdü. "Bu yolda bana destek oldukları için en büyük teşekkürü aileme ediyorum." Anneme bakıp gülümseyerek, "Beni hiç yalnız bırakmayan sevgili karım Prudence Hamilton ve çocuklarımız Elliot ile Lilian. Teşekkürler," dedi. "Lilian seninle gurur duyuyorum," derken bana bakarak göz kırptı. Bir anda herkesin bakışları bana yönelmişti. Alkışlarken elimden geldiğince gülümseye çalıştım.

"Konuşmamı bitirirken bir şeyler söylemek üzere Andy Bennett'ı buraya çağırıyorum."

Andy yanımdan kalkarken omzuma dokundu. Neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi şaşkın görünsem de aslında şaşkınlığımın sebebi daha çok, *'Burada neler dönüyor!'* tarzındaydı.

"Burada olduğum için mutluyum. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim Senatör Hamilton."

Derin bir nefes alırken bakışlarını bana çevirdi. "Lily... Aileni ne kadar önemsediğini biliyorum o yüzden burada olmalı diye düşündüm. Bahse girerim şu an neler olduğunu düşünüyorsundur aslında bende bunu planlamamıştım. Fakat geciktirmenin de bir anlamı olmayacağını düşündüm." Duraksadı heyecanlı olduğunu fark ediyordum herkes konuşmanın ne ile sonlanacağını anladığı için gülümsüyordu ben ise kaskatıydım. "Lily, buraya gelir misin, canım?" Tereddütle yerimden kalktım ve acelesiz adımlarla ona doğru ilerledim.

Karşısında dikildiğimde elimi tuttu dudaklarına götürdükten sonra önümde dizleri üzerine çöktü. Çevremizdeki insanların iç çekişlerini duyabiliyordum. Babam ve annem bile mutlu görünüyordu. Onun annemin

omzunu sevgiyle okşadığını gördüm. Andy ise gözlerindeki tüm o aşkla bana bakıyordu.

"Lilian Hamilton. Seni seviyorum. Sen istediğim her şeysin ve bundan yıllar sonrada sabah uyanınca ilk senin yüzünü görmek istiyorum. Benimle evlenerek beni dünyanın en mutlu adamı yapar mısın?"

Uzun saniyeler boyunca cevap veremedim. Andy neredeyse ağlamak üzereydi yüzünde kocaman bir gülümseme ile vereceğim cevabı bekliyordu. Kalabalığa şöyle bir baktım, herkes heyecanlıydı, mutluydu, ne cevap vereceğimden eminlerdi. Ne cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dudaklarım arasından benim olduğundan bile emin olmadığım bir fısıltıyla, "Evet," dedim. Çünkü başka ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Andy parmağıma bir yüzük geçirirken birbirimize sarıldık. Babam başını sallayarak beni onayladığında bunun onun fikri olduğunu anladım.

✯✯✯

Otelden ayrılırken James ile karşılaşmamıştım. Bunun için mutluydum çünkü verdiğim cevaptan sonra ona, Andy'e karşı hissettiğimden daha fazla suçlu hissediyordum. D.C.'ye iki araba geldiğimiz için benim arabamı New York'a kadar Elliot kullandı ben ise nişanlım ile yalnız kalmıştım, benim açımdan gergin bir yolculuk olacaktı.

"Bu tekliften haberim yoktu."

Andy uzanıp elimi kavradı ve dudaklarına götürüp öptü. "Sürprizin amacı da bu."

"Buraya gelirken teklif etmeyi planlıyor muydun? Yoksa bir şey karar vermeni mi sağladı?"

Andy parmağımdaki yüzüğü işaret etti. "Onu dört ay önce aldım. Bir süredir bunu düşünüyordum ama cesaret edemedim. Sen bana James hakkındaki itirafı yapınca..."

"Evet?"

"Kıskandım. Acele etmem gerektiğini düşündüm. Yüzük zaten yanımdaydı gece sen uyuduktan sonra babanla konuşup ondan izin istedim ve bana hemen teklif yapmamı söyledi. İyi bir fikir gibi geldi. Daha büyük bir şey mi isterdin?"

Başımı iki yana sallarken, "Hayır," dedim. "Hayır. Ben aslında nedenini anlamaya çalışıyordum. Kıskandığın için mi bana teklif ettin?"

"Lily! Elbette hayır tek neden bu değil. Dört senedir beraberiz. Bu dünyada evlenmek isteyeceğim senden başka kadın yok. O halde bunu neden yapmayalım?"

Yolun geri kalanında son derece sessizdim. Andy düğünü mayıs ayında yapmak istiyordu. Büyük bir şey istemiyordu, sevdiğimiz insanlar ve yakın dostlarımız... Babamın bunu asla kabul etmeyeceğini söyleyememiştim elbette. Babam tek kızı için muhtemelen büyük bir düğün yapmak isteyecekti. Avustralya'da yaşayan ailesiyle haberi paylaşmak için Noel'de orada olabileceğimizi söylerken o kadar mutluydu ki benim nasıl bir düşünce savaşının içinde olduğumun farkında bile değildi. Elimle parmağımdaki yüzüğe dokundum. Köşeli kesim pırlanta muhteşem bir beyazlıktaydı. Eminim pek çok kadını mutlu ederdi. Tanrım! Benim neyim vardı? Sevdiğim adamla evleniyordum? Mutlu olmam gerekmez miydi?

15. BÖLÜM - YA HİÇ UNUTMAZSAM?

✸ ***James***
EKİM 2012 – BOSTON

Sadece günler önce hayatımın aşkının ben olmayan bir adamla nişanlanmasına şahit olmuştum. Hem de tadı hala ağzımda, orgazm olurken ki o muhteşem görüntüsü hala zihnimdeyken... Evet, onu odama baştan çıkarmak için çağırmıştım. Böylece bizim ne kadar muhteşem olduğumuzu hatırlayacak, ihanetin verdiği suçlulukla o herife hayır diyecekti. Kollarıma dönmesi için o kadar hazırdım ki bütün gösteriyi bir camın ardından seyretmiştim. Fakat Lilian Hamilton ona evet demişti. Yüzüğünü takmıştı!

On gündür içimde biriken yoğun öfkeyi engellemek için daha fazla spor yapıyor, daha çok koşuyor, boks antrenmanlarına katılıyor, ağırlık kaldırıyor ve her zamankinden daha sert futbol oynuyordum. Takım bundan memnundu verdiğim hasar kazanmamızı sağlıyordu. Hafta sonu eski takımım New York Giants ile karşılaşacaktık ve takımın tek konuştuğu konu buydu.

Antrenmandan sonra koç yanıma gelerek tam karşımda dikildi. Oturduğum yerden başımı kaldırıp ona baktım. "Redford eski takımınla karşılaşacak olmak nasıl hissettiriyor?"

Gülerek, "Ben bir profesyonelim koç," dedim.

Başını salladı. "Bunu duymak güzel. Gereğinden fazla sert oynadığını gördüm. Takım arkadaşlarından birini sakatlamanı istemiyorum."

Onu onayladım. "Bu sert bir oyun."

"Doğru ama kurallara da uymalıyız. Maçtan önce bir sorun istemiyorum ve James Super Bowl'u istiyorum."

"Kazanacağız."

"İstediğim bu. New York maçında oyun kurucusun kendini topla ve başka bir şey düşünme."

Koç uzaklaşırken kendi kendime bir küfür mırıldandım. Bunu söylemesi kolaydı ama Lilian Hamilton aklımdan çıkmıyordu.

Takımdaki herkesle aram iyiydi. Genelde benim oyun stilime hayran olduklarını söylüyor ve komutlarıma uyuyorlardı. Kolay arkadaş edinen biri

değildim bu yüzden sadece işimi yapıp eve dönüyordum. Soyunma odasından çıkmak üzereyken Jacob bana seslendi.

"Redford!" Ona doğru döndüm. Takımın koşucusu olması dışında partilemeyi ve skandalları seviyordu. Koç sadece iyi bir oyuncu olduğu için ona katlanıyordu. Benim görüşüme göre hayat dolu, enerjik ve olması gerektiği gibi yaşayan genç bir adamdı.

"Bir sorun mu var Jacob?"

Ellerini kotunun ceplerine sokarak bana yaklaştı. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Bu akşam biraz dağıtacağız, diğer çocuklar ve bazı arkadaşlarla... Bilirsin işte maçtan önce enerji boşaltıp, o gece ne olduğunu unutacağımız kadar içeceğiz, sonra bulduğumuz bir hatunu otele götüreceğiz. Elbette tamamen sana kalmış."

Olağan şeylerdi tabi ki. Bir süre önce bende aynı hayatı yaşıyordum. O yüzden bunu garipsemiyordum. "Diğer çocuklar sana sorma konusunda biraz çekingendi bilirsin hep şu sert tavrın." Kollarını ve göğsünü kabartıp sesini kalınlaştırarak, "Hey sadece oyun oynarım adamım!" diyerek benim kötü bir taklidimi yaptığında güldüm.

"Aslında o kadar sıkıcı biri değilim. Sadece şu sıralar başka bir şeyle ilgileniyorum."

Kaşlarını kaldırıp muzip bir ifadeyle bana baktı. "Bir kadın seni dize getirmiş gibi duruyor, dostum!"

"Sayılır," derken aslında bundan pek emin değildim. Dize getirilmesi gereken bir kadınla uğraşıyordum.

"Bu akşam *Hava*'da olacağız. Şehir merkezinde bir gece kulübü saat on da. Gelmek istersen bekleriz dostum."

"Bunu düşüneceğim."

✯✯✯

Otelde kalmaktan pek hoşlanmıyordum. Zaten maçlar için şehir dışındayken sık sık otelde kalıyorduk ve kendimi bir yere ait hissetmekten ya da etrafta kendime ait olan eşyaların olmasından hoşlanıyordum. Bu yüzden bir daire kiralamıştım. Şehir merkezinde bir çatı katıydı. Manzarası harikaydı, mobilyaları yeniydi, kendi ıvır zıvırlarımı yerleştirdikten sonra bir eve benzediğini de söyleyebilirdim.

Otto son koliyi salona bırakırken, "Başka isteğin var mı?" diye sordu.

Benim için her şeyle Otto ilgilenirdi. Beni korurdu, asistanlığımı yapardı, evimle ilgilenir, başımdan atmam gereken kızlara kibarca teşekkür bile ederdi. Bir zamanlar yaşadığım hayattan gurur duymuyordum pek çok

yanlış yaptığımı da kabul ediyordum ama şimdi buradaydım. Bundan sonra ne istediğimden de emindim. İstediğim şeyi elde etmem için ne gerekiyorsa yapacaktım. Pis oynamam gerekiyorsa onu da yapardım.

"Sana söylediğim adamı araştırdın mı?"

Gözleri kısıldı. "Şu muhabir..." Ellerini birbirine vurdu ve bara ilerleyerek bir şişe su alıp içti. "Çok sıkıcı biri. Hakkında hiçbir şey yok. Ailesi Avustralya'da yaşıyor babası deniz canlıları ile ilgilendiği için Andy Bennett on altı yaşındayken taşınmışlar. Andy Üniversite için geri dönmüş. Boston'da gazetecilik okumuş, dersleri iyiymiş, gözaltına alınmamış. Başarılı bir öğrenciymiş bu yüzden okul biter bitmez D.C.'de işe başlamış. Okuldan arkadaşları Andrew ve Sandy Turner ona Boston işini ayarlamışlar."

Gerçekten bu kadar düz biri olduğuna inanmak istemiyordum. Kullanacağım bir şeyler olmalıydı. Lilian bulabileceği en mükemmel adamı mı bulmuştu yani? Tanrım! Bu biraz daha kolay olamaz mıydı? En azından herif bir pislik olabilirdi.

"Andrew ve Sandy Turner şu televizyon programı yapan aptal çift mi?"

Otto gülerek başını salladı. "İnsanlar onlara bayılıyor."

"Kadın ayrı adam ayrı kâbus. Programa katılmam için diz çöküp yalvarmak üzereydiler."

"İşleri bu. Kadın yayın yönetmeni, oldukça hırslı. O futbolcuların magazine yarayan kısmıyla ilgileniyor. Genç, bekâr, gizemli ve başarılı bir futbolcu tam ona göre. Adam ise... Sadece kadın ne isterse onu yapıyor gibi."

Kahkahayla güldüm. "Kusursuz bir ilişki gibi görünüyor."

Kol saatime göz attım saat akşam on olmak üzereydi ve aklıma şu eğlence fikri geldi. Belki de yeni takım arkadaşlarımla kaynaşmak o kadar da kötü olmazdı. Hızlıca üzerimi değiştirdim ve Otto'dan beni gece kulübüne bırakmasını istedim. Çocuklar kulübün üst katındaki bir locayı tamamen kapatmışlardı. Yoğun dönemlerimizde içki içmiyorduk bu yüzden hafta sonuna kadar olan boşluk herkesin rahatlamasına neden olmuştu. İçkiler havada uçuşurken kahkahalar beraberinde geliyordu.

Üst katın demir korkuluklarına yaslanmış ikinci biramı içerken alt kata gözüm takıldı. Tanrım! Bu durum artık tesadüften fazlasıydı, bu kaderdi çünkü başka hiçbir şey bizi bir araya getirmek için bu kadar çabalayamazdı. Lilian ve iki arkadaşı dans pistinin hemen kenarındaki masada oturuyorlardı. Yüksek taburede uzun bacaklarını sergileyen beyaz bir minik

etekle bacak bacak üstüne atmıştı. Saçları sevdiğim şekilde dalgalıydı omuzlarından aşağıya dökülen o isyankâr saçlarına bayılıyordum. Cebimden telefonumu çıkardım, yapmamam gerektiğini bilsem de kendimi ona mesaj yazarken buldum.

Bazen kaderin bizim için bir yol çizdiğini düşünüyorum. Tekrar tekrar bir araya gelmemiz için...

Telefonu çantasından çıkarıp mesajımı okudu ve yüzünde değişen tüm ifadeleri seyrettim. Gözleri hızlıca etrafta gezinirken bana cevap yazdı.

Kaderin bu sefer bizim için geç kaldığını düşünmüyor musun?

Aslında hiç birbirimizden kopmamamız gerektiğini düşünüyordum. Lily ve ben kaybettiğimiz tüm o yılları beraber geçirmiş olmalıydık.

Tüm bunlar onun planının bir parçası. Günün sonunda seni elde edeceğim.

Fazla iddialı...

Bana inanmıyor musun?

Uzanıp masadaki kadınsı kokteyli aldı ve yudumlarken hızlı davrandı.

Bu kadar zamandır sessiz kalmanı pes etmene bağlamıştım.

Benim onu aramamı mı beklemişti? Sevgilisinin evlenme teklifini kabul ettikten sonra peşine düşmemi mi? Bunu fark etseydim kesinlikle evet dediği an içeri dalar ve onu omzuma atıp kaçırırdım.

Ben pes etmem. Asla!

Burada mısın?

✯✯✯

Konuyu değiştirmek istediğini fark ettiğimde gülümsedim. Sanırım Lily çakırkeyifti ve bu onu düşük çeneli yapıyordu. Bundan hoşlanıyordum. Alt kata inerek dans eden insanların arasında geçtim. Lily beni görmek ister gibi etrafına bakınıyordu. Yüzümü başımdaki şapkanın ardına saklayarak emin adımlarla ona doğru ilerledim. Hemen arkasında durdum. Tam karşısında oturan iki kadının gözleri şaşkınlıkla kocaman açılırken birini tanımıştım. Sandy Turner. Arkadaşını magazine düşürmeyeceğini umuyordum açıkçası yapsa sikimde olmazdı.

"Lilian Hamilton," diye fısıldadım bu gürültüye rağmen beni duydu ve başını bana doğru çevirdi. Gözleri gözlerime kilitlenmişken ağzı şaşkınlıkla minik bir o şeklini aldı. Aklımı başımdan alacak kadar güzeldi.

"James?"

Ayağa kalkmasına müsaade etmeden hafifçe eğildim, dostane bir tavırla onu öperken kulağına, "Seni ne bırakmaya ne de unutmaya niyetim var,"

diye fısıldadım.

Lily'nin şaşkın suratına karşı gülümserken, "Seni görmek ne güzel," dedim.

Gülümseyerek karşılık verdi. "Seni görmekte."

Sandy Turner ve adının Melanie olduğunu öğrendiğim diğer kadınla tokalaşırken ikisi de şaşkın bakışlarla beni seyrediyordu. Davetsizce masalarına otururken, "Lily ve ben çok eski arkadaşız," dedim.

Sandy başını sallarken içkisinden bir yudum aldı. O kadın dilini pipette mi gezdirmişti? Gerçekten mi? "Ah, lisedeyken çok yakın arkadaş olduğunuzu Lily anlatmıştı."

Melanie ölçülü bir tavırla, "Lise arkadaşlıkları en iyisidir," dedi.

"Aslında," diyerek söze başladım. Lily'nin hemen yanımda gerildiğini hissetmek güzeldi. "Lily benim en yakın arkadaşımdı."

Melanie ve Sandy aynı anda, "Öyle mi?" derken Melanie şaşkın Sandy avının kokusunu almış bir köpek balığı gibi saldırıya hazırdı. Sanırım programa katılma konusunu gündeme taşımak için arkadaşını kullanmaktan çekinmeyecekti. Güzel Lily'i peşime takması benim için hiç sorun olmazdı.

Lily'e bakarak, "Nişanlın yok mu?" diye sorarken öfkemi gülümsememin ardına gizlemiştim.

Masadaki herkes sessizleştiğinde Melanie kadehini havaya kaldırdı. "Bu bir kızlar gecesi." İşte o anda gözlerim Lily'nin ellerine takıldı, parmakları boş değildi her zaman başparmağında gördüğüm altın yüzüğü orada duruyordu ama başka bir şey yoktu. Bir pırlanta göremiyordum.

Keyifli bir kahkahanın ardından ellerimi havaya kaldırıp, "Kızlar gecenizi bölmek istemem," dedim. "Arkadaşlarımın yanına dönmeliyim."

Sandy davetkâr bir şekilde kıkırdadı. "Lütfen James sen Lily'nin arkadaşısın, bizimle oturmanda bir sorun yok hem daha yakından tanışabiliriz." Bu söylediğin her kelimeyi spor dergisinde, televizyon programında ya da internet bloğumuzda kullanabiliriz demek oluyordu.

Lily araya girdi. "Eminim James Redford arkadaşlarıyla eğlenmeye gelmiştir, bir grup kadının dertleri pek ilgisini çekmez."

Masum bir tavırla ona göz kırptım. "Yapma Lily sen benim en yakın arkadaşımsın, elbette dertlerini dinlemek isterim."

"Eski en yakın arkadaşın," diyerek beni uyardı.

Masalarından kalkarken ellerimi Lily'nin omuzlarına koydum ve samimi bir şekilde sıktım. "Siz hanımlar eğlenmenize bakın. Ben buralardayım."

✯✯✯

O kadar keyiflenmiştim ki bara giderek masalarını işaret ettim ve ne içerlerse benim ödeyeceğimi söyleyerek onlara şampanya gönderdim. Bu gece kesinlikle buralarda olacaktım çünkü Lily o adamın yüzüğünü takmıyordu. Arkadaşlarımın yanına dönerek aşağıyı izlemeye başladım. Lily yine keyifsiz ruh haline bürünmüştü ama gönderdiğim şampanyanın grubu neşelendirdiğini gördüm. Kadehleri doldurup kaldırdılar. Lily'nin parıldadığını görmekten hoşlanmıştım. Parmağında yüzük olmamasından daha çok hoşlanmıştım ve hemen gerçekleri öğrenmek zorundaydım. Ona mesaj atmak için telefonu elime aldım.

Yüzüğü takmıyorsun?

Evet?

Boğazımın gerisinden bir hırıltı çıktı. Ona cevap veremeden çocuklardan biri elime bir içki tutuşturdu.

Tekilayı tek dikişte içerken ona, **Neden?** yazdım.

Cevap vermedi. Aşağıda arkadaşlarıyla sohbet etti ve telefonunu masanın üzerinde ters çevirip bıraktı. Beni görmezden mi geliyordu? Gözlerimi kısarak arkadaşlarıma baktım. Adam ve Theo bira içip sohbet ediyorlardı onlara seslendiğimde yanıma geldiler.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var." Bana merakla baktıklarında aşağıda Lily'nin ve arkadaşlarının olduğu masayı işaret ettim. "Sarışın, kırmızı elbiseli olanı ve diğer kısa saçlı ufak tefek kadını dansa kaldırmanıza ihtiyacım var. Muhtemelen sizi tanıyacaklardır sadece dansa kalkmalarını sağlamanız benim için önemli."

Adam'ın kaşları havalandı. "O sarışın hatun Sandy Turner değil mi? Kanal A'da programı var."

"Evet, ta kendisi."

Theo bir kahkaha attı. "Bizi kurtların önüne mi atmak istiyorsun?"

"Eğer benim için önemli olmasaydı bunu sizden istemezdim."

Theo şüpheli bir şekilde bana bakarak, "Seksi bedenlerimizi ve flört yeteneğimizi kullanarak ne elde etmeyi umuyorsun?" diye sordu. Adam araya girerek, "Sandy Turner evli ve diğeri benim için çok ufak tefek bizim bir şey elde edemeyeceğimiz kesin," dedi.

"Diğer kız," derken Lily'i işaret ettim.

Adam başını salladı. "En güzelini senin alman için diğerlerini ortadan kaldıracağız? Doğru mu anlamışım?"

"O kızı uzun zamandır tanıyorum. Yıllardır görüşmüyorduk ve ikimizde zor dönemler geçirdik. Şimdi onunla konuşmalıyım." İçtenlikle

söylediklerim onları etkilemiş olmalı ki Theo ellerini birbirine vurdu. "Hadi o zaman. Biraz dans edelim!"

✯✯✯

Sandy, Adam'ın teklifini kabul ederken evli bir kadının olması gerekenden daha hevesliydi. Sanırım onun hakkında bir şeyler öğrenmeyi umuyordu. Melanie ise Theo'ya oldukça zorluk çıkardı fakat Theo yakışıklılığının yanında flörtöz ve sevimliydi. Lily onu cesaretlendirdiğinde Melanie'de nihayet dans pistine doğru ilerledi. Lily sonunda yalnız kalmıştı. Hızlıca aşağıya inerek dans eden bedenlerin arasından geçip onun tam karşısına oturdum.

"Şimdi konuşma zamanı."

"Arkadaşlarımı sen mi ayarttın?"

Onaylamaz bir cık sesi çıkardım. "Sadece arkadaşlarımdan cazibelerini kullanmalarını istedim. Seninle yalnız kalmalıydım."

İçtenlikle gözlerimin içine bakarken, "Kafamı karıştırıyorsun James," diye soludu.

"Yapmak istediğim kafanı karıştırmak değil Lily. Bizim hikâyemizin ikinci adamı ben değilim."

Bunu göremiyor muydu? Biz birlikte olmak zorundaydık. On yıl önce hiç ayrılmamamız gerekiyordu. Eğer Jonathan Hamilton olmasaydı Lily parmağına çoktan benim yüzüğümü takmış olacaktı. İçimde kocaman bir boşlukla yıllar geçirmiştim ondan daha fazla uzak kalmayacaktım. Gururlu bir adamdım, her zaman öyle olmuştum ama konu Lily olduğunda her şeyi görmezden gelebilirdim. Bu yüzden onu bu kadar kolay affetmiştim çünkü onu seviyordum, çünkü onu tanımıştım ve Lily tam da onu tanıdığım ve sevdiğim gibi davranmıştı. O fedakârdı, iyi kalpliydi, duyarlıydı, sevdikleri için kendini feda ederdi. Lilian Hamilton kimse benimle konuşmazken bana doğum günü pastasından bir dilim getirmişti.

"Neler oldu Lilian? Yüzüğü neden takmıyorsun?"

Gözlerini devirerek, "Buna üzüldün mü yani?" diye sordu.

"O herifin teklifini hiç kabul etmemeliydin."

Kaşları çatıldı tırnaklarını ritmik bir şekilde masada tıkırdatıyordu. "Onunla dört yıldır birlikteyim James!"

"Ama yine de yüzüğü ona geri verdin?" Duymak istediğim tek şey buydu.

"İlişkimizi bitirmedim," derken sesi suçlu bir çocuğunki gibi çıkmıştı. "Bunu yapamadım ben sadece henüz evlenmeye hazır olmadığımı

söyledim."

"Bu benim yüzümden mi?" Sadece kararını etkileyip etkilemediğimi bilmek istiyordum ve etkilemiş olmayı umuyordum. Bu bir şansımız var demekti.

Güçlü ama yapmacık bir kahkaha atarken, "Egonu şişirmeyeceğim, James," dedi. Fakat sonra durgunlaştı. "Tamamen seninle ilgili sayılmaz. Evet, kafamı karıştırdığın doğru ve o gün otelde yaşananlar... Yaşanmamalıydı ama yine de bunu yaptım, zevk aldım."

Elini alnına koyarak derin bir nefes aldı. "Andy'e anlattım. Seviştiğimizi söyleyemedim ama yakınlaştığımızdan bahsettim. Büyük bir kavga ettik. Bu korkunçtu. Yine de yüzüğü geri vermemin tek nedeni bu değil. Onunla dört yıldır birlikteyim, onu seviyorum, biriyle evleneceksem o olmalı ama hissettirdiği şeyleri kıyaslamadan edemiyorum."

İçkisini tek dikişte içerken onu seyrettim, hiç araya girmedim, bana açılmasına ve içinden geldiği gibi konuşmasına izin veriyordum. "Bunu ona yapamam. Başkasını daha fazla severken onunla evlenemem. Bu haksızlık!"

Beni sevdiğini itiraf etmesini görmezden gelmeye çalışsam da kalbimin ritmini görmezden gelmem mümkün değildi. Masanın üzerinde duran elimi yumruk yaparak sıktım, gözlerimi kapatırken on yıldır tuttuğum o nefesi verdim.

"Lily," diye solurken bana baktı. Tanrım bu bakışları öyle çok özlemiştim ki...

"Yapma," diyerek beni uyardı. "Artık ikimizde farklı insanlarız. Bu seferki bir öncekinden daha kötü bitebilir."

Uzanıp elini tuttum başparmağımla avucunun içini okşadım. Ona güven vermek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Haklıydı biz artık farklı insanlardık ama bu bir kez daha denememiz anlamına gelmezdi. Biz hala James ve Lily'dik. Benim onu sevdiğim gibi hiçbir adam bir kadını sevemezdi.

"Bunu denemeden bilemeyiz. Seni on yıl önce olduğundan daha az sevmiyorum Lily. Senin de aynı şeyleri hissettiğini biliyorum. Korkaklık edemeyiz zaten hayatımızdan çok fazla zaman kaybettik."

Uzun süre sessiz kaldı elim hala elindeydi ama elini yavaşça geri çekti. "Seni beklemekten vazgeçeceğim ve sen geleceksin?" derken üzgündü. Beni terk ettikten sonra peşine düşeceğimi düşünmüştü en azından bana tekrar ulaşabileceğini... Lily'de benim gibi terk edilmiş ve yalnızdı. Beni

beklemişti. Gelmeyeceğimden emin olunca da hayatına başkasını almıştı. Bu beni öfkeden delirtiyordu.

"Gerçekleri öğrendikten sonra vazgeçeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

"Birlikte geçirdiğimiz yılbaşını hatırlıyor musun?" diye sordu. Konu bir anda değiştiği için kafam karışmıştı kaşlarımı çatarak düşündüm. 2003 Yılına girdiğimiz yılbaşında birlikteydik. Lily ailesinin evde verdiği partiden gece yarısı olmadan kaçmıştı. Kaçarken bir şişe şampanya almış benimle göl kenarında buluşmuştu. Arabamın içinde, göle karşı, o dondurucu havada onunla sevişmiştim. Hayatımın en güzel yılbaşıydı.

"Hatırlıyorum," derken gözlerimdeki şehveti silemedim.

"Ayrılık hakkında konuşmuştuk. Bütün büyük aşkların bir gün son bulduğu hakkında..."

Dalga geçercesine güldüm. "İçine doğmuş gibi o konuyu açmıştın."

Beni duymazdan gelerek konuşmaya devam etti. "Sana bir şey söylemiştim..." Sözlerini toparlamaya çalışıyormuş gibi gözleri boşluğa daldı.

Ve birebir o gün söylediklerini mırıldandı. *"Ya seni hiç unutmazsam? Ya hayatım boyunca yeni biriyle tanıştığımda o sen olmadığın için ona âşık olamazsam?"*

Kelimelerin verdiği hisle irkildim ve kendimi rahatsız hissettim. Lilian şu an tam olarak bunu yaşıyordu. Lanet olsun! Bir şansım vardı onu elde edebilirdim. Onu geri kazanabilirdim.

"Ben sana ne demiştim hatırlıyor musun?" Bana cevap veremeden öylece dururken yerimden kalkarak yanına gittim. Elini tutarak onu ayağa kaldırdım. Ayağındaki topuklulara rağmen göz hizamda değildi bu yüzden başını kaldırarak gözlerime baktı. "Hayatın boyunca âşık olacağın tek kişi benim Lily. Korkma sana başkasını deneyimleme fırsatını hiçbir zaman vermeyeceğim."

Onu öpmek için harekete geçtiğim sırada hızla geri çekildi. Kendine engel olmak için tüm gücünü kullanıyormuş gibi görünüyordu.

"Kafam çok karışık James ve ben pişman olacağım bir şey yapmak istemiyorum."

Bu söylediği beni güldürdü. "Benimle yapacağın hiçbir şeyin seni pişman etmeyeceğini biliyorum Lilian." Ellerimi omuzlarına koydum ve yavaşça kollarına kaydırdım. "Kimseye hiçbir şey borçlu değilsin. Bu hayat senin ve nasıl isterse öyle yaşamakta özgürsün. Benim tanıdığım o Lily hala oralarda

bir yerlerde." Kulağına doğru eğilerek fısıldadım. "Ve çok yakında tekrar benim olacak." Alnına masumane bir öpücük kondurdum.

✯✯✯

Onu orada bırakıp gitmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum ama kararı kendi vermeliydi. Lily'i bu çakırkeyif haliyle kolayca etkileyip evime götürebilirdim fakat ikimiz de seksten fazlasına ihtiyaç duyuyorduk. Artık eskisi kadar korkmuyordum Lily'nin beni tercih edeceğinden emindim süreci hızlandırmak içinde her şeyi yapacaktım.

Evin önüne gelmiştik Otto otoparka inmeden önce beni bekliyordu ama ben hala Lily'i düşünüyordum. Kırmızı dudaklarını, alkolden pembeleşmiş yanaklarını, dalgalı dağınık saçlarını, mini eteğinden görünen uzun bacaklarını... Peşine düşüp onu benimle gelmeye zorlasam kendimi çok mu küçük düşürmüş olurdum?

Otto dikiz aynasından bana bakarken, "Geceyi bitirmeye hazır değil misin?" diye sordu.

Omzumu silktim ve arabadan inmeden önce şapkamı taktım. "Sadece birini arkamda bırakmaya hazır değilim."

"Gidip onu almamı ister misin?" Otto, Lilian hakkında pek bir şey bilmiyordu gerçi kimse onun hakkında bir şey bilmiyordu bu kimseyle paylaştığım bir konu değildi yine de onu otele çağırmamdan, geçen haftalarda D.C.'de olanlardan ve bu gece peşine düşmemden sonra aklımda bir kadın olduğunu anladığını biliyordum.

"Ah bunu kesinlikle isterdim ama hayır. Onun bana gelmesini bekleyeceğim."

Rezidansın kapısından içeri girmeden önce Lily'e bir konum gönderdim. İhtiyacı olduğunda beni nerede bulacağını bilmesini istiyordum, belki de sadece beni bulmasını... İçimden bir his çok yakın zamanda önce kendini sonra beni bulacağını söylüyordu.

16. BÖLÜM - ZULMEDEN KARMA

✿ Lily
EKİM 2012 – BOSTON

Kafamı daha da karıştıran akşamdan sonra eve döndüğümde Andy çoktan uyumuştu bu yüzden onu rahatsız etmemeye karar vererek *–biraz da alana ihtiyaç duyduğum için-* misafir odasında uyumuştum. Birinin öksürdüğünü duyduğumda gözlerimi açtım. Andy kapıda durmuş suçlayan bakışlarla beni seyrediyordu. Üstünde mükemmel görünen bir takım elbise vardı saçının tek bir teli bile dağınık görünmüyordu. Ben ise akşamdan kalmaydım, misafir yatağında dünkü kıyafetlerimle uyuyordum. Makyajımı silmeye hatta örtünün altına girmeye bile fırsat bulamamıştım.

"İşe geç kalmak istemezsin diye düşündüm," derken sesi soğuk ve öfkeliydi.

"Şey... Teşekkürler." Yerimden doğruldum komodinin üzerinde bir bardak su ve ağrı kesici duruyordu. Hızlıca hapı yutarken bir kez daha, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Başını sallayarak beni onayladı. "Dün gece eğlendiniz mi?"

Bardağı komodine bırakırken, "Evet," dedim. "Seni rahatsız etmek istemedim o yüzden burada uyudum."

"Fazla içtiğini tahmin ettim." Sırtını duvara yaslarken kollarını göğsünde bağladı bu bir şeyler soracağı anlamına geliyordu. "Sandy ve Melanie'den başkası var mıydı?"

Omzumu silktim. "Boston'da henüz başka yakın arkadaşım yok." Bu açık uçlu bir cevaptı.

"Yani kız kıza bir geceydi?"

"Ne ima ediyorsun, Andy?" diye sordum. Onu aldatmıştım ve bu ilişkimizde her zaman kara bir leke olarak kalacaktı. Daima benden şüphe edecekti. Bu konuda haklıydı ama elimden bir şey gelmiyordu. İlişkimizin geri dönüşü olmayan bir şekilde parçalandığını hissediyordum.

"Bunun için beni suçlama Lily. Sadakatsiz davranan, dört yıllık ilişkimize ihanet eden, yüzüğümü bana geri verip ayrı yatakta yatmaya karar veren sensin."

Gözlerimi devirdim. "Sadece seni rahatsız etmek istemedim."

"Aman ne düşüncelisin."

"Kavga mı etmek istiyorsun Andy? Gerçekten mi?" Yataktan kalkarak karşısına dikildim. "Sana o yüzüğü geri verdim, çünkü hislerimden emin değilim, aniden bana ailemin ve dostlarımızın önünde evlenme teklif ettin. Kendimi kabul etmek zorunda hissettim ama böyle hissetmemem gerekirdi, gerçekten seninle evlenmek istediğim için teklifini kabul etmeliydim."

Zaten mükemmel olan kravatını düzeltirken, "İstediğini sanıyordum," dedi. "O kadar yıldan ve muhteşem ilişkimizden sonra... Bana âşık olduğunu sanıyordum, en azından beni sevdiğini... Kabul edeceğinden emin olmasam sana sormazdım Lily. Bana karşı hislerinden hiç şüphe etmemiştim."

Cılız bir sesle, "Seni seviyorum," dedim.

Beni onaylarken, "Ama yeterince değil," dedi.

"Bu benim içinde zor, Andy. O kadar yıldan sonra James'in karşıma çıkması..." Sözümü keserek, "Ve bu sana beni aldatma hakkı mı veriyor?" diye sordu. "Defalarca?" Ellerini iki yana açarak beni işaret etti. "Şimdi de bana yalan söylüyorsun?"

"Sana karşı fazla dürüst olduğum için bu durumdayız Andy. Sana yalan söylemiyorum."

Çenesi kasıldı. "Dün gece James kulüpte miydi?" Sessiz kaldım kaşlarım çatılırken bundan nasıl haberi olduğunu düşünüyordum. "Ve gece onun dairesine gittin? Onunla seviştikten sonra buraya gelip misafir odasında uyudun?"

"Ne?!" derken sesim tahminimden yüksek çıkmıştı. "Bu saçmalıkta ne? Sen neden bahsediyorsun?" Ceketinin cebinden cep telefonumu çıkardı. "Telefonunu salonda düşürmüşsün. James'in mesajını tesadüfen gördüm sana evinin konumunu atmış."

"Hayır, hayır. Bu sandığın gibi değil."

İki elini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Lütfen Lily. Buna daha fazla devam edemem. Bana daha fazla yalan söylemene ya da benim gururumu ayağının altında çiğnemene izin vermeyeceğim."

Kendimi açıklamak istiyordum çünkü bu doğru değildi. Onun benim hakkımda bu şekilde düşünmesini istemiyordum, onu bu şekilde kırmak istemiyordum.

"Andy! Beni sadece bir saniye dinlemene ihtiyacım var." Derin bir nefes alıp yatağın ucuna oturdu. Ben oturmak yerine ayakta dikilmeyi tercih ettim

kendimi hâkimin karşısında gibi hissediyordum ve bu sefer savunmam gereken kişi müvekkilim değil kendimdim. "James dün gece kulüpteydi ve evet karşılaştık. Fakat aramızda kısa bir konuşma dışında hiçbir şey geçmedi. Evinin konumunu bana neden gönderdiğini bilmiyorum ama onun evine gitmedim. Dün gece Sandy ve Melanie'den ayrıldıktan sonra taksiye bindim eve geldim. Bana inanmanı istiyorum çünkü bu konuda doğruyu söylüyorum."

Uzun süre sessiz kaldı. Bana inanmadığını düşünüyordum başını önüne eğerek, "Üzgünüm," demesi şaşırmama neden oldu. "Özür dilerim seni o şekilde yargılamamalıydım. O adam, James Redford hala seni istiyor ve sen... Karşı koyamıyorsun. İlişkimizin zor bir dönemden geçtiğinin farkındayım ne yapmam gerek bilmiyorum Lily. Ama bir şey fark ettim." Ayağa kalkarak karşıma dikildi. Ellerini omuzlarıma koyarak gözlerimin içine baktı. Onu daha önce hiç bu kadar üzgün görmemiştim, ona yüzüğü geri verdiğimde bile... "Bence ara vermeliyiz."

Kekeleyerek, "A-anlamadım?" diye mırıldandım.

"Sen ne istediğini anlayana ve bir karar verene kadar ilişkimize ara vermeliyiz. Bu şekilde sen de ben de daha büyük bir çıkmaza giriyoruz." Sözlerinin üzerimdeki etkisini gözlemleyerek devam etti. "Seni seviyorum Lily. Fakat sen başkasını isterken bu duyguyu sürdürmem mümkün değil. İlişkimizi, aşkımızı yıpratıyoruz. Eğer şimdi bir ara verirsek sen ne istediğini anladığında... Belki buna devam edebiliriz. Ben sevdiğim kadın tarafından daha fazla ihanete uğramak istemiyorum."

Uzun süre sessiz kaldım çünkü nasıl hissetmem ya da ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Andy'nin ikimizi de büyük bir çıkmazdan kurtardığının farkındaydım. Haklıydı. Ne istediğimi bilmiyordum. James'in on yıl sonra tekrar karşıma çıkması hislerimin de gün yüzüne çıkmasına neden olmuştu. Andy'i hak ettiği gibi sevemezken ilişkimizi sürdürmenin bir anlamı yoktu.

Dakikalar sonra dudaklarımdan çıkan tek söz, "Üzgünüm," oldu.

Acı dolu bir ifadeyle güldü. "Bir umut beni seçmeni ummuştum ama o ortaya çıktığında kaybettim değil mi?"

Suçlulukla bakışlarıma ondan kaçırırken, "Bu benim seçimlerimle ilgili değil," dedim. "Eğer bir seçim yapacak gücüm olsa Andy seni seçerdim." Kafamı iki yana sallarken bakışlarım onunkilerle buluştu. "Bu seçimi ben yıllar önce yaptım. Seni tanımadan çok önce, kendimi bile tanımadan önce..."

✯✯✯

İlişkide ara vermenin ne anlama geldiğini bilmiyordum çünkü James ve Andy dışında başka bir ilişki tecrübem olmamıştı. Bu bir ayrılık mıydı? Yoksa başka bir anlamamı geliyordu emin değildim. Andy üzgün ve kararlı bir şekilde eşyalarını toplarken kapıda dikilmiş birkaç gün içinde taşınacağımı söylemiştim. Açıkçası bunu nasıl yapacağımı da bilmiyordum. Nerden başlamalıydım? Andy pazartesi gününe kadar New York'ta olacağını ve acele etmememi misafir odasının bana ait olabileceğini söylemişti ama bu ara veren insanların yapacağı bir şey gibi durmuyordu. Misafir odasında uyumam ve bu evde kalmam ikimiz içinde daha zor olacaktı. Andy gittiğinde bomboş hissettim ama kendimi salacak durumda değildim. Bir an önce biriken işlerimle ilgilenmeli, kendime bir ev bulmalı ve Elliot ile konuşmalıydım.

İşe akşamdan kalma ve karışık ruh haliyle gitmek iyi bir fikir olmasa da evde kalıp delirmek yerine kendimi canlı tutma yolunu seçmiştim. Üç kutu kahve, biraz çikolatalı kurabiye eşliğinde iki yeni müvekkil ile görüşmüş, eski dosyaları incelemiş, duruşması yaklaşan davalar için savunma hazırlamıştım. Nihayet boş kaldığımda Elliot'u aramaya karar verdim.

"Lily?"

"Hey, selam! Şey... Müsait misin?"

Ağzından bir cık sesi çıktı. "Sen bana böyle bir soru sormazsın. Dökül bakalım."

Derin bir nefes aldım beni bu kadar iyi tanımasından bazen nefret ediyordum. "Andy ve ben ilişkimize ara verdik. Artık o ne demekse..."

Uzun saniyeler sessiz kalınca telefonun açık olup olmadığını kontrol etmek için ekrana baktım. Elliot konuşmaya başlamadan önce hafifçe öksürdü. "Bunun için ne demeliyim bilmiyorum. Üzgünüm?"

"Bende bilmiyorum. Nasıl hissetmeliyim emin değilim. Bu çok karmaşık... Andy dört yıldır hayatımdaydı ve önemli bir parçasıydı. İlişkimizin hep bir gün evlilikle noktalanacağını düşünmüştüm ama diğer yandan..."

Ben devamını getirmeyince Elliot boşluğu benim için tamamladı. "Diğer yandan James senin ilk aşkın ve hala aynı duyguları hissediyorsun."

"Bu çok zor, Elliot. Onu bir daha göremeyeceğimi kabullenmiştim. Şimdi karşıma çıkıp her şeyi karmakarışık bir hale getirdi."

Teselli verir gibi sakin bir tonda, "Lily," diye fısıldadı. "O senin ilk aşkın, hayatım. Ben o aşka tanıklık ettim ve öyle bir duygu silinmez. Ne yaparsan

yap, kimi seçersen seç, nereye kaçarsan kaç. Fakat dikkatli olmak zorundasın. James on yıl sonra karşına çıkıyor, seni baştan çıkarıp kurduğun hayatı darmadağın ediyor, üstelik onu terk ettikten ve bunun sebebini öğrendikten sonra hala aşk dolu bir ergen gibi peşine düşüyor..."

"Ne söylemek istiyorsun?"

"Ben sadece dikkatli olmanı istiyorum, kalbinin bir kez daha kırılmasını görmek istemiyorum."

Şüpheli bir şekilde kaşlarım çatıldı. "Sence benden intikam mı almak istiyor? Beni baştan çıkararak?"

Güçlü bir kahkaha attı. "Elbette hayır, James'in biraz klasik olduğunu kabul ediyorum ama klişe değil." Kısa bir duraksamanın ardından, "Kalbinin kırılmasını istemiyorum," dedi. "Onun hayatı senin on yıl önce tanıdığın James'ten çok farklı. Spot ışıkları onun üzerine parlıyor, herkes onun peşinde, çok ünlü, zengin. Muhtemelen ona baktığında eski James'i görmek isteyeceksin ama o on yıl öncede kaldı. O şimdi yepyeni bir James. Onu tekrar tanımalısın."

Bu konuda haklıydı. Ona bakarak bile ne kadar farklı biri olduğunu söyleyebilirdim. Bu onu sıfırdan tanımam gerektiği anlamına geliyordu. O kadar anı hiç yaşanmamış gibi olacaktı. Şu an neyi seviyordu, ne yapmaktan hoşlanıyordu, nasıl bir evde yaşıyordu, arkadaşları kimlerdi? Eskiden onun hakkında her şeyi bilirdim ama şimdi hiçbir şey bilmiyordum.

Elimi kafamın tepesinde sallayarak tüm bu düşünceleri def ettim. "Her neyse onunla yeniden başlamayı düşünmüyordum. Şu an kafam karışık ve ne yapmak istediğimden emin değilim."

"James Redford peşine düştüyse, istediğini alana kadar durmayacaktır."

✯✯✯

Ofisten çıkmak üzereyken Emma büyük bir buket çiçekle içeri girdi. Bu seferki onu görmemi engelleyecek kadar devasaydı. Andy'nin ilişkimize ara verme fikrinden vazgeçtiğini düşünürken pembe, beyaz şakayık buketi beni şüpheye düşürüyordu. Andy tahmin edilebilir biriydi ve tercihi her zaman kırmızı güllerden yana olurdu.

Emma çiçeklerin arkasından kafasını uzatırken, "Yerinde olmak isterdim," diye şakıdı. "Tanrım! Şunlara bak!" Topukları üzerinde zıplarken çiçekleri masama bıraktı. Karta bakarken yüzündeki gülümsemeyi dudaklarını dişleyerek bastırmaya çalışıyordu. "Bu seferkiler Bay Bennett'ten değil." Kartı bana uzattı neyse ki kart kapalı bir zarfın içindeydi. Üzerinde sadece bir J harfi vardı.

"Kim bu gizemli Bay J?"

Kartı alırken, "Üzgünüm Emma," dedim. Yüzümde şeytani bir gülümseme belirdi. "Bunu asla öğrenemeyeceksin."

Emma hayal kırıklığı içinde söylenerek odamdan çıktığında zarfı açtım. Gizemli Bay J James'ten başkası değildi.

Her seferinde sana dönüyorum, çünkü sen benim başlangıç noktamsın.

Evet, James çok değişmişti ama romantik yanından hiçbir şey kaybetmemişti. Bu çiçekler, bu not genç bir kızın kalbini çılgınca çarptırabilirdi ama ben artık genç bir kız değildim. Elliot haklıydı fakat atladığı bir şey vardı ki bende çok değişmiştim.

Bir süre elimdeki telefona bakarak düşündükten sonra en azından bir mesaj atmaya karar verdim. Yani bu hiçbir şeyi değiştirmezdi sadece bir teşekkür mesajı...

*** Çiçekler için teşekkür ederim, James.**

Yazdığım on farklı mesajı sildikten sonra klasik bir teşekkürde karar kılmıştım. James'in cevabı saniyeler içinde geldi.

*** O halde bu akşam baş başa yemeğe çıkıyoruz?**

Kaşlarım çatık bir halde masamın üzerinde duran nota tekrar baktım. Bir yemek daveti yoktu, ona bir sözde vermemiştim ayrıca bunu yapamazdım. Hiç uygun bir zaman değildi.

*** Böyle bir plan yaptığımızı hatırlamıyorum.**

*** Sana çiçek gönderdim, bana mesajla teşekkür ettin akşam yemeğe çıkmazsak klasik flört aşamalarından önemli bir tanesini atlamış oluruz.**

*** Flört etmiyoruz James ve seninle yemeğe çıkamam.**

*** Ama flört etmemiz gerekiyormuş.**

Gözlerimi devirdim birinden akıl mı alıyordu?

*** Bunu sana kim tavsiye etti?**

Eşyalarımı çantama koyarak, masamı topladım. Emlakçıya acil bir eve ihtiyacım olduğunu söylemiştim ve gün içinde bakacağım eşyalı bir ev bulmuştu. Vakit kaybetmeden onunla buluşmalıydım. Her yerinden Andy'den izler olan bir evde daha fazla yaşamam doğru değildi. Hem iş seyahatinden döndüğünde ikimizin durumu daha garip bir hal alırdı.

*** Elliot'tan fikir almış olabilirim. Bana yeniden başlamamı önerdi ve ilk aşamanın çiçek, yemek, flört olduğunu söyledi. Birbirimizi yeniden tanımamız gerekiyormuş.**

Tanrım! Elliot, James ile mi konuşuyordu? Hem de benim hakkımda!

*** Tekrar arkadaş olduğunuzu bilmiyordum.**

*** Eski hayatımın önemli bir kısmını geri kazanmaya çalışıyorum.**

Ofisten çıkıp asansöre bindim, arabamı almak için otoparka indiğim sırada telefonum çaldı. James arıyordu.

"Yemek için saat kaçta uygunsun?"

"Üzgünüm James bunu yapamam."

"Yapmaz mısın? Yapamaz mısın? Artık aramızda bir engel yok, Lily."

"Dur bir dakika sen bunu nereden biliyorsun?" Kendi sorumu cevaplayarak, "Dur tahmin edeyim, Elliot değil mi?" diye sordum.

"Aslında, hayır. Andy ve seni öğrendikten sonra onu aradım." Devam etmesini beklerken hafifçe öksürdüm. "New York maçı öncesi son antrenman bugündü ve basın oradaydı."

"Andy seninle mi konuştu?" derken sesim şaşkınlığımı ele veriyordu.

"Daha çok bana çıkıştı. Seni baştan çıkarmakla ve ilişkinizi bozmakla suçladı."

"Aman Tanrım!" Bu hiç Andy'e göre bir hareket değildi. O genelde olgun, sakin ve mantıklı biriydi. Onu ne kadar kırdığımı fark ettiğimde utanç ve üzüntü her yanımı sardı. "Kameralar açık mıydı?"

"Neyse ki yalnızdık. Aramızdaki şey çok özel, basına malzeme olmasını istemiyorum."

"Aramızda bir şey yok James. On yıl çok uzun bir süre ve ikimizde artık başka insanlarız."

Ciddi bir ses tonuyla, "Birbirimizi yeniden tanıyabiliriz," dedi. "Bir şansı daha hak ediyoruz. Bunu bizden alamazsın. On yıl önce benden isteyerek ayrılmadın Lily ve neler yaşadığını tahmin edebiliyorum sadece bunları telafi edebilmek için birbirimize izin vermeliyiz ama önce sen bana izin vermelisin." Ben sessiz kalınca, "Sadece bir yemek," diyerek ısrar etti.

"Bugün yapamam. Bir görüşmem var."

"Hadi ama Lily, yarın New York'a gidiyorum."

"O zaman döndüğün zaman bunu konuşabiliriz bende tüm bu olanları sindirip, ne yapacağıma karar veririm."

Bir küfür mırıldandığını duydum ama duymamış gibi yaptım. "Pes etmeyeceğim," dedi. "Döndüğümde benimle yemeğe çıkacaksın."

"Bunu o zaman konuşuruz, şimdi kapatmalıyım."

Telefonu kapatıp dikiz aynasına baktığımda yanaklarımın kızardığını fark ettim. James ısrarcı olursa bu tavrımı sürdürmemin imkânı yoktu. On yıl sonra hala nasıl bir genç kız gibi hissetmemi sağlayabiliyordu?

✯✯✯

Emlakçıya şehir merkezinde, eşyalı ve hemen taşınmaya hazır bir ev istediğimi söylemiştim. Bana tam da istediğim şartlarda bir ev bulmuştu. Boston'ın merkezinde güzel bir rezidanstı, istediğim her şeye sahipti, işime yakındı ve taşınmaya hazırdı. Aslında rezidansta yaşamaktan pek hoşlanmıyordum ben daha çok kendime ait alanı olan, daha küçük, sevimli ve sessiz yerlerden hoşlanırdım ama tamamen aradığım şeyi bulmak için zamanım yoktu. Daire gereğinden fazla büyüktü, dört yatak odası da eşyalıydı, bir çalışma odası, dört tam banyosu, devasa bir salonu, bütün teknolojik aletlerle donatılmış şeflere layık bir mutfağı vardı. Yemek yapmakla pek aram yoktu, yemekleri genelde Andy yapardı ya da dışarıdan söylerdik belki burada yapmaya başlamak hoş bir değişiklik olurdu ya da sadece dışarıdan söylerdim.

Şehir manzarasını ayaklar altına alan yirminci dördüncü kat manzarasından gün batımını izlerken, "Burası yeterli," dedim.

Priya hala evin muhteşem özelliklerinden bahsediyordu ama daha fazla dinlememe gerek yoktu. Bir an önce taşınmalı, Andy'nin dairesindeki özel eşyalarımı kolileyip buraya getirmeliydim. Çok fazla eşyam, az zamanım vardı ve bunu yapacak enerji ile motivasyonum yok denecek kadar azdı. Priya'nın hazırladığı kontratları imzalayıp evin anahtarını teslim aldığımda gün çoktan geceye karışmıştı. Telefonumu çıkararak Melanie'yi aradım uzun çalışlar sonunda telefonumu cevapladı.

"Hey, selam!"

"Selam! Düşünüyordum da bu akşam yalnız kalmak istemiyorum ve eşyalarımı toplamalıyım. Bana gelir misin?"

"Elbette arkadaşlar bu günler içindir. Bir saat sonra sendeyim. Gelirken Çin yemeği getirmeme ne dersin?"

"Kulağa harika geliyor."

Karanlık eve girdiğimde garip hissetsem de birkaç dakika sonra Melanie'nin gelmesi rahatlamama neden oldu. Çin yemeklerini karton kutulardan yerken ikimize de birer kadeh şarap doldurdum. Yere oturmuş kutuları benim ıvır zıvırlarımla dolduruyordum Melanie ise onları bantlıyordu.

"Bu kararı vermek için acele etmiyor musunuz?"

Sabah onu aramış ve olanlardan bahsetmiştim. Bana her şeyin düzeleceğini her ilişkide böyle sorunların olacağını söylemişti ama bizim

ilişkimiz hiçbir zaman inişli çıkışlı olmamıştı. Diğer yandan en büyük engel kendimdim. Ne istediğimi hala bilmiyordum.

"Andy ikimiz içinde en doğru kararı verdi."

"Peki, bunun sebebi ne Lily? Yani sadece evlenme teklifini kabul etmediğin için seni terk etmiş olamaz. Andy'i üniversiteden beri tanıyorum o böyle biri değildir."

"Beni terk etmedi," dedim. "Biz ara veriyoruz çünkü bu ikimizin ortak kararı ama haklısın tek neden o değil."

Bakışlarımı utançla kaçırdım. O ve Andy her zaman çok yakın arkadaşlardı. Üniversitede tanışan arkadaş grubu daima birbirini kollardı. Sandy ve Andrew evlenip kendi dünyalarını kurmuş, Justin ve Melanie başarısız bir ilişki denemesinde bulunmuş olsa da Melanie ve Andy her zaman iki yakın arkadaştı. Yine de bu grupta arkadaşlığına güvendiğim tek kişi Melanie'ydi.

"James Redford," derken sesim tereddütlü çıkmıştı.

"Dur tahmin edeyim o eskiden en yakın arkadaşın değildi?" Onu onayladım. "Aranızda bir şey olduğunu hissetmiştim. Yarım kalmış aşkı nerde görsem tanırım." Kaşları çatıldı. "Dur bir dakika tek neden bu olamaz. Andy kıskanç biri değildir. Ona yalan söylemene mi kızdı?"

"Evet, ondan gerçekleri sakladım ama bunu halletmiştik." Derin bir nefes alırken kadehimin dibindeki şarabı tek dikişte içtim. "Ben James'e karşı hala benzer duygular hissediyorum. O... yeniden hayatıma öylece girdi ve ben ne yapacağımı bilemedim. Aramızdaki çekim hala orada dururken buna karşı koyamadım."

Sırtımı sıvazlarken, "Üzülme, Lily," dedi. "Her insan hayatının bir döneminde böyle hatalar yapar." Ben sakinleşince, "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu. "James ile tekrar deneyecek misiniz?"

"Bilmiyorum. Bunu düşünmek bile bana kendimi kötü hissettiriyor."

"Kötü hissetmemelisin. Andy'nin de tamamen masum ve yalansız bir ilişki sürdürmüyordur. Herkes bir diğerinden bir şey saklar bu hep böyledir."

Kaşlarımı çatarak, "Bir şey mi biliyorsun?" diye sordum.

"Hayır, sadece her ilişki böyledir. Bunun için kendini suçlamana gerek yok. Kalbinin seni götürdüğü yolu takip et, düşünmen gereken tek kişi sensin."

✯✯✯

Cumartesi akşamı eşyaların büyük bir kısmını arabama yüklemiş ve yeni evime taşımaya başlamıştım. Ağzına kadar koli dolu olan Mercedes'imi otoparkta boş bir yere park ettikten sonra iki küçük koliyi kucaklayarak asansöre ilerledim. O sırada kolilerden biri devrildi içinden düşenleri toplamak için eğildim. Bir küfür savurup yere dökülen her şeyi kutuya atmaya başladım. Ta ki yerde tek bir kolye kalana kadar. Zincirin ucunda sallanan kahverengi taşı onca yıldır saklamıştım. Andy ile tanışana kadar kolyeyi boynumdan hiç çıkarmamış onunla tanıştıktan sonra da her zaman yakınımda olmasını istercesine her yere taşımıştım.

Zinciri parmaklarımın arasında tuttum hala dizlerimin üzerindeydim. Tam kalkmak üzereyken otoparkta park etmiş arabalardan biri dikkatimi çekti. Gece kadar siyah Porche başlı başına tanıdıktı ama Boston büyük bir şehirdi böyle bir rezidansta Porche sahibi olmak olağan dışı bir şey olmazdı. Elbette plakasındaki JR harfleri olmasaydı...

Bu arabayı tanıyordum, sahibini tanıyordum. James Redford yine bir şekilde tam hayatımın orta yerine girmeyi başarmıştı. Görünüşe göre kader ya da karma adı her neyse bizi rahat bırakmayacaktı. Bu koca şehirde, binlerde kiralık ev arasından James Redford'ın yaşadığı yeri tercih etmiştim. Ayaklarım üzerinde doğrulurken kolye hala parmaklarımın arasından sallanıyordu.

"Belki de bir şansı hak ettiğimiz için on yıl sonra tekrar karşılaştık," diye mırıldandım.

17. BÖLÜM - EN YAKIN DOST

✿ Lily
EKİM 2012 – BOSTON

Pazar günü kendime izin vererek *Giants-Patriots* maçını izliyordum. Büyük köşeli koltuğa yayılmış, mikrodalgada patlattığım patlamış mısır ile birlikte devasa televizyonun karşısına geçmiştim. Evin her yer ıvır zıvırlarımın olduğu kutularla doluydu. Kitaplarımı ve kıyafetlerimi henüz taşımayı bitiremediğim için kitap balyaları, kıyafet yığınları ve valizler her yerdeydi. Bu kadar kısa süre içinde taşınmak delilik olsa da başarmıştım. Ayaklarımı uzatarak maça odaklandım. James'i televizyondan izlerken her zaman gergin olurdum, ekrana bakmaktan kaçınırdım ve bir şekilde maçı görmezden gelirdim ama bu sefer maçı rahatça izledim. James iyi bir oyun çıkarıyordu.

Maçın sonu yaklaşırken olduğum yerde gerilmiştim. Bu bir korku filmi izlemek gibiydi. Lisede oynadıkları futbol ile ilgisi yoktu. James çok sertti, mücadeleciydi ve asla kaçınmıyordu. Rakip takım tarafından defalarca sıkıştırılmış, sakat kalma riski ile karşı karşıya gelmişti. Mısırları ağzıma tıkarken her tehlikeli pozisyonda nefesim tekledi. Onu izlemenin beni endişelendirdiğini fark ettim. Kumandayı elime alıp kanalı değiştirmek üzereyken top James'e geldi. Öne geçmeleri için bir sayıya ihtiyaçları vardı ve James hırslanmıştı. Elindeki topla savunma oyuncularının arasına girerken başını önüne eğmiş topu göğsüne sıkıca bastırmıştı Tüm üzerine atlayan, onu devirmeye çalışan adamları aşarak ilerliyordu ben ise nefesimi tutmuş sakatlanmaması umuyordum. Her şey bir dakikada gerçekleşse de bana saatler gibi geldi ve nihayet James o sayıyı aldı. Spiker heyecanla James'ten ve çıkardığı muhteşem oyundan bahsederken tuttuğum nefesi bıraktım.

Uzun bir banyonun ardından romantik kitaplardan biriyle tembellik yapmak üzere kitap yığınlarına ilerledim. Eski bir kitabı seçtim ayaklarımı sürüyerek yatak odasına ilerledim. Yatağımın üzerinde duran telefonumu elime aldığımda iki farklı kişiden iki yeni mesaj geldiğini görerek yatağın ucuna çöktüm.

İlk olarak Andy'den gelen mesajı açtım.

*** Melanie taşındığını söyledi. Lily, bu kadar acele etmene gerek yoktu. Seni aradım uygun olunca bana dönüş yap lütfen.**

*** Her şey yolunda. Böyle olması ikimiz içinde en doğrusu sabah seni ararım.**

James'in gönderdiği mesajı açmaya çekiniyordum. Fakat kaçmanın anlamı yoktu. Burnumun dibinde yaşıyordu. Bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu, James'in arabasını bir arkadaşına ödünç verdiğini falan ummuştum ama maalesef bu gerçekti. Bana o gece gönderdiği konumu kontrol etmiştim James tam olarak bu apartmandaydı. Hatta daha fenası iki kat üstümdeydi.

*** Maçı seyrettin mi?**

*** Bunu da nereden çıkardın?**

*** Seyretmişsin. J Bu hala bir şansım var demek.**

Cevap vermedim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Tüm bu olaylar... Çok hızlı gelişmişti ve ben her şeyin ortasında devrilmemek için mücadele ediyordum.

*** Pazartesiye ne dersin?**

Bana ısrarla çıkma teklif etmesi korkuya kapılmama neden oluyordu. James'i yeniden tanıma fikri yüzünden olabilir miydi? Belki de mantıklı biri ilk aşkının kollarına koşardı ama ben bir yere bağlıymışım gibi hissediyordum.

*** Ben taşınma işleri ile uğraşıyorum. Belki önümüzdeki hafta sonu olabilir.**

*** Güzel. Nereye taşınıyorsun?**

James beni şimdiden sahiplenmeye çalışıyordu. Onunla ilgili yeni beni rahatsız edebilecek eskiden kalma bir huyuydu. Bunun değişmemiş olması güzel olsa da Andy hiçbir zaman ilişkimizde kontrolü elinde tutan, korumacı ve sahiplenici taraf olmamıştı. James ise tam tersiydi. Ben ise artık daha bağımsız, özgür, keskin çizgileri olan birine dönüşmüştüm.

James'e aynı yerde yaşadığımızı itiraf ettiğim anda Boston'a döner dönmez kapıma dayanırdı bu yüzden ufak bir yalanla gerçekleri biraz ertelemeye karar verdim.

*** Şimdilik bir arkadaşımın evindeyim.**

*** Neden bir ev tutmadın? Döndüğümde sana bir ev buluruz. Hatta siktir et! Benimle kalırsın.**

İşte başlıyorduk. James'i kontrol altında tutmak imkânsızdı. Dizlerimi karnıma çekerek koltukta bir top gibi kıvrıldım telefon hala elimdeydi ve çatık kaşlarla ekrana bakarken dudaklarımı dişliyordum.

*** Sadece biraz zamana ihtiyacım var James. Ben yetişkin bir kadınım, çaresiz bir genç kız gibi seninle kalmayacağım. Kendi başımın çaresine bakabilirim.**

*** Lilian Hamilton sadece çaresiz bir genç kız olduğu için mi bana ihtiyaç duyuyordu? ,**

Tekrar Lilian Hamilton olmuştum. Kırıldığı ya da kızdığı zaman kendini korumaya alıyordu. Değişmeyen bir özelliğini daha keşfetmiştim.

*** Döndüğünde konuşuruz, James. Maç için tebrik ederim. İyi geceler.**

✯✯✯

Sabah ofise gitmeden önce dün akşam üzerinde çalıştığım dosyaları toparlayarak çantama koydum. Önemli bir dosyayı Andy'nin evinde unutmuştum bugün gidip almam gerekiyordu. Kolumdaki saate şöyle bir baktım henüz sekizdi Andy çoktan uyanmış olmalıydı. Onun çıkmasını mı beklemeliydim? Yoksa gidip yüzleşmeli ve dün akşamki mesajını geçiştirdikten sonra en azından yüz yüze veda mı etmeliydim? Sıkıntıyla ofladıktan sonra dosyamı almak zorunda olduğumu kendime hatırlattım. Belki trafikte biraz oyalanırdım ve böylece Andy evden çıktığında orada olurdum. Anahtarını da bırakmam gerekiyordu. Evet, bugün bu işi halletmeliydim bundan daha fazla kaçamazdım. James ile karşılaşma ihtimalime karşı arabamı bir alt kattaki otoparkta uzak bir köşeye bırakmıştım. Emin adımlarla etrafı gözetleyerek aracıma bindim ve kısa bir zaman önce Andy'yle birlikte yaşadığımız eve doğru yola çıktım.

Kapıda durup derin bir nefes alarak gömleğimi düzelttim ve anahtarla mı girsem, yoksa zile mi bassam diye düşünürken eğer evdeyse mahremiyetine saygı göstermek açısından zile basmanın daha uygun olacağına karar verdim. Birkaç saniye içinde kapı yavaşça aralandı ve şaşkın gözlerle bana bakan Melanie'yi görünce nedensizce rahatladım. Kapıyı Andy'nin açması garip olacaktı ve açıkçası ona ne söyleyeceğimi de bilmiyordum.

"Ah, günaydın Melanie," diye mırıldandım.

Melanie beni gördüğü için şaşkındı. Açık kalan ağzını kapatırken, "Günaydın," dedi. "Andy'i görmeye mi geldin?"

"Şey... Aslında hayır. Bir dosyayı burada bırakmışım." Elimdeki anahtarları şıngırdatırken, "Bir de anahtarlarını geri vermek istedim,"

dedim.

Geçmem için kenara çekildi. "Andy birkaç dakika önce çıktı. Rahat ol."

Başımı sallayarak içeri girdim. Dosyayı almak için çalışma odasına yöneldim. Geri döndüğümde Melanie sırtını duvara yaslamış girişte dikiliyordu. Neden bu kadar gergin görünüyordu?

"Andy ile ilgili bir sorun mu var?"

Omuzlarını silkti. "Akşam Justin, Andy ve ben dışarıda bir şeyler içtik. Andy kötü görünüyordu onu eve getirdim. Sabah telefonlarımı açmayınca telaşlandım ve bakmak için geldim. Dört seneden sonra... Onun biraz yıkılmış olması oldukça normal. Endişelenme." Kapıyı işaret etti. "Kahve almak için çıkmıştı istersen dönmesini bekle ve konuşun. Bu ikinize de iyi gelecektir."

Başımı iki yana salladım. "Sanırım bunun için hazır değilim. Belki daha sonra yapmalıyım."

"Uğradığını söylememi ister misin?"

"Sorun değil, söyleyebilirsin."

Kapıdan çıkmadan önce tekrar arkadaşıma baktım. "Melanie bir sorun olmadığına emin misin? Sen gergin görünüyorsun."

Gülümsemeye çabaladı. "Hayır, bir sorun yok, Lily. Her şey yolunda."

Arabama binmiş ofise doğru giderken aklım garip bir düşünceyle doluydu. Bu düşünce olduğum yerde içimi ürpertecek kadar rahatsız edici bir hal almaya başlarken dudaklarımı ısırmaya başladım. Bir tuhaflık olduğuna emindim ama buna bir isim koyamıyordum. Melanie ile Andy her zaman çok yakın olmuşlardı ve Andy'yle çıkmaya başladığımdan beri Melanie her konuda destekçimdi. Melanie'nin, Andy'i teselli etmesini, onun yanında olmasını anlıyordum arkadaşı için bunu yapmasını takdir ediyordum elbette ama davranışında bir tuhaflık ve soğukluk olduğunun da farkındaydım. Aklıma gelen ilk düşünceye karşı kafamı iki yana salladım.

Gün içinde dosya üzerinde çalışıp, telekonferans ile iki toplantı yaptıktan sonra hala kafamdaki anlamsız düşünce ile boğuşuyordum. Elim masanın üzerinde duran telefona uzandı ve parmaklarım Sandy'nin numarasında duraksadı. Birkaç uzun çalıştan sonra telefonu kapatmak üzereyken Sandy'nin neşeli sesi kulağıma doldu.

"Lily!?"

"Hey, selam Sandy," diye mırıldandım. "Nasılsın? Nasıl gidiyor?"

"Şu işe bakın. Demek sonunda beni aramak aklına geldi!" Bana sitem etmesini anlayabiliyordum. Andy ile arkadaşlardı, bende onlarla arkadaştım

ve ona hiçbir şey anlatmamayı seçmiştim.

"Kusura bakma ben... Olanları konuşmaya hazır değildim."

"Demek öyle? Peki, şimdi hazır mısın?"

Kendi kendime başımı salladım. "Aslında seninle konuşmak için aradım. Ben... Başka kimi arayacağımı bilemedim."

Kinayeli bir şekilde, "Bilmem," diye mırıldandı. "Belki en yakın arkadaşın Melanie?"

"Haklısın, çok üzgünüm seni dışarıda bırakmak gibi bir niyetim yoktu ama bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum konuşmak istediğim konu biraz da Melanie hakkında."

Uzun süre sessiz kaldı ve nihayet, "Tamam," dedi. "Bugün iki çekimim var ama saat üç ile beş arasında bir boşluğum olması lazım. Bu tarafa gelirsen bir şeyler yiyebiliriz."

"Tamam, saat üçte kanalın yakınlarında olurum."

✯✯✯

Andy, Melanie ve Sandy'nin iş yerinde çok yakın bir restoranda oturmuş Sandy'i beklerken gerginlikten başım ağrıyordu. Andy bana iki mesaj göndermiş onu görmezden gelmiştim ve az önce de aramasına cevap vermemiş telefonumu masanın üzerinde ters çevirip onu duymazdan gelmiştim. Neden bilmiyorum ama Sandy ile konuşmadan onunla veya Melanie ile konuşmak istemiyordum. Ben tüm bu düşüncelerle boğuşurken Sandy içeri girdi. Doğruca yanıma geldiğinde ayağa kalkarak birbirimizi öptük.

Karşıma otururken, "Olanlar için üzgünüm," dedi.

Başımı salladım. "Bende."

"Sorun o değil mi? James Redford?"

Gözlerimi devirirken, "Çok mu belli oluyor?" diye sordum.

Kadınsı bir kahkaha attı. "Görmemek için kör olmak lazım. Özellikle bizi senden nasıl uzaklaştırdığı ve ilk andan itibaren sana nasıl baktığı düşünülürse..."

"Andy'i bu şekilde aldattığım ve ona yalan söylediğim için çok kötü hissediyorum."

Gözlerini benden kaçırırken tam zamanında gelen garsona hevesle sipariş vermeye başladı. Ben hafif bir salata siparişi verdikten sonra garson ortadan kaybolmuştu.

"Beni neden çağırdın, Lily? Andy hakkında kötü hissettiğini söylemek için mi? Sonunda beni arkadaş olarak kabul ettiğin için mi?"

Kaşlarımı çatarken, "Elbette seni arkadaşım olarak kabul ediyorum," dedim.

Güldü ama bu meşhur sahte gülüşlerinden biriydi. "Beni asla arkadaşın olarak kabul etmedin. Melanie ile her zaman daha yakındın bu yüzden Andy ile ayrıldığında bana haber vermedin, beni çoğu kız kıza buluşmalarınıza çağırmadı ve bahse girerim eşyalarını toplarken bile sana yardım eden Melanie'ydi."

Sandy, Melanie ile olan yakınlığımı kıskanıyor olamazdı değil mi? Evet, onlar bizden daha yakın arkadaşlardı ama iş hayatı Sandy'e çok farklı davranmıştı o şimdi Melanie'den statü olarak oldukça üstündü, üstelik evliydi ve hep çok meşguldü. Onu buluşmalara çağırmamıştık çünkü Melanie her seferinde ona bir bahane bulmuştu ben de zamanda Sandy'nin bizimle arkadaşlık etmekten hoşlanmadığını düşünmüştüm. Bu konuda yanılıyor muydum? Sandy kendini dışlanmış mı hissetmişti?

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Ben arkadaşlığımızdan hoşlanmadığını düşünüyordum."

"Ah saçma! Elbette senden hoşlanıyordum ve Melanie ne kadar yanlış yaparsa yapsın ona karşı koyamayan bir tarafım olduğu da doğru."

"Andy konusunda yanlış yaptığımın farkındayım ve hepinizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Uzanıp masanın üzerinden elimi tutarken bana gülümsedi. "İlişkilerde böyle şeyler olur tatlım. Kimse seni suçlamıyor. Belki de ilişkiniz en başından bir hataydı."

"Ne söylemek istiyorsun?"

Ayağını yere vuruyor, topuğu ritmik bir ses çıkarıyordu. Gergin birinin sergileyeceği bir davranıştı ve Sandy gergin olduğunu belli etmeyecek kadar kontrollü bir kadındı. "Bunu benden duyman doğru olmaz Lily. Belki Andy ile konuşmalısın."

Ciddi bir tavır takınarak arkama yaslandım. "Seninle neden konuşmak istedim biliyor musun, Sandy?" Cevap vermesine izin vermeden sözlerimi sürdürdüm. "Çünkü nedense senin dürüst olacağını düşündüm. Belki şimdi söylediklerim sana aptalca gelecek ve bana güleceksin ama inan sabahtan beri bu düşünceler beynimi bir kurt gibi kemiriyor. Artık önemi olup olmadığından emin olamasam da içimdeki şüphelerin saçma olduğunu duymalıyım."

Konuşmayı sürdürmeden önce doğrudan gözlerine baktım bunlar ağzımdan çıktığı anda ne tepki vereceğini merak ediyordum. "Bu sabah

almam gereken bir şeyi almak için Andy'nin evine uğradım. Andy orada değildi ve kapıyı Melanie açtı." Aslında bu normal bir durumdu. Fakat bana olan davranışı normal gelmemişti. O gergin tavrı, şüpheli hareketleri, içinde taşıdığını hissettiğim öfke... Sandy'nin bakışlarında da garip bir şey yakalamıştım. Şaşkınlık ve endişe...

"Bunu sana soruyorum Sandy çünkü bana yalan söylemeyeceğini biliyorum. Onların arasında, geçmişte benim bilmediğim bir şey mi vardı?"

Sandy uzun süre sessiz kalınca konuşmayacağını düşünmeye başlamıştım ama öyle olmadı hafifçe öksürdü konuşmaya başladı. "Öncelikle bunu sana anlatmak hiçbir zaman bana düşmezdi, o yüzden sessiz kaldım. Doğrudan sorduğun için anlatacağım. Andy ve Melanie Üniversitenin ilk yıllarında birliktelerdi. Üniversite boyunca inişli, çıkışlı, oldukça boğucu bir ilişkileri vardı. Bilirsin sürekli ayrıl barış türden..."

Zorlukla yutkundum. Andy'nin bir şekilde benden saklamasını anlamaya çalışıyordum, bende aynı şeyi yapmıştım ama onu asla James ile arkadaş olacağı bir konuma getirmemiştim. Diğer yandan Melanie... Lanet olsun ben her şeyimi onunla paylaşmıştım. O benim tek arkadaşımdı!

"Üniversite'den sonra Andrew hepimiz için Boston'da iş ayarladı Andy burayı çok sevmesine rağmen kalmak istemedi çünkü Melanie ile daha fazla devam etmek istemiyordu. Justin ile birlikte D.C.'ye yerleşip orada iş buldular. Bu durum Melanie'yi çok kötü etkiledi. Andy'e takıntılıydı Boston'dayken sürekli evinin önünde bitiyor, onu durmadan arıyor, her adımını takip ediyordu." Gözlerini devirerek işaret parmağıyla boynunu kesme hareketi yaptı. "Tam anlamıyla bir psikopat gibiydi."

Garsonun siparişlerimizi getirmesi konuşmasını böldü nihayet tekrar yalnız kaldığımızda çatalıyla yemeğini karıştırdı sonra bakışları tekrar benimkiler ile buluştu. "Andy gittikten sonra çok kötü bir durumdaydı. Andrew ve ben ona destek olduk. Neyse ki yardım aldı, kendini toparladı. Andy seninle bir ilişkiye başlayana kadar aradan neredeyse sekiz ay geçmişti. Andy senden bahsettiğinde hepimizin ödü kopmuştu Melanie'nin tekrar çıldıracağını düşünüyorduk ama beklediğimiz gibi olmadı hatta bunu büyük bir olgunlukla karşıladı, seninle arkadaş oldu. Andy sana ondan bahsedecekti fakat Melanie bunu yapmamasını arkadaş grubu için garip olacağını söyledi ve Andy onu dinledi. Bu yüzden kimse sana tek kelime etmedi çünkü kimse arkadaşlığımızın ya da sizin ilişkinizin bozulmasını istemedi."

Zorlukla, "Ama-ama," diye kekeledim. "Ben... nasıl anlamam? Melanie benim arkadaşımdı ben hiçbir şey hissetmedim."

Sandy omuzlarını silkti. "İkisi de birbirlerini unutmuşlardı. Melanie'nin, Justin ile ilişkiye başlamasıyla onun bir tür planı olduğunu düşündük ama sonra fark ettik ki sadece Andy'i unutmuştu."

"Bu sabah bana çok garip davrandı."

Sandy beni onayladı. "Bir süredir. Andy Boston'a döndüğünden ve sizi sürekli görmeye başladığından beri garip davranıyordu. Fazla içmeye, işini boşlamaya başladı. Geçen haftalarda onun evine gittiğimde Andy ile olan fotoğrafların ortalıkta olduğunu gördüm ve kendini toparlamasını söyledim."

"Andy beni aldatmış olabilir mi?" diye sordum. Belki öğrenerek vicdanımı rahatlatmaya çalışıyordum, kısasa kısas... Ne boktan bir düşünce! Tanrım! Nasıl bir insana dönüşüyordum?

"Sanmıyorum. Yani sen onu aldatana kadar öyle bir şey yaptığını sanmıyorum."

"Bu da ne demek?"

"Sen yüzüğü attığında oldukça öfkelendiğini söylemeliyim. Sen onu reddettikten sonraki gün onları ofiste birlikte gördüm." Tabağındaki bir parça brokoliyi ileri geri itiyordu. "Sana söyleyecektim ama Andrew karışmamamı söyledi."

"Anlıyorum," diye mırıldandım. "Sana kızmıyorum. Bilmiyorum belki de bunu öğrendiğim için rahatladım ama diğer yandan kandırıldığım için kötü hissediyorum. En çokta Melanie ile arkadaş olduğum için..." Andy'i suçlamıyordum bu uzun zaman önce yaşanmış bir şeydi ama yine de bana söylemesini beklerdim. Diğer yandan Melanie her an benim yanımdaymış gibi görünürken rol mü yapmıştı? Dört sene boyunca kandırılmıştım ve anlaşılan bu sabah arkadaşımın gerçek yüzü açığa çıkmıştı.

Yemeğe devam edemeyeceğimi fark ederek ayağa kalktım. "Ben gitmeliyim. Anlattığın için teşekkür ederin."

Sandy ayağa kalkarak bana sarıldı. "Soğuk ve zaman zaman kendini beğenmiş biri olduğumu biliyorum Lily ama üzülmeni istemiyorum. Andy'nin seni sevdiğinden eminim fakat yine de buna karar verecek olan sensin."

✯✯✯

Sandy'nin yanından ayrıldıktan sonra işe dönecek gücüm yoktu. Başka bir görüşmem olmadığını teyit etmek için Emma'yı aradıktan sonra arabamı

doğruca eve sürdüm. İçeri girer girmez o kimsesiz ev, yeni mobilyaların kokusu, bir mağaza gibi evin içini dolduran oda parfümü... Her şey üstüme gelmeye başladı. Biriyle konuşmaya, en azından yanımda birinin olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Çantamdan telefonumu çıkarıp Elliot'ı aradım uzun çalışlar sonunda aramam cevapsız kaldığında telefonu koltuğa fırlatıp kendimi de hemen yanına bıraktım. Üniversite hayatım büyük bir depresyonla geçmişti bu yüzden insanlardan kaçmış ve arkadaş edinememiştim. Andy'i tanıdığımda bir anda her şey ondan ve işimden ibaret olmuştu, sonra onun arkadaşlarıyla arkadaş olmuş, yeni insanlara ihtiyaç duymamıştım. En ihtiyacım olduğu anda yanımda tek bir kişi kalmamıştı. Babamı aramak istemiyordum nişanı attığımı söyledikten sonra büyük bir kavga etmiştik. Annem her zaman bana karşı umursamaz olmuştu bu yüzden en ihtiyaç duyduğum anlardan birinde yapayalnızdım. Belki de hak ettiğim buydu...

Kendime daha fazla acıyamayacağıma karar verdiğimde duş alarak üzerime basit bir tayt ve tişört giydim. Islak saçlarım hala havlunun altındayken açamadığım kolileri açarak kendimi meşgul etmeye başladım. Kitaplarımı yerleştirdim, birkaç fotoğrafa yer buldum, biblolarım ve ıvır zıvırlarımı göz önündeki raflara dizdim, Kıyafetlerimin bir kısmını giyinme odasına astım. Yatak odasına gidecek kolilerden birinin içinde onunla karşılaştım. Kırmızı arabayla... James'in arabası. Bana en ihtiyaç duyduğum anda verdiği o arabayı ellerimin arasında tuttum. Sadece iki kat yukarıdaydı. Ondan uzakta geçirdiğim onca seneden sonra sadece iki kat yukarıdaydı...

Belki düşünmeden hareket ediyordum ama arabayı yatağımın üzerine bıraktım saçımdaki havluyu çıkarıp fırlattım ve banyodan sonra kabaran neredeyse kıvırcık saçlarımı umursamadan üzerimdeki kıyafetlerle kendimi dışarı attım. Asansöre binip James'in oturduğu kata çıktım. Uzun koridor hiç bitmeyecekmiş gibiydi adımlarım titreyen dizlerim yüzünden yavaştı. Kapısının önünde durdum zile uzanıp bastım ve açılmasını beklemeye başladım. Birkaç saniye sonra, *"Burada ne yapıyorum?"* diye düşündüm. Üzerimde ev kıyafetlerimle, terliklerimle, karmakarışık duygularımla ben burada ne yapıyordum? Tam arkamı dönüp yok olmak üzereyken kapı açıldı ve James ismimi fısıldadı.

"Lily."

Ona döndüğümde basit eşofmanlarıyla karşımda dikiliyordu. Saçları topluydu birkaç tutam saç atkuyruğundan kurtulmuş onu vahşi

gösteriyordu. Eve yeni gelmiş olmalıydı çünkü spor çantası hala kapının girişinde duruyordu.

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek anlamsızca kekelemeye başladım. "Şey... Ben. Ben üzgünüm. Kendimi bir anda... Bir anda burada buldum." Durdum ve derin bir nefes aldım. Hayır, çaresiz bir kadın gibi ağlamayacaktım. "Sanırım gelmemeliydim, uygun bir zamanda değilim düşüncesizce hareket ettim."

Tam arkamı dönüp uzaklaşacağım sırada James bana uzanarak kolumu kavradı. Kapının önünde yüz yüze bakıyorduk. James'in ifadesi ciddi olsa da gözlerinde hoş bir endişe vardı. "Daha önce gelmeliydin, Lily. Seni bekliyordum."

O an düşünmedim sadece içimden geçen şeyi yaptım, bedenimin ve kalbimin bana yapmam için yalvardığı şeyi. Onun güçlü göğsüne sığındım kolları bir an bile düşünmeden bedenimi sarmaladı sıcaklığı bana korunduğumu hissettirdi. Rahatlamanın ve onun varlığının etkisiyle artık güçlü olmama gerek kalmamıştı. Kendimi tamamen bırakacak kadar güvendiğim birinin yanındaydım. Gözlerimden yaşlar akarken beni sakinleştirmek için saçlarımı okşadı.

Birkaç saniye kapıda öylece sarıldık ve ağladım. Derin bir nefes alarak sadece biraz uzaklaştım. Hala sarılıyorduk ama artık yüzüne bakabiliyordum. Burnumu çekerek, "Üzgünüm," dedim. "Üzgünüm."

James kaşlarını çattı. "Ne için? Geldiğin için mi?"

Kafamı iki yana salladım ve hemen sonra onu onayladım. "Geldiğim için, gelmediğim için, geç kaldığım için, sana ihtiyaç duyduğum ve duymadığım her an için... Her şey için üzgünüm."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı parmakları ıslak yanaklarıma uzanıp birkaç gözyaşı damlasını sildi. "Gelmen sonsuza dek sürdü, günbatımı." Bana hayranlıkla bakarken elleriyle yüzüme dökülen saçları geriye çekti. Tanrım! On yıl önce bana baktığı şekilde bakıyordu. Kalbim hızlanırken bir daha hiç yaşayamayacağımı düşündüğüm o duygu içime doldu.

Beni içeri doğru çekerken hala sarılıyorduk, hala bana gülümsüyordu. "Sonsuza dek ne kadar sürer diye sormuştun, şimdi biliyorsun."

✯✯✯

Beni salondaki rahat, beyaz kanepesine oturttuktan sonra su almak için mutfağa gitti elinde bir bardakla geri döndü, bardağı titreyen ellerime tutuşturup hemen yanıma oturdu. Suyu içtikten sonra bardağı önümdeki

sehpaya bırakarak ona döndüm. İkimizde konuşmuyorduk, sadece birbirimizi içer gibi bakıyorduk.

Gözleri üzerimde gezinirken, "Buraya bu şekilde mi geldin?" diye sordu. Hava soğuktu ve ben çok fazla ev halimdeydim.

Derin bir solukla birlikte, "Burada oturuyorum," dedim. Şaşkın bakışlarını fark ederek elimle aşağıyı işaret ettim. "İki kat altında."

Bir kahkaha patlattı. "Kader seni her seferinde benim hayatıma sokuyor Lily. İkimizin de bundan kaçmasının imkânı yok."

Gözlerimi ondan kaçırdım. "Bunu fark ettim."

"Neden bu halde olduğunu anlatacak mısın?"

James bir zamanlar bir şeyleri saklamadan ya da kendim olmaktan vazgeçmeden konuşabildiğim tek kişiydi. Ona her şeyi anlatırdım. Fakat aradan geçen on senede çok şey değişmişti. On sene birbirimizi hiç görmemiştik ve şimdi bambaşka insanlardık. James hala iyi bir arkadaş mıydı? Omuzlarım çöktü.

Sanki aklımı okumuş gibi kulağıma eğilerek, "Ben senin en yakın dostunum, Lily. Unuttun mu?" diye sordu.

"Unutmadım."

"O halde anlat bana."

"Sert bir içkin var mı?"

Başını sallarken güldü. "Sert bir içki, yumuşak bir kucaklama ve tatlı sözler... Hemen geliyor," derken yerinden kalkarak bara yöneldi. Gülümsemekten kendimi alamadım.

18. BÖLÜM - UNUTULMAKTAN YOKSUN BİR AŞK

✸ ***James***
EKİM 2012 – BOSTON

Sonunda bana gelmişti. Nasıl ya da ne şekilde olduğunun hiçbir önemi yoktu. Tek istediğim şey Lily'nin tekrar bana ait olmasıydı. Eline tutuşturduğum viski bardağından küçük yudumlar alırken bana her şeyi anlatmıştı. Ve biliyordum! O piç kurusunun bir şeyler sakladığını ya da karıştırdığını biliyordum. Her ne olursa olsun Lily onunla ilişkisini bitirdiği için mutluydum. Hayatında o yokken bana kendini açma konusunda daha rahat olacağından emindim. Elliot'ın tavsiye ettiği gibi onu yeniden tanıyacak ve her şeye baştan başlayacaktım.

Lily üzgündü, kırılmıştı ama öfkeli değildi. Çünkü onu hiç sevmemişti. Döktüğü gözyaşlarının kandırıldığı ya da arkadaşı tarafından aldatıldığı için olduğuna o kadar emindim ki. Lilian Hamilton benden başka kimseyi sevmemişti. Bu içimde tuhaf bir erkeklik kibrini besliyordu. Ona yakın olmak, sarılmak, dokunmak ve lanet olsun ki yatağıma götürüp saatlerce hızlı ve yavaş şekillerde sevişmek istiyordum. Sabırlı olmalıydım, sabırlı olmak zorundaydım. İntikamım için bile yirmi yıl beklemiştim Lilian içinde sabırlı olabilirdim.

Boş viski bardağını sehpaya bırakırken tek eliyle yüzüne düşen saçlarını geri attı. Başını iki yana sallarken, "Üzgünüm," dedi. Kırılgan bir kahkaha attı. "Neden burada olduğumu, sana bunları neden anlattığımı bile bilmiyorum."

Dürüstçe, "Çünkü dinleyeceğimi biliyordun," dedim.

"Bu kadar yıl sonra... Bu tuhaf değil mi? Tekrar karşılaşmamız, tüm bu yaşananlar?"

Arkama yaslandım. "Bu bizim rutinimiz. Ayrı düşebiliriz ama her on yılda bir mıknatıs gibi birbirimize çekiliriz."

Buna güldü. Tanrım! Bana bakışları o kadar içtendi ki. Tanıştığım ateşli kadınla ilgisi yoktu şu an tam anlamıyla on yıl önceki Lilian'dı. Bu ateşli

bedende, bu masum bakışlarla onu becermek istiyordum.

"Bunun olacağını biliyor muydun? On yıl sonra tekrar karşılaşacağımızı?"

"Emindim." Oturduğum yerde kıpırdandım. "Sadece henüz zamanın geldiğini fark etmemiştim."

"Demek her zaman aklında bir yerdeydim? On yıldır aklından kaç kere geçtim James Redford?" Flörtöz tavrı inanılmaz hoşuma gidiyordu. Benimle alttan alttan flörtleşmesi yeni hobim olabilirdi.

Yüzüne doğru eğildim, kokusu burun deliklerimden içeri dolduğunda gözlerim çok kısa bir anlığına kapandı. "Aklımdan kaç kere geçtiğini sormak yerine hiç gittin mi diye sormalısın."

Yanakları tatlı bir şekilde pembeleşirken, *(biraz viskinin etkisi olduğunu biliyordum)* "Karşılaşacağımız gün geldiğinde ne yapmayı planlamıştın?" diye sordu.

Düşünür gibi yaparken parmaklarımı çenemde gezdirdim. Dürüst olmaya karar vererek, "Seni umursamamayı, küçük düşürmeyi," dedim.

"Bir intikam planın var mıydı?"

Ona yaklaşmak için ölüyordum yerimde yavaşça kıpırdanarak ona doğru ilerledim. O kadar yıl sonra, bunca nefretten sonra nasıl hala bu şekilde hissettirebiliyordu?

"Bir intikam planım vardı. Anlık bir şey değildi ama..."

Meraklı bir çocuk gibi burnunu kırıştırırken kocaman açılmış gözlerle bana baktı. "Neydi?"

Dalgalı saç tutamlarından biri tam yüzüne düşmüştü ve ona dokunmam için bir fırsat yarattığı için o saç tutamına minnettardım. Uzanıp kulağının arkasına sıkıştırırken parmaklarımı yanaklarına dokundurduğumdan emin oldum. "Ben sadece..."

Güldüm ve bir kez daha, "Ne?" diye sordu.

"Beni hiç unutmamanı istedim."

Kendinden emin bir tavırla uzaklaşırken karşımda bacak bacak üstüne atarak oturdu. "Vay canına! Bu çok insafsızca. On yıl boyunca aşk acısı çekmemi mi bekledin?"

"Aslında seninle tekrar konuşana kadar bana âşık olduğunu düşünmüyordum yine de bir parçam her zaman beni düşünmeni, nasıl bir hata yaptığını anlamanı ve asla mutlu olamamanı diledi."

Çekingen ve hüzünlü bir gülümsemeyle, "Öyle hissettiğim uzun yıllar geçirdim," dedi. "Pişmanlık, acı, suçluluk dolu zamanlardı."

Böyle hissettiği için mutlu olmalıydım ama olamıyordum. Genç bir kızdı, çaresizdi ve manipüle edilmişti. Belki de o kadar kolay vazgeçmemeliydim. Belki savaşması gereken kişi bendim. Fakat tüm bunlar yaşanmıştı ve artık geri almak mümkün değildi. Şimdi tek yapmam gereken onu geri kazanmaktı.

Ben bir şey söylemeden sözlerini, "Aslında bir süre sana da kızgındım," diye sürdürdü.

Kaşlarımı çatarak, "Bana mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet. Çünkü orada durup seni sevmediğimi ve artık istemediğimi söylerken bana inandın." Taytındaki görünmez tozları silkelerken ayağa kalktı. "Artık gitsem iyi olacak."

"Gitme." Bana bakarken durdum ve "Şu randevu işini bugün yapabiliriz diye düşündüm."

"İyi bir ruh halinde değilim, James. Belki de bunu başka zaman yapmamız daha doğru olur."

Önemsiz bir şeyden bahsedermiş gibi omuzlarımı silktim. "Dışarı çıkmak zorunda değiliz. Sipariş verip tembellik yapabiliriz."

Tatlı bir tavırla güldü. "Bu flörtün ikinci aşaması. Önce beni dışarı çıkarmalısın."

Ayağa kalkarak karşısına dikildim. "Üçüncü aşamada neler oluyor."

Gözlerinde o şeytani pırıltıyı gördüm. "Şanslıysan bir öpücük."

Yüzümü buruşturdum. "Hadi ama! İlk aşamada öpücük olmayacak mı?"

Eliyle göğsüme dokunup hafifçe vurdu. Tişörtü yırtıp atmak ve bana, tenime dokunmasını sağlamak isterken orada dikilmek inanılmaz zordu. "O kadar şanslı olduğunu sanmıyorum."

Ona meydan okuyarak, "Bunu göreceğiz," dedim.

Bakışlarını benden hiç kaçırmadan, "Beni becermek istiyorsun," dedi. Bu fikirden hoşlanmıyormuş gibi yüzünü buruştursa da yanaklarının kızarmasından heyecanlandığını anlayabiliyordum.

Daha fazla yaklaştım artık aramızda mesafe kalmamıştı. Göğüsleri o ince tişörtünden benimkilere yaslandı. Yumuşak ve dolgun yuvarlaklar... Sözlerimin etkili olması için gözlerimi ondan ayırmadan, "Seni becermek istiyorum," diye itirafta bulundum.

"Seni becermek istiyorum ama önce seni cezalandırmak istiyorum. Şimdiye kadar bana yaptıklarından pişman olana kadar..."

Yemin ederim tekleyen nefesini duydum ama kendini hızlıca kontrol altına aldı. "İyi akşamlar, James." Kapıya doğru yürürken arkasına

dönmeden, "Randevumuzu yarın için planlayabilirsin," dedi. Kapıdan çıkıp giderken suratımda şapşal bir gülümseme vardı.

❀❀❀

Liseden beri ilk defa bir randevuya çıkacaktım ve yine aynı kişiyle olacak olması hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. Lily'e mesaj atmıştım ama bana nasıl bir randevu istediğine dair bir ipucu vermemişti. Elliot ise sadece basit tutmamı söylemişti. Bu yüzden restoran kapatma fikrinin üzerine bir çizik attım. Tesisin spor salonunda vakit geçirirken kafam düşüncelerle doluydu. Ağırlık kaldırma bölümündeydim ve yanıma oturan takım arkadaşım Theo'yu konuşana kadar fark etmedim.

"Stresli görünüyorsun. Hafta sonu oynayacağımız maç içinse gerek yok. Giants maçında ki sert oyundan sonra sana yaklaşmak istemeyeceklerine eminim."

Halteri bara yerleştirirken derin bir soluk aldım. "Maç şimdilik sikimde değil. Onu düşünmüyordum."

Güldü. Ellerine eldivenlerini giymeye çalışırken bana bakmadı. "Şu kadın değil mi? Seni uğraştırıyor mu?"

Kafamı iki yana salladım. "Hem de nasıl."

Yumruk yaptığı elini diğer elinin avucuna vururken, "Şu ana kadar elde edemediğim bir kadın olmadı," dedi.

"Onu elde etmek istemiyorum. Onunla yatıp yoluma devam edemem."

"Özel biri mi?"

Yerimden kalkarak oturdum. "Fazlasıyla."

Omuzlarını silkti. "Eski karım *Rare*'i severdi. Onu oraya götürebilirsin."

"Lily daha basit şeylerden hoşlanıyor."

Sahte bir kahkaha attı. "Kadınlar gösterişi, parayı ve lüksü sever."

"Benimki değil dostum. Onu uzun zaman önce tanırdım, kasabanın en zengin kızıydı ama benzinlikte pankek yemekten hoşlanırdı."

Bundan mutlu olmuş gibi gülümserken, "Onu Somerville'e götür," dedi. "Yemek kamyonları, ucuz bira ve sokak müziği."

Başımı salladım. "Bunu severdi." Yerimden kalkarken omzuna vurdum. "Teşekkürler, dostum."

❀❀❀

Lily akşam yedide onu evinden almamı söyledi. Bu yüzden bir saattir kendi dairemde onun iki alt katta olduğunu bilerek yürüyüp duruyordum. Yediye on altı dakika kala bu eziyete daha fazla dayanamayacağımı fark ederek aşağıya indim ve Lily'nin kapısını çaldım. Lily kapıyı açtığında

henüz tamamen hazırlanmamıştı. Makyajı ve saçı yapılı olsa da üzerinde beyaz bir bornoz vardı.

"James? Saat yedi olmadı."

"On altı dakika Lily ve hazır değilsin."

Bana sanki görmemişim gibi üzerindeki bornozu işaret etti. En kötü ihtimalle içinde iç çamaşırı vardı, en iyi ihtimalle tamamen çıplaktı ve iki ihtimalde beni deli ediyordu.

"On altı dakika giyinmem için yeterli bir süre." Gözlerini devirdi. "Madem geldin beni nereye götüreceğini söyle ve arasında kaldığım kıyafetler arasından birini seçebileyim."

Gözleri üzerimdeki kıyafetlerde gezindi. Bir sıradan bir kot, beyaz bir kazak ve siyah deri ceketim vardı. "Resmi bir şey değil." Lily onu tanıdığım zamankinden farklı bir tarza sahipti. Eskiden basit ve sade şeylerden hoşlanırken şimdi kadınsı ve eleganttı.

"Tamam, o halde on dakikaya ihtiyacım var. İçeri gelebilirsin."

Tüm sevimli tavrımla gülümseyerek elimdeki çiçek buketini ona uzattım. Çiçekleri elimden alarak kokladı. Nedense bu randevunun on yıl öncesinde ona yaptığım şeyleri içermesini istemiştim. Sanki zaman hiç geçmemiş ve biz hala o âşık gençlermişiz gibi... Bu yüzden ona on yıl önce paramın yettiği çiçek buketini almıştım. Gazete kâğıdına sarılı bir buket papatya. Lily o kadar büyük bir mutlulukla gülümsedi ki o zaman doğru yolda olduğumu anladım.

Lily geri dönene kadar henüz yerleşemediği salonunda dikildim. Söylediği gibi on dakika sonra tamamen giyinmiş bir halde karşımdaydı. Uzun bacaklarını saran kot pantolon, dizine kadar uzanan kahverengi deri çizmeler, çizmeleriyle aynı renk kısa deri ceketi ve sadece kuruttuğu dalgalı saçlarıyla inanılmaz taze ve seksi görünüyordu. Kesinlikle zor bir gece olacaktı. Kahretsin! Üçüncü buluşmaya kadar öpüşmeyeceğimizi ima etmişti ama ben ilk buluşmadan onu becermek istiyordum. Mümkünse hemen şimdi!

Ne düşündüğümü anlayabiliyormuş gibi bana bakarken, "Gitmiyor muyuz?" diye sordu.

"Gidiyoruz," diyerek ona girmesi için kolumu uzattım.

Otoparka inip, arabama bindik ve Somerville'e doğru yola çıktığımda Lily hafifçe öksürdü. "Bu akşam için plan yapmış gibi görünüyorsun?"

Gözümü kısa bir an yoldan ayırıp ona göz kırptım. "Bir şeyler planladım."

Somerville bizim kasabamızdan daha büyük ve gelişmiş olsa da Boston kadar abartılı değildi. Theo'nun söylediği mahalleye girdiğimde doğru kararı verdiğimi anladım. Burası kesinlikle sevimliyle ve sıradan bir randevu için gerekli her şeye sahipti. Lily aracın camından dışarıya bakarken şaşkın görünüyordu. Arabayı yemek yiyeceğimiz barın yedi araçlık park yerine çektim. Gösterişten çok uzak hatta bizim hafta sonları kahvaltı yaptığımız benzinliğin restoranını andıracak kadar basit bir yerdi. Restoran eski bir okul servisine benziyordu dışarıdan bir fastfood restoranı gibi görünse de Theo şefinin güzel işler çıkardığından bahsetmişti. Lily'nin kapısını açarak arabadan inmesine yardım ettikten sonra sahiplenici bir tavırla elimi beline sardım.

"İlk randevu için dokunmayı fazla seviyorsun, James," diyerek beni uyardı ama söyleyiş tarzına bakarak bana sevimli bir şekilde sataştığını söyleyebilirdim.

Onu biraz daha kendi bedenime yaslarken, "Ne diyebilirim ki? Sana dokunmayı seviyorum," dedim.

✯✯✯

Restoranın iç dekorasyonu da dışı gibiydi. Karşılıklı dizilen kırmızı deri koltuklar eski okul otobüslerini anımsatıyordu. İçerisi kalabalık sayılmazdı pencere kenarındaki masalardan birine ilerleyip Lily'nin oturmasını bekledim ve hemen karşısına yerleştim. Lily mantarlı Cheese Burger ve bira istediğinde bende aynı şeylerden istediğimi söyledim. Siparişlerimi beklerken Lily etrafına bakındı.

"Açıkçası beni lüks bir yere götüreceğini düşünmüştüm. Hatta bu kadar kısa zamanda rezervasyon bulmak için ismini kullanman gerekecek bir yer olacağından neredeyse emindim."

Güçlü bir kahkaha attım. "Sana yeni konumum ve olanaklarımla hava atacak kadar acınası olduğumu mu düşündün?"

Lily yanlış bir şey söylemiş olduğunu düşünerek, "Öyle söylemek istemedim," dedi.

"Sakin ol Lily sadece takılıyorum."

Rahatlayarak tuttuğu nefesini bıraktı. Birasından bir yudum aldı. Gerçek bir ilk buluşmada olması gerekenden daha gergin görünüyordu. Her an kaçmaya hazır gibi tetikteydi. Masanın üzerinden uzanıp parmaklarını tuttum.

"Bu siktiğimin flört işini bir kenara bırakalım."

Kaşlarını çatarak, "Anlamadım?" diye mırıldandı.

"Diyorum ki Lilian kimse kimseyi bizim birbirimizi tanıdığımızdan daha iyi tanıyamaz. Aradan geçen zamanı bu akşamın sonuna kadar yok sayalım."

Ciddi bir tavır takındı. "On yılı yok sayamayız James."

"Sayarız ve sayacağız. Sadece bu akşamın sonuna kadar rol yapacağız. Güven bana şu anki gerginlik yok olacak ve daha eğlenceli zaman geçireceğiz." Ona göz kırparken, "Korkma geceyi kapsamayacak," diye şakalaştım. Bilmiş bir tavırla gözlerini devirdi. Tamam! Belki akşamın sonunda kuralları bozmaya çalışabilirdim ona bir söz vermiyordum.

Rahatlamasını sağlamak ve adapte olmasına yardımcı olmak için ortadaki patates kızartması üzerine biraz sos döktüm. Patateslerden birini elimle alarak Lily'e uzattım. Eskiden onu sıklıkla ellerimle beslerdim. Başta şaşkınlıkla geri çekilse de ısrarcı davrandığımda dudaklarını aralayarak patatesi ona yedirmeme izin verdi. Parmak uçlarımın dudaklarına değmiş olması bile beni heyecanlandırıyordu. Bu garipti çünkü kadınlar beni kolay heyecanlandırmazdı.

Yemeğimizi yemeğe başladığımız sırada, "Bana gününden bahset," dedim.

Lily bir kahkaha attı. "Sadece bugünden mi? Geçen on yıldan bahsetmemi istemiyor musun?"

Onu onaylamaz bir ses çıkardım. "On yıl falan geçmedi unuttun mu? Şimdi bana bugünden bahset? Neler yaptın?"

Omzunu silkerek, "Sıkıcı avukatlık işleri," dedi.

"Hepsini duymak istiyorum."

Benimle konuştu. Bana gününün her sıkıcı ayrıntısından, onu strese sokan ya da güldüren şeylerden bahsetti. Sanki onca yılı kaybetmemişiz ve tek kaybımız bugünün başlangıcıymış gibi konuştuk. Ona bugün gittiğim antrenmandan, spor salonunda geçirdiğim vakitten, yeni takım arkadaşlarımdan bahsettim ve hepsini merakla dinlerken bana sorular sorarak sık sık araya girdi. Yine eskisi gibi olmuştuk.

Yemeğimiz bittiğinde, "Şimdi planın ne?" diye sordu.

"Eskiden ne yapardık?"

Düşünürken yaptığı gibi dudaklarını büzdü. "Kasabaya yeni film geldiyse sinemaya giderdik." Bir kahkaha attı. "Çoğunlukla Bowling oynardık."

Yaşadığımız kasabada bir zamanlar gençlerin en büyük eğlence kaynağıydı. Lily ile sık sık Bowling oynamaya giderdik. Hafızasını

tazelemek için, "Sevişmediğimiz zamanlarda," diyerek ona sataştım. Lily yanılıyordu çoğunlukla sevişiyorduk.

Yerimden kalkarak yanına gittim ve girmesi için kolumu uzatırken bana o sert bakışlarından birini attı. "Uslu duracağını sanıyordum."

Yüzümü iğrenir gibi buruşturdum. "Söz vermedim. Hamle yapacağım elbette. Gerisi sana kalmış."

Geldiğimiz yer atmosfer olarak genç, canlı ve nostaljikti. İki katlı, bahçeli, tuğla evler, dar yollar, bakımlı sokaklar, bir şehir tiyatrosu bile vardı. Sokak müzisyenlerinin dizildiği geniş caddede ilerlerken beline sarılarak onu kendi bedenime yaklaştırdım. Lily itiraz etmeden benimle yürüyordu. Bowling salonunun önünde durduğumuzda başını kaldırdı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

"Seni tam olarak on yıl öncesine döndürdüm."

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" Omuzlarını silkti. "O zamandan beri hiç Bowling oynamadım ve on yıl önce de berbat oynuyordum."

Arkasına geçip ellerimi kollarına koyarak onu içeri yönlendirirken kulağına, "Berbat değildin sadece aklını oyuna vermene izin vermiyordum," dedim. "Yine öyle yapacağım."

Kiraladığımız Bowling ayakkabılarını giydikten sonra boş bir oyun hattına geçtik. Akşam saati olmasına rağmen salon çok kalabalık değildi bütün dikkatimi ona verip bütün dikkatini bana vermesini sağlayabilirdim. Kimsenin beni tanımamasını umsam da bu her zaman mümkün olmuyordu. Lily oyun hattında hazır bir şekilde beklerken birkaç kişiyle fotoğraf çektirdim onun yanına döndüğümde bana gülümsüyordu.

"Sanırım seninle çıkarken buna alışmam gerekecek."

İnsanların hayranlığından hoşlanıyordum bu işimi doğru yaptığımı gösteriyordu. "Üzgünüm," dedim. "Kalabalık yerlerde insanların içine karışmak kolay oluyor ama böyle sakin yerlerde..."

"Bu güzel, senin adına mutluyum."

"Bu senin seçimindi," derken sesimde kırgınlık vardı. Lily'i her şeye tercih ederdim ve kendimi en suçlu hissettiğim nokta onun da beni seçmesiydi. Eğer kendini seçseydi benimle kalacağını da biliyordum.

"Seçimi sana bırakamazdım."

Ona yaklaştım ve karşısına dikildim yüzünü ellerimin arasına alırken, "Çünkü ne olursa olsun ben seni seçerdim," dedim.

✯✯✯

Her anlamda güzel bir akşam geçirmiştik. Hala Bowlingte berbattı ama her fırsatı değerlendirmiş ve onun kalçalarına yakın olacağım her anı kullanmıştım. Arkasına geçmiş, ona sürtünmüş, ellerimi kalçalarının kenarlarına koyarak önümde eğilmesini izlemiştim. Gecenin sonunda taş gibi serttim ve o küstah Lilian Hamilton bunun farkındaydı. Fakat kendime bir söz vermiştim o bana gelecekti, bunun için onu kışkırtmayacağımı söylemiyordum elbette ama bana gelmeliydi. Sabah yatağımda pişman olmuş bir şekilde uyanmasına izin veremezdim. Benim yatağımda gözlerini açtığında sabah seksini arzulamalıydı.

Arabayı park edip asansöre binerken bedeninin yarattığı farkındalık her yanımı sarmalamıştı. Onu kollarımın arasına alma fikrine direnemiyordum.

"Bu buluşmada öpücük alma şansım ne?" diye sorarken sesimdeki tehlikeli tonun farkındaydım. Öpüşme kontrolden çıkabilirdi.

Lily gözlerini yukarı kaldırarak yüzüme bakarken baştan çıkarıcı bir tavırla dudaklarını yaladı. "Oldukça yüksek." Bunu söylemesini beklemiş gibi onu kendime çekerek dudaklarını ele geçirdim.

Sesini ağızlarımızın içinde bastırarak onu öpüyordum, kalbinin atışını kalbimde hissediyordum, her çarpışında, her iç çekişinde, her zaman tamamen bana ait olduğunu hissediyordum ve onu tekrar aşırı bir aşkla seveceğimi biliyordum. Unutulmaktan yoksun bir aşk...

Ellerim saçlarının arasına dolanırken dilim ağzının içinde kendine bir yol buldu. Bedenini bana sürtüyordu daha fazlasını alması için kendimi ona ittim, sertliğimi karnına bastırdım. Karşılık olarak inledi. Ah! Kurallarını sikerler onu en yakın yatağa yatıracaktım. Sabah pişman olmasına izin vermeyecek kadar uzun ve tatminkâr bir şekilde onunla sevişecektim.

"Seni istiyorum, Lily."

"Hı-hı," diye mırıldandı. Kesin bir onaylamaydı en azından kulaklarıma gelen tınısı bu şekildeydi.

"Evine geleceğim ve seni bedereceğim." Başını salladı bu kesin bir onaylamaydı.

Asansörün kapıları açıldığında çok kısa bir an birbirimizden ayrıldık ama tam Lily'nin kapısının önünce gecenin kâbusu dikiliyordu.

19. BÖLÜM - SONSUZA DEK NE KADAR SÜRER?

✿ Lily
EKİM 2012 – BOSTON

Andy kapımın önünde telaşlı bir şekilde ileri geri yürürken telefonda biriyle konuşuyordu. Muhtemelen beni aramıştı ama telefonum çantamın içinde ve sessizdeydi. İyi giden bir randevuda telefonu elime almaya fırsatım olmamıştı. Yine de onun neden öfkeli ve telaşlı olduğunu anlayamıyordum. Ayrıca kapımda ne işi vardı? James'ten bir adım uzaklaştım ama James buna izin vermedi yanımda yürürken ikimizin bedeni de hala sıcaktı ve birinin çılgınlar gibi öpüştüğümüzü anlamaması için kör olması gerekirdi. Gözleri ikimizin arasında gezinirken derin bir nefes aldı.

"Lily!" Bana doğru yürürken, "Tanrım! Saatlerdir seni arıyorum," diye soludu.

Muhtemelen Sandy onunla konuşmuştu belki de aramalarını dünden beri görmezden geldiğim için meraklanmıştı. Fakat artık vicdan azabı duymuyor ya da bir suç işlediğimi düşünmüyordum.

"Meşguldüm," derken duruşum dikti.

James araya girerek, "Lily'i aramanın sebebini çok merak ettim," dedi. Sesindeki tehditkâr tavırdan hoşlanmamıştım. İki erkek arasındaki bir taşak savaşının ortasında kalmayacaktım.

"Bu bizim aramızdaki bir mesele Redford. O yüzden sana açıklama yapmayacağım."

James dalga geçercesine güldü ama yüzündeki öfkeden bir gram eksilme olmamıştı. "Sizin aranızda herhangi bir mesele kalmadı."

Ellerimi havaya kaldırarak dikkatleri üzerime çekerken, "Yeter," diye bağırdım. Sesim istediğimden yüksek çıkmıştı ama sonuçta ikisinin de sesi kesilmişti.

Andy ceketini düzeltirken, "Lily, seninle konuşmalıyım," dedi. "En azından yüz yüze konuşmayı hak ediyoruz."

James bana baktı kaşları çatılmış memnuniyetsizliği yüzünden okunuyordu. "Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

Borçlu olmadığımı biliyordum, bana yalan söylediğini, kandırdığını biliyordum ama yine de Andy ile çok güzel zamanlarım olmuştu. Boston'a gelene kadar neredeyse mükemmel bir ilişkiye sahiptik. O her zaman iyi bir insan, arkadaş ve partnerdi. Konuşmak için kapıma kadar gelmişken onu geri çevirmeyecektim. Çantamdan anahtarımı çıkardım ve kapıya doğru yürürken James'in onaylamaz hırıltısını duydum. Kapıyı açarak Andy'e döndüm.

"İçeride bekleyebilirsin, hemen geliyorum."

Andy, James'e gözdağı verircesine bakarken yanımdan geçerek içeri girdi. James ve ben koridorda yalnız kalmıştık.

İki yanda yumruk olmuş ellerini sıkarken, "Bundan hoşlanmadım," dedi.

Eskiden ne kadar kıskanç, sahiplenici ve kontrolcü olduğunu hatırlıyordum. Bu bir genç kız için heyecan verici olsa da şimdi olduğum kadının asla hoşlanmayacağı şeylerdi. James benim aksime değişmemişti.

"Bu öylece kestirip atacağım bir şey değil James. Konuşmak istedi ve onu geri çeviremem."

Öfkeyle gülerken, "Onunla konuşmak kararlarını değiştirecek mi?" diye sordu.

"Elbette hayır."

"O zaman siktir et! Konuşma onunla."

"Biz olgun insanlarız. Eğer bir şansımız olacaksa birbirimizi dinlemeli, kıskanmadan önce güvenmeyi öğrenmeliyiz." Kapıyı kapatıp onu dışarıda bırakırken, "Yarın görüşürüz," diye fısıldadım.

✯✯✯

Andy salonumun ortasında dikiliyordu. İçeri girer girmez etrafın dağınıklığına onaylamaz bakışlarla baktığından emindim. Önce anne, babam daha sonra Andy hayatımın nasıl olacağı hakkında her zaman beni yönlendirmişlerdi. Şimdi düşününce hayatımdaki çoğu şeyin insanları mutlu etmek üzerine kurulu olduğunu fark ediyordum. Mükemmel bir meslek, kusursuz bir kariyer, örnek bir çocuk, iyi bir sevgili, düzenli bir ev arkadaşı, şık bir kadın... Benim olmak istediğim Lily bunlardan hangisiydi? Artık bundan bile emin değildim.

"Seni dinliyorum, Andy," derken oturmadım ve oturması için onu davet etmedim. Hızlı bir konuşma olmasını istiyordum.

"Dört güzel yıldan sonra Lily... Sonumuzun bu şekilde olmasını mı hak ediyoruz?"

"Kandırıldığım yıllar, bana yalan söylediğin yıllar, arkadaşlığımın bile sahte olduğu yıllar."

Yüzündeki o mahcup ifade yerini öfkeye bıraktı. Kaşları çatılırken, "Neden bahsediyorsun? Sandy'nin yalanlarına inanmış olamazsın!" dedi.

Bu beni güldürdü. "Sana Sandy ile konuştuğumdan henüz bahsetmedim."

Gergin olduğunda yaptığı gibi kravatını gevşetti. "Sandy bana seninle konuştuğunu söyledi."

"Melanie ile bir geçmişinin olduğu yalan mı?" Yüzündeki ifadenin donuşundan doğru olduğunu anladım. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Bu önemsizdi."

"Önemliydi! Bilmem gerekirdi."

"Bitmiş bir ilişkiydi ve arkadaş kalmaya karar vermiştik. Bilmen için bir sebep yoktu."

"Melanie benim arkadaşımdı Andy. Onunla arkadaş olmama izin vermeden önce bana bundan bahsetmeliydin. Ben..." Üzerimdeki montu çıkarıp koltuğun üzerine attım bana onaylamaz bakışlarla bakarken, "Ona her şeyimi anlattım. Seni, ilişkimizi, bütün sıkıntılarımı... Buna izin vermemeliydin."

Yüzü kızarırken öfkesini kusmadan önce derin bir nefes aldı. "Sende bana aynı şeyi yaptıktan sonra bunu tartışıyor olmamız garip değil mi?"

Bana gerçek yüzünü gösterdiği için hayal kırıklığına uğrasam da acı dolu bir edayla güldüm. "Aynı şey değildi. Ben James ile seni arkadaş olacağın bir konuma asla getirmedim. Seni küçük düşürmedim. Yıllarca seni kandırmadım."

"Ama beni aldattın!" derken sesini yükseltmişti.

"Evet, üzgünüm Andy. Üzgünüm. Bunu yapmak istemezdim ama engel olamadım. Fakat bunu sana anlattım, af diledim. Çözemeyeceğimizi fark edince de ayrıldık. Sen Melanie'nin en yakın arkadaşım olmasına izin verdin ve sonra onu benden çaldın."

"Bizim ilişkimiz tamamen bitmişti! Biz yıllarca ayrıydık ve aramızda arkadaşlıktan başka bir şey yoktu." Bana yaklaşarak tam karşıma dikildi. "Beni onun kucağına iten sendin. Nişanı attığında... Ona döneceğini biliyordum, biliyordum Lily. Öfkelendim aynı şeyi sana yapmak istedim. Seni aldatmak, canını acıtmak..."

Gözlerinde parlayan yaşların üzerimde hiçbir etkisi yoktu. Ağzından çıkan iğrenç sözler midemi bulandırıyordu. "Ama yapamadım, ben devamını getiremedim. Onunlayken... Pişman oldum ve buna bir son verdim. Yine pişman olan ve kötü hisseden ben oldum." Önümde dizleri üzerine çöktü. "Sandy'e yalvardım, sana söylememesi için..." Ben adım adım gerilerken yüzüme hayal kırıklığı ile baktı. "Fakat sen onu gördüğün ilk andan beri zaten kollarına koşmak için aradan çekilmemi bekliyordun değil mi?" Ayağa kalkarken ellerindeki tozları silkeledi. "Melanie konusunda gerçekleri sakladığım için ya da seni az daha aldatacağım için öfkeli bile olduğunu sanmıyorum. Sen sadece rahatladın."

"Yanılıyorsun," derken dişlerimi birbirine bastırdım. Fakat bir yandan da haklı olduğunu düşünüyordum. Melanie'i ile olan arkadaşlığım konusunda kızgındım ama Andy beni aldattığı için – *neredeyse aldatacağı için*- ya da bana yalan söylediği için o kadar da öfkeli değildim. Belki de bu şekilde olması onu aldatıp arkamda bırakmamı kolaylaştırmıştı.

Öfkeyle güldü. "Haklıyım. Haklı olduğumu biliyorsun!" Kapıya doğru ilerlerken, "Artık ona rahatça bacaklarını açabilirsin Lilian Hamilton. En ufak bir suçluluk duymana gerek yok."

Kapı arkasından çarptığında hala orada dikiliyordum.

✯✯✯

Kıyafetlerimi çıkarmış, yatağa girmek üzereyken kapı çaldığında bedenimden bir ürperti geçti. Hızlıca yatağımın üzerinde duran sabahlığı çıplak bedenime giydim ve kapıya doğru hızlı adımlarla ilerledim. Sabahlığımın kuşağını bağlamaya çalışırken kapıda kimin durduğunu görmek için gözetleme deliğinden baktım. James kapıda dikiliyordu... Derin bir nefesin ardından kapıyı yavaşça araladım. İçeri girmesi için kenara çekildiğimde gergin adımlarını içeri yönlendirdi. Kapıyı arkasından kapattığımda sırtımı da kapıya yasladım.

Bana bakmadan, "Gitti mi?" diye sordu.

"E-vet. Elbette." Hızlıca bana doğru döndü. Gözleri öfkeden kararmış, burun delikleri aldığı her nefeste açılıp genişliyordu. "Gece burada kalacağını mı düşündün?"

Dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkardı ve anında önümde belirdi. Ellerini iki yanımdan kapıya yaslarken beni kapıya kendi arasına sıkıştırdı. Bedeninin sıcaklığını hissediyordum ve James artık on sekiz yaşında olduğundan çok daha iriydi. Çok daha tehlikeli... Çok daha çekici...

"Hayır. Gece burada kalamayacağını biliyordum. Sadece onu daha çabuk göndereceğini ummuştum."

"Gitmesini mi bekledin?"

"Bekledim."

"Neden?"

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Bana geleceğini düşündüm."

Bu beni gülümsetti. "Bunu sana düşündüren ne?"

"Hım..." Burnunu yanağıma yaklaştırdı ve kokumu içine çekerek, "Çünkü asansörden indiğinde hala dizlerin titriyordu, kalbin çılgınca çarpıyordu, nefes nefeseydin ve bahse girerim amın sırılsıklamdı."

Zorlukla yutkundum. Bir kez daha nefes nefese kalmıştım. "Çok kabasın, James," diye fısıldarken gerilemeye çalıştım ama bunun için yeterli alan yoktu. "Kendine çok güveniyorsun." Burnu yavaşça boynuma doğru inerken beni koklamaya devam ediyordu. Elleri hala benden uzakta olsa da bedeni saniyeler öncekinden daha yakındı. "Tıpkı eskiden olduğu gibi."

Boynuma verdiği nefeslerle güldü. "Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun."

Bana bakmasını sağlamak için ellerimi göğsüne yasladım. Yüzümdeki alaycı ifadeyle, "Bilmiyor muyum? Gerçekten mi?" diye sordum.

Dudakları dudaklarımın tam karşısındayken onaylamaz bir ses çıkardı. "Hayır. Artık değil." Ellerinden birini kapıdan çekip yüzüme düşen bir saç tutamını yakaladı. Kokusunu içine çekerken, "Sen," dedi. "Sen benim bir gün evleneceğim kadınsın, gerisini sikerler!"

Dudaklarımı esir alırken duyduğum bu sözler karşısındaki şaşkınlığım hala geçmemişti. Ağzı ağzımın içine girmeye çalışırken ısrarcıydı. Beni kapıyla kendi arasına sıkıştırmış, bedenim üzerinde hakimiyet sağlamaya çalışıyordu. Ona tepki veren meme başlarım sabahlığımın ince kumaşının altında kabarıyordu. Dudaklarım içgüdüsel olarak ona karşılık verdi. Dili ağzımın içinde dolaştı ve dilimle buluştu. Nefes almak için bana izin verdiğinde omuzlarına tutundum. Gözleri mavi bir alev gibi yanıyordu.

"Sıfırdan başladık James. Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

Beni duymuyormuş gibi elini sabahlığımın içine kaydırdı ve göğsümü avcunun içine alarak okşadı. Tam istediğim gibi sertçe beni yoğurduğunda ağırlığımı ona bıraktım. Diğer kolu beni tutmak için belimi kavradı. "Sıfırdan mı başladık, Lily? O zaman ne kadar sert okşamam gerektiğini nasıl biliyorum? Seni nasıl öpmem gerektiğini? Hoşuna giden bir şey yaptığımda hangi sesi çıkaracağını ya da ağırlığını nasıl bana vereceğini?

Nereden biliyorum." Kabaran meme ucumu yakaladı. Kendine doğru çekerek uzattı ve dudaklarımdan kaçan çığlığı dudaklarıyla yakaladı. "Tam olarak hangi tepkiyi vereceğini biliyorum."

"Ben senin kim olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandım.

Bunu ona hatırlattığımda ağzıma doğru güldü. "Öğreneceksin," diye fısıldadı.

Ona baktım ve gözlerindeki yoğunluğu gördüm. Göğsümde bir çarpıntı hissettim. Beni almasını istedim, zevk için kullanmasını. Tutkumuzu beslemek için... Sikini ağzımda istedim. Beni tutmasını ve becermesini, tıpkı söz verdiği gibi... Onun hayvani arzusunu hissetmek istedim. Tekrar gözlerine baktım ve ıslandığımı hissettim. James istediğini elde edecekti. Bunu ona ben verecektim. Bu sefer onu öpen ben oldum. Elimi ensesine götürdüm ve onu kendime çekerek öptüm. Bedenimi bedenine sürterken kot pantolonunun cildimi tahriş etmesine izin verdim. Öpüşmelerimizin arasında konuşmaya çabalarken ellerim pantolonun kemerini çözmeye çalışıyordu.

"Tüm sevgim hala burada kaburgalarımın altında. Ona ulaşman ve içeri girmen için sana yalvarıyor ve ben artık buna daha fazla direnemiyorum."

Boğazından bir hırıltı yükseldi. Kemerini hızla çıkarıp fırlattı ve pantolonunun düğmesini çözüp fermuarını indirirken bana izin verdi. Çamaşırının içinde bir demir kadar sert bir kor gibi sıcaktı. Onu okşadım, ona dokundum. James dudaklarımı öptü alt dudağımı dişleriyle sıyırdı.

"Lily," diye fısıldadığında başımı kaldırıp ona baktım. Elim hala çamaşırının ardındaki sikinin üzerindeydi. "Dikkatli ol yoksa işini burada hallederim."

Ona gülümseyerek karşılık verdim. "Yap."

Yüzümü elleri arasına aldı ve beni çılgınca öpmeye başladı. Sabahlığımın kuşağını çözdü ve onu yırtarcasına omuzlarımdan sıyırıp attı. Saniyeler içinde beni çırılçıplak bırakmıştı. Eli kalçamdan kadınlığımın pürüzsüz yüzeyine ulaştığında inledi. Başparmağı yarığım boyunca kaydı klitorisimin olduğu kısımda yoğun bir baskı uyguladığında ellerimi tişörtünün altına sokup çıplak tenine ulaşmaya çalıştım.

"İlk seferimizde beni cezalandıracağını sanıyordum?" diye mırıldandım.

Söylediğime güldü. "Başın belada."

"Hım. Bu hoşuma giderdi." İşaret parmağı deliğimi yokladığında neredeyse çığlık atmak üzereydim.

"Sert beni kullan seksini mi? Yoksa yumuşak her noktanı hissetmeye ihtiyacım var seksini mi tercih edersin?"

"Sert," diye soludum.

"Güzel. Çünkü seni bu kadar çok isterken yavaş olabileceğimi sanmıyorum."

✯✯✯

Yatak odama doğru giderken James'in her bir kıyafet parçasını koridor boyunca bırakmıştık. Bütün duvarlara yaslanıp öpüşmüş, her fırsatta birbirimize dokunmuştuk. Nihayet yatağa ulaştığımızda James benim uzanmamı sağlayarak hızlıca üzerime yerleşti. Çıplak bedeni hatırladığımdan daha büyük, daha kaslı ve yer yer seksi dövmelerle kaplıydı. Hepsini keşfetmek için sabırsızlansam da bana dokunması, içime girmesi için daha sabırsızdım. Elleriyle göğüslerimi kavradı ve onları sıkarken dudaklarımı öptü. Boynuma doğru inerken sakalı tenimi tahriş ediyordu, geride vahşi bir kızarıklık bırakacağından emindim. Uzanıp atkuyruğunu tutan lastiği çıkardım ve sarı saçları iki yanından yüzüne döküldü. Saçlarının bu uzun halinden hoşlanıyordum. Elimi kollarına götürüp omuzlarını tuttum. İki yanda da tribal dövmeler vardı kolları tek elimle kavrayamayacağım kadar genişti. Başını eğerek kabarmış meme başlarımdan birini ağzının içine aldı. Dişleri hassas etimi sıyırırken yüksek sesle inledim. Göğüslerim her zaman hassas noktam olmuştu ve James bunu bildiği için tadını çıkaracaktı.

"Hala çok hassaslar." Onları birbirine yaklaştırdı ve dudakları ikisi arasında gidip gelirken ellerimi saçları arasına daldırdım. Onu sabit ve yakın tuttum. Sert, sıcak penisi bacağıma sürtünüyordu ve kadınlığım her temasta onu içine çekmek için hareketleniyordu.

"James," diye soludum. "Sana ihtiyacım var."

Yüksek sesle inledi. Başını kaldırarak gözlerime baktığında aynı ihtiyacın onu da yaktığını gördüm. "Bana ihtiyacın mı var, günbatımım?" Bu tatlı hitap şekli kalbimi defalarca durdurup attırdı. Geçmişe dair tüm o hisler üzerime üşüşürken gözlerim yaşardı. James bana gülümsedi. "Senin için ölüyorum."

Elini aramıza götürdüğü sırada aklıma gelen şeyle dondum. James kaşlarını çatarak bana bakarken, "Prezervatifim yok," dedim.

"Bunu düşünmek için artık çok geç, Lily. Duramam."

Erkekliği tam merkezime değiyordu. James kendini ıslaklığım içinde kaydırdığında nefesim kesildi. Henüz içime girmemişti yani durmamız

gerekirdi.

"Dairene çıkıp alamaz mısın?"

Gülerken kafasını iki yana salladı. "Tanrım! Bacaklarımın arasında sallanan bir keser ile daireme çıkmamı mı istiyorsun gerçekten? Bu ne tür bir işkence olurdu düşünmek istemiyorum."

James kendini girişime yasladı. Tamam, artık çok geçti. Onun içini rahatlatmak adına, "Temizim," dedim. "Çoğunlukla prezervatif kullanırdık." Andy çok titizdi prezervatif onun için önemliydi. Beni Melanie'ye kadar kimseyle aldattığını da düşünmüyordum. Eğer doğru söylüyorsa onunla da aldatmamıştı. Zaten o sıralar seks hayatımız da bitmişti.

Dudaklarımı öperek beni susturdu. "O güzel ağzını kapat Lily. Başka birinin sana dokunduğunu düşünmek bile öfkeden kudurmama neden oluyor. Şimdi onu hatırlamak istemiyorum."

Bütün katmanlarımı aralayarak içeri girerken onu tüm çıplaklığıyla hissetmek muhteşemdi. Acele etmeden çok yavaşça beni kendine aldı. Yoğunluk gözlerimi yaşartırken kollarımı boynuna doladım. Onu öpmek için kendime çektim. James bu isteğime karşılık verdi ve dudaklarımı tutkuyla öptü. James içime tamamen yerleştiğinde kasıklarımız birbirine çarptı bu ikimizin de aynı anda inlemesine neden oldu.

"Tanrım! Lily," diye inledi. "Ben... Ben bunu nasıl unutabilirim?"

Dişlerimin arasından, "Neyi?" diye sordum. İçimde hareketsiz dururken penisinin seğirdiğini hissediyordum.

"İçinde olmanın nasıl hissettirdiğini..." Sert bir vuruş yaptı. "Amının derinlerinde olmanın..." Bir vuruş daha yaparken saçları yüzünü kapattı. "Seninle bütünleşmenin..."

İçime yaptığı her sert vuruşla birlikte sınıra daha çok yaklaşıyordum. Yüzü kızarmış, alnında ter damlaları birikmişti. Bu saf şehvetti. Biz daha önce hep tatlı tatlı sevişirdik ama bu vahşiydi. Vahşi, ilkel, tatminkâr ve özlem doluydu. İhtiyacım olan şey de tam olarak buydu. Ani bir hamleyle beni döndürüp üstüne aldı. Yer değiştirmiştik ve şimdi ben üstteydim. Bacaklarım onun iki yanındaydı, erkekliği hala içimdeydi. İri elleri çıplak kalçalarımı kavradı ve ufak ritimlerle beni üstünde hareket ettirmeye başladı. Saniyeler içinde ritme uyum sağladım. Elleri hala kalçalarımdayken kendimi hareket ettirmeye, yükselip alçalmaya, kalçamla daireler çizmeye ve onu içimde sıkıştırmaya başladım. Saçlarım sırtımdan aşağıya dökülüyordu, hızlandıkça göğüslerim yukarı aşağıya zıplıyordu. James beni büyük bir hayranlıkla, hayvani bir açlıkla izliyordu. Elimi karın

kaslarının üzerine koyarak yukarı doğru yükselmeye ve aşağıya inerken onu daha derine çekmeye başladım.

"Ah! Lily! Bu beni öldürecek."

Onu bu halde görmekten hoşlanmıştım bu yüzden daha da hızlandım. Bana yakın olma ihtiyacı hissediyormuş gibi doğrulmaya çalıştı ama ona izin vermedim. Tamamen üzerine uzandım, göğüslerim göğüslerinin üzerinde eziliyordu. Ellerimle omuzlarına bastırıp onu yatakta tutarken her hamlede klitorisimin kasıklarına sürtünmesini sağlayarak üzerinde kıvranıyordum. Çok yakındım içimden dışarı çıkmaya hazır bir volkan vardı.

"Çok yakınım, James!"

"Hım," diye mırıldandı. Elleri kalçalarımı okşuyor beni daha derine almam için teşvik ediyordu. "Hoşuna gidiyor mu tatlı bebeğim?"

"Hıhı."

"Lilian," derken gözlerime baktı. Tutuşu sertleşmiş artık kalçalarımı daha ısrarcı hamlelerle itiyordu. Daha derinde, daha sert, daha yoğun... Çıkan çarpma sesi hala kısmen boş olan yatak odamın duvarlarında yankılanıyordu. "Çok fena geliyorum, güzelim."

Bedenim ikiye ayrılırmış gibi güçlü bir çığlıkla yaşadığım kasılmaları ona sürtünerek gidermeye çalıştım. James beni sabit tutarak orgazmımın kontrolünü ele aldı. Daha kasılmalar son bulmadan içimde patlayan erkekliğinin sıcak sıvısını hissettim. Beni tamamen doldururken çenemi kavrayıp dudaklarımı öptü. Dişleri alt dudağımı yakaladı ve çekerek uzattı.

"Lily," diye fısıldadı. "Benim güzel günbatımım."

Dudaklarım arasından ufak bir inilti kaçtı.

"Seni becerirken açlıktan ölmek üzere olduğumu fark ettim."

Dünyama bir ok gibi girdi Beni delip nefessiz bırakırken daha fazlası için can atmama neden oluyordu. Sıcak nefesinin daha fazlasını vücudumda, dudaklarının tadının yanında ateşini nazikçe hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. Daha önce tutkuyu hiç bu kadar şiddetli hissetmemiştim.

Kollarını bedenime dolayıp bizi yan çevirdi. Erkekliği içimden çıkmıştı ama hala birbirimize değiyorduk. Sarılmayı bırakmadan dudaklarını alnımda, kaşlarımda, burnumda gezdirdi. Kokumu içine çekiyor bana sevildiğimi hissettiriyordu. Beni sertçe becerdikten sonra nasıl romantik bir aşığa dönüştüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ikisi de beni aptala çevirecek kadar yoğundu. Ona hala âşıktım. Bunu itiraf etmekten korksam

da duygularım değişmemişti. Hala ilk günkü gibiydi... Eğer bir kez daha kopmamız gerekirse bu sefer paramparça olacağımı da biliyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Harika sikişiyorsun," diyerek duygularımdan kaçmaya çalıştım.

Burnundan verdiği nefeslerle güldü. "Bunu biliyorum. Fakat düşündüğün bu değildi günbatımım." Saçlarımın arasını öperken, "Söyle bana," dedi.

"Şimdi ne olacak?"

"Sonsuza kadar beraber olacağız."

Şüpheyle, "Sonsuza dek ne kadar sürer?" diye sordum. Cevap olarak beni kendine çekerek öptü.

20. BÖLÜM - HER ŞEYE RAĞMEN

✸ ***James***
EKİM 2012 – BOSTON

Tanrım! Bunun olacağını hayal bile edemezdim ama işte olmuştu. Lily bir kez daha benimdi. Benim kollarımda, benim yatağımda, benim yanımda, benim kalbimde... Ondan nefret ettiğim seneler boyunca onu sadece intikam için sertçe becerdiğim pek çok hayal kurmuştum ama hiçbiri böyle değildi. Sırtı bana dönüktü kollarım bedenini sarmalamış ellerim dolgun göğüslerini okşuyordu. Bunlara kesinlikle bir şeyler yaptırmıştı ama hoşlanmadığımı da söyleyemezdim. Dudaklarımı ve sakallarımı omzuna sürterken tekrar on sekiz yaşındaki o delikanlı gibi hissettim. İlk aşkının kollarında, ilk seksini yapmış gibi huzurlu ve âşık...

Lily bana doğru döndüğünde yüz yüze geldik. Dudakları tatmin olmuş bir şekilde kıvrılmıştı. Yanakları hala kırmızıydı, gözlerinde hoşuma giden bir parıltı vardı. Bedeninden kokum yükseliyordu ve teninde sakallarımdan, sert öpüşlerimden meydana gelen kızarıklıklar vardı. Saçları yastığa yayılmış darmadağın bir haldeydi. Bu manzara en sevdiğim Lily manzarasıydı. Neredeyse onunla ilk defa seviştiğim zamanki kadar taze görünüyordu. Elleri omuzlarımda gezindi dövmelerimi keşfediyordu. Bu beni gülümsetti. Birlikte olduğumuz zamanlarda dövmelerim yoktu ve bu Lily için yeni bir keşifti.

"Beni incelemen için hangi açıyla uzanmamı istersin?"

Burnunu kırıştırıp güldü. "Şimdilik böyle iyi."

"Onları sevdin mi?"

Başını salladı. "Vahşi görünüyor, hoşuma gitti."

"Dövmeli ve vahşi bir adam size uygun olacak mı Avukat Lilian Hamilton?"

Kaşlarını çattı role girmeye çalışıyordu ama şu an onu ciddiye almam oldukça zordu. "Belki kurallara karşı gelmekten hoşlanıyorumdur. Belki de kapılar arkasında beni beceren dövmeli bir aşığım olmasını istiyorumdur."

Kalçalarını ellerimin içine alarak etini sıktım. "Ben bir maçoyum. Herkesin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum."

Genç bir kız gibi kıkırdadı. Gözleri hala dövmelerimde dolaşıyordu. "Bu kadın hayranlarını üzmeyecek mi?"

İfadem ciddileşti. Lily'nin aksine ben çok fazla kadınla yatmıştım. Çok fazla... Hiç ilişkim olmamıştı kadınlarla bir seferden fazla sikiştiğim çok nadirdi. Fakat bu sadece bedenseldi. O neredeyse evleneceği, seveceği ve her akşam yatağına gireceği bir adam bulmuştu. Bu beni kudurtuyordu. Yüzlerce erkekle yatmış olmasını buna tercih ederdim.

"Pek çoğu kalbimi kıran bir kadın olduğundan emindi."

"Öyle mi?"

Onu onayladım. Elini tutup kaburgamın üzerinden geçirip sol tarafımdaki dövmenin üzerine götürdüm. Lily dövmemi görebilmek için yatakta doğruldu. Kaburgamın kenarında duran Zambak dövmesine şaşkın bakışlarla bakarken, "Bunu benim için mi yaptırdın?" diye sordu.

"Sen benim bitmemiş aşk hikâyemsin."

"James," diye soludu.

"Ne söylersem söyleyeyim, nasıl davranmış olursam olayım, ne kadar nefret etmeye çalışsam da Lily ben seni hiç unutmadım."

Bir kez daha gözlerinin güzelliğini inceledim. Yüzünün her çizgisini biliyordum. Ona doğru eğildim, eliyle yanağını okşadım, parmaklarım saçlarının arasına süzüldü. Gözlerini kapattı ve başını önüne eğdi. Onu el üstünde tutacaktım. Derin bir iç çekerek saçlarını avucumun içinde topladım. "Sen benimsin."

Gözlerini açmadan, "Bu çok fazla," diye mırıldandı.

Onu dinlemeyecektim bu sefer kendi bildiğimi yapacaktım. Ağzını aldım, tatlı küçük iniltisini yiyip bitirdim. O benimdi ve o kadardı. Kokusu, teni, her şeyi dünyamı işgal etti ve doğru dürüst düşünemiyordum. Kafam vurgun yemişim gibi sersemlemişti. Tek hissettiğim dilimin üzerindeki tadıydı. Tanrım! Bu güzeldi.

Lily'nin elleri kaburgalarımın üzerinden geçerek penisime ulaştığında ağzına doğru inledim. Sikimi kavradı ve sıvazlarken artık onu öpemeyecek kadar kendimden geçmiştim. Ve o anda bir şeyi fark ettim. Lily bana ait değildi. Tam tersi ben ona aittim. Varlığımın her bir parçasıyla ona aittim.

"Seni istiyorum."

Gülümsemeye çalıştım. "Ne istiyorsun?"

Beni daha sıkı tutarken yattığı yerden doğruldu. Gözlerindeki alevi gördüğüme yemin edebilirdim. "Sikini ağzımda istiyorum."

"Bu bir rüyaysa sonsuza kadar uyumak istiyorum."

Lily şuh bir kahkaha atarken yatakta bacaklarımın arasına doğru kaydı. Dudakları sikimin başına değdiği anda dişlerimi birbirine bastırdım. Ağzı aralanıp ıslak ve sıcak dili bana dokunurken kafamın altına bir yastık koyup bu manzarayı doyasıya izlemeye başladım. Lily muhteşemdi. Ona âşıktım ve beni diliyle tatmin ediyordu. Dünya üzerindeki en şanslı piç kurusu bendim. Elimi saçlarının arasına doladım onu yönlendirirken bana izin verdi. Lily'nin artık uysal bir genç kız olmadığını biliyordum. O ne istediğini bilen, nefes kesici bir kadındı ama bu şekilde onu kontrol edebildiğimi düşünmek hoşuma gitmişti.

Dudakları ve dili beni çılgına çevirirken, "Ağzında bitirmek istemiyorum," dedim.

Onu üzerime çekerek dudaklarını öptüm. Ağzı sıcak ve ıslaktı, az önce sikimi emmişti ve onu sonsuza kadar öpebilirdim. Kızarmış yanaklarını parmaklarımla okşarken bacaklarını iki yana açarak üzerime yerleşti. Fakat bu sefer kontrolü elime almak istiyordum. Pozisyonu hızlı bir hamle ile değiştirdim ve Lily'nin yumuşak bedenini yanıma çekerek arkasını döndürdüm. Kollarını yatağın diğer tarafına doğru uzattı. Ellerim göğüslerini kavrarken kalçasını kaldırıp bana sürttü. Tek elimle kalçasını konumlandırdım aletimi kavrayıp sıcak katmanlarının arasında yolunu bulmasını sağladım. Güçlü bir şekilde kendimi ona ittiğimde haykırdı. Bu pozisyonda beni çok daha fazla hissediyordu. Kalçasının kasığıma sürtünmesinden delicesine zevk alıyordum. Kıçını kavrayıp çekiştirdim ve içinde kuvvetli bir ritimle hareket etmeye başladım. Dudaklarım boynunu damgalarken sikim içinde çalışıyordu. Sırtı, göğsüme yaslanmıştı.

"Lily," diye çaresizlik içinde inledim. Lily'nin solukları beni bastıracak kadar kuvvetliydi. "Bana izin ver." Cevap vermeyince bir kez daha, "Bana izin ver," dedim.

"Ne için?"

"Beni hayatına al, seni hayatıma alayım. Kaldığımız yerden..."

Başını hafifçe arkaya çevirdi ritmimi bozmuş sadece içinde duruyordum. "Bu imkânsız. Kaldığımız yer... Çok eskide kaldı on yıl öncede ve kilometrelerce ötede."

"Yanılıyorsun," derken ritmimi sürdürdüm. Onu derinden ve sertçe alırken dudağını dişledi.

"Beni manipüle etmeye mi çalışıyorsun?" Dudaklarında hafif bir tebessüm vardı.

"Seni baştan çıkarıyorum."

"Kesinlikle başarılı oluyorsun."

"Hım. Buna sevindim. O halde bana bir izin veriyorsun? Tüm o yılları telafi etmemiz için..."

Gözleri arzuyla kapanırken beni onaylayarak başını salladı. "Sana izin veriyorum. Her ne istiyorsan yap," diye soludu.

İstediğimi almış olmanın memnuniyetiyle sırıttım. Elimi atıp ön tarafına götürdüm ve parmaklarımla klitorisini kavradım. Lily'nin bir zamanlar sevdiği gibi o şişkin tomurcuğunu iki parmağımın arasına alıp yukarı aşağıya sıvazlamaya başladım. Bir yandan da içinde gidip geliyordum. Saniyeler içinde bütün duvarlara benim adımı haykırırken orgazm oldu. Hemen ardından kendimi serbest bıraktım. İçi benim sıvımla yıkanırken omzunu minik aşk ısırıklarıyla süsledim.

✯✯✯

Güneş ışıkları doğruca Lily'nin yatağına vuruyordu. Kolumu yüzüme koyarken gözlerimi açtım ve memnuniyetle sırıttım. Lily'nin yatağı... Bedeninin tatlı portakallı kokusunu hala alabiliyordum. Bütün gece bedeni bana yapışık, saçları yastığıma dağılmıştı. Lily hala sırnaşıp uyumaktan hoşlanıyordu. Örtünün altında bir rahatsızlık hissedince gözlerimi devirdim. Günaydın sabah ereksiyonu!

Lily'nin bedenine uzanmak için doğrulduğumda yatağın boş olduğunu fark ettim. Biraz önce uyandığını tahmin ediyordum çünkü banyodan duşun sesi geliyordu. Anlaşılan yalnız banyo yapacağını düşünüyordu. Sırıtırken yerimden kalktım ve güçlü ereksiyonumla banyoya ilerledim. Kapıyı açtığımda Lily duştan çıkmış beyaz bir bornoza sarınıyordu. Beni gördüğünde dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Duşta sana katılmaya geliyordum."

Bana bakmaktan kaçınarak, "Şey... Benim önemli bir görüşmem var," diye mırıldandı. Bir yandan da banyodan bir an önce çıkmaya çalışır gibi davranıyordu. İşte sabah olmuştu ve Lily korkularının pençesine düşmüştü. Bu durumu tersine çevirmeye kararlıydım. Yanımdan geçerken kollarımı beline dolayıp onu kendime çektim.

"Kaçıyor musun?"

"Ne? Hayır!"

"Lilian!"

Pes etmiş gibi kolları iki yana düştü. Kollarımın arasında gözüme çok kırılgan göründü. "Korkuyorum," derken itirafından hoşlanmadığı belliydi. "Her şey çok hızlı ve ani gelişti. Tüm bu duygularla baş edemiyorum. Artık

senin kim olduğunu bilemiyorum o tanıdığım James olmadığını biliyordum, bende senin tanıdığın Lily değilim. Bambaşka insanlarız." Benden bir adım uzaklaştı ve ona izin verdim. Hislerini benimle paylaşmasını istiyordum. "Dün gece... Muhteşemdi. Bu öyle fazla ve öyle yoğundu ki gecenin bir yarısı uyanıp kaçmak istedim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Başımı sallayarak onu onayladım. Bu konuşmayı çıplak olarak yapmak istemiyordum ama Lily bu banyodan ve benim alanımdan çıktığında kaçacaktı bu yüzden başka şansım yoktu.

"Aynı şeyleri bende hissediyorum." Bana inanmaz bakışlarla bakarken, "Dürüst davranıyorum Lilian," dedim. "Bir önceki sefer beni terk eden ve kalbimi paramparça eden sendin. Biliyorum, sebeplerin vardı, beni düşünüyordun, ikimizi de korumaya çalışıyordun bu konuyu tekrar açmak istemiyorum fakat kalbimin tekrar o şekilde kırılmasından deli gibi korkuyorum ve bunu yapabilecek tek kişi sensin. İkimizde eşit şartlardayız. Neden bir kez daha denemiyoruz?"

"Nasıl olacak bilmiyorum."

Onu kollarımın arasına çekerek sarıldım. "Bende bilmiyorum. Kontrol etmemize gerek yok gelişmesine izin vereceğiz, akışına bırakacağız."

"Uzun zamandır uzaktaydık. Tekrar tanışmak zor olmayacak mı?"

Güldüm. "Evet, belki benden uzaktaydın ama asla kalbimden uzakta değildin. Sen benim her zaman ilk aşkım olarak kalacaksın." Çenesini kavrayıp gözlerime bakması için kaldırdım. "Tekrar tanışmak mı istiyorsun? Tamam, bunu da yapacağım ve sana pek bir şeyin değişmediğini göstereceğim."

Gözlerini devirirken, "Çok şey değişti," dedi.

"Mesela?"

Kaşlarını çatmıştı bir çocuk inatçılığına sahipti. "Mesela mı?" Durdu ve yüzünü buruştururken, "Bir aygır gibi sevişiyorsun," dedi.

Kahkaha atmak için ondan uzaklaşmak zorunda kaldım. Lily kollarını göğsünde bağlamış çıplak ayağını yere vuruyordu. Göğsüm kabarmıştı ve tabi aletimde... Karşısında gururla dikilirken, "Bu iyi bir şey değil mi?" diye sordum.

"Bu korkutucu!"

"Dur bir dakika eskiden kötü müydüm?"

Bana cevap vermeden öfkeli bir homurtu çıkarıp yanımdan geçti ve yatak odasına ilerledi. Hızla peşinden gittim. "Lilian! Eskiden kötü müydüm?" diye sordum. Tanrım bu önemliydi! Ben hep mükemmel olduğumu

düşünmüştüm ama şimdi Lily'nin bu tepkisini görünce belki de sadece ben öyle olduğunu düşünüyordum ve kötü bir ilk tecrübe yaşamıştı. Belki de her seferinde çok zevk aldığım için onun da öyle olduğunu düşünmüştüm, belki de sadece rol yapıyordu.

Lily hala pek çoğu kolilerde olan kıyafet yığınlarının durduğu giyinme odasından kıyafetlerini alırken kıkırdadı. "Rahatla, egona zarar vermek istemem."

"Hadi ama Lily! Ciddi ol."

"İyiydin James. O zamanlarda bir genç kızın sahip olabileceği en iyi erkek arkadaştın. Seks nazik, tatlı, mükemmeldi. Her anını hatırlıyorum." Rahatlayarak derin bir nefes aldım. Bu duyduklarım beni mutlu etmişti. "Fakat şimdi... Bir kadının arzu edebileceği her şeysin. Sert, doyurucu, vahşi, tutku dolu."

Lily bornozunu yere atıp paketini açtığı ince çorapları giyerken sakin kalmaya çalışıyordum. Onu her an yere yatırabilirdim. "Göğsüm kabardı."

Kafasını kaldırıp bana baktı ve gözleri bedenimde gezinirken, "Anlaşılan sadece göğsün değil," dedi.

Kesinlikle haklıydı. "İşe gitmeden seni doyurmak istiyorum. Vahşi, sert ve tutku dolu bir şekilde..."

Siyah bir tanga giyerken beni çıldırtmaya devam ediyordu. "Bunu ne kadar istesem de görüşmem var ve hemen çıkmalıyım."

"Hadi ama Lily! Çoktan sertleştim."

Sutyenini giyerken, "Eminim başının çaresine bakarsın," diyerek bana sataştı. Tanrım! İlk fırsatta kıçını şaplaklayacaktım.

Onu giyinmesi için yalnız bırakmadan önce, "Akşam benim dairemde," dedim.

"Bunu düşünürüm."

"Lilian Hamilton o tatlı kıçını akşam yatağımda istiyorum."

❀❀❀

Hafta sonu *Commanders* maçı için D.C.'ye gidecektim. Belki Lily bir aile ziyareti yapmak... Ya da siktir et benimle gelip maçı izlemek ve zaferimizi kutlamak için otelde sevişmek isteyebilirdi. Sonsuza kadar ailesiyle görüşmesine engel olamayacağımı biliyordum. Jonathan Hamilton benimle olduğunu öğrendiği anda Lily'nin üstüne gidecekti ve Lily'nin duygularından korktuğu şu noktada dışarıdan bir müdahale her şeyi riske atardı. Diğer yandan Jonathan Hamilton ve diğerleri için elimde çok ciddi kanıtlar vardı ve davayı bir belki iki hafta içinde açacaktık. Avukatlarım

kazanmamıza kesin gözüyle bakıyordu. Bu demek oluyordu ki Jonathan Hamilton suçlamalar ortaya çıktığı anda bitecekti. Bütün kariyeri... İstediğim şey sonunda olacaktı. Aradan çok uzun zaman geçmişti ama o aşağılık piç kurusu hesap verecekti. Sonunda! Lily ile ilişkimize bir darbe vuracağını biliyordum. Lily babasının ne kadar kötü bir adam olduğunu göremeyecek kadar iyi niyetliydi ama adalet anlayışına güveniyordum, bana olan aşkına da öyle...

Antrenmandan sonra tamamen bitiktim. Koç bugün ekstra acımasızdı ve eğer Pazar günkü maçı kazanamazsak bunun on katı daha sert olacağını da biliyordum. Takımıma güveniyordum, kendime de öyle. Ayrıca Lily bu maçı izleyecekse ona özel gösteriler sunacaktım. Kazanan tarafta olmak zorundaydım.

Akşam dairemde Lily'i beklerken gelmeyeceğinden emindim. Aradan geçen on yıl onu inatçı bir kadına dönüştürmüştü ama farkında olmadığı bir şey vardı ki bu hoşuma gidiyordu. Kapısını çaldığımda sanki bu akşam için onu davet etmemişim gibi rahat bir tavırla karşımdaydı. Kısa bir tayt, basit bir tişört giyiyordu saçlarını bir kalemle toplamıştı tam onu istediğim gibi görünüyordu. Sıcak ve ulaşılabilir...

"James? Bu ne sürpriz?"

Demek oyun oynayacaktık. Ona gülümserken, "Benim için mekânın bir önemi yok," dedim. İçeri doğru bir adım attım ve tam karşısında dikildim. Göğüsleri bedenime yaslanmıştı. Kokusunu içime çektim. "Seni yeniden burada becermemi istiyorsan söylemen yeterliydi." Bir şey söylemedi sadece uzanıp beni kendine çekti ve onu öperken bana karşılık verdi. Beni böyle karşılayacaksa, her seferinde kapısına gelebilirdim.

✯✯✯

Lily'i halının üzerinde tatmin ettikten sonra çırılçıplak bir şekilde koltukta uzanıyorduk. Bacaklarımın arasındaydı, kollarımı bedenine sarmış bedenimizdeki uyuşukluğun bizi ele geçirmesine izin veriyorduk. Lily başını göğsüme yasladığında kalp atışım hızlandı. Eskiden sıklıkla böyle uzanırdık. Seviştikten ve tatmin olduktan sonra ona yakın olmaktan, dokunmaktan hoşlanırdım.

"Bundan hala hoşlanıyorum," dedim.

Başta ne söylemek istediğimi anlamamış gibi baktı ama sonra gülümsedi. "Hım. Sanırım bende."

Burnumu saçlarının arasında gezdirirken, "Portakal çiçeği kokunu hala seviyorum," dedim. "Kocaman kahverengi gözlerinle attığın bakışları,

makyaj yapmadığın zaman yanaklarının kızarmasını ve orada yayılmış çoğu insanın fark etmediği çilleri, utandığın zaman gülerek bakışlarını kaçırmanı, dağınık saçlarını, bedeninin her noktasına bir yıldız haritası gibi yayılan benlerini hala seviyorum." Bana doğru bakarken yanakları kızarmıştı. "Eski Lily'den hala pek çok parçaya sahipsin, sen kabul etmesen de..."

"Yine de değişen çok şey var James."

Şüpheli bir, "Hım," sesi çıkarırken kısık gözlerle onu inceledim. "Aslında haklısın," derken elimden geldiğinde ciddi görünmeye çalışıyordum. Lily kaşlarını çatmıştı. "Çok ukalasın ama itiraf etmeliyim ki sert, inatçı ve ukala tavırların beni azdırıyor. Yeni kadınsı tarzını seksi buluyorum insanlar ne kadar şık olduğunu düşünüyor sonra kapıyı açıyorsun ve beni basit bir tayt, tişört ile karşılıyorsun bana eski Lily'i hatırlatıyorsun. Bana korkusuzca her halini sunuyorsun çünkü bana güveniyorsun, beni tanıyorsun, beni hatırlıyorsun..." Ellerim sahiplenircesine göğüslerini kavradı. "Bunların yeni formundan büyük keyif aldığımı itiraf etmeliyim. Diğer yandan seks konusunda ne istediğini söylemenden ve beni yere devirip üstüme çıkmandan da keyif almadığımı söyleyemem." Güçlü bir kahkaha atarak elime vurdu. "Bu sadece bir kere oldu, az önce."

"Yeni senden bir parça olduğunu düşünüp sık sık yapmanı umuyorum öyleyse."

Kafasını iki yana sallarken, "James," diye kıkırdadı.

"Hadi sıra sende."

"Hayır, bu bir yarışma değil."

"Hadi Lily. Benim hakkımda eskiden hatırladığın ve yeniden sevdiğin şeyleri söyleyeceksin, o kadar zor değil." Ellerimle omuzlarını kavradım ve cesaret verircesine, "Sadece bana bak ve söyle," dedim.

Bıkkın bir nefes verdi ama dudaklarını dişlerken konuşmaya başladı. "Bana bakışın hala değişmemiş ve bundan hoşlanıyorum. Bana sanki dünya üzerindeki tek kızmışım gibi bakıyorsun." Ah, kesinlikle öyle hissettiriyordu ama araya girmedim söyleyeceği diğer şeyleri duymak istiyordum. "Kıskançlığın, ani öfken, sahiplenen tavrın da hala eskisi gibi duruyor. Artık bu tarz davranışlardan hoşlanmasam da seni olduğun gibi kabul etmem gerektiğini biliyorum. Bir zamanlar bu özelliklerini sevmiştim ve şimdi ise seni nasıl kontrol edeceğimi bulacağım."

"İşte benim kadınım!"

Gülerken gözlerini devirdi. "Hırsını seviyorum," dedi. "İstediğin şeyin peşinden sonuna kadar gitmeni, başarılı olmak için savaşmanı... Bana

dokunmanı seviyorum, sürekli ve durmadan ellerini, dudaklarını üzerimde hissetmeyi. Eskiden olduğu gibi..."

Ellerim yine üzerindeydi ve bunu fark ettiği için gülümseyerek çıplak omzunu öptüm.

"Yeni James Redford hakkında ne düşünüyorsun? Nelerden hoşlandın?"

"Yeni James biraz ürkütücü. Çok daha yakışıklı, çok daha ulaşılmaz, çok daha fazla... Eskiden de bu özelliklere sahiptin ama ben genç ve hayalperesttim. Umursadığım tek şey beni sevmendi ama şimdi umursadığım çok fazla şey var. Aşk acısı yaşayamayacak kadar yetişkinim. Eğer bir şeyler ters giderse ve ben yara alırsam, nasıl toparlarım bilmiyorum."

Oturuşumu dikleştirdim. Lily'de benimle birlikte doğruldu. Yüzüne bakmak için ellerimle yanaklarını kavradım ve ciddi bir tavırla, "Lilian," dedim. "Geçmişte çok derin bir acı yaşadık. On yıl boyunca beni terk ettiğin için senden nefret etmeye çalıştım ama başaramadım. Fakat artık neye mal olduğunu biliyorum bu yüzden hiçbir şeyin ters gitmesine izin vermeyeceğim."

Gözleri doldu fakat hızlıca burnunu çekip o güçlü kişiliğine geri döndü. Dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Ama yine de," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Eğer beni bir kez olsun kahkahalarla güldürdüysen, bu her şeye değmiş demektir." Gülerken, "Seni bir on yıl daha beklerdim," dedim. "Her şeye rağmen..."

21. BÖLÜM - O, İYİ

Herkese yeniden merhabalar, umarım hepiniz iyisinizdir. Psikolojik olarak herkesin çöküş yaşadığı bir dönemdi ve maalesef geride kalmadı ama bir şekilde hayata adapte olmaya çalışıyoruz. Kafam bu aralar çok dolu o yüzden eskisi gibi tam düzenli bölüm paylaşımı yapamayabilirim. Şimdiden özür diliyorum.

Elimden geldiğince kısa da olsa paylaşım yapmaya çalışacağım. Bu hikaye için birkaç bölüm içinde toparlayıp final yapma kararı aldığımı da söylemek isterim. Yeni hikayemin tanıtımını paylaşacağım. On Yıl bittikten sonra biraz ara vermeyi düşünüyorum sonra yeni hikayemde tekrar buluşuruz. :)

✿ Lily

KASIM 2012 – D.C.

Kabul etmemeliydim. Bunu kabul etmemeliydim...

Kendime sürekli bunu hatırlatsam da ona hayır demek imkânsızdı. James ile geçen birkaç gün bana ne kadar çok şeyin değiştiğini ve hiçbir şeyin değişmediğini gösteriyordu. Hafta sonu oynanacak D.C. maçı için beni de kendisiyle gelmeye ikna etmişti. Uzun konuşmalar ve sevişmeler sonunla onunla birlikte burada otel odasındaydım. İlişkimiz artık resmileşmişti ve bunun geri dönüşü yoktu.

"Lily?" James'in ismimi söylemesi kendime gelmemi sağladı ona bakarken gülümsemeye çalıştım. "Gergin olduğunu görebiliyorum."

"Evet, gerginim. Tanrım! Elbette gerginim. Seninle burada ne işim var?"

Gülümseyerek beni kollarına çekti. "Sen erkek arkadaşına destek olacak ve kazandıktan sonra bedenindeki fazla coşkuyu atmasını sağlayacak iyi kalpli bir kız arkadaşsın. Burada olduğun için mutluyum."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Babam çok öfkelenecek."

James'in gülümsemesi şeytani bir hal aldı. "Kulağa güzel geliyor."

Omzuna vururken kıkırdadım. "Tanrım! James."

"Pazar gününü eski kasabamızda geçirmeyi planlamıştım." Şaka yaptığını görmek için yüzüne baktım ama kesinlikle şaka yapmıyordu.

"Babam kesinlikle delirecek."

Beyaz dişleri parladı. "Bu kulağa daha güzel geliyor."

✯✯✯

James bu akşam oynayacakları maçtan önce antrenman yapmak için takımıyla birlikte otelden ayrılmıştı. Bense kafeteryada keyfime bakarken kahve içip kurabiye yiyordum. Henüz annemi ya da babamı burada olduğumu söylemek için aramamıştım ama Elliot ile mesajlaşıyordum. Doğru şeyi yaptığımı, artık aciz bir çocuk olmadığımı söylüyordu. Artık hayatımızı yaşamanın vaktiydi ve öyle yapacaktık.

Maç saati yaklaştığında stadyuma gitmek için hazırlandım. Stadyumun girişinde güvenlik beni doğruca protokol girişinin olduğu salona yönlendirdi. Pek çok tanıdık yüz görüyordum. Futbolcu eşleri, emekli futbolculardan birkaçı, ünlü bir şarkıcı ve elbette D.C.'de oynanan bir maçın olmazsa olmazı siyasiler... Herkes kendi grubuyla derin bir sohbet içerisindeydi. Şampanya ikram eden bir garsona kibarca teşekkür ettiğim sırada tanıdık bir yüzle karşı karşıya kaldım. Suçlu bir çocuk gibi gözlerimi kaçırmamın faydası yoktu. Jonathan Hamilton beni görmüştü. Şaşkınlığını ve öfkesini hissetsem de arasında bulunduğu gruba hiç renk vermeden gülümsedi. Belediye başkanı ve birkaç meclis üyesini ardında bırakıp bana yaklaştı.

İkimizde oynamamız gereken oyunun farkındaydık bana içtenlikle sarılırken kulağıma, "Burada ne işin var?" diye fısıldadı.

Ona gülümsedim aramızda hiç gergin bir sohbet yokmuş gibi zaten mükemmel duran kravatını düzelttim. "James ile buradayım."

Gülümsemeye devam ediyordu dışarıdan bizi izleyen insanlar günlük bir baba kız sohbetinin içinde olduğumuzu düşünebilirlerdi, dişlerinin arasından tıslarken sakin görünmeyi başarıyordu. "O adamla ne işin var Lilian! Nişanını atmanı ve erkek arkadaşından ayrılmanı anlamaya çalışıyorum ama bu yaptığın çocukça."

"Çocukça olan ne baba?"

"On yıl önce kapıldığın saçma bir heyecana sürüklenmen."

Sesli bir kıkırtı çıkardım. "Saçma bir heyecan mı? Duygularımın... Duygularımızın gerçek olduğunu biliyordun."

"Bir çocuktan başka bir şey değildiniz. İkinizin de hayallerini kurtardım. Bana teşekkür etmelisiniz."

"Teşekkürler baba. O halde şimdi neden tekrar denemeyelim? İkimizde hayallerimize kavuştuk, James şimdi çok daha iyi bir yerde. Baksana sen bile onu seyretmek için buradasın."

"Ben D.C. adına buradayım. *Commanders*'i destekliyorum, şehrimizin takımını."

Yüzüm hislerimi ele vermeye başlamıştı. Derin bir nefes aldım. "Neyse ne. Sonuçta aramızda bir engel yok. Artık küçük çocuklar değiliz. Yetişkin insanlarız."

Yüzüme yaklaşıp, "O hiçbir zaman sana uygun olmayacak," dedi.

"Neden?" diye sordum. "Ona karşı neden bu kadar nefret dolusun?"

Benden uzaklaştı. "O hiç kimse Lilian." Tam o sırada James içeri girdi. Herkesin hayranlık dolu bakışları onun üzerinde toplamıştı. Üzerinde forması vardı, koruyucu ekipmanları olmadan bile çok iri görünüyordu. Yanıma gelerek kolunu belime sardı bu sahiplenen tavrı babamın nefret dolu bakışlarıyla karşılanırken James bir hamle daha yaparak babama dostça elini uzattı.

"Senatör Hamilton sizi görmek ne büyük şeref."

Babam etrafındaki insanlara karşı her zaman oynamaya alışkın olduğu rolü bozmadan James'in elini sıktı. "Redford. Maçta iyi şanslar dilerim," derken sesinde yoğun bir kinaye vardı.

James güldü. "Şansa ihtiyacım yok efendim. Bu kolay bir maç olacak."

Aradaki gerginlik gözle görülür şekilde büyürken babamın arkadaşları tam zamanında yanımıza geldi. Dört adamda James ile el sıkışıp başarılar dilerken gözlerinde gizleyemedikleri bir hayranlık vardı. Anlaşılan *Comanders*'i destekleseler de favori futbolcuları başka biriydi.

Adamlardan biri Baş yargıç Mark Frances'tı benimle kibarca selamlaşırken babama dönüp, "Kızının ünlü James Redford ile birlikte olduğunu söylememiştin, Hamilton," dedi.

Babam gülümserken James araya girdi. "Uzun zamandır ayrıydık birbirimizi yeniden bulduk."

James adamlarla geçmişte D.C.'de yaşadığından ve lise başarılarından sonra nasıl bu kadar yükseldiğinden bahsederken Babamın uzun zamandır iyi bir arkadaşlık kurmak için çabaladığı senato başkan vekili Chuck Thune, "Yarınki Barbekü partisine geliyorsunuz değil mi? Seninle sohbet etmek isterim, James," dedi.

Babam bu fikirden nefret etmişti ama rahat bir tavırla, "Ben de burada olduklarını yeni öğrendim ama eminim yapacak daha iyi bir işleri yoksa gelmek isterler," dedi.

Ben araya girip, "Aslında," diye mırıldandığım sırada James sözümü kesti. "Aslında yarın kasabada olacağız uğramaktan zevk duyarız." Şaşkın

bir ifadeyle ona baktığım sırada yanağıma sevgi dolu bir öpücük bıraktı. "Maç için dönmeliyim," dedi. "Sizinle tanışmak zevkti." Bir şey mi planlıyordu? Kaşlarım çatılırken kapılar açıldı ve maçı izlemek için tribünlere geçtik.

✯✯✯

Patriotslar maçı kazanmıştı. James'i bütün maç boyunca büyük bir hayranlıkla karışık korkuyla seyretmiştim. Bu bana onunla ilk birlikte olduğum zamanları anımsatmıştı. Genç bir kızken tribünde oturur ve James'in bu sert oyunu olabilecek en acımasız şekilde oynamasını göğsümde bir gurur, kalbimde bir endişeyle izlerdim. James'i ilk tebrik eden kişi olmak için oturduğum yerden kalkıp sahaya inen merdivenlere yöneldim. Locanın hemen altında basın tribünü yer alıyordu ve tanıdık simalar görmek beni afallattı. Andy, Melanie ve Justin bir arada oturuyorlardı. Onların burada olacaklarını tahmin etmem gerekirdi en azından Andy bir spor muhabiri olarak Boston-D.C. maçını asla kaçırmazdı. Tam onları görmemiş gibi yapmayı düşünürken Andy'nin bakışları beni buldu. Melanie'e bir şey fısıldayıp yerinden kalkarak bana doğru yürüdü. Melanie ise bana selam verme gereği bile görmeden Andy'nin arkasından bakıyordu. Ne arkadaşlık ama! Ben gerçekten de bu bakışları hiç fark etmemiş miydim?

"Lily," diye fısıldarken beni gördüğü için şaşkındı.

"Merhaba, Andy. Seni burada görmek güzel." Tamamen kibar olmaya çalışıyordum. Yüzümdeki sahte ifadeden bunu anlamış olmalı ki burnundan verdiği yenilmiş nefeslerle güldü.

"Burada seni görmeyi beklemiyordum. İlişkiniz artık resmileşti mi?" Ellerini iki yana açtı. "Ben ortadan kalktığıma göre..."

"Benim öyle bir amacım yoktu. Seninle denedim ama James hayatıma girdikten sonra bu... Olmadı." Bakışlarım arkasına kaydı. "Diğer yandan senin de başından beri ilişkimize karşı dürüst olduğun söylenemez."

Andy ciddi bir ifade takındı. "Melanie ve benim aramda hiçbir şey olmayacak Lily. O çok geçmişte kaldı ve bir önemi yoktu. İlişkimizin başından beri onunla sadece arkadaştık bu konu hiç konuşulmadı." Bana bir adım daha yaklaştı. "Ben sadece seni sevdim. Eğer sen hayatımda olmuyorsan, geri kalan her şey önemsiz."

Bitiş için düdük çalındığında samimiyetle gülümsemeye çalıştım. "Hayat ikimiz içinde farklı yollar sundu Andy ve belki de bizi doğru yere ulaştıracak şey bu yoldan gitmemizdir. Belki de mutlu olmak için tek

yapmamız gereken yarım kalmış şeylere bir şans vermektir." Yanından ayrılırken, "Görüşmek üzere," dedim.

Oyuncuların yedek kulübesine doğru ilerlediğimde maç çoktan son bulmuştu. James benim olduğum yere doğru ilerliyordu. Başındaki koruyucu kaskı çıkarıp elinde tuttu ve bana kocaman bir gülümsemeyle baktı. Yanıma geldiğinde beni büyük bir coşkuyla kucakladı. Bu hiç uygun değildi biz liseli ergenler değildik ama açıkçası burada şu anda bu umurumda değildi. James'in sarılmasına karşılık verdim, kollarımı boynuna doladım, beni kaldırmasına, ayaklarımı yerden kesmesine izin verdim. Tribünlerden alkış ve ıslık sesleri duydum ama onlara bakamayacak kadar kör olduğumu söyleyebilirdim.

James'in kulağına, "Tebrik ederim," diye fısıldadım. "Harika bir oyundu."

Beni yere indirdi ama eli hala belimde duruyordu. Bu şekilde tüm o kıyafetlerle korkutucu derecede iriydi. Yetişkin hayatımda kırılgan olduğum söylenmezdi. Her zaman sert, kontrollü, dişliydim ama James'in yanında kırılgan hissetmekten hoşlanıyordum. Beni kollamasından ve dünyadaki en değerli şeymişim gibi özenmesinden hoşlanıyordum. Kollarının arasında küçücük kalmaktan, bana incitmekten korkarmış gibi bakmasından da öyle... Bu sadece ona hastı, bunu sadece onda seviyordum.

James bana bakarak, "Kaybedeceğimi mi düşündün?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Sen asla kaybetmezsin."

Beni bir şeye ikna etmek ister gibi gözlerimin içine bakarak, "Ben artık asla kaybetmem Lily," dedi. Sanırım bunun oyunla bir ilgisi yoktu.

Soyunma odalarına giden koridorun girişi basın tarafından işgal edilmişti. James onunla yürümem için ısrar ettiğinde bunu kabul ettim. Elimi elinin içine aldı ve gazeteciler görüntü alırken gülümsedi. James'in daha önce bu şekilde görüntülenmediğini biliyordum ama basın mensuplarının delicesine ilgisini görmek bunu kanıtlıyordu. Diğer oyunculara maç ile ilgili sorular sorulurken James'e yöneltilen sorular;

"James yanındaki kız arkadaşın mı?"

"İlişkiniz ne zaman başladı?"

"James kız arkadaşınızın ismini paylaşır mısın?"

"James ilişkiniz ciddi mi?" Şeklindeydi. James soruların hiçbirine cevap vermedi bende rahat bir tavırla kameralara bakmaktan kaçınarak onunla ilerledim.

Kapının girişindeki son kanal Andy'nin kanalıydı. Andy elindeki mikrofon ve gergin bir suratla yanından geçen oyunculara sorular

soruyordu. Bizi pas geçeceğini düşünmüştüm ama konu işi olunca Andy duygusal biri değildi.

Andy bütün sesleri susturacak kadar güçlü bir şekilde, "James!" diye bağırdı. James hızla başını kaldırdı ve gözleri Andy'i bulduğu anda ifadesi sertleşti.

Andy mikrofonu James'e uzattı. Takındığı imalı tavır sesinden, duruşundan hissediliyordu. "Hayatın nasıl?"

James gülümsedi ve bana baktı. "O, iyi."

Bu sözlerin ardından flaşlar patlamaya, sesler yükselmeye başlamıştı. James oraya bir bomba bırakmış ve elimi tutup beni içeri götürürken sadece gülümsemişti.

Nihayet koridorun merhametine kavuştuğumuzda, "O da neydi öyle?" diye sordum.

Bir çocuk gibi omuzlarını silkti. "Sadece hayatımın iyi olduğunu söyledim."

"Tam olarak öyle söylemedin."

Eli saçlarımı okşadı. "Sen iyisin. Hayatım iyi."

Bu kalbimi yumuşacık yaptı ama yine de Andy'e ithafen tüm basın mensuplarının, seyircilerin ve takım arkadaşlarının arasında bunu söylemesinden hoşlanmamıştım. İlişkimizi açıkça yaşamaya karar vermiştik ama diğer yandan bir magazin malzemesi olmak istemiyordum. Benim hayatım, kariyerim ve yaşantım buna uygun değildi. Zaten görünmez biri sayılmazdım, babam sayesinde hakkımda birkaç haber çıkmıştı. Kusursuz Hamilton kızı... Tanrım! Babam delirecekti.

✯✯✯

Maçtan sonra James'in takım arkadaşlarıyla ufak bir kutlama yapmış daha sonra James ile odamıza çekilmiştik. Yeni James hakkında öğrendiğim yeni bir şey varsa o da galibiyetten sonra doymak bilmez bir seks iştahı olduğuydu. Neredeyse sabaha karşı uyumama izin verene kadar tam dört muhteşem orgazm yaşamıştım. Bütün bedenim pelte gibiydi ve James otel odasının ağır perdelerini açarak güneş ışığının içeri dolmasını sağladı. Tek gözümü açarak yatağın ucunda dikilen siluetine baktım. Çoktan kalkıp giyinmişti. Muhteşem görünüyordu.

"Uyanmak istemiyorum," diye mırıldandım.

James yatağa yaklaşırken elinde mavi kremalı minik bir cup kek tuttuğunu fark ettim üzerinde tek bir mum vardı. "Doğum gününü mü kaçıracaksın, günbatımı?"

Hızla yataktan kalkıp doğruldum. Şaşkınlıkla ona ve muma bakarken tarihin aklımdan tamamen silindiğini fark ettim. O gün, bu gün müydü? "Ben... Tamamen unutmuşum."

James ışıl ışıl bir gülümsemeyle bana bakarken, "Tahmin etmiştim," dedi. "Hadi mumu üfle ve bir dilek tut."

Yanaklarım kızarmıştı ve ona bakıp gülümserken gözlerimi kapatıp dilek tuttum. Gözlerimi tekrar açtığımda mumu üfleyerek söndürdüm. James beni kendine çekerek dudaklarımı öptü. "Sonsuza kadar yanında kalacağım." Dilediğim şeyi yüksek sesle dudaklarından duymak şaşırmama neden oldu.

"Nereden bildin?"

"Ben sadece kendi dileğimi söylüyordum."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Parmaklarımı yeni çıkan sakallarında gezdirdim. James gözlerini kapatarak kendini dokunuşuma bıraktığında, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Gözlerini açmadı ama dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dokunuşun bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor." Gözlerini açarak gözlerime baktı. "Şimdi hazırlan. Bugün için planım var."

Gözlerimi devirdim. "O mangal partisine gitmek istemiyorum. Gerçekten bugünü ailemle geçirmek istemiyorum. Onlara neden geleceğimizi söyledin ki?"

"Gitmek istersin diye düşündüm. Bugün doğum günün."

"Aslında bu aklımda yoktu ama artık gitmek zorundayız."

"İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz. Zaten programım bunu kapsamıyordu." Dudaklarımı öperken, "Şimdi o yataktan çık Lily yoksa programım sadece yatağın içini kapsayacak şekilde değişecek."

Doğum günüm için bir planım olmadığından yanımdaki kıyafetlerden birini giymiştim. Krem renk triko elbise uzun çizmeler, blazer ceket, büyük güneş gözlükleri... James aşağıda buluşmamızı söylemişti bu yüzden doğruca asansöre binip aşağıya indim ve otelden çıktım. Tam otel kapısının önünde kırmızı bir Mustang duruyordu. Adımlarım beni nostaljik arabaya doğru yönlendirirken James arabanın hemen yanında dikilmiş beni seyrediyordu.

Araba bana yirmi yıl önce verdiği oyuncakla aynı görünüyordu. On yıl önce beni gezdirdiği arabayla aynı görünüyordu. Canlı kırmızı boyası parlıyor, siyah deri döşemeleri yeni görünüyordu. Artık o kadar popüler bir araba değildi hatta çok daha lüks arabaları karşılayabilirdi ama yine de bu arabayı tercih etmişti ve bu özeldi.

"Bana verdiğin sözü on yıl önce tutmuştun, James," diye mırıldandım.

Uzanıp elimi tuttu ve parmaklarımı dudaklarına götürüp öperken, "Bu sefer sonunun güzel bitmesini sağlayacağım. Buna kimse engel olamaz," dedi. "Doğum günün kutlu olsun Lily. On yıl boyunca kaçırdığım bütün doğum günlerini telafi edeceğim."

"James," diye fısıldadım ama beni susturdu.

"Bugün ağzından hiçbir itiraz duymak istemiyorum."

"Ama-"

Beni bir kez daha susturdu. "Lily. Bugün benim kontrolüm altında."

Başımı sallayarak onu onayladım ve beni arabaya bindirmesine izin verdim.

22. BÖLÜM - YENİ BAŞLANGIÇ

Sevişme sahnesi var o yüzden iftardan sonra okumanız tavsiye edilir. :D

Bu ara maalesef ne yazmak ne okumak istiyorum o sebeple bölümler gecikiyor. Umarım en kısa zamanda eski yazma hızıma geri dönerim.

✸ ***James***

KASIM 2012

Bu kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Neredeyse istediğim her şeyi elde edebilecek güce sahiptim, sevdiğim kadın yanımdaydı, çocukluk hayalim olan arabayı satın almıştım. Aslında artık eskisi kadar popüler bir araba değildi ama bu iyi korunmuş bir klasikti. Lily'e unuttuklarını hatırlatacak, nostaljik bir gün hediye etmek için günlerdir araştırma yapıyordum. Bu arabayı bulunca sahibiyle görüşmüş uzun ikna çabalarımın sonucunda almıştım. Şimdi onu kasabaya götürecek kaybettiğimiz o yılların küçük bir kısmını bir günde telafi etmeye çabalayacaktım. Diğer yandan Jonathan Hamilton ile karşılaşmak zorunda kalırsam bu keyifli günün nasıl devam edeceğini düşünüyordum.

O adama dayanamıyorum ve artık kibar olmak fazlasıyla zordu. Davayı açmak için tüm delilleri toplamıştım o ve babamı suçlayan diğerleri hak ettikleri cezayı alacakları. Lily'i bu intikamın dışında tutmak istesem de olanları ona açıkladığımda nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Suçlu olan babasına sadık mı olacaktı? Yoksa bana inanıp yanımda mı duracaktı? Lily'e sahip ve mutlu bir adam olmak kadar babamı ve çocukluğumu benden çalan herkesten intikam almak istiyordum. İkisi arasında bir seçim yapmam mümkün değildi. İkisine de sahip olmak zorundaydım.

Hava Kasım ayı için oldukça ılıktı bu yüzden arabanın üstünü açık bırakmış, Lily'nin dağılan saçlarını seyrediyordum. Elini uzatıp bacağıma dokunduğunda ona bakarak gülümsedim.

"Kenara çekmemi istemiyorsan, ellerini şimdilik benden uzak tutsan iyi olur günbatımı." Lily beni terk ettikten sonra da seks konusunda oldukça aktiftim. Öfkeli olduğum için intikam güdüsüyle karşıma çıkan her kadını becermiştim. Aradan yıllar geçince bedenimdeki adrenalini ve ihtiyacı

boşaltmak için bunu yapmıştım. Bir sürü kadın, çok fazla seks... Fakat Lily'e tekrar dokunmak gerçek anlamda beni tatmin eden tek şeydi. Eskiden sadece karnım doyuyordu ama şimdi yemek inanılmaz lezzetliydi.

Kasabaya girdiğimizde arabayı doğruca benzinliğe sürdüm. Lily amacımı anlamış olmalı ki kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Beni pankek ile mi tavlayacaksın?"

"Lilian Hamilton, seni tavlamak için çaba harcamama gerek var mı? Özellikle dün geceden sonra?"

Anında o hırslı Avukata dönüştü. "James Redford tüm bunların amacı beni etkilemek değil miydi?"

"Demek etkilenmek istiyorsun, güzel. Kahvaltıdan sonra bunun için çaba göstereceğim."

Ellie benzin istasyonundaki kafeyi yıllardır işletiyordu. On yıl önce buraya geldiğimizde de bize servisi o yapardı. Şimdi ellili yaşlarının ortalarında olmalıydı. İçeri girdiğimizi belirten kapı zili çaldığında Ellie başını kaldırmadan, "Günaydın," diye şakıdı Bakışları bizi bulduğunda kaşları havalandı.

"Sizi görmeyeli uzun zaman oldu."

Aslında bir süre önce gelmiştik ama akşamdı ve Ellie sadece gündüzleri buradaydı. Bu detayı atlayarak gülümsedim. Birleşmiş ellerimize bakarken, "Hala birlikte misiniz?" diye sordu. "Lise aşkları her zaman uzun sürer."

"Aslında yeniden beraberiz," diyerek ona açıklama yaptım.

Ellie ışıldayan gözlerle bize baktı. "Buna sevindim. Her zaman favori çiftimdiniz." İkimizde ona kibarca teşekkür ederken her zaman oturduğumuz masaya doğru ilerledik. Ellie siparişlerimizi almak için geldi ve on yıl önceki favorilerimizi sipariş verdik. Ellie, bana bakarak, "Maç için tebrikler," dedi. "Torunum maçı izlerken inanılmaz heyecanlıydı ve bütün gece senden bahsetti. Çok iyiydin."

"Teşekkürler." Yıllardır birinci ligde oynuyordum. İyiydim, iyi olduğumu biliyordum ama hala insanların bana hayranlık duymalarına, çocukların posterlerimi odalarına asmalarına ya da stadyumda adımın bağırılmasına alışamamıştım.

"Gitmeden onun için bir şeyler imzalarım istersen?" diyerek öneride bulundum.

"Bu harika olur! Küçük Tom buna bayılır." Ellie uzaklaştığında Lily gülümseyen bir suratla bana baktığında omuzlarımı silktim.

"Bu nostaljik kahvaltıdan sonra planın ne? Sinemaya mı gideceğiz?"

"Hayır, insanlardan ve kalabalıktan uzak olmamız daha iyi olur diye düşünüyorum."

"Hım. O zaman aklında yaramaz fikirler var." Dilini dudaklarında gezdirdi. Ha Siktir! Ağzıyla ilgili görüntüler zihnimde canlandığında sertleşmeye başlayan penisimi düzeltmek adına yerimde kıpırdandım. Lily bunu fark ederek güldü. Bilerek yapıyordu ama uygun zaman gelene kadar onu becermeyecektim.

Fakat yine de kahvaltılarımız geldiği sırada masada ona doğru eğilip, "Kahvaltını çabuk bitirsen iyi olur günbatımı," diye fısıldadım.

✯✯✯

Kahvaltıdan sonra Lily ile eski okulumuza gitmiş etrafta gezerken geçmişteki anılarımız hakkında konuşmuştuk. Her şey her zaman pembe ve beyaz olmamıştı. Mutlu geçirdiğimiz günlerin dışında kavga ettiğimiz, birbirimizi incittiğimiz, kırdığımız ve uzak kaldığımız her günü de anmıştık. Ona yıllar önceki hislerimden bahsederken aslında pek bir şeyin değişmediğini de fark ediyordum. Lily'i hala ilk aşkına tapan o genç adam gibi seviyordum. Kasabaya açıla kahve zincirini görmezden gelerek her zaman kahve aldığımız ufak kafeden Lily ve kendim için birer kahve aldım. Onun bol kremalı kahvesini uzattığımda kaşlarını çatmaya çalıştı.

"Hadi Lily birbirimizi kandırmayalım. Şeker ve kremaya zaafın var."

Suçlu bir çocuk gibi başını sallarken, "Evet," diye itiraf etti. "Bunu kimsenin duymasına izin verme."

"Merak etme bu bizim sırrımız."

"Gerçi kıçım bu sırrı ele veriyor," derken kıkırdadı.

Önümde yürümesi için birkaç adım geride kaldım ve arkasından uygunsuz bir ıslık çaldım. "O kesinlikle mükemmel. Memelerinden sonra en sevdiğim değişiklik."

"James!" diyerek beni uyardı ama gülümsemesinden hoşuna gittiğini anlayabiliyordum. Birlikte kasabanın tek büyük caddesinde yan yana yürürken kahvelerimizi yudumluyorduk. Arabayı caddenin sonuna park etmiştik eskiden bu cadde çok daha küçüktü kasaba neredeyse ormanla birleşmişti ama o çocuk parkı hala aynı yerde duruyordu. O parkı hatırlayınca yüz hatlarım sertleşti. Beni terk ettiği, paramparça ettiği park...

Lily bana bakarak, "Ne?" diye sordu.

"Park," dedim. "O parktan nefret ediyorum."

"James." Sesinde hüzün ve pişmanlık vardı. Parkın hemen karşısındaki yol kenarında durmuştuk. Paslanmış metal salıncaklar esen rüzgârın

etkisiyle gıcırdıyordu. Lily'e uzanıp onu kendime çektim. Kollarımın arasında sıcaklığını hissettim ve eğilip saçlarını kokladım. Ona bu kadar yaklaştığım ilk seferde düşündüğüm şeyi bir kez daha düşündüm ve bu sefer sesli dile getirdim.

"Çok uzun zaman oldu Lily ama hala aynı kokuyorsun."

Başını kaldırıp bana baktığında gözleri dolmuştu. O konuşmayı hatırlıyordu. *"Yıllar sonra karşılaşacağız, sana sarılırken, 'Çok uzun zaman oldu ama hala aynı kokuyorsun,'* diyeceğim. Hala gitmek istiyor musun?"

"Gitmek istememiştim," dedi. "Nasıl hissettiğimi tahmin bile edemezsin."

"Anlıyorum," dedim. Bunu söylerken samimiydim çünkü gerçekten anlıyordum. Benim hissettiğimin yarısı kadar kötü hissettiyse bu bir ömür yetecek kadar büyük bir acı anlamına gelirdi.

"Kalbimi kırıp beni terk edeceksen, sonsuza kadar tutunacağım ve seni güzel hatırlayacağım tek bir nazik söz söyle bana..." Beni terk ederken ona söylediğim şeyleri kelimesi kelimesine mırıldandı. "Bana böyle söylemiştin."

"Hatırlıyorum."

"Söylemek istedim. James. Sana bir söz söylemek istedim."

"Şimdi söyle bana." Gözlerimi kapatıp ona daha sıkı sarıldım. "O gün bana ne söylemek isterdin?"

"İçimden beni bırakma diye bağırıyordum. Benden vazgeçme..."

"Üzgünüm," dedim. Tanrım ben bunu nasıl görememiştim? Neden bu kadar kolay pes etmiştim. Lily bana sırılsıklam âşık masum bir genç kızdı, babası tarafından manipüle ediliyordu. Bunu fark etmem gerekirdi ama ben ne yapmıştım? Arkamı dönüp o okula gitmiştim, üstüme atlayan tüm kadınları becermiş bir daha onu görmemek için bu kasabaya ayak basmamıştım.

Burnunu çekerek benden bir adım uzaklaştı ve yüzüne tatlı bir gülümseme oturttu. Gözlerinde oluşan yaşlar aniden gülümsemenin parıltısına karışmıştı. "Kötü anıları tazelemek istemiyorum."

Başımı sallayarak onu onaylarken, "Haklısın," dedim. "Bugün senin kalbini kazanmamla ilgili, ağlatmakla değil."

Şuh bir kahkaha boş sokakta yankılandı. "Bunlar kalbimi kazandıracak mı yani?" Dudaklarını büzerek elindeki kahveye baktı. "Eski bir arabayla beni küçük, sakin bir kasabaya getirdin, benzinlikte pankek ısmarladın, bana ucuz kahve aldın. Sırada ne var? Araba sineması mı?"

Kahkahama engel olamadım. Karnım ağrıyana kadar güldükten sonra, "Lilian Hamilton ben sıradan bir genç adamım, bunlar senin için yeterli değil mi?" diye sordum.

Kahvenin kokusunu burnuna çekerken bana doğru iki küçük adım attı. Ayakkabılarımızın uçları birbirine değiyordu, Lily kokusunu alacağım kadar yakındı, eğilerek dudaklarının tadına bakabileceğim kadar yakın... "James Redford," diye fısıldadı. "Sıcak kahve, eski kitap ve yeni biçilmiş çimen kokusunu severim. Tabi bir de yeni başlangıçları."

✯✯✯

Kasaba gezimizin son durağı nehir kenarındaki o ücra köşeydi. Kimse buraya gelmiyordu bu yüzden neredeyse her şey aynı kalmıştı. Su zamanla biraz çekildiği için iskelenin sadece uç kısmı nehrin suyuyla buluşuyordu, o eski yıpranmış hatta neredeyse yan yatmış olan bank suya eskisi kadar yakın değildi ama tüm bunlara rağmen on yıl öncesine dönmemi sağlayan bakir bir yanı vardı. Arabadan hazırladığım piknik örtüsü ve piknik sepetini çıkarıp altında pek çok kez seviştiğimiz ağaca doğru yürüyen Lily'i takip ettim. Piknik örtüsünü ağacın altına serip, sepetten şarap ve birkaç atıştırmalığı çıkardığımda Lily kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu.

"Bu işte iyisin."

Kadehlerimizi doldururken, "Hangi işte?" diye sordum.

Lily uzanıp kadehinden büyük bir yudum alırken kadınsı bir şekilde mırıldandı. "Romantizm."

"Lilian Hamilton, beni takdir mi ediyor?" Onu bir parça peynirle beslerken, "Gördüğün gibi senin ve benim aramda pek bir şey değişmedi," dedim.

"Tüm bu zamanda yolculuk gezintisinden büyük zevk alsam da James sonsuza kadar burada kalamayız."

"Ah, aslında kalabiliriz." Tiksintiyle yüzümü buruştururken, "Umarım kalmak zorunda kalmayız," diyerek güldüm.

Fakat Lily ciddi görünüyordu. Teslim olur gibi ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam, hadi bana endişelerinden bahset ve bende ne kadar yersiz olduklarını sana kanıtlıyım."

İşaret parmağını kadehin etrafında gezdirirken gözleri parmağını takip ediyordu. "Kabul etmeliyim ki sen hala tanıdığım o tatlı, romantik, aklına estiğini yapan genç adamı içinde taşıyorsun. Bugün onu görmek, tüm bunları yapmak ve hatırladığını görmek beni inanılmaz mutlu etti James. Kalbim on yıl önceki gibi çarptı ama ben..." Başını kaldırıp gözlerime baktı.

"Ben o kız olmadığımı fark ettim. Mutlu oldum, heyecanlandım ama diğer yandan hayal ettiğim, istediğim şeylerden ne kadar uzaklaştığımı gördüm."

"Yani tüm bu endişeler benimle ilgili değil?"

"Elbette seninle ilgili de pek çok şey düşünüyorum."

Ama sözünü keserek devam etmesine izin vermedim. "Seninle ilgili olan kısmı dinlemeyi tercih ederim."

"Sanki bu zamana kadar hayal ettiğim hiçbir şeye kavuşamamış gibi hissediyorum. Başka biri böyle yaşamamı istemiş ve yaşamışım gibi... Sana baktığımda, seninle zaman geçirdiğimde eski Lily'i hatırlıyorum. Umutlarını, hayallerini, heyecanını... O kız artık ben değilim ve bu beni korkutuyor." Ona iyice yaklaştım, şarap kadehini elinden alıp kenara koydum. Ellerimi elinden çekmeden dudaklarını öptüm. Lily gözlerini kapatıp bana karşılık verdi.

"Hep insanlar için bir şey yapmak isterdin, çocuklar için... Sosyal hizmetlerde çalışmak istiyordun. Neden yapmadın?"

Buruk bir şekilde tebessüm etti. Elim beline dolanmıştı ve onun kaçmasına izin vermiyordum. "Babama bunu söyleyemedim. Hukuk okudum sonra... İş hayatına girmem gerektiğini söyledi. Prestij, deneyim ve statü kazanmalıydım. Beni bir yem gibi D.C.'nin erkek egemen hukuk firmalarından birine öylece attı." Güçlü bir kahkaha attı kendiyle gurur duyuyormuş gibiydi Tanrım bu halinden hoşlanmıştım. "Hepsinin taşaklarını avcuma almam bir sene sürdü." Ona bakışımı fark ettiğinde kahkahası bir kez daha çınladı. "Mecazi olarak!"

Karşılık olarak güldüm. "Güzel çünkü o kadar yaşlı, sıkıcı ve kendini beğenmiş adamların buruşuk taşaklarını avuçladığını düşünmek istemiyorum."

Lily, "James!" diye bağırdı. "Hepsi yaşlı değildi."

Elini tutup pantolonumun ön kısmına götürdüm ve bana dokunmasını sağladım. "Siktir et benden başkasının taşaklarını ellediğini düşünmek hoşuma gitmiyor." Onu öptükten sonra dikkat dağıtan elini uzaklaştırdım. "Ve böylece başarılı bir boşanma Avukatı olup insanları mı ayırmaya başladın?"

Gözlerini devirdi. "Yaptığım bu değil ben mutsuz evlilikleri bitiriyorum özellikle sosyal statü sahibi eşleri tarafından, aldatılan, sömürülen, değersizleştirilen kadınları savunuyorum."

"Ama yapmak istediğin bu değildi," diyerek onu anlatması için teşvik ettim.

"Değildi. İnsanlara daha faydalı olmak istiyordum. Bu... Para, prestij ve kariyer için çalışmak istemiyorum bu bana göre değil. Yani değildi." Buruk bir şekilde güldü. "Şimdi tam olarak bunu yapıyorum." Derin bir nefes aldı. "On yıl içinde babamın istediği gibi biri olduğumu fark ettim."

"Çok başarılısın Lily, bunu biliyorum çünkü seni araştırdım. Bu senin başarın. Kendinle gurur duymalısın çünkü ben öyle yapıyorum."

Yüzü görmekten hoşlandığım o ışıltılı gülümsemesiyle aydınlandı. "Beni mi araştırdın?" diye sordu.

"Birkaç sefer," diyerek ona itiraf ettim. "Üniversiteden mezun olunca ne yaptığını merak ettim. D.C.'de stajyerdin. Babanın seni kayırdığını düşündüm. Sonra yıllar içinde birkaç sefer daha sana denk geldim. İnternette, televizyonda, bazen sadece ismini aradım. Davalarının bir kısmı magazinde konuşuldu herkes ne kadar dişli olduğundan bahsediyordu."

Beni onayladı. "Sanırım zamanla bir şeyler başarıyor olmak hoşuma gitti."

Ellerimle yüzünü kavradım ve gözlerinin içine bakarak, "Seninle ilgili her şeye hayranım, Lily," dedim. "Yenisine ve eskisine..."

Uzanıp beni öperken kucağıma tırmandı. Elbisesi kalçalarına kadar sıyrılmış bacakları kalçama dolanmıştı. Ellerimle kalçalarını avuçlarken öpüşüne karşılık verdim. Öpüşümüz sırasında erkekliğime sürtünmesini sağladım bu Lily'i heyecanlandırdı. Pantolonumun fermuarını açmak için hareketlendiğimde öpüşmeyi kesip tedirgine etrafına baktı.

"Biri bizi görebilir."

Dudaklarımı boynuna götürürken, "Kimse bizi göremez," dedim.

"James," diye soludu. "Sen ünlüsün biri fotoğraf çekebilir."

"Endişelenmiyorum," derken istilamı sürdürdüm. Elbisesinin altına uzanıp çamaşırına dokunduğumda sert bir sesle inledi başı geriye düştü.

"Hım. Ben endişeleniyorum."

Parmağımı iç çamaşırının dantelinde içeri soktum. Ona dokundum. Islak, sıcak, kaygan ve davetkâr... "Eskiden endişelenmezdin. Burada seninle defalarca seviştim."

"Artık yetişkinim," derken sesi soluk soluğa çıkmıştı. Fakat parmağımı içine soktuğumda itiraz etmedi. Belini bükerek daha fazla temas ihtiyacıyla bana sürtündü. "James!"

Kulağına, "Hala endişeleniyor musun?" diye fısıldadım.

Ağzıma doğru konuştu ve vahşi bir sesle, "James Redford! Becer beni," dedi.

Elbette dileği benim için emirdi. Penisimi pantolonumdan çıkardım, çamaşırını açık tutarken onun içine girdim. Bu o kadar... O kadar mükemmeldi ki... Bir yapbozun iki parçası gibi her anlamda birbirimize oturuyor oluşumuz... Lily benim için başını geriye atıp inlerken daha derine indim. Elim belini kavradı, kalçalarını ve onu kendime daha fazla bastırırken ritmimizi hızlandırdım. Tanrım! Çok fazla kıyafet vardı. Hepsini çıkarıp onu çırılçıplak almak istiyordum, tenine aşkımı fısıldamalıydım.

İçine girip çıkarken gözlerine baktım. Lily elleriyle yüzümü kavramış beni öpmek için kendine çekiyordu. Öpücüğüne tüm açlığımla karşılık verdim. "Seni seviyorum."

Yanakları kızardı. Haz dalgası bedenini bükerken bana karşılık verdi. "Seni seviyorum." Lily'nin orgazmı son bulduğunda onu sabit tutarak boşaldım. Kıyafetlerimizi düzeltip birbirimize sarıldık. Lily hala kucağımdaydı, kollarımı ona sarmış parmaklarımı teninde gezdiriyordum. Şimdi, diye düşündüm. Şimdi tam zamanıydı.

Cebime uzanıp minik kutuyu çıkardım. Lily omzumda dinleniyordu ama ne yaptığımı görmek için kucağımda doğruldu. Kutuyu yavaşça açtım. Şaşkın gözlerle bana ve kutuda duran pırlantaya bakarken, "Sen benim her zaman evleneceğim kadındın, Lily," dedim. "Bana pasta verdiğin günden beri bunu biliyordum. Bu yüzden on yıl sonra ilk aşkın olmak için peşine düştüm." Gözünden damlayan bir damla yaş yanağından süzülürken sözlerime devam ettim. "Ve şimdi Lily, şimdi seni bir daha kaybetmemek üzere istiyorum." Yüzüğü kutudan çıkardım eline uzandım ve parmağına takmadan önce, "Benimle evlenir misin?" diye sordum.

23. BÖLÜM - BU, AŞK

✸ ***James***
KASIM 2012

Yüzük parmağındaydı ve Lily dakikalardır sessizdi. Bir şey söylemeyince endişelendim. Acele olduğunu biliyordum, çok acele bir karardı. Benim için değil ama Lily için öyleydi. Hayır demesine hazırlıklıydım yine de bu onu ikna etmek için uğraşmayacağım anlamına gelmiyordu. Neden bu kadar acele ettiğime gelince... Lily'i bir kez daha kaybetmekten deli gibi korkuyordum.

"Bunu planladın mı?"

"Aslında hayır. Ben... Planımda bu yoktu. Sabah sen uyurken hazırlıkları yapmak için otelden ayrıldım. Bir mağazanın önünden geçiyordum, radyo da bana seni hatırlatan bir şarkı çalıyordu. Hayatımın en mutlu gecelerinden birini geçirmiştim ve aklımda sadece sen vardın. Arabadan indim mağazaya girdim ve bir yüzük aldım." Dürüst olmaya karar vererek, "Bugün vermeyi planlamamıştım," dedim. "En doğru anı bekleyecektim." İkimizi işaret ettim. "Doğruymuş gibi geldi. Burası, bu ağaç... Seninle sevişmek ve bana seni seviyorum demen..."

"Birbirimizi yeniden tanıyorduk James," derken sesi titredi. "Bugün onun içindi."

Derin bir nefes aldım. "Biz zaten birbirimizi tanıyoruz Lilian." Elini tuttum kalbimin üzerine götürüp atışını hissetmesini sağladım. "Biz birbirimizi tanıyoruz."

Başını iki yana salladı ama elini çekmedi. "Ben böyle bir karar verebilecek genç bir kız değilim. Ben mantıklı davranması gereken, olgun bir kadınım."

Öfkeyle dişlerimi sıkarken, "Bizden çalınan o yılları geri istiyorum," diye hırladım.

Elini çekerek benden biraz uzaklaştı. Aramıza mesafe koydu hala yakın olsak da artık birbirimize dokunmuyorduk. "Artık çok geç James ve bunun için yapacağımız bir şey yok."

Gülerken öfkemi gizleyemedim. "Çok mu geç?" Ellerimi saçlarımın içinden geçirdim. "Lanet olsun Lily! Eğer ayrılmasaydık biz zaten evli olacaktık. Bu beni öfkeden delirtiyor. Seninle paylaşacağım her şeyi çaldığı için Jonathan Hamilton'dan nefret ediyorum. Geleceğimizi, aşkımızı, evliliğimizi, düğünümüzü, bebeğimizi... Ben bunları istiyorum."

Lily'nin gözlerinde parlayan yaşları gördüğümde çok ileri gittiğimi düşündüm. Gözlerini açıp yaşları geri gönderirken elimi tuttu. "Kendince doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Bir yetişkin olarak ikimizi de koruyordu. Bu dediklerine o zaman sahip olsaydık mutlu olamayabilirdik James. Sen okulundan, geleceğinden, hayalinden vazgeçmiş olacaktın. Şimdi olduğun yerde olamayacaktın. Bu kasaba bir araba tamircisi olmak senin hayalin değildi ve ben... Hayal ettiğim işi yapmıyor olsam da başardıklarımdan dolayı mutluyum. Ayaklarımın üzerinde durmaktan, saygı görmekten, kariyerimden dolayı mutluyum... Kasaba kızı Lilian Hamilton, sessiz, görünmez Lilian Hamilton olmak istemezdim. Ben bugün olduğum kadını seviyorum."

"Benim de o kadını sevmeme neden ihtimal vermiyorsun?"

"Henüz onu tanımıyorsun."

"Tanıdığım kadarına sırılsıklam aşığım. Tanımaya devam edeceğim, ömrümün kalanı boyunca, her gün..."

Bana parmağındaki yüzüğü işaret etti. "Bunu bir yüzük takmadan da yapabilirsin."

"Bağlılık istiyorum Lilian. Bunu istiyorum. Seninle evlenmeyi istiyorum." Durdum ve yüzüne baktım. "Ama sen... İstemiyorsun?"

"Tanrım!" diye soludu. Uzanıp şarap şişesini aldı ve büyük yudumlarla içti. Şişeyi indirdiğinde, "İstiyorum," dedi. "Mantıklı ve yetişkin bir kadın gibi düşünmeliyim ama yapamıyorum. Seninleyken duygularım o kadar yoğun ki ben mantıklı düşünemiyorum."

Bir şansım vardı! Lily benimle evlenmek istiyordu. Kesin bir hayır almamıştım hatta evet almaya çok yakındım. Ona yaklaşarak yüzünü ellerimin arasına aldım. "Evet de bana."

"Bu delilik."

Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırarak onu öperken, "Bu aşk," diye fısıldadım. "On yıl sonra karşılaşmamız bir tesadüf olamaz Lilian."

Öpüşüme karşılık verdi onu kendime çektiğim sırada çalan telefon bu anı böldüğünde bir küfür savurdum. Lily gülümserken telefonuna uzandı sonra bakışları beni buldu.

"Babam arıyor."

Dalga geçercesine bir tonda güldüm. "Zamanlaması her zaman harikadır."

Lily gözlerini devirdi. "Ona burada olacağımızı sen söyledin ve bugün doğum günüm beni evde bekleyecektir."

Bıkkın bir nefes verirken, "Sen ne dersen o," dedim. Lily nehir kenarında babasıyla konuşurken piknik malzemelerini toplamaya başladım. Bir evet alamasam da, yüzüğüm hala parmağındaydı. Bu beni gülümsetti.

✯✯✯

Arabada sessiz bir yolculuk yapıyorduk. Lily kısa bir yemeğin ardından oradan ayrılacağımızı ve yola çıkabileceğimizi söylemişti. Boston'a arabayla gidecektik ve bu erken ayrılmak için geçerli bir bahaneydi. Eve yaklaştığımız sırada Lily parmağındaki yüzüğü yeni fark etmiş gibi onunla oynamaya başladı. Ona bakmaktan kaçınıyordum çünkü yüzüğü bana geri vermesinden korkuyordum. Ona gizli bir bakış attığımda yüzüğü parmağından çıkardığını fark ettim ama bana vermek yerine cebine koyduğunda rahatladım.

Lily baktığımı fark ederek, "Emin olana kadar birilerinin bilmesini istemiyorum," dedi.

"Neden emin olana kadar?"

Gülümsedi. "Bunu yapacak kadar çılgın olup olmadığımdan."

"Şansımı zorlamak istemiyorum ama nişanlı bir adamsam bunu bilmeliyim?"

"Bunu zamanı geldiğinde sana söyleyeceğim." Tam itiraz etmek üzereyken bana uyaran bakışlarla baktı. "Yüzüğün hala bende değil mi?" Susmam için yeterliydi. Yüzüğüm hala ondaydı.

Hamilton Malikânesi kalabalık bir mangal partisine ev sahipliği yapıyordu. Takım elbiseli ciddi adamlara, soğuk tebessümleri ve yargılayıcı bakışlarıyla eşleri eşlik ediyordu. Hoşlanmasam da artık yeni James Redford'un uyum sağlamakta zorlanmayacağı bir ortamdı. Bir saatin sonunda erkek grubundan kahkahalar yükselirken hanımlar ilgiyle beni seyrediyordu. Jonathan Hamilton'un anlayışlı tavrının ardından sızan nefreti iliklerimde hissediyordum. Herkes golf oynamak için bahçede ki yeşilliğe inerken onları kibarca reddettim. Jonathan Hamilton içkisinden bir yudum alırken bakışları bana kilitlendi.

"Misafirlerinize katılmayacak mısınız?" diye sorarken sesimin sakinliğini kontrol altına aldım.

"Ah, elbette katılacağım." Hafifçe öksürdükten sonra, "Yıllar içinde ne kadar değiştiğini görebiliyorum," dedi.

Meydan okuyan bir tavırla gülümseyerek, "Ve?" diye sordum.

"Bunu bana borçlu olduğunu unutmadığını umuyorum."

Arkama yaslanırken bacak bacak üstüne attım. "Asla unutmadım." Kaşlarımı öfkeyle çatarak bakışlarımı ona kilitledim. "Hiçbir şeyi unutmadım."

"Lafı uzatmayacağım James. Kızımdan uzak durmanı istiyorum. Sen hala onun için uygun değilsin."

Sahte bir kahkahayla güldüm. "Demek bunun fakir olmamla bir ilgisi yoktu."

"Hayır," dedi. "Hiç olmadı."

"Peki, o zaman sebebinizi öğrenebilir miyim, Senatör?"

"Onu olmadığı biri olmaya zorluyorsun. Sen James Redford kural tanımaz bir serserisin, hep öyleydin. Bu yüzden Lilian'a asla uygun olamazsın."

Omuzlarımı silktim yüzümde en ufak bir öfke yoktu. Uzaktan bize bakan biri borsa hakkında konuştuğumuzu düşünebilirdi. "Ve bir katilin oğluyum?"

Kısa bir an duraksadı ama hemen kendini toparlayarak, "Evet," dedi. "Lilian başarılı bir Avukat. İkiniz magazin malzemesi olduğunuzda insanlar bu bilginin altını deşecek ve Lilian'ın kariyeri olumsuz etkilenecektir."

Sehpaya doğru eğilerek bardağıma limonata doldurdum. Arkama yaslanırken gözlerimi ondan ayırmadan, "Fakat babam masumdu," dedim.

Kısa bir sessizliğin ardından güldü. "Onun oğlusun, böyle düşünmen normal evlat ama baban bir katildi. Duruşmasında oradaydım."

"Cezasını siz verdiniz," dediğimde beni onayladı.

Öne doğru eğilerek ona yaklaştım ve söyleyeceklerimi sadece onun duyması için fısıldadım. "Fakat gerçeklerin yirmi yıl sonra bile olsa ortaya çıkma gibi bir huyu var Senatör. Babamın katil olmadığını en iyi siz biliyor olmalısınız. O ceza size Senatörlüğün kapılarını açtı öyle değil mi?"

Bakışlarında cehennemin ateşlerini gördüğüme yemin edebilirdim. Davadan önce onun suratına bunları söylemek paha biçilemezdi. Gözlüğünü gözünden çıkarıp zaten temiz olan camlarını bir mendille silerken, "Nasıl bir masal uydurduğunu bilmiyorum Redford," dedi. "Ama bu masala sadece kendini inandırabilirsin. Senin baban acımasızca masum ve yaşlı bir adamı öldürdü. Suçu cezasız kalamazdı. Kim bilir belki de ayık olduğu

zamanlarda iyi bir adamdı ve hapisteyken yaptığından pişman olup bu yüzden kendini yatak çarşaflarıyla asmayı tercih etti."

Öfkeyle yerimden fırlarken ayağım sehpaya çarptı ve üzerindeki bardaklar dikkat çekici bir ses çıkararak devrildi. Bu ses kadınların bakışlarını bize çevirdi. Lily'nin çatık kaşlarıyla karşılaştığımda yumruklarımı sıktım. "Gerçeklerin her zaman açığa çıkma gibi kötü bir huyu vardır Senatör Hamilton."

Lily tam o sırada yanımıza gelerek ikimizin de ona sahte gülümsemelerle bakmasına neden oldu. Fakat Jonathan Hamilton kıpkırmızı kesilmişti alnındaki terler onu zorladığımı gösteriyordu. Bu keyiflenmeme neden oldu. Lily'nin beline sarılırken onu yakınıma çektim.

"Artık gitmeliyiz."

Lily başını sallayarak beni onayladı. Elimi Jonathan Hamilton'a uzatırken, "Davetiniz için teşekkürler Senatör," dedim. "Görüşmek üzere." Son söylediğimin rahatsız edici bir izlenim bırakmasını sağlamak için gülümsedim. Jonathan Hamilton benimle tokalaşırken buz gibiydi.

✯✯✯

Lily ile yolda olmak hayal ettiğimden bile güzeldi. Akşam serinliği çöktüğü için arabanın üstünü kapatmıştım. Lily koltuğunu geriye yaslamış ayaklarını uzatmıştı. Radyoda çalan nostaljik şarkılara sessiz mırıltılarla eşlik ediyordu. Gözleri ara ara kapanırken bakışlarım her fırsatta ona kayıyordu.

Gözleri kapalıyken, "Babamla ne konuşuyordunuz?" diye sordu.

"Hiç," derken sesimi umursamaz tutmaya çabalamıştım.

"Hiç gibi görünmüyordu. Ben orada bir ego savaşı olduğundan emindim James ve seni o kadar öfkelendirecek ne söylediğini merak ediyorum?"

Gülümseyerek, "Sana uygun olmadığımı düşünüyor," dedim.

"Buna artık o karar veremez. Ben yetişkin bir kadınım."

Yüzük hala Lily'deydi ve bu beni mutlu etmeye yetiyordu. Uzanıp bacağına dokunurken gözümü yolda tutmaya çalışıyordum. "Ve sen beni sonsuza dek istiyorsun?"

Güçlü bir kahkaha atarken, "Sonsuza kadar fazla iddialı değil mi?" diye sordu.

"O zaman birkaç tane on yıla ne dersin?"

Gülümsemesindeki o parlama bana düşüncesini söylüyordu. O delirten ağzı ne derse desin. Elini elimin üzerine koydu. "Birkaç on yıl kulağa güzel geliyor."

Kalbimin atışı bütün sesleri bastırırken hala beni nasıl bu kadar fazla heyecanlandırdığını düşündüm. Tanrım! Şimdi ona dokunmak istiyordum.

"Eskiden arabada sevişmekten hoşlanırdın."

Bacağındaki dokunuşumu yumuşak okşamalara çevirdiğimde derin soluk sesini duydum. "Hım. Bunu yapmayalı uzun zaman oldu."

"O zaman sana nasıl hissettirdiğini hatırlatmalıyım."

Bacaklarını dokunuşum için aralarken bacak içlerini okşuyordum. "Bu araba onun için çok ufak değil mi?"

"Kucak kucağa, üst üste veya iç içe olacağız. Bunun sorun olacağını sanmıyorum."

Kıkırdaması bile beni tahrik etmeye yetiyordu. Sertleşmiştim ve onun için çıldırıyordum. Arabayı biraz ileride yol kenarına çektim. Farları kapatarak ikimizi de karanlığa gömdüm.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" derken sesinde heyecan ve tedirginlik vardı.

Emniyet kemerimi çözerek bedenimi ona doğru döndürdüm. "Bunu gerçekten yapacağız." Ona doğru eğilirken tehlikeli bir tavırla fısıldadım. "Seni şimdi istiyorum."

Dudakları arasından belli belirsiz bir küfür mırıldandı. Onun da beni istediğinden son derece emindim. Tüm bu maceralar onu heyecanlandırıyordu. Başarılı Avukat Lilian Hamilton benimle otoyol kenarında hayallerimin arabasının içinde sevişecekti.

Tutuşum sıkılaşırken bakışları benim üzerimdeydi ona şeytani bir şekilde gülümseyerek eteğinin altına süzüldüm ve çamaşırını ellemeden önce, "Islandın mı günbatımı?" diye sordum.

Elimi kayıtsızca titreyen teninde gezdirirken dudaklarımı yaladım. Parmaklarım sırılsıklam olan külotunu hızlıca yana çekip içine daldığında gözleri irileşti. Aralık ağzından kaçan gırtlaktan gelen iniltiden zevk aldım. Onu şehvetle keşfederken her ifadesini dikkatle izledim. Diğer elimi saçlarından geçirdim ve çektim. Parmaklarımı daha derine soktum. Kadınlığı ıslak ve sıcaktı parmaklarım içindeyken bir nabız gibi atıyor, beni daha derine davet ediyordu. Parmağımı geri çektiğimde nefesi dudaklarının arasından bir ıslık gibi süzüldü. Onun sıvısıyla ıslanmış parmağımı ağzıma götürüp yaladığımda bana kızaran yanaklarıyla bakıyordu.

Parmağımı ağzımdan çıkararak, "Lezzetli", dedim. "Neredeyse dudakların kadar lezzetli Lilian. Bu çok daha günahkâr, bayıldım."

Güçlü bir sesle inlerken olduğu yerde kıpırdadı. "Tanrım! Bu araba çok dar."

İsyanı karşısında güldüm. Koltuğu geriye doğru ittirdim ama hala üzerime çıkması için çok dardı. Diğer yandan otoyoldaydık ve bir polis arabasının gelip bizi o halde görmesini de göze alamazdım.

"Sırtını kapıya yasla ve bana doğru dön," derken sesim kararlıydı. Lily dediğimi yaparak sırtını kapıya yasladı. Bacaklarını iki yana açarak bana sunduğu kadınlığının çamaşırın ardındaki görüntüsünü açlıkla seyrederken dudaklarımı yaladım. Ona doğru uzanarak eğildim iç çamaşırını kenara kaydırarak dilimi kullandım. Bu lezzet karşısında inlerken dilimi doğruca klitorisine yönlendirdim. Lily'nin elleri saçlarımı kavradı ve beni sabit tutarken kalçalarını oynattı.

"James! James! Tanrım bu..."

Sözlerini tamamlayamadı çünkü iki parmağımı içine daldırmıştım. Onu ritmik bir şekilde parmaklarken klitorisini ağzımın içine çektim. Bedeni saniyeler içinde çözüldü. Son damlasına kadar onu emerken Lily'nin parmakları nazikçe saçlarımı okşuyordu. Geri çekildiğimde dağılmış saçları, şişmiş dudakları ve kırmızı yanaklarına büyük bir aşkla baktım. Fakat Lily'nin gözleri benim gerilen pantolon ağıma takılmıştı. Bana doğru uzanırken ona izin verdim. Parmakları fermuarımı açmak için uzandı ama gözlerini gözlerime dikmiş bana şehvetli bir şekilde bakıyordu. Sertleşmiş ve ağırlaşmış erkekliğimi pantolonumdan dışarı çıkardığında yutkundum.

"Lily..."

"Hım. Şimdi ne yapmamı istersin, James?" Oynamak mı istiyordu? Şimdi mi?

"Kahretsin! Dokun bana."

Beni yumuşak dokunuşları ile okşarken, "Böyle iyi mi?" diye sordu.

"Muhteşem..." Başımı arabanın camına yaslayarak gözlerimi kapattım.

"Dudaklarımı ister misin? Onun üzerinde? Belki ağzımın içini ve dilimi?"

"Lily!"

"Beni istediğini söyle James Redford."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Seni hayattaki diğer her şeyden daha fazla istiyorum." Bakışları yumuşadı. "Şimdi beni ağzına al."

Gülümserken dudaklarını yaladı ve eğilerek dudaklarını penisimin başına dokundurdu. Ağzımdan çıkan küfre engel olamadım. Başım bir kez daha cama çarparken Lily beni sıcak ağzının içine aldı. Dudakları penisinin

çevresini sardı, ağzı kapandı, dili hassas etimde gezinirken başı yukarı aşağıya inip çıkıyordu. Bu görüntü hayatımda gördüğüm diğer her şeyden daha seksiydi. Kısa sürede bitirmeye yaklaşmıştım.

"Gelmek üzereyim," diyerek Lily'i uyardım ama beni daha sert yalamaya başladığında kendimi bırakmaktan başka çarem kalmadı. Lily bir yandan yutkunurken beni yalamayı sürdürdü. Nihayet tamamen tükendiğimde başını kaldırıp bana bakarken ona bir kez daha âşık oldum. Lily artık kesinlikle utangaç bir genç kız değildi.

24. BÖLÜM - "EVET!"

✿ Lily
KASIM 2012

D.C.'den döneli iki gün olmuştu. İki gündür James onun evinde kalmam için ısrar ediyordu bu yüzden eşyalarımın bir kısmını onun dairesine taşımıştık. Kendimi bu sadece birbirimizi yeniden tanımak için bir yol diye hatırlatsam da bundan çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Ona yine kapılmıştım ve bu seferki çok daha tehlikeliydi. Artık o heyecanlı genç kız değildim. Ayakları yere basan bir kadındım ama yine de bulutların üzerindeymiş gibi hissediyordum. Artık her şeyi yapma ve her kararı verme gücüne sahiptim. Bunların sonuçları bu sefer çok daha ağır olabilirdi. James on yıl önce nasıl hissettiriyorsa hala aynı şekildeydi. Onunla ilgili her şey çok fazla, çok yoğun, çok doluydu. Varlığımın her yanını istila ediyordu. Ağzından çıkan her fikre kapılıyor, mantığımı kullanamıyordum. Yetişkin bir kadın olarak kendim için inşa ettiğim o kişiliğin bütün duvarları yıkılıyordu. James kurallarımı bozuyor, sınırlarımı geçiyor, benliğimi istila ediyordu. Deli gibi korkuyordum. Aklım ile kalbim arasında verdiğim savaştan yara almadan çıkmayı dilemekten başka bir şey yapamıyordum.

Sabah erken saatlerde duruşmadan çıktıktan sonra çalışmak için ofise gitmek yerine eve gelmiştim. Uzun süren ve gergin geçen bir duruşmanın ardından ev ortamında olmak iyi hissettiriyordu. Daha doğrusu James'in evinde olmak... James onun dairesinde olmam için ısrar ediyordu ve ben artık onunla savaşmaktan yorulmuştum. Dosyalar ve dilekçelerle işim bittiğinde James'in kahve makinesini kullanarak kendime bir kahve yaptım. Salona doğru yürürken Elliot'ı görüntülü aradım.

Saniyeler içinde Elliot'un gülümseyen suratı ve hoş mavi gözleri bana bakıyordu. Elliot kendi olmaya karar vermeden önce ne kadar mutsuz olduğunu şu anki mutluluğunu görene kadar fark etmemiştim. Seçimlerimiz üzerinde söz sahibi olmamak insanı mutsuz ediyordu. Ya da benim yaptığım gibi elinizde olan şeylere tutunarak sahte bir mutluluk elde ediyordunuz.

"Lily! Günler sonra kız kardeşimin yüzünü görmek muhteşem."

"Üzgünüm şu sıralar... Her şey çok karmaşık."

Elliot anlıyorum dercesine başını sallarken gülümsedi. "Doğum gününden sonra bir daha konuşamadık. Nasıl gidiyor? James ve sen Hamilton evi katliamını atlatabildiniz mi?"

Dudaklarımdan isteksiz bir kahkaha kaçtı. "Sayılır."

"Bana anlatmadığın bir şey mi var?"

Ayaklarımı hemen önümdeki sehpaya uzattım ve kahvemden büyük bir yudum aldım. "James'in evindeyim."

Şaşkınlıkla, "Birlikte mi yaşamaya başladınız?" diye sordu. "Bu kadar çabuk mu?"

Bakışlarımı telefonumun kamerasından kaçırarak, "Birlikte yaşamak çok....küçük bir değişiklik olabilir," dedim.

"Nasıl yani?"

"James bana evlenme teklif etti."

Elliot kameranın diğer ucunda hareketsiz duruyordu. Gözleri irileşmiş, ağzı açılmıştı. "Şu anda parmağında bir yüzün var mı Lily?"

Başımı iki yana salladım.

"Ona hayır mı dedin?"

"Hım. Pek sayılmaz."

"Lilian Hamilton! Tüm cevaplar için seni sorguya mı çekmem gerekiyor?"

Derin bir nefes alarak ona James'in evlenme teklifinin tüm ayrıntılarından bahsettim. Elliot her zaman yaptığı gibi araya girmeden ve yargılamadan beni dinledi.

Sözlerim son bulduğunda, "Yüzük şu an nerede?" diye sordu.

Dudaklarımı dişlerken, "Cebimde," dedim. "İki gündür sürekli cebimde. Kıyafetimi değiştirdiğim zamanlar kısa bir anlığına komodinin üzerine, ya da aynanın önüne koyuyorum ama..."

"Bu evlilik teklifini kabul etmişsin demek Lily. Ona cevap vermeyerek kaçamazsın."

"Neden bu kadar acele ediyor ki?"

Elliot güldü. "Piç kurusu ona hayır diyemeyeceğini biliyor."

"Onun tarafını mı tutuyorsun?"

"Lily sen benim kardeşimsin elbette bir taraf tutacaksam bu sen olursun. Fakat sizin aranızdaki şeyi de gördüm. Öyle bir şeyden kaçman imkânsız. James seni hala on yıl önceki tutkuyla istiyor ve sen ona karşı koyamayacak kadar âşıksın."

Endişeyle yerimde kıpırdanırken cebimden yüzüğü çıkardım. "Onunla ilgili şüphelerin vardı?"

Elliot gözlerini devirdi. "Onunla ilgili şüphelerim yoktu. Şüphelerim seninle ilgiliydi. Bir ilişkin vardı, sen aldatan biri değilsin Lily. Diğer yandan on yıl içinde çok fazla değiştin ve artık istediğinin o olmayacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. James ve sen birer mıknatıs gibisiniz."

Yüzüğü tekrar cebime koyarken derin bir şekilde soludum. "Neden bu kadar ısrarcı davranıyor anlamıyorum? Zaten birlikteyiz ve her şey son derece güzel gidiyor... Evliliğe neden ihtiyacımız var?"

Elliot kahkaha attı. "James'ten bahsediyoruz bir şeyi isterse sonuna kadar gider. Asla değişmiyor inatçı Piç!"

O sırada arkadan sarılan bir adamın görüntüsü belirdi. Elliot'un yanakları kızardı ve bu beni gülümsetti. "Hım o kim?"

Yakışıklı adam hafifçe eğildiğinde görüntüsü kameraya yansıdı. Hoş sarı saçlar, koyu renk gözler ve İskandinav yüz hatlarıyla son derece çekiciydi. Parlak bir gülümsemeyle bana bakarak tahmin ettiğim gibi yoğun bir aksanla, "Ben Erik, "dedi. "Ve sen de Lily olmalısın."

Başımı sallayarak onu onayladım. "Memnun oldum Erik."

Elliot utangaç bir tavırla, "Erik ve ben... Bir süredir birlikteyiz," dedi. Elliot genelde tek gecelik ilişkiler yaşayan biriydi bu yüzden bir erkek arkadaşı olmasına şaşırmıştım. Onun hep korktuğunu düşünürdüm. Geç kabul ettiği kimliği yüzünden bir süre ne yapacağını bilememişti. Bu yüzden cinsel tatminle geçirdiği yıllarda hep yalnızdı. Fakat şimdi görünüşe bakılırsa kalbini açabileceği birini bulmuştu. Bu demek oluyordu ki o olumlu konuşmaların hepsi bu yüzdendi. Kendi kendime kıkırdadım.

"Belki bu yakınlarda bir Boston seyahati yapmak istersiniz. Seninle tanışmak isterim Erik."

Erik, Elliot'u kendine çekerken, "Bunu çok isteriz," dedi. "Hastanede işlerimi ayarladığımda bir planlama yaparız."

"Hastane?"

Elliot hafifçe öksürdü. "Erik bir doktor."

"Ah, bu güzel. En kısa zamanda görüşmek üzere."

Telefonu kapattığımda gülümsüyordum. Elliot için mutluydum çünkü bunu hak ediyordu. Diğer yandan aşk adına bir adım atması bile yıllar sürmüştü. Oysa bu fırsat benim ayağıma ikinci defa geliyordu. Geçen sefer James'in yolundan gitmemiştim çünkü bunu yapamayacak kadar çaresiz, ailesine bağımlı, genç ve korkaktım ama şimdi... Şimdi onun yolundan

gitmememem için geçerli hiçbir sebebim yoktu. İki gündür kendimle ettiğim kavganın sonunda nihayet bir karara varmıştım.

✯✯✯

James döndüğünde alt kattaki dairemden getirdiğim birkaç parça kıyafeti onun giyinme odasındaki boş askılara asıyordum. Tenimin karıncalanmasıyla birlikte kapıya baktığımda orada dikilmiş beni seyrettiğini gördüm. Altımda bir külot, üstümde ise kalçamı anca kapatan beyaz bir gömlek vardı James'in bakışları bacaklarımda ve kalçamın kıvrımlarında dolaşıyordu. Futbolcuların antrenmanlardan sonra enerjilerinin tükenmesi gerekmez miydi?

"Baktığın şey hoşuna gitti mi?"

James elindeki spor çantasını yere bırakırken bakışlarını benden ayırmadan, "Hoşuma gitmekten çok daha fazlası," dedi. Eliyle kot pantolonunun önünü yoklarken, "Beni azdırdı," diye hırladı.

Yeni duş almıştım, yatıştırılmamış neredeyse kıvırcık saçlarım nemli bir görüntüyle omuzlarımdan aşağıya dökülüyordu. Beyaz gömleğim içimi belli edecek kadar inceydi ve sutyen giymediğim için dikilen meme uçlarımın kumaşa değdiğini hissediyordum. Gömleğin düğmelerini açarken James'e doğru küçük adımlarla ilerledim. Kumaşın önü tamamen açılırken James suratında tutku dolu bir ifadeyle beni seyrediyordu. Göbeğim, göğüs oluğum ve dantelli külotum ortaya çıkmıştı. James'in boğazından sert bir hırıltı yükseldi. Gömleği omuzlarımdan kaydırdım ve ayaklarımın dibine bıraktım. Göğüslerime değen havayla birlikte sızladıklarını hissettim. James gördüğü şeyden kesinlikle deliye dönmüştü. Tişörtüne asılıp başından yukarıya tek seferde çekerken bana doğru hızlı adımlarla ilerledi. Pantolonunun düğmesini çözüp kasıklarının başlangıcındaki o enfes v çizgisinin görüntüsünü bana sundu ama tamamen çıkaramadan bana ulaşmıştı. Kolları çıplak belime dolandı beni hemen arkamdaki aynalı dolaba yasladı. Sırtım soğuk cama çarptığında ürperdim. James'in ağzı ağzımı esir alırken inledim ve kollarımı boynuna dolayarak ona tutundum.

Dudakları çeneme ulaşmış boynuma doğru kayarken fısıltısı temini yaktı. "Beni delirtiyorsun."

"Seni arzuluyorum," diye soludum.

Bacağımı kavrayarak kaldırdı ve kalçasına sarmamı sağladı. Sertleşen erkekliğini karnıma kadınlığımın üstünde hissettim.

"Seni hiç böyle becermiş miydim? Ayakta?"

Başımı iki yana sallarken heyecandan nefesim tekledi.

"O zaman şimdi yapacağım." Bir kez daha dudaklarımı öpmeye başladı. Bu daha çok bir ele geçirmeydi, sahip olma, kendi için alma... James benimle sadece sevişmiyordu hiçbir zaman sadece sevişmemişti o her zaman bana sahip olurdu. İçimdeki o genç kız bunun için yanıp tutuşuyor, şimdi olduğum kadını heyecanlandırıyordu.

Ona ulaşmaya çalışırken pantolonunu çekiştiriyor, çaresizce bir sürtünme arıyordum. "Çok fazla kıyafet var," diye mırıldandığımda gülümsedi.

Kısa bir an benden ayrılıp pantolonunu çıkardı, gözlerini gözlerimden hiç ayırmamıştı. Olduğum yerde arkamdaki aynadan destek alarak dikiliyordum. James dizleri üzerine çökerek iç çamaşırımı kavradı ve aşağıya doğru kaydırdı. Bunu yaparken sinir bozucu derecede yavaştı. Kadınlığımın tepesine minik bir öpücük kondurdu, biraz daha aşağıya bir tane daha, klitorisimin olduğu noktaya bir tane daha, vajinamın ıslanmış noktasına bir tane, daha aşağıya bir tane, girişime bir tane... Çamaşır dizlerimden kayıp yok olana kadar bu öpücükler sürmüştü. Ağzı baldırımdayken aşk ısırıklarıyla beni alevlendirdi. Saçlarını kavramak istiyordum, onu kendime yapıştırmak ve beni yiyip bitirirken, tamamen tükenene kadar onu orada sabit tutmak... Elleri kalçamın yanaklarına uzandı, büyük elleri ve avuçlarıyla etimi sıkıştırdığında inledim.

"James," diye fısıldarken kendi sesimi zor duymuştum. "Becer beni."

Şeytani bir şekilde gülümsedi. "Onu yapacağım ama önce..." Gözleri kadınlığıma kilitlendi ağzı sulanmış gibi dudaklarını yaladı.

Dili ve dudakları yavaşça üst bacağımın iç kısmında yukarı doğru hareket ederken, yukarı bakıp fısıldadı: "Onları daha geniş aç, bundan zevk alacaksın."

✯✯✯

Bacaklarımı açmaya çalıştım ama titreyen dizlerim bana engel oluyordu. James bacaklarımdan birini kavrayarak omzunun üzerine koydu. Bu bacaklarımın arasına daha rahat ulaşmasını ve beni uygunsuz bir şekilde açmasını sağladı. Bir eliyle kalçamı tutmuş beni kendine sabitlemişti. Dilinin dokunuşuyla titredim ve hemen ardından dudakları, sakalının sert hissi beni kendimden geçirdi. Klitorisimi sertçe emip beni uyarırken, boşta kalan elinin parmaklarını içime soktu. Giren ilk parmakla kasılırken, ikinci istediğim doluluğu, üçüncü ise ihtiyacım olanı sağladı. Çözülüp defalarca adını haykırmam sadece birkaç saniye sürdü.

James yerden kalkıp karşıma dikildiğinde dudaklarında ve çenesinde hala benim izlerim vardı. Dudaklarını yalayarak temizledi ve koluyla

çenesindeki ıslaklığımı sildi. Hayatımda ondan daha seksi bir şey görmemiştim. Bu adam benimle ilk deneyimini yaşayan romantik âşıktan çok farklıydı. Ve Tanrım bunun için deli oluyordum.

Beni kolları arasına alarak kavradı. Ne olduğunu anlamadan ayaklarım yerden kesilmiş, popom arkamdaki aynalı dolaba yaslanmıştı. James'in kucağındaydım. James hiç ağırlığım yokmuş gibi beni tutarken tek elini kısa bir anlığına belimden çekerek irileşmiş penisini içime sokmak için hizaladı. Yavaşça baş kısmı içeri kaydığında dudaklarımı ısırarak başımı omzuna yasladım.

"Bana bak Lily. Seni becerirken o güzel yüzünü göreceğim." Yutkundum ama yine de söylediğini yaptım.

James kollarını bana sıkıca sarmıştı. Penisi içimde yavaş ama ısrarlı bir şekilde ilerlerken sert bir sesle inledi. İçimde kaydığını tamamen yerleştiğini ve beni doldurduğunu hissettim. Kasığı nihayet benimkiyle birleştiğinde inledik. Kollarımı boynuna dolamıştım ona sıkıca tutunuyordum. James içimde sertçe gidip gelirken her seferinde popom ve sırtım aynaya çarpıyordu. James'in saçları terden ıslanmış, yüzü seksi bir şekilde kızarmıştı. Gözlerini benden bir saniye olsun ayırmıyordu.

"Orgazm olmak için acele etmene ve sikimi alış şekline bayılıyorum," dediğinde edepsiz sözleri bedenime bir akım gönderdi.

"Seninle olmak beni doyumsuz yapıyor."

Burnundan verdiği nefeslerle güldü. İçimdeki ritmini hızlandırmıştı. Neredeyse çözülmek üzereydim. Pozisyonun zorluğuna rağmen James'in içimdeki her hamlesi tam olarak ihtiyacım olan şeydi.

"James!"

Beni bedenine yasladı. "Biliyorum, Lily. Adımı haykır. Gelirken ismimi söylediğini duymak istiyorum. Sana bunu ben yapıyorum."

Başımı geriye attım gözlerimi kapattım ve James'in vajinamın en derinlerine çarpan penisinin ısrarcı ritmine kendimi bıraktım. Orgazm kasılmaları son bulana kadar James ritmi sürdürdü ve bittiğinde beni kucaklayarak yere oturdu. Onun üzerindeydim aynadan yansımamı görüyordum. Dağılmıştım! Tam anlamıyla... Duştan sonra hala kısmen nemli olan kıvırcık saçlarım tepemde karmakarışıktı. Orgazm sonrası yanaklarım kıpkırmızıydı ve dudaklarım dişlenmekten şişmişti. Zorlukla nefes alıp veriyordum.

James, "Orgazm sonrası böyle görünüyorsun, bütünüyle muhteşem," dedi.

Elleri göğüslerimi kavradı ve ağırlıklarını avuçlarıyla tarttı. "Onların arasında sikimi görmek istiyorum."

Gülümseyerek, "Bunu yapabilirim," dedim.

Başını salladı. "Bir sonraki sefer. Şimdi içine geleceğim. Kontrol sende."

Erkekliğinin üzerinde yükselip alçalırken James kalçalarımı kavrayarak onun tamamını almamı sağlıyordu. Bakışları her hareketimde yükselip alçalan göğüslerime kilitlenmişti. Çok geçmeden ifadesi sertleşti. Tutuşu canımı yakacak kadar kuvvetliydi.

"Lily," diye fısıldadı. Bakışlarımı gözlerine kilitledim.

"Seni karnın ağrıyana kadar becereceğim." Dudaklarıma doğru uzanıp beni öptü. "Ama sana olan arzumu hissetmen için şefkatle öpeceğim." Kalçamı hala orada duran eliyle sıkarken, "Bacaklarını artık açık tutamayacak duruma gelene kadar seni becereceğim," diye soludu. "Ama sonra başka güvenli bir yer yokmuş gibi seni kollarıma alacağım." Dudakları dudaklarıma değene kadar bana yaklaştı. "Seni, sonsuza kadar benim olmanı istediğimi anlayacak kadar seveceğim."

Bu kelimeler kalbimde bir yerde derin bir yankıya neden oldu. Bir kez daha James'in omuzlarına tutundum. Onun üzerinde sert bir ritim tutturdum ve saniyeler içinde bir kez daha boşaldım. Orgazmımın şiddeti James'inkini tetiklemişti. İçime akarken sıcaklığı bacak içlerime süzüldü. İşte James'in yaptığı buydu. Beni romantik bir prens gibi seviyordu ama aynı zamanda hayvani bir arzuyla bedenimi kullanıyordu. O benim istediğim her şeydi.

✯✯✯

Sanırım birkaç dakika geçmişti. Hala James'in kucağında nefesimi dinlendiriyordum, James kollarını bana sarmıştı ve çenesi başımın hemen üzerindeydi. Tatlı soluklarıyla göğsü inip kalkıyordu. Biraz uzaklaşarak yüzüne baktım ve gülümseyerek yüzünü ellerimin arasına alarak dudaklarını öptüm. Geri çekildiğimde James ellerini ellerimin üzerine koydu ve hissettiği şeyle birlikte gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bakışları parmaklarıma kaydığında yüzüğün orada olduğunu kendi gözleriyle gördü.

"Lilian?"

Sessiz kalmayı tercih ettim ama aslında yüzüğün parmağımda olması çok şey ifade ediyordu.

"Bu evet demek mi?"

"Yüzüğü takıyorum değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Evet dediğini duymalıyım Lily."

Derin bir nefes alarak dudaklarımı dişledim. "Evet."

"Yani?"

Gülerek, "Seninle evlenirim James Redford," diye haykırdım.

James beni kolları arasına alarak kucakladı. Ne olduğunu anlamadan bedeni, bedenimin üzerindeydi. Sırtım yumuşak halı kaplı zemin ile buluşmuştu ve James'in dudakları bütün yüzümü öpücüklere boğuyordu.

"Asla pişman olmayacaksın, günbatımı," derken elleri yüzümdeki saçları uzaklaştırıyordu.

"Öyle umuyorum."

"Beni daha fazla süründüreceğini düşünmeye başlamıştım."

D.C.'den döndüğümüzden beri yüzüğü geri vermeyi planlıyordum. Bunun için sürekli uygun anı beklemiştim ama James beni güzel, uzun, haz dolu pek çok sevişmeyle kandırmıştı. Fakat bugün Elliot'u öyle mutlu ve âşık görünce... Bunun değerinin farkına varmıştım. Pek çok insan böyle bir aşkı yaşayamadan yok olup gidiyorlardı ama ben, biz bu şansı ikinci kez elde etmiştik. Diğer yandan biliyordum ki dünyada pek çok farklı türde aşk olsa da asla böyle olmayacaktı. Bunu yaşamıştım. Andy'i çok sevmiştim fakat asla James'e karşı hissettiğim şeyle aynı değildi. Bu... Bu özeldi.

Gözlerinin içine baktım ve onu öpmeden önce, "Tüm hayatım boyunca arayabilirim ama başka bir sen bulamam," diye fısıldadım.

25. BÖLÜM - EYLEMLERİN SONUÇLARI

✿ Lily
NİSAN 2013

James ile nişanlı olarak geçirdiğim ilk ayda ara sıra uğrayabildiğim evimi tamamen kapatmış onun yanına yerleşmiştim. Neyse ki onu bir yeni yıl düğünü yapma fikrinden vazgeçirebilecek kadar dik duruş sergilemeyi başarmıştım. Yine de benim istediğim gibi bir sonbahar düğünü yapmak yerine James'in en erken tarih olarak belirlemesine izin verdiğim bahar düğününde karar kılmıştık. Yani bu ay resmi olarak karı ve koca olacaktık. İşim çok yoğundu, Boston'a pek çok yeni müvekkilim vardı. İşimden arta kalan her anı düğün hazırlıkları için kullanıyordum. Neyse ki asistanım Emma bu işlere bayılıyordu ve son derece yetenekliydi. Boston'da ufak bir kutlama yapacaktık, sonrasında tatil için birkaç ülke gezme planımız vardı. Zamanımızı ve enerjimizi birbirimize ayırmak ikimizin de ortak fikriydi. (Tanrı'ya şükür!) James büyük bir düğünde ısrar etmediği için mutluydum.

Diğer yandan babam ve annem bu durumdan hiç memnun değillerdi. Babam beni evlatlıktan reddetmekle tehdit etmişti (üç kez) ama sonunda vazgeçmeyeceğimi anlayarak duruma razı olmaya karar vermişti. Annem ise büyük bir düğün yerine sadece aile ve yakın arkadaşlarımızın katıldığı bir kokteyl yapacağım için delirmenin eşiğindeydi. Babamın dediğine göre yeniden psikolog seanslarını arttırmıştı. Fakat ikisinin karşısında da dik duruşumu koruyor hayatıma karışmalarına engel oluyordum.

Emma ile son gelinlik provasında dönerken elimde pek çok paket ve çiçek kataloğu taşıyordum. Emma bakıp karar vermemi istemişti en azından bazı şeyleri kendim seçmeliyim diye düşünerek bunu kabul etmiştim. İçeri girdiğimde James'in evde olduğunu anlamıştım. Girişte duran spor çantası antrenmandan döndüğünü gösteriyordu. Elimdekileri koltuğun üzerine bırakarak yatak odasına ilerledim tahmin ettiğim gibi sesi oradan geliyordu ve sanırım telefonla konuşuyordu. Tam içeri girmek üzereyken konuşması beni durdurdu.

"Hayır, hayır davayı biraz daha ertelemek istiyorum. Sadece bir ay." Bu ne davasıydı? James'in bana bir davadan bahsetmemiş olması merakımı

cezbetti. Konuşmanın devamını duymak için kapının kenarında dikildim.

"Ed biliyorum. Yıllardır bunu bekliyorum ve kanıtları toplamamız yıllar sürdü ama şimdi yapamam. Lilian ile evlenmek üzereyim."

İsmimin geçmesi üzerine kaşlarım çatıldı. Bu nasıl bir davaydı ve evlenmemiz ile ne ilgisi olabilirdi? Aklıma onlarca farklı senaryo üşüşürken bütün bedenim buz kesmişti.

"Son ana kadar gizli kalmalı. Basın ve kamuoyu bunu öğrenmemeli. Bunu sağlayabilir misin?"

Karşı tarafı bir süre dinledi ben ise sırtımı güç almak ister gibi duvara yaslanmıştım. İçimden bir ses duyacaklarımdan kesinlikle hoşlanmayacağımı söylüyordu.

"Hayır Ed. Jonathan Hamilton'ın karımın babası olması hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bu intikam için yirmi yıl bekledim. Herkes hayal gördüğümü düşünürken ben kanıt topladım ve şimdi onu mahvedeceğim. Bana sadece bir ay ver. Balayından döndüğümde bu davayı açacağız. O zamana kadar bütün bilgiler gizli kalmalı."

James'in telefonu kapattığını ve adımlarının kapıya doğru yaklaştığını duydum ama hareket etmedim zaten yapabileceğimden de emin değildim. Duyduklarıma beynimin içinde mantıklı bir açıklama arıyordum. Neler oluyordu? James neden babama dava açıyordu? Bahsettiği intikam neydi? Ben tüm bunları düşünürken yatak odasının kapısı yavaşça açıldı James karşısında beni gördüğünde yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi paniği de öyle...

✯✯✯

Bana bakarken, "Lily?" diye fısıldadı. "Burada ne yapıyorsun?"

Sanki nabzımı yokluyordu, beni sınıyordu, test ediyordu... Duyup duymadığımı öğrenmeye çalışıyordu bu garipti çünkü duyduğumu biliyordu.

"Babama açmayı planladığın dava, ne hakkında?" Sesim soğuk, hissiz ve keskindi. James'in kaşları çatıldı.

"Bunu sana anlatacaktım."

Histerik bir kahkaha attım. "Ne zaman? Ah, dur tahmin edeyim balayından dönünce öyle değil mi?"

Onu iterek yatak odasına girdim. Çantamı yatağın üzerine bırakıp ona dönerken kollarımı göğsümde bağladım. "Şimdi seni dinleyeceğim. Bana her şeyi anlatacaksın, James."

Başını sallayarak beni onayladı. "Bu şekilde öğrenmeni istemezdim. Ben... Sadece beni yargılamadan önce dinlemeni istiyorum ve eğer şansım varsa anlatacaklarım bittikten sonra kalıp biraz düşünmeni..."

"Kalıp kalmayacağıma her şeyi dinledikten sonra karar vereceğim."

Yatağın kenarına oturdum James ise makyaj masasının altındaki pufu çekerek benden uzakta bir noktada oturdu. Ellerini kucağında birleştirmişti ama gözlerini benden ayırmıyordu.

"Muhtemelen hatırlamayacaksın ama kasabada yirmi yıl önce biri öldürüldü. Herkes bunu babamın yaptığını söyledi. Sözde bir temizlik görevlisi ve ölen adamın komşusu cinayeti işlerken babamı görmüştü. Babam tutuklandı, davada pek çok şahit vardı insanlar görmedikleri bir olayı sanki görmüş gibi anlattı. Bir kanıt yoktu o insanların sözlerinden başka hiçbir şey yoktu ve babamı kimse savunmadı. Baban o davada hâkimdi."

Olayı ya da davayı hatırlamıyordum ama James'in babasının bir katil olduğunun konuşulduğunu hatırlıyordum. Yine de James'te ben de olanları doğru hatırlamayacak kadar küçüktük. İnsanlar nasıl anlattıysa hafızamızda kalanlar bunlardı.

"Daha çocuktun James. Gerçekleri farklı hatırlıyor ya da anlamlandırıyor olabilirsin. Kimse babasının bir katil olduğunu düşünmez."

"Evet, o zaman bir çocuktum ve babamın bir katil olduğuna asla inanmadım. Abimde inanmadı fakat inanmak zorunda bırakıldı."

"Bu da ne demek?"

"Babam asla birini öldürmezdi Lily. Onu tanımıyorsun ama asla yapmazdı. Sadece annem onu terk ettiği ve babam sefil bir halde içki içtiği için kimse onun suçsuz olduğunu söylemedi. Babam çıkıp kendini savunmadı bile... Böyle bir şeyden suçlanmak onu mahvetti. Bir yıl bile dolmadan kendini öldürdü."

Ağzımın içinde, "Üzgünüm," diye mırıldandım. James'in kötü şeyler yaşadığını biliyordum bir kısmını bana on yıl önce anlatmıştı. O zamanlar da babasının suçlu olduğuna inanmıyordu.

"Fakat işin aslı bu bir tuzaktı. Acımasızca kurulmuş bir tuzak... Jerry Raymond, Stewart Paxton ve Jonathan Hamilton tarafından kurulmuş bir tuzak."

Şaşkınlıkla, "Belediye başkanının, Şehir kulübünün sahibinin ve babamın bu konuyla ne ilgisi var?" diye sordum. Bu hiç mantıklı değildi. Neden kasabada işlenen bir cinayetle ilgileri olsundu?

"Öldürülen adam Craig Robinson'du. Onu bir büyükbaba gibi severdim. Kasaba için huysuz bir ihtiyar olsa da bize çok iyi davranırdı. Kimsesi yoktu ve şu an üzerinde Şehir Kulübünün bulunduğu arazinin tamamı ona aitti."

James anlatmaya devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Arazinin bir kısmını Belediye Başkanı Raymond kamulaştırarak elinden aldı ama tamamını istiyordu. İhtiyar Robinson onlarla savaş vermeye kararlıydı, inatçıydı. O araziden vazgeçmek istemiyordu. Eskiden babamın tamir atölyesi onun arazisinin içindeydi. O ve babam garip bir şekilde iyi anlaşırlardı. Çocukluğumun hatırladığım anıları hep oradaydı... Birlikte arazi içindeki gölde balık tutardık, şimdi golf sahası olan alanlarda koşup top oynardık... Robinson babamdan kira bile almazdı. Babam ve abim Josh karşılığında onun bütün işlerine yardım ederlerdi."

Gözleri geçmişin hatıralarıyla kararırken, "Ve bir gece babamın onu öldürdüğünü söylediler," dedi. "Babam bütün gece çalışmış en sonunda da içkinin etkisiyle sızmıştı. Josh ve ben evdeydik... İhtiyar Robinson ise öldürülmüştü."

Bunu James'e hiç sormamıştım ama merak içimi kemiriyordu. "Neden öldürmüş olabileceğini söylediler mi?"

James güldü ama bu öfkeli, hınç dolu bir gülücüktü. "Robinson'ın babamı dükkândan çıkarmak istediğini, kira yüzünden tartıştıklarını öne attılar ama dediğim gibi Robinson bizden kira almıyordu."

Yine de James küçük bir çocuktu. Bu kadar ayrıntıyı ya da babasının nasıl biri olduğunu yanlış hatırlıyor olabilirdi. Ben bunları düşünürken konuşmasını sürdürdü. "Robinson'ın mezarı kurumadan her şey yıkıldı. Belediye Başkanı arazinin Belediye vakfına bağışlandığını söyledi ve orayı Paxton'a sattı. Robinson'ın belediyeye açtığı davaları ortadan kaldırdılar, her şey gizlendi."

"Böyle bir şey nasıl olabilir?" diye mırıldandım. Şehir Kulübü açıldığı dönemde büyük bir sükse yapmıştı. D.C.'ye yakın, elit ve o bölgedeki insanlara hitap eden bir yerdi. Zaten zengin olan Paxton altın çağını yaşamıştı ve Belediye Başkanı şu an Vali olmuştu.

"Bu o insanlar için çok kolay. Bizler sadece halının altına süpürdükleri çöplerdik."

"Babamın bu konuyla ne ilgisi var?"

"Baban Lilian... O bütün kanıtları görmezden geldi, hatta onları yok etmelerine yardım etti. Yalancı şahitlerin söylediklerini esas aldı ve o kararı

verirken bir an bile düşünmedi. Ona vaadedilen makam için suçsuz bir adamın ölümüne neden oldu."

Öfkeyle yerimden fırladım ve ayağa kalktım. "Hayır! Yalan söylüyorsun. Bir yanlışlık olmalı babam asla! Asla böyle bir şey yapmazdı. O konu adalet olduğunda her zaman kanuna uygun davrandı. Bunu biliyorum James çünkü beni yetiştiren oydu. Bana her zaman haklı olanı savunmamı öğretti. Avukatlık bile yapsam her zaman vicdanımı dinlememi söyledi. Bana bunları öğreten bir adam suçsuz birini hapse mahkûm etmezdi."

James bu sefer bir kahkaha attı. "Öyle mi? O zaman babanı çok yanlış tanıyorsun."

✯✯✯

Giyinme odasına ilerleyip oradaki mücevher kasasının şifresini girdi. Kasadan çıkardığı bir dosyayı benim elime tutuşturdu.

"Yıllardır bu kanıtları topluyorum. Büyük bir gizlilikle... Abimi korkutmuş olabilirler, onu tehdit etmiş olabilirler Lily ama benim senden başka kaybedecek bir şeyim yoktu ve ben seni kaybetmiştim. Bu yüzden üstlerine gitmekten korkmadım."

Dosyayı elinden alırken hiçbir şey söylemeden tekrar yatağa oturdum. Göz gezdirirken kaşlarım çatılıyor, her sayfada ellerim titriyordu. Bir tapu kaydı vardı Robinson ölmeden aylar önce James'in babasının tamirhanesinin olduğu araziyi ona miras bırakmıştı. Bir kısmı kanser vakfına bağışlanmıştı ama bu belgeler bir şekilde yok edilmişti. Robinson'un mirası, bağışları yok sayılmıştı. Yeni bir belge düzenlenmiş ve bu belgede mirasçısına imzalatılmıştı. Arazinin tamamı Belediyeye bağışlanmıştı. Sertçe yutkundum.

"Babamın onu öldürmesi için sebebi yoktu araziyi zaten ona miras bırakıyordu."

"Bu belgeler nasıl ortadan kaldırıldı ve sen onları nereden buldun?"

"Robinson'un Avukatı olarak sahte bir Avukatı göstermişler. Gerçek Avukatı da korkutmuşlar. Adam şimdi çok yaşlı ve artık kaybedecek bir şeyi olmadığı için her şeyi bana verdi. Bütün belgeleri, evrakları..."

Evraklara bakmaya devam ettim. Yalancı şahit tutulduğuna dair pek çok kanıt vardı. Babam bunları bilmiyor olabilir miydi? Belki de... Belki kandırılmıştı.

"Babamın olayla bir ilgisi olduğu anlamına gelmez."

James güldü. "Buna gerçekten inanıyor musun? Babanın bir anda bu kadar yükselmesi sadece bir tesadüf müydü? Fakir bir Hukuk öğrencisi bir

anda tanınan bir Yargıca dönüşüyor. Şimdi ise Senatör Hamilton'a?"

"Sadece çok çalışıyordu."

Dalga geçercesine başını sallarken, "Bakmaya devam et," dedi.

Olaydan sonra babamın hesabına yatan yüklü miktarlarda paralar vardı. Paxton'dan gelen paralar... James sanki neyi gördüğümü biliyormuş gibi gözlerini devirdi. Bir sayfa sonra Rabinson'un gerçek Avukatına ait imzalı bir ifade vardı. Onu tehdit eden kişinin Jonathan Hamilton olduğunu söylüyordu. Gözlerim acı ve öfkeyle yanarken dosyayı elimden bıraktım. Yere düşme sesi odanın içinde yankılandı.

"Lilian..." Duraksadı ve bana doğru birkaç adım yaklaştı ama bakışlarımla daha fazla yaklaşmaması gerektiğini söylediğimde olduğu yerde kaldı. "Doğru zamanı bekliyordum."

"İntikam için yirmi yıl beklemişsin bu yirmi yılın bir yerinde bana bunu anlatmayı düşünmedin mi?"

"Yirmi yıl önce bir çocuktum!" Sesinde beliren o öfkeyi anında yatıştırdı.

"On yıl önce birlikteydik James ve bir çocuk değildik."

"Bunu anlatamazdım... Kanıtlarım yoktu ve bana inanmazdın. Manipüle ediliyordun Lilian. Babana tapıyordun. Dürüstçe söyle bana o zaman elimde hiçbir kanıt olmadan bunları sana anlatsaydım bana inanır mıydın?"

Bir süre sessiz kalınca James cevabını almış gibi başını salladı. "Bana yalan söyledin," diye mırıldandım. "Başından beri beni kandırıyordun!" derken sesim yüksek çıkmıştı. Bir kez daha ayağa kalktım ağlamamak için mücadele veriyorum sinirlerim bozulmuştu ve bir krizin eşiğindeydim.

"Beni lisede fark etmenin sebebi neydi, James?"

James öfkeyle gülümserken, "Şimdi de aşkımı mı sorgulayacaksın?" diye sordu.

Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırırken, "Kusura bakma," dedim. "Fakat ailemden almak istediğin bir planın parçasıyken sana güvenmem imkânsız."

Bu sefer güç ve öfke dolu bir kahkaha attı. "Rol mü yapıyordum, sence? Sence sana bu yüzden mi yaklaştım? Kendi intikamım için mi? Böyle mi düşünüyorsun, Lilian?" Bana yaklaşmaktan çekinmedi. Her kelimede bir adım atarak karşıma dikildi.

"On yıl önce bütün hislerimin bir oyun olduğunu söyleyebilir misin, Lilian?"

Doğrudan gözlerime bakıyordu, bakışlarımı kaçırmadım gözlerinde bir şey arıyordum. Belki doğruyu, belki kendimi, belki de sevdiğim adamı...

"Hayır," dedim.

James bu sefer daha sert bir ses tonuyla, "Peki şimdi?" diye sordu. "Şimdi sana intikam için mi yaklaştım? Seninle bu yüzden mi evlenmek istediğimi düşünüyorsun?"

Onun yapmadığı bir şey yaptım. Dürüst oldum. "Bilmiyorum. Düşününce çokta mantıksız değil. Bu kadar çok istediğin, yirmi yıl boyunca beklediğin ve benden bile sakladığın intikam için böyle bir şey yapman..."

✯✯✯

Bir adım geriledi yüzüme inanmaz bakışlarla bakıyordu. "Bunu bana birbirimize öfke kusarken anlatabilirdin, beni geri istediğini söylerken anlatabilirdin, benimle sevişmeden önce anlatabilirdin, bana evlenme teklif etmeden önce anlatabilirdin, ayaklarımı yerden kesmeden önce anlatabilirdin." Gözümden damlayan tek damla yaşı hışımla sildim. "Bunu bana dün anlatabilirdin James. Ben duymadan önce anlatabilirdin."

"Hiçbir şey değişmezdi."

"Değişirdi."

Başını iki yana salladı. "Ben babamın katil olmadığını söylerken hapishanede kendini asan babamı ve yirmi yıl boyunca kanıt toplamaya çalışan beni sorguladın Lilian Hamilton ama bana ve aileme bunları yaptığını söylediğim babanı savundun, onu sorgulamadın. Şu an benim sana olan sevgimi, ilişkimizi sorguluyorsun ama sana ne anlatırsam anlatayım babanı asla sorgulamayacaksın."

"Konu babam değil!" diye bağırdım. "Anlamıyor musun? Nasıl hissettiğim hakkında en ufak bir fikrin var mı, James?" Bana boş bakışlarla bakarken, "Aldatılmış hissediyorum," dedim. "Kandırılmış, küçük düşürülmüş, duygularıyla oynanmış hissediyorum. Ben gelinlik provasından geliyordum. Siktiğimin gelinlik provasından! İki hafta sonra düğünümüz var ve sen, sen bana bu kadar önemli bir konudan bahsetmeyi uygun bulmadın mı? Balayından döndükten sonra ne değişecekti?"

Çileden çıkmıştım. Artık gözyaşlarımı umursamayı bırakmıştım sinirden titreyen sesimle ona hesap sorarken sakin ve güçlü durma çabama da bir son vermiştim. "Sen benim babama bir dava açarken ve benim bundan balayı dönüşü haberim olduğunda şu an yaşadığımdan daha beter bir çöküş yaşayacağımı tahmin etmedin mi?"

Nispeten sakin bir tonda, "Yoksa umursamadın mı?" diye sordum.

"Tamam, haklısın ama ben... Ben bunu söylemek için uygun zamanın ne zaman olduğuna karar veremedim. Çünkü sen bunu söylediğim anda bana

arkanı dönecektin. Bunu daha öncede yaptın Lilian bize kurulan tuzağı göremedin. Bu sefer... Bu sefer seni kaybetmemek her şeyden önce geliyordu." Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Davadan bile vazgeçmeyi düşündüm Lily! Yemin ederim bunu bile düşündüm. Ben yirmi yıl önce suçsuz olduğu için kendini pis bir hücrede asan babama bile ihanet etmeyi düşündüm. Sadece seni istediğim için." Bana bakarken gözlerinde gördüğüm tek şey hayal kırıklığıydı. "Ve sen beni yanıltmadın. Bir kez daha bana arkanı döneceksin. Fakat artık eminim ben bunu sana başka bir zaman söylemiş olsaydım bana yine arkanı dönecektin. Çünkü asla cesaretin yok. O adamın gölgesinde o kadar ezilmişsin ki hatalarını görmekten bile korkuyorsun. Bunu sana on yıl önce de söylesem, birkaç ay önce de sonuç değişmeyecekti. Hiçbir zaman tercih ettiğin kişi ben olmayacağım."

Yüzüme beni okumak ister gibi bakarken, "On yıl önce geleceğinden korktuğun için vazgeçtin, sevmediğin bir mesleği sadece takdir görmek için seçtin, çocukken hor görülmenin acısını hafiflettin mi Lilian? Babanın gözdesi sen oldun. Ölen kız kardeşin yerine seni koyduğu için mutlu musun?" diye sordu.

"Farkındasın. En acısı da bu farkındasın. Çırpınıyorsun ama kendini görmemek için başını çeviriyorsun. Andy'i bile sadece babana içten içe isyan etmek için seçtin. Babanın takdir etmeyeceği kadar basit ama onaylayacağı kadar da düzgün bir adam... Onun kurallarını bozmadan isyan etmeye çalışan içindeki Lily'i gör artık."

"Hayatımdaki kararların babamla bir ilgisi yok!"

Sesli nefeslerle güldü. "Yok mu? Neden bir boşanma avukatısın? Senin gibi aşka, bağlılığa inanan biri neden bunu seçti? Baban Avukat olmanı o kadar çok istedi ve sen içten içe o kadar istemedin ki ona ters düşmemek için Avukat olurken yine de içinde çırpınan o kıza karşı gelemediğin için isyan etmenin yolunu boşanma Avukatı olmakta buldun. Bu sen değilsin Lily. Ne seçtiğin meslek, ne yaşam tarzın... Hiçbiri sen değilsin."

Hayır, hayır... James yanılıyordu. Şimdi suçunu hafifletmek için beni kendimi sorgulamaya itiyordu. Buna kanmayacaktım. Ben her şeyi kendim istediğim için yapmıştım. Her şey benim seçimimdi. Bu bendim.

"Yanılıyorsun," dedim. "Bu koca kandırmacanın içine beni de çekmene izin vermeyeceğim."

Gitmek üzereyken beni durdurdu. "Şimdi beni terk edip gidecek misin? Biliyor musun hiç şaşırmadım. Bu senin hep yaptığın şey."

Gözlerindeki şey benim tanıdığım ve sevdiğim adama ait olamayacak kadar rahatsız ediciydi. "Eylemlerimizin sonuçları vardır özellikle diğer insanları etkiliyorsa."

James gülmeye çalıştı ama öfkesi bunu başarmasını engelliyordu. "Haklısın benim amacım da bu, o insanların eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmelerini istiyorum."

"Bunu yapmana karşı çıkmıyorum. Aksine yapmalısın. Ben her zaman adaletli olmak gerektiğini düşünüyorum James ama bunu benim arkamdan iş çevirerek yaparsan, senin yanında olamam. Bu dürüstlük değil."

"Beni terk mi ediyorsun?" derken sesinde en ufak bir titreme aksine soğuk ve mesafeliydi sanki bunun olmasını bekliyordu.

"Bunu zaten beklemiyor muydun?" Sessiz kalınca, "O zaman neden benimle evlenme zahmetine kalkıştın?" diye sordum. Bir kez daha beni yanıtsız bıraktığında gülümsedim. "Garanti altına almak istedin öyle değil mi? Fakat bir şeyi unutmuşsun James. Ben bir boşanma avukatıyım işimde de oldukça iyi olduğumu söyleyebilirim. Bunu kendim için de yapmaktan çekinmezdim."

Benden uzaklaşırken arkasını döndü. "Bana olan aşkına güvenmiştim ama haklısın senin aşka sırtını dönmek konusunda ne kadar ketum olduğunu unutmuşum." Pencerelerin önüne kadar yürüdü aramızdaki mesafeyi açtı ve bana bakmak için döndü. "Bir on yılımız daha olmayacak," diye mırıldandığında öfke nefesimi kesmişti.

"O zaman bu bir son James Redford."

"Durma arkanı dön ve git Lilian Hamilton. Benim de ilgilenmem gereken bir dava var."

Bana bakmadı ben de zaten ondan bunu istemedim. Çantamı alıp orayı terk ederken evin içinde topuk seslerim dışında ses yoktu. Kendi dairemi haftalar önce boşaltmıştım şimdi bu şehirde gidecek başka yerim yoktu ama önemli değildi. Her yer bu yalan yuvasından daha iyiydi.

26. BÖLÜM - ŞİMDİ VE SONSUZA DEK

Sonunda döndüm yani umarım. Üzerimdeki rehavetten kurtulamıyorum saatlerce yatıp boşluğu izlemekten başka bir şey yapasım gelmiyor. Biri bana nazar duası okusun ya da yapılıyorsa gıyabımda kurşun falan döksün. :D Gerçekten başka çarem kalmadı çünkü. Neyse birkaç bir şey karaladım. Devam ediyorum yazmaya zaten birkaç bölüm sonra final yapacağım. Aslında finalle birlikte yazıp burada paylaşacaktım ama tahminimden biraz uzun olunca bölüp hemen paylaşmaya karar verdim. Karga ile ilgili sorular geliyor henüz istediğim kadar ilerletemedim hikayeyi buradan paylaşıp yapıp yapmama konusunda hala karar verebilmiş değilim. Eski okunma oranları ve okur kitlesi kalmadı ne yazık ki burada. İnstagram da uzun kesitler halinde yazıp direkt kitap olması için yayınevine verebilirim. Henüz net bir şey yok. Gelişmeler için instagram hesaplarımı takip etmeyi unutmayın. **asknnurkaratas** ve **asknnur.karatas**

✿ Lily

NİSAN 2013

Çaresizlik içinde öfkemi şehirde dolaşarak boşalttıktan sonra ofise gitmeye karar vermiştim. Bir otel odası tutmak beni daha depresif bir hale sokacakmış gibi hissediyordum. Kafamı işlere, aylar sonra duruşması olacak dosyalara gömmüş düşünmemeye çalışıyordum. Ofiste sadece ben vardım bunu saatler önce kat görevlisi temizlik için geldiğinde fark etmiştim. Beni rahatsız etmeden kapıyı kapatıp gitmişti. Kapım kararsız bir şekilde tıklatıldığında kafamı gömdüğüm dosyadan kaldırıp saate bir bakış attım. Çoktan akşamın onu olmuştu.

"Gir."

Kapı yavaşça aralandı. Hukuk şirketinin sahibi Sophie Campbell'in küçük ama güçlü bedeni belirdi. Şaşkın gözlerle bana bakarken, "Lilian?" dedi. "Bu saatte burada ne işin var?"

"Ben... Çalışıyordum."

Tatlı bir kahkaha attı. "Ah saçma! Ben burasıyla evliyim, sen değilsin. Genç ve güzel bir kadınsın yakışıklı bir erkeğin kollarında olmalısın. Yakında evlenecek birini bu şekilde çalıştırmak istemem."

Yüz ifadem pek çok şey anlatmış olmalı ki Bayan Campbell'in kaşları havalandı. "Ah, şimdi anladım." Hafifçe öksürürken içeri doğru iki adım attı ve davet bekler gibi yüzüme baktı.

"Lütfen oturun," diyerek ona koltuğu işaret ettim.

Yaşlı kadın yerine yerleştikten sonra, "Gençken her kırıldığımda, öfkelendiğimde, terk edildiğimde çalışmak için dosyalara gömülürdüm," dedi. "O kadar çok çalışırdım ki çoğu zaman insani pek çok ihtiyacımı unuturdum. Henry ile kırk yaşından sonra tanıştım. Kendimi iş dışında her şeye kapatmıştım. Onunla hayatımın en güzel on altı yılını geçirdim. Bu şirketi birlikte kurduk, birlikte çalıştık, başardık, başarısız olduk, çok âşık olduk ama çok büyük kavgalarda ettik. Henry'im benim için zıt kutuptu ve ondan ayrılmaya çalıştıkça ona çekiliyordum. Fakat geriye dönüp baktığımda hayatıma ondan başkası giremezdi. O ve ben bir bütünün parçalarıydık. Kimseyi onu sevdiğim gibi sevemezdim ve kimse beni onun gibi öfkelendiremezdi. On altı yıl böyle bir ilişki için çok kısa bir süre. Geriye baktığımda onunla daha fazla iyi ve kötü günler geçirmek için her şeyi yapardım."

"Hayatınıza bir daha kimse girmedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Kimse onunla aynı olamazdı. Kimse beni onun yaptığı gibi delirtip, çileden çıkartıp sonra da dünya üzerindeki en çok istenilen kadına dönüştüremezdi."

Dertleşmeye çok ihtiyacım vardı omuzlarımdaki yük beni yere bastırıyor nefes almama engel oluyordu. "Size hiç çok büyük bir yalan söyledi mi? Sizi çok ciddi ve sizi ilgilendiren bir konuda kandırdı mı? Onun sevgisini sorguladığınız zamanlar oldu mu?"

Buruk bir tebessümle gülümsediğinde gözleri ve dudak kenarları kırıştı. Altmış beş yaşlarında bir kadındı ama yaşına rağmen çok güzeldi. "Elbette. Bütün bunlar bizim de ilişkimizi defalarca sınadı. Fakat geriye dönüp düşündüğümde bende onu defalarca yarı yolda bıraktım, yalanlar söyledim, beklediği şekilde ilgilenemedim, bazen farklı önceliklerim oldu, onun isteklerini, beklentilerini karşılamadığım pek çok zaman oldu. Birbirimizin sevgisini sık sık sorguladık ama her seferinde aşk galip geldi."

Bayan Campbell kafamın karıştığını ve bir düşünce denizinde boğulduğumu fark ederek derin bir nefes alıp oturduğu koltuktan kalktı. "Yine de ne istediğine karar verecek olan sensin, Lilian. Verdiğin karar ne olursa olsun akşamın bu saatinde kendini bu şekilde işe gömmemelisin. Sorun her neyse onunla yüzleş."

Başımı sallarken, "Haklısın," dedim. "Ben... Biraz ara verebilir miyim?"

"Elbette zaten düğün için izin almıştın. Kullan onu. Bu sana iyi gelecek."

✯✯✯

Boston'da kalmak istememiştim ama babamla yüzleşmekte istemiyordum bu yüzden arabama atlayıp New York'a Elliot'un yanına sürdüm. Endişelenmesini istemediğim ve saat çok geç olduğu için onu aramamıştım. James birkaç defa aramış en son hangi lanet cehennemde olduğumla ilgili kaba bir mesaj atmıştı. Onunla verdiğim savaş bir yana kendi içimde de bir savaş veriyordum bu yüzden kendimi toparlayana kadar onunla konuşmak istemiyordum. Fakat artık nasıl devam edeceğimizi de bilmiyordum. Tüm bu olanlar... Duygusal olarak düşündüğümde kandırılmam bir yana James babama bütün ülkede ses getirecek bir dava açacaktı.

Bu davanın ne kadar büyüyeceğini tahmin edebiliyordum. Babam hükümetin desteklediği güçlü bir senatördü. Diğer yandan hayır işleri ve kamu çalışmaları sayesinde pek çok insan onu seviyordu. İtibarı yerle bir olacaktı. Bu benim hayatımı da etkileyecek kadar büyük bir olaydı. Ben bir Avukattım insanların bana güvenmesi gerekirdi ama bu davadan sonra babam suçlu bulunursa kariyerimin yerle bir olması mümkündü. James'i bunun için suçlamıyordum. Bu davayı açmak onun hakkıydı ve eğer gerçekten babamın bu olayla en ufak bir ilgisi varsa yargılanmalıydı. Beni bu kadar yakından ve derinden ilgilendirecek bir konu hakkında beni kandırmasını, yok saymasını kabullenemiyordum.

Sabahın ilk ışıklarında Elliot'ın apartman dairesinin önündeydim. Kapıdaki görevli Elliot'ın dairesine telefon ederken öylece dikildim. Adam telefonu kapatmadan önce bana asansörü işaret ederek yukarı çıkmama izin verdi. Asansörün demir kafesini kapattığım her seferde kendimi bir cinayet oteline gelmiş gibi hissediyordum ama Elliot yazdığı korku romanları için bu apartmanın büyük ilham kaynağı olduğunu söylüyordu. Kesinlikle haklıydı. Yukarı çıkarken kapının üstünde yanan ışıklar ve çıkan sesle iliklerime kadar ürpermiştim. Nihayet gergin asansör yolculuğu son bulduğunda kendimi dışarı attım. Koridorun loş ışığında Elliot'ın daire kapısı aralanmıştı. Sabahın bu çok erken saatinde beni kapıda gördüğü için çatık kaşlarla bekleyen Elliot'ın hemen arkasında Erik olduğunu tahmin ettiğim yakışıklı bir adam duruyordu.

Elliot yüzüme baktığı anda ters bir şeyler olduğunu anlamıştı. Beni üzen ve çok derinden yaralayan bir şeyler... Onun ikizi, benim ablam Elenor öldükten sonra aramızda derin bir bağ gelişmişti. Çocukluk dönemimizde

çok yakın değildik ama Elenor'u kaybetmek bizi dünya üzerindeki en yakın insanlar yapmıştı. Çünkü birbirimizden başka kimsemiz olmadığını fark etmiştik. Elenor'un kaybı annemi yıkmıştı, alkol sorunu baş göstermiş bizimle ilgilenemeyecek hale gelmişti. Babam ise bu sorunlarla yüzleşmemek için kaçmış çareyi çok fazla çalışmakta bulmuştu. Biz yalnız çocukların birbirine tutunmaktan başka şansı kalmamıştı. Elliot beni kapıda görünce kollarını etrafıma doladı bana kendimi güvende hissettiren bir şekilde sarıldığında tüm duygularım bir volkan gibi çağladı. Gözyaşlarıma daha fazla engel olamadım.

Birkaç dakika kapıda ağladıktan sonra içeri girmiştim. Elliot'ın kitaplıklar ile çevrili salonunda oturmuş, Erik'in elime tutuşturduğu kahve kupasını tutuyordum. Onun da burada olduğunu yeni fark etmiş gibi odanın ortasında duran kolonlardan birine yaslanmış yakışıklı adama baktım. Güzel Avrupalı genlerine sahip, oldukça yakışıklı bir adamdı. Kırklı yaşlarında gibi görünüyordu, Elliot'tan bu kadar büyük olması şaşırtıcı gelmişti.

Ona gülümsemeye çalışarak, "Sen Erik olmalısın," dedim.

Başını sallayarak beni onayladı. "Ve sen de mutlu kız kardeş olmalıydın."

Gülerek omuzlarımı silktim. "Daha çok ihanete uğramış, kandırılmış, yalanlar söylenmiş ve aptal yerine konmuş kız kardeşim."

Elliot hemen karşımdaki kanepede çatık kaşlarla otururken, "Ne yaptı?" diye sordu.

Erik araya girerek, "Ben işe gitmek için hazırlanacağım, siz baş başa konuşun," dediğinde ona teşekkür ederek gülümsemeye çalıştım.

Yatak odasının kapısı kapandığında elimdeki fincanı sehpaya bırakarak konuşmaya başladım. Ona her şeyi anlattım. Babam hakkındaki suçlamaları, kanıtları, James'in dava açacağını ve bunu benden sakladığını her bir ayrıntıyı... Güneş doğmuştu, Erik giyinmiş bir şekilde yatak odasından çıkarak hastaneye gideceğini söylemişti. Sadece ona iyi günler demek için sözlerime ara vermiş kapı kapandıktan sonra anlatmaya devam etmiştim. Nihayet sözlerim son bulana kadar sessiz kalan Elliot hafifçe öksürdü. Şaşırmıştı ama benim kadar şokta değildi.

"Seni bu hale getiren şey tam olarak ne Lilian? James'in senden gerçekleri gizlemesi mi? Babamın sana ihanet etmesi mi?"

Kaşlarım giderek çatıldı. Bana böyle bir şeyi neden soruyordu? "Sence hangisine kızmalıyım, Elliot? James bana yalan söyledi. Tüm o yıllarda ve yeniden bir araya gelip evlenme hazırlıkları yaptığımız aylarda... Hepsinde beni kandırıyordu. Bir planı vardı. Belki de beni sadece kullanıyordu."

Söylediklerime inanmıyormuş gibi güldü. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. James seni her zaman sevdi. Bu bir kandırmaca değildi."

"Ne yani aşka inanmayan Elliot kendine yeni bir sevgili buldu diye bir anda aşkı kutsal mı ilan etti?"

"Aşk değerli Lilian ama konumuz aşk değil. Sadece kız kardeşim olduğun için senin tarafını tutmam adil olmaz. James senden bunları sakladığı için öfkelenebilirsin ama babama taptığın için belki de bunu yapmakta haklıydı. Belki bende böyle davranırdım. Çünkü sana bundan bahsettiği anda terk edileceğini biliyordu."

İnanmaz bir tonda, "Ben bu kadar güvenilmez miyim?" diye sordum.

Omzunu silkerek, "Babam söz konusu olduğunda," dedi.

"Sen inanıyor musun? Yani tüm bunlara?"

Başını sallayarak bunu onayladı. "Babam sandığın gibi biri olmayabilir Lily."

"Hayır. Sadece aranızda sorunlar olduğu için böyle söylüyorsun. Onu tanıyoruz Elliot, o böyle bir şey yapmaz. Bizi nasıl yetiştirdiğini unutmuş olamazsın?"

"Annemin serveti altında yıllarca ezildikten sonra prestij ve mevkii kazanmak için çabalamadığını söyleyemeyiz."

"O sadece çok çalışıyordu."

Elliot derin bir nefes aldı. "Bunu yaptı Lilian tamam mı? Onu konuşurken duydum. On yıl önce James'i göndermeyi bu yüzden istiyordu. Onu senden bu yüzden uzak tutmak istiyordu. James'in tehlikeli olacağını düşünüyordu. James gittikten sonra iletişiminizi kesmek için her şeyi yaptı. James'in abisini de ailesiyle tehdit etti. Üzgünüm Lilian ama artık gerçeklerle yüzleşmek zorundasın ve şundan emin olmalısın bu babamın ilk işi değildi belki ama en kötüsüydü. Masum bir adamı öldürmekle kalmadı, küçük bir çocuğunda hayatını mahvetti. Belki de bunun vicdani yükünü karşısında görmekten rahatsız olduğu için James'ten bu kadar nefret ediyordur kim bilir?"

Elliot'ın söylediklerinin şokuyla sarsılırken, "Bundan bana bahsetmeyi hiç düşünmedin mi?" diye sorarken sesim buz gibi keskindi.

"Ben bunu öğrendiğimde sen bitik bir haldeydin. James'i terk etmenin ve tüm o olanların acısıyla baş ediyordun. Bir de bunu söylemek... Sana bunu yapmak istemedim."

"Evlilik kararı aldım Elliot. Onunla evleniyordum. Tekrar karşılaştığımızda beni uyardın ve bundan bahsetmek aklına gelmedi mi?"

Bir şey itiraf etmek ister gibi derin bir nefes aldı. "James ile konuştum. Onu uyardım." Kaşlarım havalandı. "Ve bunu kendi söylemek istedi. Seni sevdiğine ikna olmasam bu kadar ileri gitmesine engel olurdum."

"Teşekkür mü etmeliyim? Bunun ne kadar büyük bir olay olacağının farkında değil misin Elliot? Bu babasıyla kavgalı bir yazar olarak seni ilgilendirmeyebilir ama ben mesleğe onun sayesinde başlamış bir Avukatım. İnsanlar bulunduğum yere torpille geldiğimi düşünürken böyle bir olay patlaması bütün kariyerimi çöpe atacak. Sence de bu kadar önemli bir meseleyi bilmeyi hak etmiyor muyum?"

Elliot bana güvence verircesine, "Bu konu senin dışında," dedi. "Babamın hatalarının bedelini senden soramazlar Lilian. Sen ne kadar başarılı bir Avukat olduğunu defalarca kanıtladın."

"Müvekkillerim böyle düşünmeyecek. Benim babamın masum bir adamı hapse attığını, delilleri kararttığını, yalancı şahitler bulduğunu bilecekler. Ve bu dava açıldığı anda bütün pislikleri ortaya dökülecek. Bu ciddi bir mesele. Sadece babamı ilgilendirmeyecek kadar ciddi bir mesele." Burnumu çekerek oturduğum yerden kalktım. "Şu an burada durmak istemiyorum ama tekrar araba kullanamayacak ya da bir otel bulmakla uğraşamayacak kadar yorgunum."

Elliot sessiz kaldı başka bir şey söylemeden ayaklarımı sürüyerek misafir odası olması gereken ama Elliot'ın ıvır zıvır odası olarak kullandığı odaya ilerledim. Kapıyı arkamdan kapatıp kilidi çevirdim. İçerisi eski kitap ve cilalı ahşap kokuyordu. İki duvar eski kitaplar ve dergilerle kaplıydı ortada bir buçuk kişilik yatak duruyordu üzerinde birkaç harita ve eski gazete kupürleri vardı. Anlaşılan Elliot yeni bir kitap yazıyordu, hepsini yere iterken elimden geldiğince nazik davranmaya çalıştım. Sadece topuklu ayakkabılarımı çıkarıp üzerimdeki kıyafetlerle bir top gibi yatağa kıvrılıp gözlerimi kapattım. Her şeyin kötü bir kâbus olmasını istiyordum yine de her şeye rağmen James ile uyuduğumuz o sıcak yatakta uyanmak istiyordum.

✯✯✯

Uyandığımda hava kararmıştı. Bu kadar uzun saatler boyunca uyuduğuma inanamıyordum, Elliot'ın beni rahat bırakmasına da öyle... Sessizce yataktan kalktım ve kapıyı açtım. Salonda gece lambaları dışında ışık yoktu her yer karanlık ve sessizdi. Anlaşılan beni evde yalnız bırakmaya karar vermişlerdi. Salonda ilerlediğim sırada koltukta oturan bir beden fark ettim. Oldukça... İri bir beden. Aynı anda James yavaşça bana

doğru döndü. Karanlığa rağmen yüzündeki hayal kırıklığı, öfke ve üzüntüyü görebiliyordum. Benzer ifadeler benim yüzümde de geziniyor olmalıydı çünkü hissettiklerim bu duygulara oldukça benzerdi.

"Burada ne işin var?"

Ayağa kalkarken, "Telefonlarımı açmadın," dedi.

"Bir son konuşması yaptık James."

Öfkeyle güldü. "Sen bir son konuşması yaptıktan sonra arkanı dönüp gittin. Öfkeyle..."

"Bana başka seçenek bırakmadın."

Bana yaklaşmadı hatta olduğu yerden kıpırdamadı. Orada bir dağ gibi dikilmeyi sürdürdü. "Ne olursa olsun beni seçtiğin bir olasılık olması imkânsız değil mi?"

"Bu o kadar basit değil."

James hayal kırıklığıyla gülümsedi. "Buraya geldim Lilian çünkü benim seni seçmediğim bir olasılık olması mümkün değil." Bana doğru iki adım yaklaştı ve söyleyeceği şey onun için çok zormuş gibi derin bir nefes aldı. "Sen vazgeçmemi istersen ben hemen şimdi o davadan vazgeçerim."

Donup kaldım. James için babasının anısının ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Bunu ondan yıllarca dinlemiştim ve şimdi benim için bundan vazgeçmek mi istiyordu? Babasının hakkını savunmaktan...

"Ben senden asla böyle bir şey istemedim." Başımı iki yana sallarken, "Vazgeçmemelisin," dedim.

"O zaman benden ne istiyorsun?"

"Bunu bana söylemiş olmanı isterdim. Her şey olup bitmeden önce, ben tesadüfen duymadan önce... Bunun sadece babamla ilgisi yok James. Bu benimle ilgili. Benim kariyerimle ilgili. Mesleki saygınlığımla ilgili. Bilmeyi hak ediyordum. Benim ailemle ilgili bir mesele olması dışında kişisel olarak da beni ilgilendiriyor. Bunu bana söylemeli ve yüzleşmem için fırsat vermeliydin. En azından hazmedip bir b planı yapmam için ya da sadece... Bilmeliydim."

"Anladığım kadarıyla bunu düzeltmemizin hiçbir yolu yok," derken sesinde ki sakinlik tüylerimi ürpertti.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Seni içimde yaşatacağım. Şimdi ve sonsuza dek... Hayatımda yaşadığım en güzel duygu olarak." Duraksadı derin bir soluk aldı. "Ama Lilian bir daha peşine düşmeyeceğim. Bu sözü kendim için veriyorum ki bir daha kalbimi kırmana izin vermeyeceğim."

Sessizce arkasını döndü kapıya doğru yürüdü arkasına bakmadan çıktı ve kapanan kapı sesiyle hayatımdaki on yıllık başka bir devir tamamen kapanmış oldu.

Elliot'a kızgın olsam da ondan başka kimsenin yanında olmak istemediğimi biliyordum. Yalnız başıma kalmakta bir seçenek olmayacaktı. Bu yüzden bütün haftamı o ve Erik ile geçirdim. Beni restoranlara, gece kulüplerine ve sıkıcı okuma gecelerine sürüklemelerine izin verirken James'i düşünmemek için çabalıyordum. Bundan sonra hayatımda olmayacaksa bir şekilde onu unutmam gerekiyordu. Bunu daha önce başarmıştım ve yine yapabilirdim, yapmalıydım!

❀❀❀

Bir haftalık aranın sonunda Boston'a işime geri dönmüştüm. Mesleğim konusunda kendimi çok sorgulamış ve en sonunda çalışmayı ne kadar sevdiğimi fark etmiştim. Bir boşanma Avukatı olmak beni mutsuz etmiyordu, kariyerimden, başardıklarımdan memnundum. Yakında beni etkileyecek bir fırtına olacaktı ve ben o zamana kadar çıktığım yolda yürümeye kararlıydım. Son müvekkilim kalana kadar bu mücadeleyi sürdürecektim. Patronum Bayan Campbell'e etik olarak durumu anlatmam gerektiğini düşünmüş ve henüz kamuoyu tarafından paylaşılmadan olanları ona anlatmıştım. Bu onun şirketini de etkileyebilirdi, kendim dışında birilerini de düşünmeliydim. Beni çalışmaya ikna eden yine o olmuştu.

Kendime eşyalı bir daire tutmak ve James'in evindeki kişisel eşyalarımı aldırmak için bir nakliye firması bulmak ikinci hamlem olmuştu. O eve tekrar girme ya da James ile yüzleşmeye hazır değildim bu yüzden tüm anılarımı toplaması için bir grup yabancıya güvenmek zorunda kalmıştım. Küçük dairemde tüm o kutuların arasında otururken bunu nasıl atlatacağımı düşünüyordum. Elimi attığım ilk kutudan çıkan kırmızı araba günlerdir tuttuğum gözyaşlarını beraberinde getirmişti. Karanlık salonun ortasında ağlarken bir kez daha başa döndüğümün farkındaydım.

Telefonum çalmaya başladığında onu umursamadım, zil sesim susar susmaz tekrar çaldığında gözyaşlarımı silip telefonuma uzandım. Ekranda aylar sonra Andy'nin ismini görmek kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Son karşılaşmamızdan sonra bir daha görüşmemiştik. Sandy'e düğün davetiyesini vermiş ama Andy'i elbette düğüne çağırmamıştım. Ve geçen hafta asistanıma davetiye gönderdiğimiz herkese mesaj gönderip düğünün iptal olduğunu bildirmesini istemiştim. Telefonu kararsızlıkla cevapladım.

"Andy?"

Uzun bir sessizliğin ardından derinden gelen sesiyle ismimi söyledi. "Uygun bir zaman mıydı?"

"Şey... Evet, sayılır."

✯✯✯

✿ Lily

EYLÜL 2023

Mezarlık ziyaretlerinden hoşlanmıyordum. Elenor'u kaybettikten sonra her sene gerçekleştirdiğim hoş olmayan bir aktiviteydi. Her yıl onun ölüm yıl dönümünde ailecek mezarını ziyaret eder, çiçek bırakır, saygılarımızı sunardık. Garipti. Elenor öldüğünde sekiz yaşındaydı onu hep o haliyle hatırlayacaktık. Fakat babam için aynı şeyi söylemek çok zordu. Onunla iyi ve kötü yıllar geçirmiştim. Anılarım hala taptazeydi. Tüm konuşmalar, tartışmalar, öğütler... Her bir hareketi, ses tonu, yıllar içine nasıl değiştiği... Artık mezarlık ziyaretleri sadece Elenor için değildi. Babam içinde her sene mezarlıkta toplanıyorduk. Dokuz yıl geçmiş olmasına rağmen annem hala bununla baş etmekte zorlanıyordu. Mezarlıkta güçlükle ayakta dururken Elliot hemen yanındaydı. Kendini suçladığını biliyordum, ilerleyen hastalığını fark etmediği için tıpkı Elenor'da olduğu gibi kendine yükleniyordu. Yine de tekrar içkiye başlamadığı için mutluyduk.

Bende ayakta dururken zorlanıyordum ama bunun sebebi tükenmişlikten ziyade ilerleyen hamileliğimin yarattığı ağırlıktı. İkiz bebeklere yedi aylık hamile olmak pek çok aktiviteyi zorlaştırıyordu. Üç ay önce ortağı olduğum Hukuk şirketinden uzun süreli izne ayrılmıştım. İşimi seviyordum ama her an stres ve koşturma için hevesli olduğum bir dönemde değildim. Diğer yandan kurduğum sosyal hizmet vakfına daha büyük yararlar sağlamak için çalışıyordum. Hasta çocuklar ve gençler yararına kurduğum vakfın tamamı babamın mirasından kalan paradandı. Ondan kalan parayı nasıl değerlendireceğimi kara kara düşünürken aklıma bu fikir gelmişti. James dışında kaç çocuğun hayatını kararttığını ya da kaç masum insanı suçsuz yere cezalandırdığını bilemiyordum, bu yüzden en doğru şeyi yaparak onun parasının her bir kuruşunu hayır işlerinde değerlendirmeye karar vermiştim. Yine de annem öldüğünden beri her yıldönümünde mezarlıkta buluşmakta ve ona saygılarımızı sunmakta ısrar ediyordu. Artık ona karşı bir düşmanlığım yoktu, Elliot'un da olmadığını biliyordum. Belki dürüst bir insan değildi ama kendince bizi iyi yetiştirmiş ve iyi bir baba olmuştu.

Küçük bir el benim elimi kavradı. Onun elini güven verircesine sıktım. Taylor henüz dokuz yaşında olmasına rağmen bana destek olmaya

çalışıyordu. Kardeşleri olacağı için çok mutluydu, bu uzun zamandır istediği bir şeydi fakat benim kariyerim süreci biraz uzatmıştı.

Kocaman kahverengi gözleriyle bana bakarken, "Burada ne kadar kalacağız?" diye sordu.

Hafifçe dizlerimi büktüm ve sarı saçlarını okşayarak, "Sadece büyükbabanın mezarına çiçek bırakacağız ve sonra eve döneceğiz," dedim. "Büyükannenin yanında sıkılmış görünme tatlım olur mu?" Başını sallayarak beni onayladı.

Elimizdeki çiçekleri mezarın üzerine bıraktıktan sonra Elliot, Taylor'ı almak için yanıma geldi. Taylor dayısına hayrandı ve bende artık Elliot'ın onu şımartmasına engel olamayacağımı fark ederek pes etmiştim. Annem hala mezarın başındaydı babamla konuştuğunu biliyordum bu yüzden onu yalnız bırakmak için uzaklaşmıştık. Arabaya doğru yürürken bize doğru gelen adamı fark ettim. Taylor, Elliot'ın elinden kurtulup ona doğru koşarken coşkuyla, "Baba!" diye bağırdı.

27. BÖLÜM - ÖNEMLİ PARÇALAR

✸ ***James***

NİSAN 2013

Arabamı tamirhanenin önünde durdurdum. Josh öğlen güneşinin altında külüstür bir kamyoneti tamir etmekle uğraşıyordu. Beni görünce motor yağına bulanmış olan ellerini tulumuna silerek bana doğru yürüdü. Arabadan indim, güneş gözlüklerimi gözümden çıkarıp yakama astım. Josh benimle tokalaşıp tek koluyla erkeksi bir tavırla sarıldı.

"James, burada ne arıyorsun?"

Gülümserken, "Bu ne hoş bir karşılama, abi," diye mırıldandım.

Başındaki şapkayı çıkarıp saçlarını düzeltti. "Üzgünüm. Seni görmek güzel ama olanlardan sonra... Gelmezsin diye düşünmüştüm."

"Olanlar mı?" Bana delirmişim gibi bakarken, "Ah, sevdiğim kadın tarafından düğünden bir hafta önce terk edilmemden bahsediyorsun," dedim.

"İyi misin, James?" diye sorarken samimi ama endişeliydi.

Başımı iki yana salladım. "İyi olmam imkânsız."

Omzuma dostça vurdu. "Seni uyarmıştım."

"Biliyorum." Acıyla güldüm. "Bir kez daha onu kaybettim."

Aylar önce Lilian'ın peşinden D.C.'ye geldiğimde abim davadan vazgeçmemi söylemişti. Tıpkı on yıl önce Lilian'dan vazgeçmemi söylediği gibi... Ama bu sefer bencilce kendi ailesini ya da beni korumaya çalışmıyordu. Lilian'ın beni terk edeceğini bildiği için kalbimi ve aklımı korumaya çalışıyordu.

Ayağımla yerdeki toprağa vurdum. "Buraya Jonathan Hamilton ile konuşmak için geldim."

Josh bana inanmaz bir ifadeyle bakarken, "Neden?" diye sordu. "Davadan vazgeçmeyeceğini sanıyordum."

"Avukatı dava açacağımı duymuş ya da Lilian söylemiştir bilmiyorum." Bir küfür savurdum. "Benimle konuşmak istiyor."

"Ve sen de onunla konuşmak için buraya mı geldin?"

Evet, aslında bu pek... Mantıklı değildi. Ben böyle bir şey yapmazdım özellikle o adama duyduğum nefret bu kadar yoğunken... Fakat davadan vazgeçmeyi bile düşünmüştüm. Bunu ciddi ciddi düşünüyordum. Zaten her şeyi bu kadar ertelememin sebebi de buydu. İsteseydim o davayı aylar önce açardım. Lilian'ın o soyunma odasında karşıma çıktığı günlerde Jonathan Hamilton'u mahvedecek kadar delil toplamıştım. Ama tam da o gün Lilian o topuklu ayakkabıları üzerinde yükselen kadınsı bedeni ve hala on yıl öncesindeymiş gibi görünen kocaman gözleriyle karşıma çıkmıştı. Maç biter bitmez Avukatıma beklemesini söylemiştim. Lanet olası tam da o günü seçmişti!

✯✯✯

Jonathan Hamilton beni malikânenin merdivenlerinde karşıladı. Onu görmeye alışık olduğum takım elbiseden farklı olarak tişört ve pantolon giyiyordu. Fakat son gördüğümden çok daha zayıf ve yaşlı olduğunu söyleyebilirdim. Soğuk bir tavırla elini uzattığında onunla tokalaştım.

Bana o tepeden bakışlarından biriyle bakarken, "Açıkçası geleceğini sanmıyordum," dedi.

"Aslında gelmeyecektim, amacım davada görüşmekti. Ama... Lily için önemli olduğunu söyledin."

Başını sallayarak beni onayladı. "Bahçeye geçelim."

Onu takip ettim, evin içinden geçip arka bahçeye çıkarken evde kimse olmadığını fark ettim. Bayan Hamilton'ın bile duymasını istemediği konunun ne olduğunu merak ediyordum.

"Bir şey içer misin?"

"Hayır, çok kalmayacağım."

Hafifçe öksürürken oturmam için koltuğu işaret etti. Ben oturduğumda hemen karşımdaki sandalyeye yerleşti.

Dalga geçercesine gülerken, "Umarım davadan vazgeçmem için para teklif etmeyeceksinizdir, Senatör Hamilton. Kötü ve gereksiz bir senaryo olurdu," dedi.

"Öyle bir planım yoktu." Derin bir nefes aldı. "Ama madem konuyu açtın evet, davadan haberdar oldum. Avukatım bana bu konuda bilgi verdi. Siyasi hayatımı tamamen bitirecek bir dava olduğu için Senatörlükten çekilmemi ve bir özür demeci vermemi de istedi."

"Ama yapmayacaksınız."

"İstifa dilekçemi verdim," derken rahat ve sakindi. "Yarın basın açıklaması yapacağım."

"Yine de davadan vazgeçmeyeceğim."

"Senatodan çekilme kararımın dava ile ilgisi yok."

Masada duran dosyalardan birini bana doğru ittirdi. Uzanıp dosyayı aldım. Bazı sağlık belgeleri vardı Jonathan Hamilton'a ait belgeler...

Kaşlarımı çattım. "Kanser misiniz?"

Beni onayladı. "Pankreas kanseri, son evre. Birkaç ay daha yaşayacağımı söyleseler de bu işin çok uzayacağını sanmıyorum."

Dosyayı masaya bırakıp arkama yaslandım. "Gerçekten yumuşak bir kalbim olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Öyle olmadığını biliyorum ama Lilian'ı seviyorsun." Yüzü acıyla buruştu. "Bu davanın artık benim hayatımda bir önemi yok. Muhtemelen ilk duruşmadan sonra öleceğim. İntikamdan eline geçen çürümüş bir cesetten başka bir şey olmayacak." Sessiz kalarak konuşmasına izin verdim. Söylediklerini dikkatle dinliyordum. "Fakat bu dava kamuya mal olacak. Lilian benim kızım, benim soyadımı taşıyor ve bir Avukat... Bulunduğu yere benim hiçbir desteğimi almadan geldi. Başarılı, hırslı, azimli. İnsanlar ona güveniyor. Ama insanlar o dava açıldığı anda Lilian'ı yargılayacak. Bu şartlar altında mesleğine devam edemeyecek çünkü onun hakkında da soruşturmalar açılacak. Müvekkilleri onun da babası gibi olacağını düşünecekler. Hırslarının, açgözlülüğünün kurbanı olduğunu..."

"Lilian öyle biri değil."

Güldü. "Sen öyle düşünebilirsin, başka kimse düşünmeyecek."

"Lilian isteseydi o davadan vazgeçerdim. Fakat bunu yapmamı istemedi. O bile suçlarınızın cezası olması gerektiğini düşünüyor."

Buna alınmış görünmedi. "Buna eminim. Benimle konuşmuyor." Gözlerini gözlerime dikti. "Bu saatten sonra üzgünüm demem hiçbir şeyi değiştirmeyecek James ama üzgünüm. Bu eve adım attığın ilk günden beri seni uzak tutma sebebim kendi vicdanımla baş edemiyor olmamdı. O belgeleri düzenlerken, o davada babanı suçlarken bu işin buralara geleceğini düşünmedim. Bana ne dedilerse onu yaptım. Benim tek düşündüğüm kendi itibarımdı. Yıllarca karımın serveti altında ezildikten sonra bir yere gelmek istedim. O pisliklerin beni kabul etmesini istedim. Saygınlık, para, unvan ve diğer her türlü ayrıcalık... Şimdi hiçbir anlamı olmayan bir sürü şey."

Dişlerimi birbirine bastırırken, "Cezalandırılmanızı istiyorum," dedim. "Senin ve diğer orospu çocuklarının."

Masada duran daha kalın dosyayı bana uzattı. "Burada Paxton ve Raymond ile ilgili pek çok belge var. Kara para aklama, zimmete para geçirme, ihale usulsüzlükleri, uyuşturucu ticareti... Hangisini istersen."

"Seni konudan uzak tutarak onları bitirmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Sen yapmazsan bu dosyayı avukatıma vereceğim."

"Ne onurlu bir davranış. Tıpkı sizden beklediğim gibi... Ama Jonathan Hamilton bu kadar kolay kıçını kurtarmanı istemiyorum. O delikte geberip gittiğini görmek için her şeyi veririm."

Sinir bozucu bir sakinlikle, "Buna Lilian'da dâhil mi?" diye sordu. "Çocuklarımın mutlu olmasını istiyorum James. Özellikle Lilian'ın. Bu olaydan en fazla hasarı o alacak. Benim için artık fark eden bir şey yok. O davayı açsan da açmasan da beni hapiste göremeyeceksin, gideceğim yer mezar olacak."

Dişlerimi birbirine bastırırken hiçbir şey söylemedim. Ani bir hareketle yerimden kalkarken masayı tekmeledim ama Jonathan Hamilton korkmuş görünmedi. Sakince sandalyesinde oturmaya devam ediyordu. "Umarım hızla ölürken çok acı çekersin." Onu arkamda bırakırken siktiğimin dosyasını da yanıma aldım.

✯✯✯

MAYIS 2013

Bir ay sonunda Avukatım ile görüşmüş ve Jonathan Hamilton'ın bana verdiği dosyayı ona teslim ederek Paxton ve Raymond'a dava açmasını istemiştim. Başta bunun doğru olmadığını Jonathan Hamilton'ın ceza alması gerektiğini savunsa da Dan ile üniversiteden beri arkadaştık. Benim hayatım hakkında tüm detayları bilen çok az kişiden biriydi. Bu yüzden kararıma saygı duymaktan başka bir şey yapamamıştı. Bu zaman içinde Lily'i görmemiştim. Bir daha peşine düşmeyeceğime söz vermiştim ve bu sözü tutmaya kararlıydım. Bu beni ikinci defa ardında bırakışıydı, ilkinden daha fazla acıtmıştı. Çünkü bu sefer onunla sonsuza kadar süreceğine emindim.

Sert bir antrenmanın ardından bir şeyler içip rahatlamak için stadyumun yakınında bir bara gitmiştik. Takımın çoğu ile birlikteydim ki neredeyse bir aydır sadece futbol oynayıp hiçbir hayat belirtisi göstermediğim için arkadaşlarım şaşkın ama mutluydu. Gruplar halinde barın içinde dağıldığımız sırada köşedeki bir masada oturan tanıdık çift dikkatimi çekti. Burada ne bok dönüyordu? Lilian ve eski sevgilisi samimi bir masada karşılıklı oturuyorlardı. Lilian her zamanki gibi görünüyordu.

Resmi kıyafetleri ve topuklu ayakkabıları içinde ateşli ve özgüvenli... Lanet olsun! Ben bir aydır o lanet evin her santiminde onu gördüğüm için otelde kalırken o aynı eskisi gibiydi. Bu canımı yakmıştı. Kalbime saplanan hançerle birlikte olduğum yerde dikilirken yanlarına gidip olay çıkarmak isteyen vahşi yanımı susturmaya çalışıyordum. Hayır! Lilian seçimini yapmıştı ve ben bir kez daha peşine düşen taraf olmayacaktım. Lilian ve Andy birbirleriyle o kadar meşguldü ki içeri giren kalabalığa dikkat etmediler. Theo kime daha doğrusu kimlere baktığımı görmüştü dostça omzuma dokundu.

"İndirecek miyiz? Görmezden mi geleceksin?"

Bara doğru ilerlerken, "Görmezden geleceğim," dedim. Theo, barmenden votka istediğinde başımla onayladım. Belki ihtiyacım olan şey biraz dağıtmaktı.

Bir saat sonunda Lilian beni görmemişti bense onu görmezden gelmeyi başarmıştım. Çok sayıda votkanın yardımı olmadığını söyleyemezdim ama yavaş yavaş kontrolün elimden gittiğini hissediyordum. Lilian iki defa masadan kalkmak için hareketlenmiş olsa da Andy ısrarlı dokunuşlar ile onu durdurmuştu. Onun elini kırmak istiyordum.

Theo, "Sakin ol dostum," diye fısıldadı.

Yalpalayarak yerimden kalktım. "Ben biraz hava alacağım." Theo itiraz etmedi yavaş adımlarla kapıdan dışarı çıktım.

Otoparka doğru ilerledim ve karanlık bir köşede sırtımı duvara yaslayarak dikildim. İçime derin nefeslerle egzoz dumanı çekiyor olsam da içerideki manzaradan çok daha sakinleştiriciydi. Tam yeterince sakinleşmiş geri dönmeye karar vermiştim ki Lilian ve Andy otoparka girdi. Karanlık olduğu için ikisi de bana dikkat etmedi. Lilian ona kibarca veda etti tam kendi arabasına yöneldiği sırada Andy onu bileğinden tuttu. Yüzünde yalvaran yavru köpeklere has bir bakış vardı.

Parmakları Lilian'ın parmaklarına dolandı ve diğer eliyle yanağını hafifçe okşadı. Lilian onu kibarca uzaklaştırmayı denedi ama anlaşılan Andy'nin laftan anlamaya niyeti yoktu. Dudaklarını dudaklarının üzerine kapatırken 'görmezden gelme' kararımı görmezden gelmeye karar vererek onlara doğru öfkeli adımlarla yürüdüm. Buraya kadardı! O piç kurusunu indirecektim! İlk hamlem onu çekip Lilian'dan uzaklaştırmak olmuştu ikisi de hala şaşkınken suratının ortasına bir yumruk indirmiştim ki bu ikinci hamleydi. Tam onu yakasından kavrayıp arabasının kaportasına yasladığım anda Lilian şaşkınlıkla karışık bir çığlıkla adımı seslendi.

Kısa bir anlığına durup ona baktım ellerim hala o herifin yakasındaydı. "James! Lütfen dur." Sesinde öfkeli bir otorite vardı. Kafamı son kez suratına gömdükten sonra ellerimi onun üzerinden çekerek teslim olur gibi iki yana kaldırdım.

Lilian o kadar öfkeliydi ki gözlerinin irileşip suratının kıpkırmızı kesildiğini görebiliyordum. Bir yandan bana bağırırken bir yandan da Andy'nin iyi olduğunu görmek için ona doğru ilerledi. "James! Sen ne yaptığını sanıyorsun?!"

Andy, Lilian'ın dokunuşlarını uzaklaştırırken burnundaki kanı koluyla sildi ve yerinde doğruldu. "İyiyim. Bir şeyim yok." Dişlerinin arasından hırladı ve ağzındaki kanı tam ayakkabılarımın önüne tükürdü.

"Onu öptükten sonra hala bir ağzın olduğu için şanslısın."

Andy benim üzerime yürürken, "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye haykırdı.

Lilian bir kez daha hamle yaparak Andy'i ellerimin arasından aldı. "Andy, daha fazla olay çıkmasın lütfen. Bu akşam için teşekkür ederim.

Andy kafasını iki yana salladı. "Seni bu saldırgan herifle yalnız bırakmamı mı istiyorsun?"

Ağzımdan çıkan küfrü Lilian'ın bakışlarıyla sessiz bir homurtuya dönüştürdüm. Andy bana tehditkâr olduğunu sandığı bakışlarla bakarken arabasına binip uzaklaştığında Lilian ile karanlık otoparkta yalnız kaldık.

"Ben olsam seni yalnız bırakıp gitmezdim."

Anlaşılan bunu söylemek için uygun bir zaman değildi. Lilian bana ölümcül bakışlarla bakıyordu. "Sen delirdin mi?" Bakışlarını yüzüme çevirdi. "İçki mi içtin? Sarhoş musun?"

"Bir saattir seni ve... Onu seyrediyordum."

"Barda mıydın? Ben... Fark etmedim."

"Evet, çok meşguldün."

"James," diye soludu.

Acıyla gülerken, "Ona bu kadar çabuk döneceğini düşünmemiştim," dedim.

"Kimseye döndüğüm falan yok. Bu yaptığın çok... Çok yanlıştı."

"Ben hariç herkese ikinci şansı verirken uzaktan izlemem mi Lilian? Evet, çok yanlış. Yanlış olan pek çok şeyden biri!" Son cümlemde sesim öfkeli bir gürlemeye dönüştü. "Bir aydır biraz olsun acı çektiğini ya da pişman olduğunu düşünmüştüm."

"Andy'i aldatan ve terk eden bendim!" diye bağırdı. Elleriyle saçlarını geriye iterken, "Tanrım! Ne diyorum ben? Kimseye ikinci bir şans verdiğim yok James ve eğer konu acıysa payıma düşenden fazlasını çekiyorum."

"Pek öyle görünmüyor."

Lilian her an ağlayacak gibi dursa da kendini toparlaması uzun sürmedi. Kısa bir an alkolün perdesi aralandı ve pişmanlık duygusunu hissettim. Çantasının içinden lise okul formamı çıkardı. Kazandığımız sezon maçından sonra ona verdiğim forma.

"Andy birlikte oturduğumuz evden taşınırken bunu bulmuş ve vermek istedi."

"Bu kadar zahmet bunun için miydi?" diye sorarken soğuk durmaya çalışıyordum. "Posta ve kurye servisleri bu yüzden var."

"Konuşmak istedi. Arkadaşça..."

"Ağzının içinde aradığı neydi?"

"Ben halledebilirdim. Andy'e saldırman gereksizdi."

Abartılı bir kibarlık takındım. "Karıştığım için üzgünüm Bayan Hamilton." Formayı hala elinde tutuyordu, parmakları kumaşı sıkı sıkı kavramıştı. "Onu almak senin için bu kadar önemli miydi?"

Başını sallayarak onayladı. "Anılar benim için önemli. Her bir parçası."

Gözüm boynunda sallanan kolyeye takıldı. Ona lisede doğum gününde verdiğim kolye hala boynundaydı. İlk sevişmemizden hemen önce... Onu boynunda taşıyordu. Ona dokunurken... İkimizde birbirimizi ilk defa keşfederken o kolye onun boynundaydı. Hala çıkarmamış olması içimde bir umudu filizlendirdi.

Ben düşüncelere daldığım sırada Lilian'da çatık kaşlarıyla beni inceliyordu. "Seni..." Derin bir soluk aldı. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

"O kadar aciz mi görünüyorum?"

"Sadece araba kullanamayacak durumdasın ve evin yolumun üstü."

"Artık orada yaşamıyorum."

Şaşkınlıkla, "Öyle mi?" diye sordu.

"Otelde kalıyorum. Ben... O evde nefes alamıyorum." Bu kadar dürüst ve açık olmamı sağlayan şey kanımda gezinen alkoldü. Ona bu bilgileri vermek ya da kendime acındırmak istemiyordum ama dudaklarımdan dökülenlere engel olamıyordum.

Lilian bir şey söylemek üzereyken bize doğru gelen Theo, "Her şey yolunda mı dostum?" diye seslendi.

Lilian gerilerken, "İyi geceler," diye mırıldandı. Bir ayın sonunda onu görüşüm bununla sınırlıydı. Belki de beni eve götürmesine izin vermeliydim.

28. BÖLÜM - TEKRAR VE TEKRAR

✸ ***James***
HAZİRAN 2013

Paxton ve Raymond'a açtığım dava kamuoyu tarafından büyük ilgi görmüştü. Görmeyecek gibi de değildi. Dosyaları ile bir suçlar müzesi kurulurdu. Dava açılır açılmaz yuhalamalar arasında yaptıkları bir basın açıklamasıyla Raymond görevinden ve siyasetten çekilmişti. Partisi ona ek bir dava daha açmıştı. Paxton ise sahibi olduğu eğlence şirketini yönetim kuruluna bırakarak istifa etmek zorunda bırakılmıştı. Yine de o şirketin çok uzun süre ayakta kalamayacağını biliyordum. Tam bir kara para aklama noktasıydı yakında yapılacak olan incelemelerle tamamen son bulacaktı. Hamilton'ın paçayı sıyırmış olması hala içimde bir eksiklik hissine neden oluyordu. Onu parmaklıklar arasında görmek isterdim ama bu zaten mümkün olmayacaktı. Geçen hafta Elliot ile telefonda konuşmuş ve babasının ilerlemiş bir kanseri olduğunu teyit etmiştim. Elliot bunu biliyor olsa da Lilian ve annesi bilmiyordu. Jonathan Hamilton tedavi olmayı reddediyordu ve onu buna zorlayacak kızına ve karısına gerçeği henüz söylememişti. Ölümü bekleyecekti... Güzel buna üzülmemiştim. Hak ettiği buydu.

İki gündür önümüzdeki maç için hazırlanıyorduk. Bu yüzden günün çoğu antrenman sahasında yoğun geçiyordu. Sert bir antrenmanın ortasındayken gözüm kısa bir an sahanın dışına takıldı. Dinlenme çadırında protokolün bizi izlediği noktada Lilian, kulüp yöneticilerinden biri olan yaşlı Benjamin Jenkins ile oturuyordu. Önemli bir konu hakkında konuştuklarını tahmin ediyordum çünkü Lilian sağına soluna bakmadan Jenkins'e hararetli bir tavırla bir şeyler anlatıyordu. Jenkins başını salladı. Uzanıp Lilian'ın kucağında duran dosyadan aldığı fotoğraflara baktı. O sırada yere devrildim. Theo beni sert bir omuz darbesiyle düşürmüş ve acıyla haykırmama neden olmuştu.

Ukala bir tavırla gülerken, "Önüne bak dostum," dedi. "Maçta dikkatinin dağılmasını istemeyiz."

"Maçta dikkatimi hiçbir şey dağıtamaz."

Gözleriyle karşı tarafı işaret etti. "Seksi Avukat bile mi?"

Bir hırlama sesi çıkardığımda gülerek yanımdan uzaklaştı ve nihayet yerimden kalkarak antrenmana konsantre oldum.

Antrenman sona erdiğinde herkes soyunma odasına doğru yürüdü benim gözlerim ise Lilian'ın olduğu noktadaydı. Bir kez daha kendimi ona bakmaktan alamıyordum. Başını kaldırdığında gözleri benimkilerle buluştu tam o anda elindeki dosya yere düştü. İçten içe bu duruma mutlu oldum çünkü hala onun üzerinde bir etkim vardı. Fakat bu sefer yanına giden ben olmadım kaskımı çıkarıp arkadaşlarımı takip ederek soyunma odasına yöneldim. Duşa girmeden önce üzerimdekileri çıkardığım sırada soyunma odaları ile ilgilenen genç bir çocuk içeri girdi.

"Bay Redford. Kapıda bir hanımefendi var ve sizi görmek istiyor?"

Gülümsememi bastırarak, "Öyle mi? İsmi neymiş?" diye sordum.

"Bayan Hamilton, efendim."

Başımı sallarken soyunmaya devam ettim. "Peki, senin adın ne?"

"Tom, efendim."

"Tom, hanımefendiye meşgul olduğumu ve isterse bekleyebileceğini söyle." Ona yaklaşarak hayranlıkla bana bakan yüzüne gülümsedim. "Ne olursa olsun içeri girmesine izin verme."

Lilian bu koridora güvenlikleri atlatıp gelmişti, tıpkı geçen sefer yaptığı gibi emin olduğum bir şey vardı ki bir süre sonra beklemekten sıkılacaktı. Ya arkasını dönüp gidecekti – ki bunun olmamasını umuyordum.- Ya da tüm hırçınlığı ile içeri dalacaktı. Duşa girdim ve gereğinden uzun kaldıktan sonra çıkıp gelecek oyun hakkında takım arkadaşlarımın sohbetini dinleyerek giyindim. Soyunma odasına üç kişi kalana kadar işi uzatmaya devam ederken gözüm odadaki saate takıldı. Lilian bir saattir kapıda olmalıydı. Eğer hala bekliyorsa... Tam artık çıkmaya karar verdiğim sırada Lilian öfkeyle içeri daldı peşinde onu durdurmaya çalışan zavallı Tom'un cılız itirazları duyuluyordu. Adam ve Theo içeri giren Lilian'ı gördüklerinde şaşkınlıkla ona bakakaldılar. Theo'nun yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Adam, hadi dostum biz gidelim anlaşılan James bize katılamayacak."

Adam kahkaha atarak Lilian'ın arkasındaki kapıda gözden kayboldu. Giderken Tom'u da dışarı doğru çekip kapıyı kapatmayı ihmal etmediler.

"Meşgul olduğunu söyleseydin seni beklemez ve giderdim," derken kollarını göğsünde bağlamış ayağını ritmik bir şekilde yere vuruyordu. Bu tanıdık an karşısında gülümsememi zorlukla bastırdım.

Saatime bir bakış atarak, "Aslında meşgulüm," dedim. "Özür dilerim Lilian seni beklettim ama bir işim olduğu aklıma geldi. Senin içinde uygunsa akşam görüşsek olur mu?"

Kaşları daha da çatıldı yüzünde şaşkın bir ifade vardı benden böyle bir karşılık beklemediği açıktı. "Ben..." Kekelemesinin arasında duraksadı sözlerini toparlamaya çalışırken komik görünüyordu. "Ben sadece davadan neden vazgeçtiğini soracaktım ve..."

Sözünü kestim. "Gitmeliyim Lilian akşam sekiz uygun mu?"

"Şey. Evet."

"Güzel. Seni iş yerinden alırım."

"James-" Sözlerinin gerisini beklemedim ve soyunma odasını terk ederek onu ardımda bıraktım.

✯✯✯

Benim için çok zor olsa da bunu yapmak zorunda olduğumu hissediyordum. Akşam yedi de Lilian'a isteksiz bir mesaj atarak acil işim çıktığını ve bu akşam onunla görüşemeyeceğimi söyleyen bir mesaj attım. Mesajımın cevapsız kalmasını Lilian'ın sinirlenmeye başlamasına yorumluyordum. Kollarımı ensemde birleştirip televizyonu açtım. Mesajımın üzerinden bir saat geçmeden Lilian'ın beni aramasıyla yatakta doğruldum.

"Ne tür bir oyun oynuyorsun?"

"Pardon, anlamadım?"

"Bak James seninle sadece iki kelime konuşmak istiyorum bunun için beni bekleme listesine almana gerek yok."

Kısa bir süre duraksadım bu işten inanılmaz bir keyif alıyordum. "Üzgünüm Lilian şu an bir görüşmenin ortasındayım. Sabah otele kahve içmeye gel ve şu konuşmayı yapalım. Sana konum bilgilerini göndereceğim." Bir şey söylemesine izin vermeden telefonu kapattım.

Sabah Lilian bana otelde olduğunu bildiren bir mesaj attı. Beş dakikaya aşağıda olacağımı yazıp gönderdikten sonra yavaş ve uzun bir duş almak için banyoya yöneldim. Yirmi dakika kadar sonra resepsiyondan bir misafirim olduğunu bildiren bir telefon aldım. Ah, Lilian Hamilton onu nasıl unutabilirdim? Sesi korkmuş gelen resepsiyon görevlisine onu beş dakika sonra odama yollamasını söyledim. Bu süre içinde altıma bir eşofman geçirip televizyonun karşısına yerleştim. Eski maçlardan birini seyrederken sabah erken saatlerde odama gelen kahvaltı tabağını didikliyordum. Lilian açık bıraktığım kapıdan öfkeli adımlarla girdi.

"James Redford!"

Sahte bir şaşkınlıkla, "Ah Lilian," diyerek ayağa kalktım.

"Bu sürpriz bir ziyaret değildi James. Dakikalardır aşağıda seni bekliyorum bu randevuyu bana sen verdin."

"Haklısın. Üzgünüm. Önemli bir maçımız var bu yüzden eski maçları seyretmeye dalmıştım bilirsin rakiplerin taktiklerini görmek için..."

Öfkeyle güldü. "Şu işe bakın beş dakika önce resepsiyonun seni aramasına rağmen aşağıya inemeyecek kadar meşgulmüşsün gerçekten."

Yanıma oturup çantasını sehpanın üzerine bıraktı. Bu kadar yakında olması, o nefis kokusu, bedeninden yayılan sıcaklık her şeyi zorlaştırıyordu ama buna rağmen ona karşı koymaya kararlıydım.

"Bir şey içer misin?"

"Kahve."

Bu kadar çabuk sakinleşmiş olması tuhaf gelse de bir şey söylemeden ona kahve hazırlayıp önüne koydum.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun Lilian?"

"Davadan neden vazgeçtin? Paxton ve Raymond'a babanla hiçbir ilgisi olmayan suçlardan dava açılmasını sağladın neden?"

Omuzlarımı silktim. "O davayla bir ilgim yok."

"James sen olduğunu biliyorum neden babanın davasını ve babamı dışarıda bıraktın? Neden vazgeçtin? Benim yüzümden bunu yapmamanı istemiştim. O davayı açmalıydın James sen ve baban adaleti hak ediyorsunuz."

Anlaşılan Lilian'ın henüz babasının hastalığından haberi yoktu. Bunu ona söyleyen kişi ben olmayacaktım. Yüzüne bakarak, "Davadan vazgeçtim Lilian," dedim. "Hepsi bu daha fazla tavsiyeye ihtiyacım yok."

"Babam istifa etti. Bu davanın senin ve onun bir şekilde ilgisi var. Onunla konuştun mu?"

"Jonathan Hamilton için hiçbir şey yapmam. İstifa etmesiyle bir ilgim yok elimde olsa onu hapiste çürürken görmek isterdim."

Öfkeyle, "Ama elindeydi," diye bağırdı. "Neden James? Neden vazgeçtin?"

Ona dürüst oldum çünkü başından beri yapmam gereken buydu. Bu sefer o yoldan gitmeye karar vermiştim. "Çünkü seni düşünüyordum. Davadan vazgeçtim çünkü senin için her şeyi yaparım. Vazgeçtim çünkü yıllarca kurduğun kariyeri mahvetmek istemedim." Gözlerindeki suçluluğu

gördüğümde sözlerimi sürdürdüm. "Bunun için kendini suçlama. Tek başına seninle ilgili değildi."

Başını iki yana sallarken, "Bana bunu yapamazsın," dedi. "Omuzlarıma böyle bir sorumluluk yükleyemezsin."

"Bu senin sorumluluğunda değil. Bak seninle tekrar karşılaşmadan önce bunu yapmaya kararlıydım hatta o soyunma odasında karşıma çıkmasaydın o davayı açacaktım ama sen tekrar benim hayatıma girince önceliklerim değişti. Davayı açmayı sürekli erteledim çünkü vicdanım, mantığım ve kalbim arasında bir savaş veriyordum sana bu yüzden söylemedim. Söyleseydim adaletli davranmamı o davayı açmamı söyleyecektin ama ben... Ben senin hayatını mahvederek intikam alamazdım."

"James," diye fısıldadı. Gözlerinde pırıldayan yaşları görebiliyordum.

"Ben... Planım bu değildi. Bunları söylemeyi planlamamıştım."

Gözlerindeki yaşlarla gülümsedi. "Planın neydi? Beni oyalayıp bekleterek sinir krizi geçirmemi mi sağlamaya çalışıyordun?"

Ona göz kırptım. "Öfkelenmeni sağlamaya çalışıyordum ama sinir krizi geçirmen için değil."

"Öyle mi? Amacın neydi?"

"Öfkeli bir Lily sessiz ve hissiz bir Lily'den çok daha iyi."

"Sana karşı hiçbir zaman sessiz ve hissiz olmadım, James."

Buruk bir tebessümle karşılık verdim. "Her on yılın sonu beni terk edip gitmenle bitiyor. Öfkelenip kavga edip birbirimizi delicesine kırdıktan sonra sevişip olanları konuştuğumuz bir ilişkimiz yok."

Sahte bir kahkaha attı. "Gerçekten böyle bir ilişki mi istiyorsun? Kavga ve seks?"

"İnsanlar hata yapar. Çiftler yalan söyler, sırlar saklar, kötü günler olur, Lily. Önemli olan tüm bunların ne için olduğu. Hataların özürleri olur, yalanların nedenleri, sırların zamanları, kötü günlerin telafileri... Kaçmak hiçbir yarar sağlamaz."

"Bir ilişki terapisti gibi konuştun."

Gülümseyerek, "Yardım alıyorum," dedim.

"Şaşkınlıkla, "Bir psikoloğun mu var?" diye sordu.

Onu onayladım. "Bu sefer seni atlatmaya çalışırken çılgınca hatalar yapmak ya da öfke krizleri geçirip iki bacağının arasında vajinası olan her şeyi becermek istemedim."

Artık soğuyan kahvesinden bir yudum alırken başını salladı. "Bu çok... Açık oldu." Bardağı sehpaya bırakarak bakışlarını bana çevirdi. "Takdir

ediyorum. Ben kendim için hiçbir şey yapmadım. Çok çalışıp beynimi meşgul etmek dışında... Ailemle iletişimi kestim, Elliot ile konuşmamak için her zaman bir bahanem var, arkadaş edinmek için çabalamıyorum, yardım almıyorum."

Ona dikkatli bakınca çok yorgun olduğunu fark ettim. Yüzündeki parlaklık, gülüşündeki canlılık, gözlerindeki ateş sönmüştü. Ben onu seyrederken, "Haklısın," diye mırıldandı. "Kaçmak faydasız."

Elimi uzatıp hala boynunda duran kolyeyi tuttum. Başını kaldırıp baktığında gözlerimiz buluştu. "Kaçmak faydasız, Lily," diyerek sözlerini tekrar ettim. "Kaçmak faydasız çünkü kaçtığın şey içinde."

Bakışlarını benden ayırmadan, "Sanırım gitsem iyi olacak," dedi.

Ellerimi onun üzerinden çektim. Lilian birazdan benimle kalmaya karar verecekti ama bunun tamamen kendi kararı olduğunu bilmeliydim onu etkilemeye ya da ikna etmeye çalışmayacaktım.

"İstediğin bu mu? Gitmek mi?"

Kafasını iki yana salladı. "Hiçbir zaman gerçekten gitmek istemedim."

"Son seferinde?"

"Gitmek istememiştim. Ben hayal kırıklığına uğramıştım, aldatılmış, ihanete uğramıştım. Sevdiğim iki adam tarafından... Öfkeliydim."

İçimden bir ses onu tamamen kendi haline bırakmamı söylüyordu ama kalbime söz geçirmekte zorlanıyordum. Onu zorlamak istiyordum, duyguları açığa çıkarmak, çıplak ve savunmasız bırakmak...

"Şimdi gidecek misin, Lily?"

Uzun süre sessiz kalınca paniğe kapıldım. Belki de çok erken davranmıştım. Onu biraz daha uğraştırmalı, öfkelendirmeliydim.

Konuşmadan önce gözünden damlayan tek damla yaşı sildi. "Hayal kırıklığına uğradım ama hala umut ediyorum. İhanete uğradım ama hala inanıyorum. İncindim ama hala seviyorum." Gözleri gözlerimle buluşurken, "İşte bu aşk," diye fısıldadı.

✯✯✯

Daha fazla duygularımı yok sayamayacaktım. Gururumun hiçbir önemi yoktu. Lily ve benim dışımda hiçbir şeyin önemi yoktu. O cümleler dudaklarından döküldüğü anda kollarımı bedenine dolayarak onu kendime çektim. Göğsü göğsüme yaslandı, burnu burnuma değiyor, nefesi tenimi okşuyordu. Öpmeden önce kısa bir an beklemek istedim gerçekten emin olduğundan emin olmalıydım ama Lily bu fırsatı vermedi. Elleri yanaklarımı kavradı ve beni açlıktan ölmek üzereymiş gibi öptü.

Dudaklarımı ve nefesimi içine çekerken ona izin verdim, beni istediği gibi öpmesi için kendimi ona bıraktım. Kontrolü elime almaya ya da onu kanepeye yatırıp becermeye yeltenmedim. Bir yandan ağlayıp bir yandan beni öpüyor olmasında içimi acıtan bir şey vardı.

Öpüşmeyi keserken, "Ağlama," diye hırladım.

Lily'nin elleri bu sefer saçlarıma dolandı beni tekrar ve tekrar öperken, "Elimde değil," dedi. "Bu sefer seni gerçekten kaybettiğimi sandım."

"Bunun asla olmayacağını hala fark etmedin mi?"

"Seni seviyorum," diye inlediğinde kontrolü elime alma zamanımın geldiğini fark ettim. Yüzünü ellerimin arasına alırken onu koltuğa uzanmaya zorladım. Bedenim bedeninin üzerini kaplamış çıplak bedenim onun saten gömleğine sürtünüyordu.

Öpüşüm giderek tutkulu bir hal alırken artık dayanmakta zorlanıyordum. Onu istiyordum. Onu her şeye rağmen, her şeyle birlikte, her şeyiyle istiyordum. "Eteğini topla."

Sert emrime hızla itaat ederek eteğini kalçalarından yukarı sıyırıp topladı. Belinde bir kumaş parçası haline gelen eteği aradan çekilince bacaklarının arasına yerleşmek daha kolay olmuştu. Artık üzerindeydim, tüm kontrol benim elimdeydi ve Lily gözlerinde parlayan yaşları, kızaran yanakları, sıklaşan solukları ve tatlı inlemeleri ile tam altımdaydı. Onu öpmeye devam ederken eşofman altımı kalçalarımdan sıyırıp çıkardım. Çıplaktım, serttim, onu becermek için hazırdım. Dantel çamaşırını parmaklarımla kavradım saniyeler içinde yırtılma sesiyle onu yolumdan çektim. Lily benim için sırılsıklam olmuştu belini kaldırıp elimin temasını aradığında dudaklarını dişledim.

"James!" diye inledi.

"Yalvar." Yüzüme anlamsızca baktığında, "Yalvar bana Lily. Seni becermem için yalvar, sevişmem için yalvar, sevmem için yalvar," dedim. İki parmağımı yarığının üzerinde gezdirdim, klitorisinden girişine kadar onu okşadıkça sıvıları ellerime bulaşıyordu. Parmaklarımı içine ittirdiğinde ufak bir çığlık atarak omuzlarıma tutundu.

"James," derken sesinde cılız bir itiraz vardı.

Bir kez daha, "Yalvar," dedim. Bu sefer sesim daha sertti.

"Sarıl bana, âşık bir adamın tatlılığıyla bizi her zaman birleştiren o tutkuyla öp beni. Gitmeme izin verme." Kalbimi hızlandıran bu sözlerden sonra, "Lütfen," diye inledi. "Lütfen James."

Parmaklarımı içimden çektim onu nefesini kesene, nefesim kesilene kadar öptüm. "Bir daha gitmeyeceksin, asla." Bu hem ona hem kendime verdiğim sözdü.

Başını sallayarak beni onayladı. Kendimi ona iterek bu sözü mühürler gibi tek hamlede içine yerleştim. Tanrım! Muhteşem hissettiriyordu. Bana ait hissettiriyordu. Sonsuz aşkın ilk günü gibi hissettiriyordu. Her seferinde aynı şeyleri hissediyordum. Ritmim sert ve kararlıydı. İçine girip çıkarken nezaket ve romantizm önemini kaybetmişti. Onu beceriyordum. Lily tırnaklarını omuzlarımı geçirerek beni kendine daha yakın tutmaya çalışıyordu. İsmimi fısıldaması, güçlü inlemeleri, solukları... Kadınlığının iç duvarları beni sıkıştırmaya başladığında boşalmak üzere olduğunu anladım kendimi zor tutuyordum.

İnlemelerine karışan bir mırıltıyla, "Korunmuyorum," dedi. Ne söylediğini anlayamayacak kadar zevkin girdabına kapılmıştım. Açıklama ihtiyacıyla, "James!" diye seslendi. "Korunmuyorum. Dışarı... Dışarı çekilmelisin."

Bu yaptığımın adice olduğunu biliyordum ama içimde filizlenen umuda engel olamıyordum. Ritmimi yavaşlatırken, "Yapmak zorunda mıyım?" diye sordum.

Yüzüme yoğun bir şaşkınlıkla baktı. "James?"

"Bana bir aile borçlusun."

Kulağıma cılız gelen bir sesle itiraz etti. "Bu kötü bir fikir."

İçindeki hareketimi kesmiştim. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan onu seyrediyordum. "Bir kez olsun düşünme." İçindeki ritmime devam ederken dudaklarını esir aldım itiraz hakkını da öyle. Kendini bana bıraktı bu on yıl sonra ilk kez oluyordu. Lily tekrar kendini bana teslim ediyordu.

Lily orgazmın şiddetiyle sarsılırken kulağına yaklaşarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Kollarını boynuma dolayarak beni bedenine yapıştırdı. Tüm zevkimi, özlemimi, aşkımı içine akıtırken dudaklarından beni ne kadar sevdiği dökülüyordu. Lilian Hamilton şimdi ve sonsuza kadar benimdi. Bu sefer gitmesine izin vermeyecektim, bu sefer bana borçlu olduğu her şeyi alacaktım. O aileye, o aşka, ona kavuşacaktım.

✯✯✯

Neredeyse akşam olmak üzereydi. Lily hala benim odamda, yatağımda, kollarımın arasında, bedenimin altındaydı. Bu saate kadar sadece sevişmiştik, defalarca... İkimiz, arzularımız ve aşkımız hakkında hiçbir şey konuşmadan birbirimizi tatmin etmiştik. Kendini bedenimim ağırlığından

kurtarıp yana kaydığında derin bir nefes aldı. Çıplak bedenini beyaz çarşafla örtmüş, saçları yastığın her yerine dağılmıştı. Yanaklarındaki pembelik nefesimi kesiyordu.

"Buradan taşınmalısın."

"Buradan taşınacağım. Senin eşyaların evimizin her yanına dağıldığı zaman."

Tek kolunun üzerinde bana doğru döndü. "Bu hızlı bir karar olurdu."

Sahte bir kahkaha attım. "Sana sekiz yaşından beri aşığım Lily. Bizim aramızda olacak hiçbir şey hızlı olmazdı." Yüzüne düşen bir saç tutamını çektim. "Bundan sonra düşünmek yok her şeyi ben düşüneceğim."

Gözlerini devirdi. "Bu bir ilişki olmazdı. Sen benim dayanılmaz kişiliğimi seviyorsun." Başımı sallayarak onu onayladım. İşaret parmağını göğsümde gezdirirken, "James Redford... Artık ne sebeple olursa olsun yalan yok, sırlar yok, arkamdan çevrilen işler yok," dedi. "Bana söz ver."

"Sen de bana bir söz verirsen..."

"Ne için?"

Ciddi bir tavırla yüzüne baktım. "Ertesi gün hapı almayacaksın."

Kaşları çatıldı. "Bu ciddi bir konu, daha çok erken, konuşmamız gereke-" Onu dudaklarımla susturdum.

"Düşünme ve bana bırak. Bu sefer benim kurallarımla ilerleyeceğiz. Seni çok fazla dinledik Lily ve bu bizim birlikte olmamız gereken on yılı çaldı." Çaresizce sessiz kaldı onu ikna ediyordum. "Ertesi gün hapı yok, evimize geri taşınacağız, artık aptal ayrılık konuşmaları yok, arkanı dönüp gitmek yok, tartışmamız gerekirse tartışacağız, kavga edeceğiz, istersen vazoları duvarlara atarak bana bağır Lily ama gitmek yok." Başını sallayarak beni onayladı. "Bende dürüst olacağım, yalan yok, sırlar yok, arkandan iş çevirmek yok."

Kollarımı çıplak bedenine sardım. Dudaklarım alnına ve burnuna dokundu. "Aşk sahip olduktan sonra o kişiyle ne kadar kalmak istediğinizle ölçülür. Tekrar ve tekrar..."

Sorumun devamını beklemedi. Dudaklarımı öperken, "Sonsuza kadar kalmak istiyorum," dedi.

29. BÖLÜM - GÖKKUŞAĞI

Bölüm çok çok gecikti farkındayım. Aslında bu kadar bekletmek niyetinde değildim istenmeyen pek çok meşguliyet çıkınca bir süre yazamadım. Sonra da finali verip öyle paylaşmak istedim. Hem siz final için beklemeyin hem de ben tek seferde yazıp paylaşayım istedim. Artık eskisi kadar düzenli yazamıyorum daha yoğunum, kafam daha dolu bazen haftalarca bir şey yazamıyorum. O yüzden Wattpad'e devam edip etmeme konusunda kararsızım. Şu an yeni hikayemi (Karga) yazmaya başladım ama paylaşmak için doğru bir dönem mi bilemiyorum. Hem Wattpad artık eskisi kadar popüler bir platform değil geri dönüş alamıyorum, yorum ve okunma sayıları beni motive edecek düzeyde değil hem de ben programlı yazamıyorum. Yeni hikaye, kitap ve diğer gelişmeler için beni İnstagram hesaplarından takip ederseniz birlikte bir karar veririz. Beni özleyin, sizi seviyorum. Nice kitaplara... <3

✿ Lily

HAZİRAN 2013

Karanlık otel odasında James'in kollarının arasındaydım. James derin uykudaydı ritmik nefesini dinlerken gözlerimi tavana dikmiştim. Uyuyamayacak kadar yorgun, mutlu, düşünceli, heyecanlı, tedirgindim. James bugün için ağzımdan çıkacak olumsuz hiçbir şeyi duymak istemediğini söylemişti fakat kafamda çok fazla düşünce vardı. James'i seviyordum hayatta kimseyi onu sevdiğim kadar sevemezdim. Onsuz geçirdiğim iki ay boyunca kendimle pek çok kez yüzleşmiştim. James hayatımda yokken eksik, mutsuz, melankoliktim. On yıl önceki ayrılıktan çok farklıydı. O zamanda zor aylar ve yıllar geçirmiştim ama bu sefer farklıydı.

O zaman genç ve tecrübesizdim James'in benden vazgeçtiğine, daha iyi olacağına ikna olmuş kendi yolumu çizmeye odaklanmıştım. Şimdi ise benden vazgeçmediğini biliyordum, onsuz daha iyi olamayacağımı da öyle... Tanrım! James çocuk istiyordu. Bir çocuğumuz, ailemiz olsun istiyordu. Tamam, evlenmek üzereydik ama bir çocuk... Bunu hiç düşünmemiştim. On yıl önce ona ve bebeğime yaptığım şeyden sonra bir

daha çocuk yapmayı düşünmemiştim. Kendimi anne olarak hayal etmemiştim. Andy daima aile olmaktan bahsederken ben hep ikimizin olduğu düzeni savunmuştum ama James bir bebek istiyordu. İkimizin çocuğu... Peki, bu fikir neden artık o kadar korkunç gelmiyordu? Bir bebek istiyor muydum? Düşünmeme ya da itiraz etmeme izin vermediği için mi bu kadar kolay kabullenmiştim?

Düşüncelerim içinde boğulurken James yatakta yan dönüp bana sıkıca sarıldı. Saçlarımın arasına doğru, "Uyu," diye fısıldadı. "Yarın hangi sıkıcı ve gerçekçi konudan bahsetmek istiyorsan ederiz şimdi gözlerini kapat günbatımı."

Bunu söylemek kolaydı ama hiçbir zaman öylece akışına bırakan biri olmamıştım. Bir şeylerin kontrolü elimde değilken çok huzursuz hissediyordum. Yine de James'in sıcaklığına sokuldum ve gözlerimi kapattım söylediğini yaparak iki aydır ilk defa derin bir uykuya daldım.

Uyanmamı sağlayan James'in ayak sesleriydi gözlerimi araladım ve gözüm komodindeki saate kaydı sabahın sekiziydi neyse ki bugün cumartesiydi ve telaşla işe yetişmek zorunda değildim. Yatakta doğrulup James'e baktım. Duştan çıkmış odaya gelen servis arabasını içeri alıyordu.

"Günaydın, Lily."

"Günaydın," diye mırıldanırken gözlerimi ovuşturdum. "Pastırma kokusu alıyorum."

Üzeri kapalı tabakları masaya koyarken, "Ve kahve," dedi.

"Hım. Beni neyin mutlu edeceğini biliyorsun."

Bana büyüleyici bir gülümseme sundu. "Her zaman."

Kıyafetlerim James tarafından toplanmış koltuğun üzerine konmuştu. "Duş almalıyım," diye mırıldandım.

"Tabi ki acele et kahvaltın soğumasın."

"Acele edeceğim. Bu seferlik..."

Çırılçıplak bir şekilde yataktan çıkınca James'in bakışları üzerime kilitlendi. Bundan mutluluk duyarak başım dik bir şekilde banyoya ilerledim.

✯✯✯

James ile kahvaltımızı yaparken aramızdaki sessizliği çatal bıçak sesleri bölüyordu. James gereğinden fazla sessizdi ve bu durum beni endişelendiriyordu. Dün geçirdiğimiz o muhteşem günün ardından James'in tavrı normal değildi.

Çatalımı tabağa bırakıp derin bir nefes aldım. "Söyle hadi," dedim. "Bugün bütün sorunlarımızı konuşma günü olacağını söylemiştin. Anlaşılan sen başlamak istiyorsun."

"Haklısın sana söylemem gereken bir şey var." Arkasına yaslanırken gergin görünüyordu. "Sana bir söz verdim. Yalan yok, sır yok, bir şeyler saklamak yok. Bu sefer bunu düzgün yapacağım. Seni bir kez daha kaybetmek istemiyorum." Bir şey söyleyecekti ve bu kesinlikle benim hoşlanmayacağım bir şey olacaktı. Gerginlikten yükselen nabzımı dengelemeye çalıştım. "Sana yalan söyledim. Baban beni aradı. Onunla konuştum."

"Ne konuda?" Ses tonumu ciddi tutmak için çabalasam da gerginlikten titremesine engel olamamıştım.

"Davadan vazgeçmemi istedi. Yani aslında tam olarak bunu söylemedi ama dolaylı yollardan bunun seni nasıl etkileyeceğini anlattı ve Paxton ile Raymond'u bitiren dosyayı da bana o verdi."

"Neden böyle bir şey yaptı? Kendini sıyırmak için mi?"

Başımı iki yana salladım. "Bana senin adını kirletmeden onlardan intikam alma fırsatı verdi."

"Bunu neden kabul ettin? Sadece benimle mi ilgiliydi?"

Gözlerini kaçırdı bakışları omzumun üzerinden boş duvara takıldı. "Baban hasta." Yüzüne boş bir ifadeyle baktığımı görünce, "Sana ve annene bunu söylemedi çünkü tedavi olamayacak kadar hasta olduğunu söyledi. Pankreas kanseri... Oldukça ilerlemiş. O davayı açarsam onu hapiste göremeden öleceğini söyledi."

Oturduğum yerden kalkarak histerik bir şekilde güldüm. "Bu doğru olamaz."

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Bunu sana söylememi istemedi ama ona hiçbir şey borçlu değilim sana ise borçluyum." Yerinden kalkarak karşıma dikildi. Ellerini kollarıma koyarak sarsılan bedenimi kontrol altına aldı.

Bir kez daha, "Bu doğru olamaz," diye sayıkladım.

Kollarını etrafıma sarıp beni kendine çekti. Onun göğsüne yaslandığım anda gözyaşlarıma hâkim olamadım. "Teşekkür ederim," dedim. Tam olarak ne için teşekkür ettiğimi bilmiyordum. Dürüst olduğu için, bana destek olduğu için, hiç istemesem bile davadan vazgeçtiği için, beni düşündüğü için, sevdiği için...

❀❀❀

D.C.'ye dönmek için bir saniye düşünecek vaktim olmamıştı. Otelden çıkmış, geçici yerleştiğim daireme dönmüş eşyalarımı toplarken Elliot ile telefonda kavga etmiştim. Babamın hastalığını başından beri biliyordu ama tek kelime etmemişti. James benimle gelme konusunda ısrarcı olsa da onu reddetmiştim. Benimle kavga etmek istemediği için uzun tartışmanın sonunda yalnız gitmemi kabul etmişti. Yolculuk her zamankinden daha uzun sürmüştü. Kasabaya döndüğümde arabamı doğruca eve sürdüm. Malikânenin kapıları açıldı arabamı evin girişine bırakıp merdivenleri çıktım kapıya ulaşmadan annem kapıda belirmişti. Elinde bir mendil tutuyordu gözleri ağlamaktan şişmişti.

"Babam?" diye sordum. İçimdeki tarifsiz korku ses tellerimi titretti.

"Bana sabah söyledi," derken hıçkırarak ağlamaya başladı.

Onu görmezden gelerek hızla yanından geçtim ve babamı çalışma odasında buldum. Sandalyesinde oturan zayıf bedeni ve çökmüş omuzlarıyla sanki hiçbir şey yokmuş gibi gazete okuyordu. İçeriye daldığım sırada haddinden fazla gürültü çıkarmış olsam da buna karşılık sadece gazetenin üzerinden ilgisiz bir tavırla bana baktı.

"Lily, bu ne sürpriz."

Öfkeli bir homurtu çıkardım. "Neden geldiğimi biliyorsun."

Gazeteyi masaya bırakıp sakince başını salladı. "Tahmin ediyorum. Sanırım Redford ile barıştın ve o ilk defa dürüst olmaya mı karar verdi?"

"Şu anda konumuz James değil." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Konu sensin. Bunu bizden nasıl saklarsın ve sen... Hangi hakla tedavi olmayı reddediyorsun?"

Samimi bir kahkaha attı bunu babamdan duymaya alışkın olmadığım için afalladım. "Hım. Sanırım özgürlük hakkımı kullanıyorum. Tedavi olmakta olmamakta tamamen benim kararım."

"Biz senin ailenizi!"

Derin bir nefes alıp gözlüğünü gözünden indirdi. Annem kapının kenarında durmuş hıçkırarak ağlarken bizi dinliyordu. Nihayet dayanamamış olmalı ki, "Ölmeye kararlı Lilian!" diye haykırdı. "Tıpkı Elenor'um gibi beni bırakıp gidecek o... O kalpsiz bir adam gibi davranıyor."

Annemin olayı dramatize ederken Elenor'u anmasına şaşırmamıştım. Ablam her zaman annemin gözdesi olmuştu ve o öldükten sonra toparlandığı söylenemezdi. Babamı da kaybederse tekrar içki bağımlılığına

dönebilirdi. Tanrı aşkına! Babamın annemi sevdiğini sanırdım onu hiç mi düşünmüyordu?

Babam anneme hitaben, "Pru, bizi yalnız bırakır mısın?" dedi.

Annem başka bir şey söylemeden kapıyı kapatıp gittiğinde babamla yalnız kaldım. Bana koltuğu işaret etti. "Otur Lilian." Ayaklarımı yere vurarak yürüdüm ve kibar olmayan bir tavırla koltuğa oturdum. "Buraya beni tedavi için ikna etmeye geldiysen boşuna gelmiştin, Lily. Tedavi olmayacağım."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Kanser olduğumu öğrendiğimde artık yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Doktorum tedavinin sadece süreci uzatacağını söyledi yani ya üç ay içinde huzurla öleceğim ya da bir yıl acı çekip öleceğim. Sen hangisini seçerdin?"

Zorlukla yutkundum. "Annem... Bunu kaldıramaz."

"Elliot ile bu yüzden konuştum. Onun yanında olacağına söz verdi."

Burnumdan verdiğim nefeslerle güldüm. "Beni bunun için aramadın."

Çünkü annem için hiçbir zaman gözde çocuk olmamıştım. Bunu çok küçük yaşlardan beri biliyordum. Muhteşem çocukları Elliot ve Elenor ile o kadar meşguldü ki benim için zamanı olmamıştı. İşte o zamanlarda yanımda hep babam vardı. Annem Elenor'un piyano dersleri ile Elliot'ın yabancı dil öğretmenleri arasında mekik dokurken yapayalnız kaldığımda bana neyle ilgilenmek istediğimi sadece babam sormuştu. Cevabımı hala hatırlıyordum. "Senin gibi olmak istiyorum." Babam gururla gülümsemiş ve ertesi gün bana satranç, matematik dersleri vermeye başlamış kütüphanede saatlerce kitap okurken hemen yanı başımda çalışmıştı. Şu an durduğum yeri ona borçluydum.

"Senin bir kariyerin var. Annen için vaktin olmayabilir."

"Sen önemsemiyor olabilirsin ama Elliot çok başarılı bir yazar."

Gözlerini devirdi. "O uyduruk romanlarını annenin yanında da yazabilir."

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Elliot hakkında çok fazla tartışma yapmıştık ve şimdi bunun zamanı değildi. "Bana neden söylemedin?"

"Çünkü yaşamamı isteyecektin. Bana neye mal olursa olsun!," diye bağırdı. "Bunu yapamam. O tedavileri görüp zavallı ve acı çeken bir adama dönüşmeyeceğim."

Bu beni şaşırtmamıştı hala bir şekilde kendi egosunu düşünüyordu. Gözümden aktığını yeni fark ettiğim yaşları ellerimle kuruladım.

"Cezasını çekmem gereken çok fazla yanlış yaptım Lilian, benim için üzülme."

O an babamı ne kadar yanlış tanıdığımı düşündüm daha doğrusu tanıyamadığımı... Kendini bana tanıttığı o dürüst, başarılı, aile babası tamamen yalandı. Güçlükle yutkundum. "Ne biliyor musun? Bunu yapmayacağım."

"Neyi?"

"Senin için üzülmeyeceğim. Umarım James'ten tüm kalbinle özür dilemişsindir çünkü ölmeden önce itibarını iki paralık etmekten vazgeçmesi çok onurluydu. Senin tüm yaptıklarına rağmen."

Cılız bir sesle, "Ona yaptıklarım için pişmanım," dedi. "Ama hala sana uygun olmadığını düşünüyorum."

"Artık kimsenin düşüncesini önemsemiyorum biz bunun için çok vakit kaybettik. James'i seviyorum ve sanırım o sevgisini defalarca kanıtladı. Kararına saygı duyuyorum baba çünkü birbirine değer veren insanlar böyle yapar."

✯✯✯

EYLÜL 2013

Gece James'in yanından kalkıp yatak odasından çıktım. İçimde günlerdir süren bir sıkıntı vardı. Salona geçip koltuğa oturdum ve televizyon kumandasına uzanıp kanallar arasında gezinmeye başladım. James barışmamız üzerinden üç gün bile geçmeden eşyalarımı tekrar kendi dairesine taşımıştı ve bunu bizzat organize edip, kişisel eşyalarımı kendi paketleyerek benim itiraz hakkımı tamamen ortadan kaldırmıştı. Fakat onunla olduğum, burada evimizde olduğum için mutluydum. Televizyonda bulduğum popüler bir dizinin eski bölümünü seyrederken cep telefonum çalmaya başladı. Saat gecenin ikisi olduğu için güzel bir haber olmasını beklemiyordum.

Telefonu elime alıp yutkundum. "Elliot?"

Beni ne için aradığını tahmin ediyordum. Son bir aydır böyle telefonları sıkça alıyordum. Şimdiye kadarkiler yanlış alarmdı ama hepimiz babamın çok vakti kalmadığını biliyorduk. Bir süredir yatağa bağımlıydı bu onun için çektiği acıdan daha büyük ıstıraptı. Hemşiresi ve doktoru dışında kimseyi görmek istemiyordu annem ve Elliot evde olsa da odasına nadiren kabul ediliyorlardı. Babamın elinde olsa onu hayata bağlayan tüm fişleri koparacağından ya da ilaçlarından ekstra birkaç doz alacağından emindim. Nedense hep veda etmek için bir şansım olacağını düşünmüştüm. Fakat

Elliot aradığında artık çok geç olduğunu öğrenmiştim. James duyduğu seslere uyanmış benim hiçbir şey yapmama, düşünmeme izin vermeden arabayı hazırlamıştı.

James arabayı kullanırken uzanıp elimi tuttu. "Üzgünüm, Lily."

Başımı salladım. Konuşursam duygularımı kontrol edemeyeceğimden korkuyordum. Birkaç dakika sonra, "Yanımda olduğun için teşekkür ederim," dedim. "Buna mecbur değildin."

"Buna mecburdum." Çok kısa bir an gözlerime baktı. "Güneş parladığında değil, fırtınalarda kimin seni gerçekten sevdiğini öğrenirsin." Gözlerim yaşlarla dolduğunda ellerimle onları savuşturdum. "Yanında olacağım Lily. Güneş parladığında, yağmur yağdığında, tüm fırtınalarda... Gökkuşağı üzerimize parlayana kadar yanında olmaya devam edeceğim."

BİRAZDAN BİR BÖLÜM DAHA PAYLAŞACAĞIM.

FİNAL

✸ ***James***

Jonathan Hamilton artık yoktu. Babamın ruhu huzurlu mudur bilmiyordum ama ölümün adaleti sağladığına inanan biri hiç olmamıştım. Yani hayır, o öldüğü için mutlu değildim. Hayatta olması ve cezasını çekmesini dilerdim. Üzüldüğüm tek kişi Lily'di. Hassas bir dönemdeydi, babasına öfkeliyken onu kaybetmişti. Çözemedikleri pek çok şey vardı ama her şey bir yana Lily, babasına her zaman hayran olmuştu. Şimdi onun gerçek karakteriyle tanışmıştı, bu onu yıkmıştı.

Mezarlıkta Lily'nin hemen arkasındaydım, ona destek oluyordum, ellerim omuzlarındaydı. Olmam gereken yerdeydi ve en ufak bir pişmanlık duymuyordum. Jonathan Hamilton'ın cenazesine katılmak pahasına sevdiğim kadının yanındaydım. Cenazenin ardından Hamilton Malikânesine dönmüştük burada olmaktan hoşlanmıyordum bu yüzden içeride olmak yerine bahçeye çıkmıştım.

Elliot yanıma gelerek sırtıma dostça vurdu. "Burada, Lily'nin yanında olduğun için teşekkür ederim."

"Olmam gereken yerdeyim, Elliot. Sana kız kardeşine iyi bakacağıma dair söz verdim."

"Davadan vazgeçmen çok yüce bir davranıştı."

"Tanrı babanın ruhuna merhamet etsin ama bunu onun için yapmadım."

Gülümsedi. "Lily ve sen çok şanslısınız. Umarım bu sefer sonsuza dek birlikte olursunuz."

"Bunun olması için her şeyi yapacağım." Bu söylediğimde samimiydim.

✵✵✵

Lily, annesiyle ve ailesiyle ilgilenirken daha fazla orada duramayacak kadar boğulduğumu fark etmiştim. Lily'den izin isteyerek ayrıldım ve kendimi Josh'ın tamirhanesinde buldum. Josh bana hiçbir şey söylemedi, yanıma gelerek elime bir sökme aparatı tutuşturdu. O aracın altındaki işine dönerken bende aracın kaportasını açıp sorunu bulmak için ellerimi biraz kirlettim. Gençliğimde de sorunlarımı bu şekilde dinlerdi elime bir alet tutuşturur arabayı tamir ederken ona anlatmam için beklerdi. Bunca sene

sonra hiçbir şey değişmemişti. Sigara içmek için aracın altından çıktığında yaptığım işe baktı.

"Ellerin hala işe yarıyor."

Gülerken motor yağı bulaşmış ellerimi üstüme sildim. Takım elbisem yağ içindeydi ama umurumda değildi. "Sadece top tuttuğumu mu sanıyordun?"

"Özel garajındaki lüks arabaları sen mi tamir ediyorsun?" Dalga geçerek bir kahkaha attı.

"Elbette başka türlüsü mümkün değil."

Sırtını duvara yaslayarak sigarasını içmeye devam etti. "Heidi olsa dünyada ölüm olmasının ne muhteşem bir denge olduğunu söylerdi." Josh'ın karısı dindardı ve böyle düşünmesini saygıyla karşılıyordum.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedim. "Bence ölüm bir kurtuluş."

"Ceza çekmeyeceğini mi düşünüyorsun? Cennet ve cehennem bunun için var."

Gözlerimi devirdim. "Umarım öyledir."

"Babam öldüğünde genç bir adamdım James. Bende öfkelendim, intikam istedim. Özellikle bu şekilde iftiraya uğradıktan sonra ölmesi öfkemi besledi. Fakat kontrolsüz bir şekilde öfkelenemeyeceğimi de biliyordum. Sen vardın, Heidi ile evlenmek üzereydim. Benim sorumluluklarım, intikamımın önüne geçti. Sana bakmak zorundaydım. Bir yıl sonra annem seni elimden aldığında buna karşı çıkmak istedim. Davada seni talep etmek, varımı yoğumu verip iyi bir avukat tutup seni almak istedim."

Başımı arabanın motorundan kaldırıp abime baktım. O zamanlar küçük bir çocuktum ve beni anneme verdiği için öfkeden köpürmüştüm. Annem ve kocası beni yıllarca terapiye sürüklemişler en sonunda öfkemi spora yansıtmama yardımcı olmuşlardı. Yine de hiçbir şey Josh'tan ayrı kalmanın acısını hafifletmemişti. Josh benimle bu konuda ilk defa konuşuyordu.

"Annem kapıma geldi. Sen uyuyordun ben ise artık bir tamirhanemiz olmadığı için evin önünde araba tamir ediyordum. Sana bakamayacağımı söyledi, senin küçük bir çocuk olduğunu bakıma ihtiyaç duyacağını söyledi." Kendine kendine güldü. "Seni bırakıp gittiğinde neredeyse bebektin o zamanlarda bunu düşünmemişti. Sarhoş baba ve serseri bir abiyle büyüdün ama bunu umursamadı bile. Yıllar sonra kalkıp buraya geldi sana daha iyi bakacağı hakkında bir sürü vaatte bulundu. O akşam yine pizza yemiştin, ödevlerine yardım edemeyecek kadar çok çalışmam gerekiyordu, ev leş gibiydi, babamın iş yeri elimizden gitmişti. Başka şansım yoktu James ve onun teklifini kabul ettim."

Bana ne anlatmak istediğini anlıyordum. Sevdiğimiz insanlar için her zaman en iyisini isterdik ve bunu yapmak için bedeller ödemek kaçınılmazdı. "Sana kızgın değilim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Sigarasından derin bir nefes alırken, "Yıllar sonra tekrar bir seçim yapmak zorundaydım. O adamın babamın ölümüne sebep olduğunu bile bile onunla iş birliği yaptım. Hayatının burada geçmesini istemedim. Sen daha iyisine sahip olabilirdin. Lily ile yasadığın aşkın başını belaya sokacağından emindim ama hem seni hem de kendi ailemi korumak için... Bu davadan Jonathan Hamilton için vazgeçmediğini biliyorum. Bunu Lily için yaptın."

Onu onayladım. "Lily'nin kariyerini riske atmak istemedim, ismini de öyle."

"O zaman vicdanın rahat olsun. Bunu sevdiğin kadın için yaptın."

"Haklısın," derken gülümsedim. "Yakında ailem olacak kadın için..."

✯✯✯

Lily bir süre daha annesi ve kardeşiyle kalmak istemişti. Bense yoğun bir maç ve antrenman programım olduğu için Boston'a onsuz dönmek zorunda kalmıştım. Ayrı kalmak çok zordu özellikle onun bana ihtiyacı olduğunu bilirken...

Hafta sonu maçından sonra eve dönüyordum. Önümüzdeki üç gün boştum ve D.C.'ye gidip Lily'i görmeliydim. Eve uğrayıp hızlı bir hazırlıktan sonra yola çıkacaktım. Fakat kapıyı açtığım anda Lily'nin parfümünün kokusunu aldım. Kokusu evin her yerine sinmiş olsa da bu sefer çok daha canlıydı. Neredeyse iki haftalık ayrılıktan sonra içim heyecanla doldu.

"Lily?"

İçeride bir kapının açıldığını duydum Lily koridorda göründüğünde yüzüme yerleşen gülümsemeye engel olamadım. Ona doğru hızla ilerledim kollarıma alıp kendime çektim.

"Geleceğini söylemedin," diye fısıldadım.

"Ani bir karardı."

Bir adım gerileyip yüzüne baktım. Suratı beyazlamıştı, gözlerinde derin bir yorgunluk vardı. "Hasta mısın?"

Gözlerini kaçırırken omuz silkti. "Sayılır."

"Lily?" diyerek onu uyardım. Bir şey vardı, bu kaçamak tavrından hoşlanmamıştım.

Derin bir nefes aldı. "Konuşmamız lazım."

Ağzımın içinde bir küfür mırıldandım. "Biliyordum." Elime uzanarak tuttu. "Hayır, hayır. Bir ayrılık konuşması daha yapmayacağız Lilian."

Şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı. "Ayrılık mı?" Kaşları çatıldı. "Ah, hayır. Benim... Başka bir şey hakkında konuşmamız lazım."

İçimde ki o huzursuz his varlığını sürdürürken, "Konuşalım o halde," dedim.

Birlikte salona geçerek oturduk. Lily'nin üzerinde daha önce görmediğim bir gerginlik ve endişe vardı. Bu hali beni rahatsız ediyordu çünkü benim şu an tanıdığım Lilian son derece kontrollüydü. Mesleği gereği konuşurken pek heyecanlanmaz, kendini güzel ifade ederdi. Şimdi ise ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu.

Derin bir nefes alarak, "Kafam çok karışık," dedi. "Konuşmayı nasıl yapacağımı ya da ne hissetmem gerektiğini bilemiyorum." Sertçe yutkundu. "Bu benim için biraz... Ani oldu."

"Lily? Tam olarak neden bahsediyoruz?"

"Hamileyim."

Tek seferde söylediği şeyden sonra uzun bir saniye geçti. Yanlış duymuş olabileceğimi düşünerek kelimeyi tekrar tekrar kafamda çeviriyordum.

"Hamilesin?" derken sesim bana bile yabancı gelmişti.

Nefesimi tutmuş cevabını beklerken Lily başını sallayarak beni onayladı. "Üzüntüden hastalandığımı düşünüyordum. Sonra... Geçen hafta test yaptım. Pozitifti ama teyit etmek için doktora gitmeye ya da sana söylemeye cesaret edemedim. D.C.'de bir doktora gittim."

"Ve?"

"İki aylık hamileyim." Histerik bir şekilde güldü. "Farkına bile varmadım." Ağlamak ya da sinirden patlamak üzere gibi görünüyordu. "Hamileyim ve iki aydır bunu anlamayacak kadar meşguldüm." Kafasını iki yana salladı. "Ben... Bunu yapamam. Ben iyi bir anne olamam."

Buraya kadardı. Onu önce kollarıma sonra kucağıma çektim. Dudaklarımla dudaklarını kaplarken kendimi inlememek için zor tuttum. "Lilian. Sen benim için, doğacak bütün bebeklerimiz için, ailemiz için olabilecek en iyi anne olacaksın. Şu an karamsarlığa kapılıyor olabilirsin, zor zamanlar atlattık ve sen zor bir dönemden geçiyorsun. Sen sorunlarının üstesinden gelene kadar ben yanında olacağım, sana her zaman destek olacağım, yorulursan yaslanabilirsin, öfkelenirsen bağırabilirsin, üzülürsen tam burada ağlayabilirsin."

Gözlerinden yaşlar akmaya başladığında onları başparmaklarımla kuruladım. "Bunun olması için çabalıyordum, günbatımı."

Ağlarken aynı zamanda güldü. "Farkındaydım ama ben bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim."

"Zaten kayıp bir on yılımız var. Bence geç bile kaldı." Dudaklarımı bir kez daha alnına, burnuna ve dudaklarına dokundurdum. "Lily, mutlu olmanı istiyorum."

Başını sallayarak onayladı. "Karışığım, stresliyim, gerginim, korkuyorum ama bunların hepsine rağmen mutluyum, James. Seninle olduğum için, hayatımda olduğun için, bu şansa tekrar sahip olduğumuz için mutluyum."

"Seni seviyorum," diyerek onu rahatlattım. "Ve bir süre seni iki kişilik seveceğim."

Güldü. "Seni seviyorum, James. Ve seni sonsuza kadar tüm kalbimle seveceğim."

Birbirimize bakıp gülümsedik. Çünkü ikimizde herkesin aradığını bulmuştuk.

✿ ***Lily***

MART 2014

Hamileliğimin son ayını çalışarak geçiriyordum. Çünkü James bir süre izin almam konusunda ısrarcıydı. Benim için yoğun bir dönemdi. Bir yandan işlerimi düzenleyip, davalarıma giriyordum. Neyse ki iş konusunda gözüm arkada kalmayacaktı çünkü kendime başarılı bir yardımcı avukat bulmuştum. Ben izindeyken işlerimi devralacak gerekli durumlarda beni bilgilendirecekti. Diğer yandan doğum planlaması, hamilelik yogası, ebeveynlik kurslarına katılıyordum. James internette okuduğu ya da çevreden duyduğu her hamilelik organizasyonuna katılmamız için kayıt oluyordu ve artık ona hayır demek imkânsız bir hal almıştı.

James hemen evlenmemiz konusunda ısrarcı olsa da onu doğumdan sonra evlenmeye ikna etmeyi başarmıştım bu yüzden diğer şeyler konusunda fazla itiraz hakkım yoktu. Hamileyken bir düğün istememiştim hem kucağımda bebeğimle evlenmek kulağa romantik gelmişti. Zaten hamileliğin ilk aylarında babamı henüz kaybettiğim ve annemin psikolojisi iyi olmadığı için bir düğün mantıklı olmazdı. Hamileliğimin ikinci dönemi bulantılar, yatak istirahatleri ve kronik yorgunluk ile geçmişti. Hiçbir gelin hamileliğin son zamanlarında evlenmek istemezdi. Bir balon kadar şiştim, ayakta durmakta zorlanıyordum, zarif bir gelinliğin içine girmem mümkün değildi

ve artık topuklu ayakkabılarımı giyemiyordum. Bu yüzden en doğru zaman doğumdan sonrasıydı.

Maillerimi cevapladığım sırada çalan telefonumu cevapladım.

"James?"

"Selam günbatımı. Antrenmandan şimdi çıktım ve akşam randevumuzu unutmaman için aradım. Bu doğumdan önceki son doktor kontrolü."

"Ve önemli," diye ekledim. James kontrollere çok önem veriyordu. Küçük Taylor'ın odasını bile kendi boyamıştı. Bu kadar heyecanlı ve mutlu olması başımı döndürüyordu. "Söz veriyorum akşam altı da doktorun ofisinde olacağım."

Onaylamaz bir homurtu çıkardı. "Şuna ne dersin? Saat beşte seni almaya geleyim ve arabanı doğuma kadar otoparkta bırakalım?"

Tam bir kontrol delisine dönüşüyordu. Masamda duran çikolata parçalı kurabiyelere uzandım ve bir ısırık alırken onu onayladım. Hamileliğin son aylarında olmanın en iyi yanı yediğim şeylerden dolayı suçlu hissetmememdi.

"Merdivenleri kullanmam yasak, topuklu ayakkabı giyemiyorum, yalnız başıma alışverişe çıkamıyorum ve şimdi araba kullanamıyorum. James ben hasta değilim sadece hamileyim."

"Bunu biliyorum. Sadece Taylor içinden çıkana kadar tamam mı? Sonra bu kadar kontrol delisi olmayı bırakacağım."

Kahkaha attım. "Taylor içimden çıkana kadar mı? Bende gerçek bir romantik olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu kullanabileceğin en kaba tabirdi, James Redford!"

"Hala Lilian Redford olmadığın için bana takılırsan dikkatli olsan iyi olur, günbatımı. Şişmiş ayakların ve kocaman karnınla evlenmek istemezsin." Beni göremediğini bilmesine rağmen gözlerimi devirdim. Bu yepyeni James Redford beni deli ediyordu ama yine de içimi kıpır kıpır yapmayı başarıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Seni seviyorum Lily ve saat beşte görüşürüz."

❀❀❀

✿ Lily

NİSAN 2014

Doğum sürecim üç gün önce başlamıştı. Ufak kasılmalar ve giderek şiddetlenen ağrılarla James sayısız trafik kuralını ihlal ederek beni hastaneye yetiştirmiş doktorum muayenenin ardından daha zamanımın

olduğunu ama tetikte olmamızı söyleyerek bizi geri göndermişti. O günden beri hastaneye tam beş sefer gitmiştik ve bu her seferinde James'in panik hali yüzünden olmuştu. Bazen beni o şekilde hastaneye taşımaktan zevk aldığını düşünüyordum. Bu yüzden sancılarım artık dayanamayacağım bir hale gelene kadar ona bundan bahsetmemiş ve durumu çaktırmama kararı vermiştim. Yanlış bir karardı. James ne olduğunu anlayıp beni hastaneye yetiştirmeye çalışırken neredeyse arabada doğuruyordum. Tanrım! Beni doğumhaneye alacak zamanları bile olmamıştı. Minik Taylor Redford asansör kapılarının hemen önünde bir tekerlekli sandalyede doğmuştu. Bunun için annesini affedeceğinden emindim çünkü bundan ona bahsetmeyecektik.

James her an bayılacakmış gibi görünse de tüm heybetiyle hemen yanımda dikiliyordu. Bebeğimizi gördüğü anda gözlerindeki parıldama o halde bile gülümsememe neden oldu. Ebe hızlıca bebeğin kordonunu kesti onu bir beze sararak bana baktı. Fakat ben James'in bebeğimize bakışını izlemekle meşgul olduğum için Taylor'ı James'in kucağına tutuşturdu. James kucağındaki güzelliğe gözlerinde parıldayan yaşlarla bakarken, "Hoş geldin, Taylor," diye fısıldadı. "Seni ne kadar çok beklediğime inanamazsın."

✯✯✯

Taylor doğalı bir hafta olmuştu. Yorgun, uykusuz ama mutluydum. İçimde daha önce hissetmediğim bir huzur vardı. James için hareketli bir sezondu yakında Super Bowl final maçı oynanacaktı bu yüzden antrenmanları yoğun geçiyordu. Taylor ve ben bu sürede evde yalnız kalıyor olsak da James tarifsiz bir heyecanla döndüğünde günün bütün yorgunluğunu unutuyordum. Yakın zamanda Taylor için bir bakıcı tutmamız gerekecekti ve James'in ne kadar kontrolcü olduğunu hatırlayınca bunun pek eğlenceli olmayacağını biliyordum.

James hafta sonu boyunca evde olacaktı bu yüzden ben ona sormadan bazı kararlar almıştım. Aileyle ilgili kararlar... Taylor'ın doğumunu kutlamak için ailemizi evimizde bir araya toplamaya karar vermiştim. Bu nedenle kendi ailemden annemi, Elliot ve sevgilisi Erik'i davet etmiştim. James'in ailesi olarak abisi Josh, karısı Heidi ve çocuklarını davet etmiştim fakat birini daha aramadan duramamıştım. James'in senede birkaç defa telefonda konuştuğu ve çok önemli bir durum olmadıkça ziyaret etmediği annesi... James çocukluk ve ergenlik yıllarını annesi, üvey babası ve kardeşleriyle geçirmişti. Yine de annesine duyduğu nefret yüzünden onlarla

pek yakın değildi. Kardeşleriyle ayda bir defa telefonda konuşması dışında herhangi bir adım atmıyordu. Onları daha önce iptal edilen düğünümüze çağırmaya zor razı etmiştim ama bu sefer bunun kararını kendim vermiştim. Çünkü artık Taylor vardı ve Taylor iki ailenin de bir üyesiydi.

James'in annesi Louisa'dan diğer davetlilerden önce gelmesini istemiştim ve tam istediğim gibi cumartesi sabah erkenden gelmişlerdi. O kocası ve iki kızları tatlı bir aileydi. Kızları artık yetişkin olmuşlardı ve James'in soğuk tavırlarına rağmen onlar abilerine hayranlardı. Louisa bana sıcak bir tavırla sarıldı oysa yüz yüze hiç tanışmamıştık birkaç telefon konuşması dışında bir bağımız yoktu. Bana uzun uzun James'i henüz küçük bir çocukken ardında bıraktığı için ne kadar pişman olduğundan bahsetmişti. Onu affedip affetmeme kararını verecek kişi ben değildim. Yaptığı çok yanlıştı, nedenleri olması umurumda değildi ama o yine de bir şekilde bizim ailemizin bir parçasıydı.

Louisa, Taylor'a bakarken James'in gözleriyle aynı olan gözleri yaşlarla doldu. "Muhteşem bir bebek."

James spor odasından çıktığında karşısında gördüğü manzara karşısında şaşkındı. Kaşları çatık bir şekilde annesine bakarken yanına giderek koluna dokundum. Kulağına fısıldamak için parmak uçlarımda biraz yükseldim. "O Taylor'un büyükannesi. Bu kutlamada olmalıydı."

James'in dişlerini birbirine bastırdığını görebiliyordum. Annesiyle o kadar yıl geçirdikten sonra bile terk edildiğini unutamıyordu onu suçlamıyordum ama bir adım atmasını da umuyordum. "Josh bundan hoşlanmayacak," derken bakışlarını bana çevirdi.

"Ona çoktan sordum. Sorun olmayacağını söyledi."

Başını salladı. Louisa, Taylor'ı beşiğine bırakarak ayağa kalktı. James görünüş olarak annesine çok benziyordu. Louisa sarışın, mavi gözlü hoş bir kadındı. "James. Tebrikler... Burada olmayı hak etmediğimi biliyorum. Fakat Taylor ile tanışmama izin verdiğiniz için minnettarım."

James onu bir baş hareketiyle onayladı. "Oğlumun büyük bir ailesi olmasını istiyorum. Büyükanneler, büyükbabalar, dayılar, kuzenler..." Kız kardeşlerine dönerek gülümsedi. "Ve elbette halalar." Yirmi dört ve yirmi bir yaşındaki kızlar ayağa kalkıp abilerine sarıldılar. Louisa ağlarken ona katıldım. Hormonlar...

Aile buluşması tahminimden çok daha iyi geçiyordu. Babamın ölümünden sonra ağır bir depresyon geçiren annem bile Taylor'ı görünce gülümsemiş, hatta kahkahalar atmaya başlamıştı. Josh başta annesine ve kız

kardeşlerine karşı soğuk olsa da çocuklar hızla büyükanneleriyle kaynaşmış, Josh, karısı ve kız kardeşlerinin sohbetine katılmaya başlamıştı. Elliot ve Erik büyülenmiş bir şekilde Taylor'ı seyrediyorlardı. Salonun bir köşesinden bu manzarayı seyrederken James belime sarılıp beni kendine yasladı.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum.

Çenesi kafamın tepesine dayalıydı. "Sana hep kızıyorum Lily ama kızgın kalamıyorum."

Elini tutarak bedenimi ona döndürdüm. Yüzüne bakıp gülümsedim. "Önemli insanlar aranmaz, hayat tarafından bize sunulur." Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. "Sende hayat tarafından bana defalarca sunuldun. Sen o küçük kız çocuğunun şansıydın, o genç kızın ilk aşkıydın ve şimdi benimle bir hayat yarattın."

James yüzümü ellerinin arasına aldı. Başparmakları yanaklarımı okşuyordu. "Taylor içinde önemli insanlarla dolu bir dünya yaratmak istiyorum. Asla yalnız kalmayacağı, şükran günlerinde büyük sofralarda oturacağı, hayatındaki her şeyi heyecanla paylaşacağı bir sürü akrabayla dolu güvenli bir dünya..."

"Buna çoktan sahip olduğunu söyleyebilirim." Başıyla Taylor'ın kucaktan kucağa gezdiği manzarayı gösterdi. Herkes ağlayan Taylor'ı sakinleştirmek için seferber olmuştu.

"Sanırım karnı acıktı."

"O halde şimdi oğlumuzu besle." Karanlık bir sesle, "Yakında babası da kurt gibi aç olacak," diye fısıldadı. Gülerek başımı iki yana sallarken Taylor'ı kucaklamak üzere James'in yanından ayrıldım.

✵✵✵

✸ James

NİSAN 2023

Profesyonel Amerikan futbolu kariyerimden otuz sekiz yaşında emekli olmuştum. Artık Lily ve oğlumuz Taylor ile daha fazla zaman geçirmek istiyordum. D.C., Boston, New York takımları oyuncularını yetiştirmem için şimdiden teklifte bulunmaya başlamış olsa da sanırım bir süre emekliliğin tadını çıkaracaktım. Özellikle kariyerimin son yılında Super Bowl'u kazanmak beni her anlamda tatmin etmişti. Hayatım, kariyerim... Her şey tam da hayal ettiğim gibiydi. Sekiz yıldır bir rezidansta değil Boston'ın dışında Lily'nin istediği gibi bahçeli bir evde yaşıyorduk. Onun bahçedeki çiçekleri sulamasını, çıplak ayaklarıyla çimlerde gezmesini,

komşulara kek pişirmesini görmeye bayılıyordum. Tıpkı lisedeyken hayal ettiğim gibiydi. Emekliliğimi kutlamak için takım arkadaşlarımın düzenlediği erkek erkeğe veda partisinden gecenin bir yarısı döndüm. Taylor'ı ve Lily'i uyandırmamak için sessizce eve girdim. Lily yatağımızda huzurla uyuyordu hızlı bir duşun ardından yatağımıza yanına yatıp ona sarıldım. Lily sıcaklığıma doğru sokulup tatlı bir şekilde mırıldandı.

"İyi geceler, günbatımı," diye fısıldadım.

Gözlerini aralayarak bana bakıp gülümsedi. Dudaklarımı öpmek için uzandığında kollarımı beline dolayı onu içimdeki tüm tutkuyla öptüm. Lily bir bacağını üzerime atmak için geceliğini kalçasına sıyırdı. Karım beni gerçekten özlemişti. Ellerimden birini bacaklarının arasına götürdüm. İç çamaşırının üzerinden onu okşadım. Lily kendini bana doğru iterek baskıyı arttırdı.

"Lily... Sadece bir gece dışarıdaydım."

"Seni özledim." Sürtünmeyi arttırdım. Parmaklarımdan iki tanesini ıslanan vajinasından içeri daldırdığımda dudaklarını ısırıp başını geriye attı.

"James Redford," diye soludu. Gözlerinde vahşi bir parıltı belirdi. "Becer beni."

Gırtladığımdan çıkan sesi engelleyemedim. Onu kavrayıp üzerime çıkarırken, "Dileğin benim için emir," dedim.

Lily çamaşırını çıkarmadan kenara çekti. Eşofmanımı kalçalarımdan kaydırdım. Penisimi eliyle kavrayıp içine yönlendirirken yüzüne dağılan saçlarını ve aceleci tavrını izledim. Tanrım! Beni tüketmek ister gibi görünüyordu. Tek hamlede beni tamamen içine alırken ikimizde aynı anda inledik. Lily tutturduğu ritimle üzerimde hareket ediyordu bense onu eserini hayranlıkla izleyen bir ressam gibi seyrediyordum.

"Geceliğini çıkar," dedim.

Söylediğimi hemen yaptı. Dolgun memeleri önümde sallanıyordu. Avuçlarımla onları kavradım Lily bana doğru eğildiğinde onları ağzımda ödüllendirdim.

"Bütün gece ıslak bir şekilde seni bekledim."

Göğüs ucunu istemeden ağzımdan çıkardım. "Mesaj atsaydın hemen buraya gelirdim."

Dudaklarımı öpmek için uzanırken, "Beklemek beni daha da azdırdı," diye fısıldadı. Ellerime kalçalarını kavrayıp ritmi hızlandırdım. Onu daha derin, daha hızlı aldıkça sevdiğim gibi yüzü kızarmaya, dudaklarını ısırmaya ve soluk soluğa ismimi fısıldamaya başladı.

"Geriye yaslan, Lily. O tatlı amını benim için okşa."

Lily söylediğimi yapmak için kendini geriye yatırdı. Parmakları klitorisine dokundu ve kendini okşamaya başladı. Onu seyrederken kendimi tutmakta zorlanıyordum. Üzerimde kasılarak boşalırken tamamen tükenmesini bekledim. Nefesi normale döndüğünde onu kendime çekerek üzerime yatırdım. Sabit tutup içine boşalırken kulağına defalarca onu ne kadar sevdiğimi haykırdım. Lily mutlu bir tükenmişlikle yanıma devrildiğinde gülümsüyordu.

"Emekli ve yaşlı bir adamı nasıl motive edeceğini biliyorsun."

Lily kıkırdadı. "Bu kulağa seksi geliyor."

Memelerinden birini avuçladım. "Bunlar gözüme muhteşem görünüyor."

"Sanırım bir süre daha yalnızca sana ait olacaklar ama sonra... Bir süre onlarla vedalaşman gerekebilir." Ne söylediğini anlamak için yüzüne boş boş bakarken başını salladı. "Hamileyim."

Büyük bir coşkuyla ona sarılıp dudaklarını öperken kahkahalarla gülüyordum. "İşte bu harika bir emekli ikramiyesi."

Lily'de kahkaha atarken gözyaşlarını sildi. Aslında birkaç senedir bunun için hazırdık. Taylor'a bir kardeş istiyorduk. Lily ve ben tekrar anne baba olmak minik bir bebeği harika hayatımıza katmak istiyorduk. Fakat Lily hamile kalamayınca bunun için başka yöntemler bulmaya karar vermiştik. Geçen sene çok erken dönemde bir düşük yapmıştı. Onu üzgün görmek berbattı. Bir süre başka bir çocuk konusunu askıya almıştık. Ve şimdi bana hayatımın en güzel sürprizlerinden birini yapmıştı.

Gözyaşlarını eliyle silerken, "Akşam doktordaydım. Ben... Kesinleşene ve sağlıklı olduğundan emin olana kadar sana söylemeyecektim," dedi.

Sakince, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başını sallayarak beni onayladı. "Çoktan iki aylık olmuşlar ve çok sağlıklı bir gebelik olduğu konusunda doktorum son derece emindi."

"Olmuşlar?"

Daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verirken, "İkizler," dedi.

Bu sefer Lily'i kucakladım ve kendime çekerek dudaklarını öptüm. Kahkahalarımız eşliğinde bir kez daha sevişmeye başlamamız uzun sürmemişti.

✯✯✯

SON SÖZ

✸ James

EYLÜL 2023

Lily ailesiyle birlikte mezarlığa gittiğinde Josh'ı ziyaret etmiştim. Artık onunla daha sık telefonda konuşuyor tıpkı Lily'nin istediği gibi özel günlerde ailecek bir araya geliyorduk. Taylor'ın büyük bir ailesi pek çok kuzeni vardı. O yüzden D.C. ziyaretlerimiz o büyüdükçe sıklaşmıştı. Favorisi Elliot dayısı da, Erik ile evlenmiş ve annesini yalnız bırakmak istemediği için D.C.'ye yerleşmişlerdi. Herkes Taylor'ı şımartmaya bayılıyordu bende D.C. United takımıyla görüşmüş önümüzdeki sezonda teknik direktörleri olmayı kabul etmiştim. Yani hayatımızın yeni dönemi başladığımız yerde burada devam edecekti. Lily doğum yapmadan önce yeni evini bulmak ve kariyerini planlamak istiyordu. Mezarlığa onları almak için gittiğimde Taylor beni gördü ve bağırarak koşmaya başladı. Onu kollarımı açarak karşıladım.

"Baba!"

"Uslu bir çocuk oldun mu bakalım?"

Taylor başını sallayarak beni onayladı. "O halde yarın seni futbolcularla tanışman için stadyuma götüreceğim."

Taylor ışıl ışıl gülümserken heyecandan gözleri kocaman açılmıştı. Lily küçük adımlarla bize yaklaştı. Hamileyken şahane görünüyordu ama ikizler konusunda gergindim. Lily'nin doktoru erken doğum yapabileceğini söylüyordu. Bu yüzden onu gözümün önünden ayırmak bir tür işkenceye dönüşüyordu.

Lily'e sarıldım ve ellerimle ikizleri hissettim.

"Kızımız ve oğlumuz içeride rahat mı?"

"Son derece." Güven verircesine elimi sıktı. "Merak etme bugün doğurmayacağım."

"Umarım yarın da olmaz. Çünkü sözleşme imzalayacağım."

"Ah, bu harika. Sanırım bir de ev bulmamız gerekecek. Buradaki vakıf için çalışmaya başlamadan önce evi halletmek istiyorum."

Gözlerimi devirdim. "İkizler gelmeden önce senin daha fazla dinlenmeni istiyorum."

"Bunu yapacağım. Merak etme."

"Hiç güven vermiyorsun Lilian Redford."

Onun ve Taylor'ın elinden sıkıca tuttum. Birlikte arabaya doğru ilerlerken Lily, "Bir şey bilmek ister misin?" diye sordu. Başımı çevirip ona baktım. "Seni sevmek yapabileceğim en iyi ikinci şeydi."

"İlki neydi?"

Lily bana bakarken yüzünde gördüğüm en huzurlu gülümseme vardı. "Seni bulmak."

-SON-

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM. BURADA TAMAMLADIĞIM 13. HİKAYEM OLDU. 113. HİKAYEDE BULUŞMAK ÜZERE.

BİLDİĞİNİZ ÜZERE FİNALDEN SONRA HİKAYELERİ YAYINDAN KALDIRIYORUM. BU HİKAYE İÇİNDE AYNISI GEÇERLİ KALDIRACAĞIM ZAMAN DUYURU YAPACAĞIM.